

၀ ၇ ၃ ၆ ၀ ၆ ၆ ၀ ၃ ၆ ၀

အိမ်ထောင်ရေး
မင်းလှ
သိမြင်
အိမ်ထောင်ရေး

ချစ်တယ်ကြိုက်တယ်ဆိုတာ

ဘယ်လိုဟောပျို့အော်ပါသလဲလို့
မောင်ဘုရားကိုပြောစမ်းပါ
နမတော်လောရယ်

နှင့်
အခြား
ဝတ္ထုသစ်များ

BURMESE
CLASSIC

၇၁၆

အိပ်မက်ထဲက မြို့တော်

အခန်း

(၁)

အိပ်မက်ထဲမှာတော့ လွတ်ပြင်သည် သည်လောက် ပူပြင်း
ခြောက်သွေ့မှု မရှိဘူးဟု ထင်မိသည်။ အခုတော့ပြင် အပူငွေ့
သည် ကျွန်မတို့ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြေခက်သွေ့ ညှိုးနွမ်းသွား
စေလောက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ကုန်းမို့ ကမ္ဘာ့ အနည်းငယ်မျှသာရှိပြီး
ကျိုးကျသော ထနောင်းပင်များဖြင့် ကျယ်ဝန်းစွာ လင်ထီး
ခေါင်ဖြစ်နေ၏။ လေထုထဲတွင် ဖုန်မှုန့်များ ပါလာသဖြင့် ကျွန်မ
တို့သည် အသက်ရှူထိုင်း ဖုန်ငွေ့များကို ရှူမိနေသည်။

အနောက်ဘက်ဆီမှာတော့ တောင်တန်း ရေးရေး မှန်ပျံပျက်
ပြုစော့နုနု အပူငွေ့များကြားတွင် မြင်ရ၏။ ခပ်ဝေးဝေးမှာ
သစ်ပင်အုပ်စု တစ်ခုကို ပါးလျားစွာ မြင်တွေ့ရသည်။

ကျွန်မသည် နောက်ထပ်လှမ်းရမည့် ခြေလှမ်းများအတွက်
ကြိုတင်၍ အင်အားဆုတ်ယုတ် မောပန်းနေတော့သည်။

‘မြို့ရိုးကို မရောက်သေးဘူးလားဟင်...မောင်’

ကျွန်မအသံက နှမ်းနယ်ဘွားသလားမသိ။ မောင်က ကျွန်မ
ကို အားပေးသလို ပြုံးပြသည်။

‘ကိုယ်တို့ ကားလမ်းဆ ဆင်းလာကတည်းက မြို့ရိုးထဲ ဝင်
လာခဲ့ပြီလေ။ တားလမ်းဆ မြို့ရိုးထဲကို ဖြတ်ထားတာ လေးရဲ့’

မောဇီစကားကို ကျွန်မတို့၏ ကားမောင်းသူက ထောက်ခံ
၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်ထားခဲ့သော တားစိမ်းကလေးကို
ကျွန်မတို့ မမြင်ရတော့ပါ။ ဖုန်ထူသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပြီး
အကွာအဝေးကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

နေသည် ကျွန်မတို့ ခေါင်းပေါ် ထောက်ကာနီးနေပြီဟု
ထင်ရသည်။ တကယ်တော့ နံနက်ကိုးနာရီကျော်ကာစပဲ ရှိပါ
သေးသည်။

‘လေးရဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ ဒီလောက မလျှောက်ရဘူး
မောင်ရဲ့။ ရေကန်ကြီးမှ စိမ်းလဲ့နေတာပဲ’

မောဇီနားနားကပ်ကာ (ကားမောင်းသူ ကြားအောင်)
တိုးတိုးပြောကာမှ ကားမောင်းသူက ကြားဖြစ်အောင် ကြား
သွား၏။

‘ဒီနားမှာ စိမ်းနေတဲ့ရေဆန်တော့ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ
မတွေ့မိသေးဘူး ဆရာမရဲ့။ ဒီက တန်တောက် ကောနေပြီ၊
ဟိုတစ်ချိန်ကတော့ ဆရာမ ပြောသလို စိမ်းပြာနေခဲ့မှာပေါ့
ဗျာ’

ကျွန်မ အနည်းငယ်ရှက်ကာ မျက်နှာထားရခက်စွာ ပြုံးရယ်
မိပါသည်။

‘အိပ်မက်ထဲမှာတော့ အချိန်ကာလဆိုတာ ဆန့်လို့ ချဲ့လို့
ရအောင် ပျော့ပျောင်းသေးမျှင်တယ် လေးရဲ့။ ကိုယ့် မြေပုံ
အတိုင်းဆိုရင်လဲ မဝေးတော့ပါဘူး။ နန်းတော်ရာကို ထောက်
တော့မယ်’

ကျွန်မသည် မောဇီစကား အဆုံးမှာ အနည်းငယ် ရင်ခုန်
သွား၏။ နန်းတော်ရာသို့ရောက်လျှင်တော့ ကျွန်မ ဘဝ၏ မသိ
နိုင်သော လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုခုကို ရေးရေးမျှ မြင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု
ကျွန်မ ထင်နေသည်။

နီကြင်သော မြေမာပေါ်တွင် ဖိန့်ထုက ကျွန်မ ခြေဖျား
ကလေးတွေကို ဖုံးလွှမ်းနိုင်လောက်အောင် များပြား၏။
ခြေလှမ်း တစ်လှမ်းနှင့် တစ်လှမ်းအကြားမှာ ခုန်အားက သိသိ

သာသာ ဆုတ်ယုတ်လာသည်။ တကယ်ဆို ကျွန်မအားတက် သောရာရှိရမှာ မဟုတ်လား။ ကျွန်မ၏ နဖူးဆံပင်ဆီတွင် ချွေး စက်များ တွဲလွှဲခိုလျက် စိုစွတ်နေသည်။ ဆံပင်တွေကတော့ မီးထတောက်တော့မလို ပူပြင်းကြပ်ဆတ်နေလေသည်။

‘ဟောဟိုမှာ အုတ်ပုံအပျက်တစ်ခုတွေ့ပြီ။ ဒါကြောင့် မပြောဘူးလား။ နန်းတော်ရာက မြေလမ်းနဲ့ သိပ်မဝေးပါ ဘူးလို့’

မောင်စကားသံကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲမှာ ရှိနေသော လေး ပင်သည့် ထုထည်ကြီးတစ်ခု ပြုတ်ကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရ သည်။

ဟုတ်ပါရဲ့။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အုတ်ခဲများဖြင့် ဆောက်ထား သည့် အဆောက်အအုံပျက်တစ်ခုကို ကျွန်မမြင်ရသည်။ ကျွန်မ ထို့ သုံးယောက်လုံး ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်သွား ကြလေသည်။

အဆောက်အအုံပျက် တစ်ခု၏ အုတ်ပုံဖြစ်သည်။ မြေကြီး ထောင် ထောင့်နေသော အုတ်ခဲချပ်များသည် ပုဂံဘုရားတွေမှာ တွေ့ရသည့် အုတ်ချပ်တွေလို ကျယ်ပြန့်ကြီးမား၏။ ကျွန်မသည် အပေါ်ဆုံး အုတ်ချပ်ကို လက်ဖြင့် ထိကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မ ရှေ့မှာ အုတ်ခဲအပိုင်းပုံတစ်ခု တွေ့ရသည်။ အချို့ ရှေးတိုက် အိမ်များ၏ လှေကားခုံပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ဒါဟာ လှေကား ခြေရင်းတစ်ခု ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကျွန်မ တွေးမိသည်။ ဤ အုတ်ချပ်

များသည် လေဒစ် မိုးဒစ် နေဒစ်တို့ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ရာထောင်ချီ၍ ခံခဲ့ရသည်။ သို့သော် အုတ်ချပ်များသည် ဆေး မြည့်မနေဘဲ မာကျောနေ၏။ ပုဂံခေတ် အုတ်ခဲချပ်တွေလေခက် တော့ ကျစ်လျစ်ပုံမရပါ။

‘လေး...ဟောဟိုမှာ နန်းတော်မြို့ရိုးပဲ’

ကိုက်အနည်းငယ်အကွာတွင် ကျွန်မထို့ရှေ့၌ အုတ်နံရံ ဟောင်းတစ်ခု မြင်ရသည်။ ထိုအုတ်နံရံသည် တော်တော်လေး ထုထည်ထူ၏။ အပေါ်ယံလွှာအုတ်များ မညီမညာဖြစ်နေသော် လည်း ရှည်လျားစွာ မျက်စိဆစ်ဆုံးမြင်ရသော အလျားကို ကြည့်၍ ကျွန်မပင်လျှင် မြို့ရိုးတစ်ခုမှန်း သိသွားနိုင်အောင် ထင်ရှားပါသည်။

ကျွန်မသည် အပူရှိန်ပြင်းသောနေဒစ်ကို မေ့လျော့ဘဲ သွား ကာ ထိုမြို့ရိုးကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။ ဟိုခေတ်ကတော့ ဒါဟာ နန်းတော်တစ်ခုပေါ့လေ။ ဤနန်းတော်ထဲမှာ အဆောင် အခန်းများစွာ ရှိခဲ့မည်။ သစ်သားနဲ့ အုတ်တို့ကိုရေစပ်စာ ဆောက်လုပ်ခဲ့မည့် မှန်စီရွှေချအဆောင်များသည် လှပ ခမ်း နား ပေလိမ်မည်။ သူတို့၏ပိုင်ရှင် ဘုရင်မကလေးလည်း လှပသည် ဆိုပဲ။ ဘုရင်မဆိုတော့ စိတ်နှလုံးဖြူစင်သည့်ထိုင်ဆောင် နူးညံ့ သိမ်မွေ့၍ဖြစ်မည်။ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းမှုနှင့် ပြတ်သားလီးကျ မှုကို လိုအပ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ ကြောင့် သူမ၏မျက်လုံးများသည် မည်းနက်တောက်ပရွံ့မှုမဆ စူးရှလေးနက်ပေလိမ့်မည်။

အဲဒီအချိန်တုန်းကကို အင်တေကောင်းကောင်း ဆုံးတတ်
နေပြီဗျာ...နော်

ကားဆရာက မောင့်ကို လှမ်းပြောလိုက်ပါသည်။ ကား
ဆရာကလည်း တောင်တွင်းကြီးမြို့သား ဖြစ်ပေမယ့် ဤမြို့
ဟောင်းသို့ မကြာခဏ လာရောက်ဖန် မတူပါ။ သူသည်
သူမြင်သမျှ ကျွန်မတို့လိုမင် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေသေး၏။

ကျွန်မသည် မြို့ရိုးကိုကျော်၍ အတွင်းကွက်လပ် ကွင်းပြင်ဆီ
ဝေးမောရင်း တစ်ချိန်က နန်းတော်၏ သီဟာသနပလ္လင် ဘယ်
နေရာမှာ ရှိပါလိမ့်ဟု မှန်းဆနေမိ၏။ တရားစီရင်ရာညီလာခံ
သည် ဘယ်နေရာမှာများ ရှိနိုင်မည်လဲ။ လူထုပရိသတ် အလယ်
တွင် ထိုအမျိုးသမီး၏ မျက်နှာမှာ မည်ကဲ့သို့ရှိမည်လဲ။ သူမကို
ရိုသေခစားကြသော မင်းချင်းများ၊ ဝန်ကြီးများထဲမှာ သူမကို
မလိုလားသူတို့ မည်မျှပါစေနိုင်မည်လဲ။

ကျွန်မသည် နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်လောက်က မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို စိတ်ကူးဖြင့် မှန်းဆ ပုံဖော် ကြည့်နေ သော်
လည်း မရေမရာ ဖြစ်နေ၏။ တကယ်တမ်း ကျွန်မ၏ အာရုံ
ထဲမှာ ပေါ်လာသူကတော့ အခြားမိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်
သည်။ ထိုမိန်းမသည် ဆံပင်ကို ကျွန်မမိခင် ထုံးသလိုပင်
နှစ်ပတ်လျှီလား၊ တစ်ပတ်လျှီလားမသိ။ ဆံမြိတ်မချဘဲ သေ
သပ်စွာ ထုံးစား၏။ အသက်ကတော့ လေးဆယ်လောက်
ဖြစ်မည်။ မလာထတီနီမီ လက်ရှည် လက်ကျပ်အင်္ကျီကိုဝတ်ထား
သည်။ လည်ပင်းတွင် ပုလဲမဟုတ်သော ခပ်ဝါဝါ အလုံး

ကလေးများကို လည်ကပ်ပုတီးအဖြစ် ဆွဲထား၏။ သူမကို
မြင်လိုက်ကတည်းက ကျွန်မ အိပ်မက် မက်နေတာပဲဟု ဆိုလိုက်
ရသည်။ ကျွန်မသည် ထိုဝတ်စားဆင်ယင်မှုမျိုးကို တစ်ခါမှ
မမြင်ဘူးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာတော့ လွင်ပြင်သည် မျက်စိတစ်ဆုံးကျယ်ပြန့်
သော်လည်း လေတလွင့်လွင့် ထိုက်ခတ်ကာ အေးမြလေသည်။

ကျွန်မ၏ ခြေဖဝါးမှာ ဖိနပ်မျှပင် မပါသော်လည်း
အောက်က သဲပြင် သို့မဟုတ် နူးညံ့သည့် မြေပြင်အတွက် အေး
စက်စက် ကလေး။ နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းလှသည်။ ကျွန်မ၏
ရှေ့ဆောင်ခေါ်သွားသူမှာ အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ကျွန်မရှေ့ ခပ်
လှမ်းလှမ်းမှာ ခပ်ထွက်ထွက် လျှောက်သွားနေ၏။ သူမကို
ကြည့်ရသည်မှာ တစ်ခုခု အလျင်လေ့ ဖြစ်နေဟန် ရှိသည်။
ကျွန်မ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သစ်ပင် ကျိုးတိုးကျဲတဲနှင့် လယ်
ကန်သင်းလို မြေပြင်မောက်မောက် အတန်းကလေးတွေ ရှိနေ
သည်။ အိမ်နှင့်တူသော အရာဟူ၍ မရှိ။ လေသည် အရပ် ရှစ်
မျက်နှာမှ ကျွန်မဆီသို့ အေးမြစွာ တိုက်ခတ် လာသောအခါ
လေတွေ ကျွန်မနှာခေါင်းထဲ အထိန်းအသိမ်းမရှိ ဝင်သွား
သောကြောင့် အသက်ရှူပင် ကျပ်ခဲရသေး၏။

သိပ်မကြာမီပင် ကျွန်မ၏လက်ယာဘက်မှာ ကြီးစားသော
ရေပြင်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ရေကန်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်

သည်။ အနားတွေက မညီညွတ်ဘဲလည်း ခပ်ပိုင်းပိုင်း ပုံစံ ရှိသည်။ ကျွန်မသည် ရေကန်ကိုမြင်တော့ ရေသောက်ချင် တီ ထိန်းမရဘဲ အမျိုးသမီးကြီးနောက်မှ လိုက်နေခြင်းကို မလျော့ကာ ရေကန်ဆီသို့ ဦးတည်သွားတော့သည်။

ရေကန်ဆီသွားရာ လမ်းကျဉ်းအလေး၏ ထစ်ဖက်တစ်ချက် ထပ် တောရိုင်း ပန်းကလေးများဆောင်စုံပွင့်နေကြ၏။ တချို့က လိမ္မော်ရောင်၊ တချို့က ဆူရောင်၊ တချို့က အနီရောင်၊ ခရမ်းရောင် အပွင့်သေးကလေးတွေလည်း တွေ့ခဲ့ရသေးသည်။ နန်းရန် သည် မွှေးပျံ့သော်လည်း စူးရှခိုင်းစိုင်းသည်။ ထိုပန်း နှင့် ကြောဇီပင် ကျွန်မသည် လမ်းဆွတ်ချင်သလိုလို၊ ငိုကြွေး ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ အဲဒီ ရေကန်ပေါင် မြေပြင်သို့ ဆောက်အောင် မော့တက်သွားရသော အုတ်ခဲ လှေကားတစ် စလေးတွေကို ကျွန်မ ငုံ့ကြည့်ရေတက်ခဲ့သေးသည် ထင်ပါရဲ့။ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် နှင်းယ များ၍ မြေနုင့် ရောထွေးကာ ဆောင်လက်အောင်ပင် မာသော အုတ်ခဲချပ်များသည် အစီအရီ ကြည့်၍ ကော်ဝင်းနေသေးသည်။

ရေကန်ပေါင်ပေါ် ဆောက်တော့ ရေပြင်ကို ငုံ့ကြည့် လိုက် သည်။ ရေပြင်သည် စိမ်းလဲနက်ရှိုင်း၏။ လှိုင်းကြက်စွပ် စလေးများပင် မရှိဘဲ ပကတိငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။ ကြာ ပွင့်တွေ၊ ပေဒါတွေလည်း မပေါက်၊ ရေမျှော်ပင် အစအန သေးသေးတေးတေးမှမရှိ။ ရေပြင်သက်သက် ဖြစ်သည်။ ဘယ် လောက်များ ကြည့်လင်လိုက်သလဲဆိုလျှင် ရေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်

နေသော ကျွန်မကိုယ်ခန္ဓာ တစ်ပိုင်းသည် မှန်ထဲမှာ ကြည့်ရသလို ပီပြင် ဖြတ်သားနေ၏။ ကျွန်မ၏ဝတ်စုံက အဖြူရောင်ဖြစ် သည်။ ကျွန်မ၏ အင်္ကျီလည်မင်းမှ ဇာနားကလေးကိုပင် ရေ ကန်ထဲမှာ မြင်ရသည်။ ကျွန်မ ရေကန်သို့ သောက်ဖို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်လိုက်စဉ်မှာပင် ရေပြင်ထဲမှာ နောက်ထပ် အရိပ်ပေါ် လာ၏။

ကျွန်မ လန့်ပျပ်ကာ လွတ်ခနဲ အော်လိုက်မိသည် ထင်သည်။ ထိုအရိပ်သည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာနှင့် ကိုယ် တင်ပိုင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ကြောက်ရွံ့ လျက်ကပင် ရေထဲက သူဝမ်း၏ အရိပ်ကို ငုံ့ကြည့်လျက် ရှိသည်။ အင်္ကျီလက်ရှည် လက် ကျပ် အဝါဖျော့ဖျော့နှင့် ဆံထုံးစပ်သေးသေးကိုမြင်မှ ဤမိန်းမ သည် စောစောက ကျွန်မကို ခေါ်သွားသော မိန်းမဖြစ်သည် ဟု သိလိုက်ရ၏။ ထိုအမျိုးသမီး၏ မျက်နှာကို ယခုမှ မြင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူမက ကျွန်မကို စကားတတွတ်တွတ် ပြောနေ ၏။ ခက်နေသည်မှာ သူမ၏ စကားများကို ကျွန်မ တစ်ခွန်းမျှ နားမလည်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူမ ကျွန်မကို ခေါ်နေခြင်းဖြစ်မှန်း အိပ်မက်ထဲ မှာ သိလိုက်သည် တဲ့။ ကျွန်မလည်း ကျွန်မ၏ ခရီးဆုံးမှာ ဤ ရေကန် မဟုတ်ကြောင်း သိစိတ်ကော ထိုမိန်းမနောက် ထက်ကြပ် မကွာ လိုက်ပြန်တော့သည်။

ထကယ်တော့ ကျွန်မ သွားနေသည်မှာ မြို့ရိုးအကွာအဝေးထိ တစ်ဖက်မှ နန်းမြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့နှင့် ယောက်သည်

မြို့ရိုးပေါက်တစ်ခုခု ဖြတ်သန်း ဝစ်ထောက်လာခဲ့သည်။ အစောင့်အကြပ် တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ မြို့ရိုးအုတ်နံရံတည် အထူကြီး ဖြစ်သည်။ ပုဂံမြို့အဝင် အုတ်နံရံ တံခါးပေါက်လိုလို၊ မန္တလေး နန်းတွင်းအဝင် အုတ်နံရံထူကြီးလိုလို။ ကျွန်မ အတွင်းထောက် သွားတော့ အထဲက အဆောင်များ၊ အဆောက်အအုံများစာ လှပခမ်းနားနေသည်။ စုလစ်မုမ်းချွန်တွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင် နှစ် ပြာသာခံများကိုလည်း ကျွန်မ မြင်ရသည်။ အံ့ဩစရာ ကောင်းသည်အတော့ သက်ရှိလူသား မပြောနှင့်၊ တိရစ္ဆာန်ပင် တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မရှိခြင်းသဲ ဖြစ်သည်။

လှပခမ်းနားသော်လည်း လူထုပရိသတ်မရှိသော မြို့သည် ခြောက်စပ် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ တွေ့မြင်သမျှ အဆောက် အအုံများမှာ ဝရန်တာကအစ ခြူးပန်း ခြူးနွယ်၊ ကနုတီ၊ အင်္ဂတေလက်ရာများဖြင့် ဆန်းကြယ်လှသည်။ အဆောက်အအုံ များ၏ အုတ်လှေစားထစ်များမှာ ဖုန်ရောင်ထလျက် ခြောက် သွေ့ နေသည်။

သည်မျှဖြူလည်း ကျွန်မ၏ ခရီးဆုံး မရောက်သေး။ ရွှေဆက် လိုက်ရပြန်သေး၏။ အဆောင်တွေ၊ အခန်းတွေကို တရိပ်ရိပ် ဖြတ်ကျော်ခဲ့သမျှ မှန်ရောင် ရွှေရောင်လက်နေ၏။ ထို နောက် မြို့ရိုးကို ဖြတ်ကျော်၍ စိမ်းညို သော တောတန်းတစ်ခုသို့ ရောက် သွားသည်။ ကုက္ကိုပင်လို၊ မန်ကျည်းပင်လို ပင်စည်တုတ်ခိုင်ပြီး အရိပ်ကောင်းသော အပင်ကြီးများ ဖြစ်သည်။ ရေစီးသံသဲ သဲ ကြားရသည်။ သို့သော် ရေ အရိပ်အယောင် မမြင်ရ။ ရွှေ ဆက်

လိုက်သွားပြန်သောအခါ သစ်ပင်တန်းကို လွန်၍ ရေတောင်တွင် စီးဆင်းနေသော ချောင်းတစ်ချောင်းကို မြင်ရသည်။

‘ဒါ ဘာချောင်းလဲ’

ကျွန်မ မေးသည်ကို ရှေ့က အမျိုးသမီးက လှည့်ကြည့်၍ ဖြေသော်လည်း စကားကို ကျွန်မ နားမလည်ပါ။ ထိုချောင်းကို ဖြတ်ရသည်။ ရေသည် ဒူးဆစ်လောက်သာ နက်သော်လည်း ရေစီးသန်လှသည်။

ဟိုဘက်မှာ ဘာရှိလို့များ ကျွန်မကို ထိုနေရာသို့ အပါဝေါ် နေပါသလဲ။ လှပခမ်းနားသော နန်းမြို့သည် ကျွန်မ၏ ခရီးဆုံး မဟုတ်လျှင် ဘယ်နေရာကများ ကျွန်မ၏ ခရီးဆုံးဖြစ်နိုင်သလဲ။ ဟိုအဝေးချောင်း၏ တစ်ဖက်ကမ်းမှာဖြင့် မြေမို့ မို့ ကုန်းလျှော တည်ရှိသော သင်္ချိုမ်းကုန်းသာ ကျန်တော့သည်။

ကျွန်မသည် အဝေးမှာ မှန်ပျံမြင်နေရသော သင်္ချိုမ်း ကုန်းမို့ မို့ ကို မြင်ရသည်အခါ ပြုန်းခနဲ ကြောက်ရွံ့ သွားပါ သည်။ ကမ်းပါးပေါ်သို့ တက်လိုက်ချိန်တွင် ကျွန်မ တစ်ကိုယ် လုံး ကြက်သီးပေးညင်း ထသွားသည်။

ကျွန်မ ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်ပစ်လိုက်၏။

ရှေ့ဆက်သွားလျှင် ကျွန်မ သင်္ချိုမ်းကုန်းသို့ ရောက်ရတော့ မည်။ ကျွန်မ ခြေလှမ်းလှမ်း၍ မဖြစ်ပါ။ ကျွန်မသည် ဇုတ် အားတင်း၍ ရပ်နေသော်လည်း လေကဲ့သို့ မမြင်နိုင်သောအရာ

အစ်ခက ကျွန်မကို နောက်မှထွန်းဝေးနေ၏။ ကျွန်မ အကြောက်
 အကန် ငြင်း၍ ရှမ်းကန်သော်လည်း မရပါ။ ကျွန်မ ခြေလှမ်း
 များသည့်လေးကန်လျက် ကျွန်မသည် တရွေ့ ရွေ့ ရှေ့ ထိုးသွား
 သည်။ ဟိုး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာတော့ ကျွန်မကို ခေါ်လာသော
 မိန်းမ၏ နောက်ပိုင်းကို အုတ်ဂူတစ်ခုအနီးမှာ ခပ်ဝါးဝါးမြင်
 ရသည်။ ရွှေ မတိုးဘူးဟု ရှမ်းကန် တွန်ဆုတ်လျက်ကပင် ကျွန်မ
 ထိုမိန်းမ၏ နောက်ကျောနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးနီး နီးနီးလာ
 သည်။ ထို နောက် ထိုမိန်းမ၏ နောက်ကျောနှင့် ကျွန်မမျက်နှာ
 ကပ်မိသည်အထိ နောက်မှအထုတ် တွန်းလွှတ်လိုက်ပါသည်။
 ထိုမိန်းမက ဂြုန်းဆို့ လှည့်ကြည့်၏။

ကျွန်မ မြင်ရသော မိန်းမသည် ချက်ချင်းပင် အိုးမင်းသော
 အတွားအိုကြီးမျက်နှာဖြစ်သွား၏။ ကျွန်မ ကြောက်လန့်တကြား
 အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ အသံမထွက်ပါ။
 အသံကို တစ်ယောက်ယောက်က ခိုးယူသွားသလိုပဲ ဖြစ်သည်။
 နောက်ထပ် ကြိုးစား၍ အော်ဟစ်သည်။ အသံကတော့ မထွက်
 ပါ။ အော်ဟစ်ရင်း အော်ဟစ်ရင်းက ကိုယ်ခန္ဓာထဲရှိ အားအင်
 များ ဆုတ်ယုတ်စေလျော့ကာ ယမ်းယိုင်သွား၏။ ထို နောက်
 ကျွန်မသည် အုတ်ဂူတစ်ခုပေါ်သို့ မှောက်လျက်လဲကျသွားပါ
 သည်။

ကျွန်မ မျက်နှာအပ်ထားသော အုတ်ဂူသည် ဟောင်းလောင်း
 ပေါက်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ ထိုအုတ်ဂူ၏ အောက်ခြေကြီးပေါ်တွင်

လူတစ်ယောက် ပက်လက်လှန် လဲလျောင်းနေသည်။ ထိုလူသည်
 ကျွန်မ၏ယောက်ျား ဖြစ်လေသည်။
 ကျွန် မ သည် မြင်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် တုန်လှုပ်
 ချောက်ချားကာ မျက်စိတွေ မြာဝေလျက် တစ်ယောက်လုံး
 မှောင်ကျသွား၏။

www.burmeseclassic.com

တစ်ခုကိုပင် format လုပ်ပေးသူ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်အလုပ်ကိုတစ်ယောက် စိတ်မဝင် စားစာပင် လျစ်လျူရှုလျက် တစ်ယောက်မရှိလျှင်တစ်ယောက် ဓနနိုင်းအောင် ချစ်မြတ်နိုး စုံမက်ခဲ့ကြပါသည်။

မောင်က ရှမ်းပြည်နယ်မှာ ကြီးပြင်းသည် မြန်မာ၊ ကျွန်မက ရန်ကုန်မှာ ကြီးပြင်းသည့် အညာသူစစ်စစ် ဖြစ်သည်။ သို့သော် မောင်ကလည်း ရှမ်းစော်ဘွားပျိုးနွယ် မဟုတ်သလို ကျွန်မကလည်း မြန်မာမင်းပျိုးနွယ် မဟုတ်။ ကျွန်မက ပခုက္ကူသူ ဖြစ်သောကြောင့် ရွှေဘိုခင်းဆက်နှင့်လည်း ဝေးသည်။ သရေ ခေတ္တရာမင်းဆက်နှင့်လည်း ဝေးသည်။

ကျွန်မ၏ အိပ်မက်အကြောင်း မောင်ကို ပြောပြတော့ မောင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ခဲ့၏။

‘ဆစ်ဂမန်ရွှေ့ကဲရုံ နိယာမ တစ်ခုအရ ပြောရရင်တော့ ကိုယ်သေတယ်လို့ အိပ်မက်ခက်ရင် လေးကိုယ်ကို သေစေချင် လို့ပဲ’

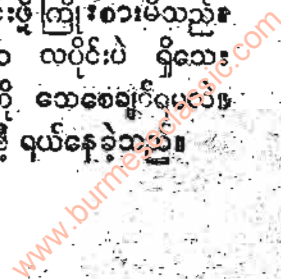
‘ဆို.... မဦးမချွတ် မောင်ထလဲ’

ကျွန်မ မျက်နှာအပျက်ပျက်ဖြူ ငြင်းဖို့ ကြိုးစားမိသည်။ ကျွန်မနဲ့ မောင် အိမ်ထောင်ကျသည်မှာ လပိုင်းပဲ ရှိသေး တာ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်မက မောင်ကို သေစေချင်ရမလဲ။ မောင်က ကျွန်မကို စ, နောက်ချင်ဟန်ဖြင့် ရယ်နေခဲ့သည်။

အခန်း (၂)

မောင်သည် ကျွန်မနှင့်လက်ထပ်မီက မဟာဝိဇ္ဇာ ကျောင်း ထားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မနှင့် လက်ထပ်ပြီးမှ မဟာဝိဇ္ဇာ သမိုင်းဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့ပါသည်။ မောင်က ကျောင်းမှာ နည်းပြဆရာ အဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသည့် အချိန်တွင် ကျွန်မက ဖက်စပ်ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ကုန်ပျူတာ ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက်အဖြစ် အသက်မွေး စီးပွားရှာခဲ့သည်။

ကျွန်မက သမိုင်းဆိုလျှင် မင်းတုန်းခင်းလောက်သာ သိသူ ဖြစ်ပြီး မောင်ကလည်း ကုန်ပျူတာနဲ့ပတ်သက်လျှင် diskette

၂၀ နိဂျား

‘အဲဒီရူထဲမှာ မောင်က ဘာလုပ်နေတာတဲ့လဲ လေးရဲ့’

‘အို...လေး ဘယ်သိမလဲ’

မောင် ဘာလုပ်နေခဲ့သလဲ၊ ကျွန်မ ရေရေရာရာ မသိပါ။ ကျွန်မသည် အိပ်မက်ထဲမှာ သတိလစ်သွားခဲ့ပုံရအည်။

‘ကိုယ် အိပ်ပျော်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့နော်’ မောင်က ပြုံးစရာဖြင့် မေး၏။

‘ဟင့်အင်း...မသိဘူး’

မောင် မျက်လုံးပွင့်နေခဲ့သလား၊ ပိတ်နေခဲ့သလားမသိပါ။ ကျွန်မသည် မောင်မျက်နှာဟု သိလျှင်သိချင်း ကြောက်လန့် တကြား သတိလစ်သွားသည့်ထင်ပါရဲ့။ အို...မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျွန်မ မျက်စိတွေက အလျင်ပြာဝေလာခြင်း ဖြစ်သည်။ မျက်စိ တွေပြာဝေရာမှ မောင်ကျမသွားမီမှာ ကျွန်မ တစ်ခုခုကို မြင် ရသေးသည်။ အရာဝတ္ထု တစ်ခုခု ဖြစ်သည်။ ဘာပါလိမ့်။

‘နေဦးမောင်ရဲ့၊ အိပ်မက်ထဲမှာ လေး တစ်ခုခုကို မြင် ဆေးဘယ်’

ကျွန်မ အလေးအနက်ပုံဖော်ပြီး ကြိုးစားနေချိန်မှာ မောင်က ရယ်စရာလိုသဘောသားလျက် ကျွန်မ စကားဖြတ်လိုက်သေး သည်။

‘ခါနဲ့ လေး ကိုယ် လေးအိပ်ခက်ထဲမှာ အဝတ်အစားတွေ ဝါ့ပါ့ထယ်နော်’

ကျွန်မသည် လုံးဝမှရယ်နိုင်တဲ့ စိတ်ညစ်ညူးစွာ တွေ့စေ နေမိသည်။ ဘာပါလိမ့် မောင် ကိုယ်ခန္ဓာလေးအနီး တူးထူး ဆန်းဆန်းအရာတစ်ခု ရှိပါသည်။ ထိုအရာမှာ ဘာပါလိမ့်။ ထို့နောက် ကျွန်မ ဖျတ်ခနဲ အလင်းအနီးတစ်ခု မြင်လိုက်သလို ပင် သတိရသွား၏။

‘သိပြီ...လေး မှတ်မိပြီ၊ အိုးတစ်လုံးပဲ မောင်ရဲ့’

‘ဘာကွ’

မောင်က ရယ်ချင်ဟန်မျက်နှာထားဖြင့် မေးသည်။

‘သောက်ရေအိုးလို အိုးတစ်လုံးပေါ့ မောင်ရဲ့၊ အမယ် အဲဒီ အိုးက ပေါ့သေးသေးမထင်နဲ့ ပန်းခက်တွေပော်ထားတာ သိပ် လှတာပဲ၊ တော်တော်လဲကြီးတယ်’

‘အိုးထဲမှာ ဘာမြင်ရလဲဟင် လေး’

မောင်က မျက်နှာကို မရယ်မိအောင် ဇွတ်ထိန်းချုပ်ဟန် ဖြင့် မေးပြန်သည်။

‘အိုးက အဖုံးဖုံးထားတာကို’

‘သွားပြီ’

မောင်က နဖူးကို လက်ဝါးဖြင့် ဖျတ်ခနဲရိုက်လျက် ညည်း
ဉာဏ်လည်း

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်’

‘ဪ...အိုးထဲ ရွှေမန်ကျည်းတောင်တွေ ရှိချင်ရှိနေမှာ
တွေတ်လား။ အခု အဖူးပိုက်ထားတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်
ရွှေမန်ကျည်းတောင်တောင် မမြင်ရတော့ဘူးပေါ့’

‘မနောက်စမ်းပါနဲ့မောင်ရယ်၊ လေး အရမ်းကြောက်တာပဲ’

မောင်က သည်တော့မှ မျက်နှာထားကို တည်ပစ်လိုက်ကာ
ကျွန်မ လက်ဖျားများကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လေသည်။

‘ဘာကြောက်စရာရှိလဲ လေးရဲ့၊ အိပ်မက်ဆိုတာ အသိ
စိတ်က စွဲရင်စွဲ မဟုတ်ရင် မသိစိတ်ကစွဲလို့ မက်ကြတာချည်းပဲ၊
လေးက ကိုယ်သေမှာကြောက်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ မနေ့က ကိုယ်
ပိုက်အရမ်းအောက်တော့ လေး ပျာယာခတ်နေရတာ မှတ်မိ
လား၊ အဲဒီအချိန်မှာ လေးစိတ်ထဲ မောင်သေသွားရင် ဒုက္ခပဲ
ဆိုတဲ့ အတွေးကြီး တွေးမိခဲ့ပါလိမ့်မယ်’

‘ဟင်္တီး...မတွေးမိပါဘူး’

ကျွန်မ လွတ်ခနဲငြိမ်းတော့ မောင် ပြုံး၏။

‘ဟေ့ဟေ့လေ၊ မသိစိတ်ကပေါ့’

ကျွန်မ ဘာမှ မပြောမိပါ။

‘ဒီတော့ ကိုယ်သေမှာကြောက်တဲ့ စိတ်ကြောင့်လဲ ကိုယ်
သေတယ်လို့ အိပ်မက်မက်နိုင်တာပဲ’

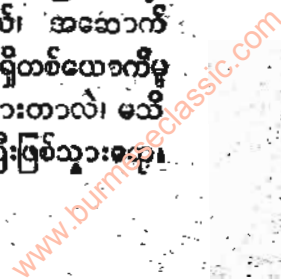
‘ဒါဖြင့် နန်းမြို့ရိုးကြီးတွေ၊ ရေကန်တွေ၊ နန်းပြာသာဒ်
တွေ အဲဒါတွေကဏှော့ မောင်’

မောင်က ပညာရှိတစ်ယောက်လို ပြုံးလေသည်။

‘ဒါကတော့ မိန်းကလေးသဘာဝ စိတ်ကူးယဉ်တာပါမှာ
ပေါ့ လေးရဲ့၊ လေးငယ်ငယ်က အမေတွေ၊ အဒေါ်တွေက
ပုံပြောပြရင် ဘုရင်တွေ၊ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ၊ နန်းတော်
တွေ မပါဘူးလား၊ အဲဒီအချိန်မှာ ပုံပြင်ထဲက မင်းသမီးလေး
နေရာမှာ လေး မရှိချင်ဘူးလား’

ကျွန်မ မောင်စကားကိုလည်း မငြင်းနိုင်။ သို့ပေမယ့်
အဲသည်လိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးဟု ထပ်သည်။

‘မြို့ရိုးကလေး အသေအချာမှ အုတ်နီရောင်ထပြီး အေ့ခိုင်
အမာပဲ၊ ထုကြီးမှ ကောင်းမှကောင်း မောင်ရယ်၊ အဆောက်
အအုံတွေက အများကြီး၊ ဒါပေမယ့် သက်ရှိတစ်ယောက်မှ
မရှိတာ အံ့ဩစရာ၊ ဟိုမိန်းမက ဘယ်ထောက်သွားတာလဲ၊ မသိ
အိပ်မက်ပြီးခါနီးတော့ အဲဒီမိန်းမက အဘွားကြီးဖြစ်သွားတော့၊
အဲဒါရော ဘာဘာတော့လဲ’

၈၇ ❀ ဖျား

မောင်က ခေါင်းခါယမ်းရင်း ပြုံးလေသည်။

‘အိပ်မက်ဆိုတာ ရုပ်ရှင်ထက်တောင် မြန်ဆေးတာ။ သူ့အိပ်မက်တွေက ဖျတ်ခနဲဖျတ်ခနဲပြောင်းတတ်တာ။ လေးစာဆက်မောက်လို့ ဆက်များမက်ရင် ကိုယ် အဘိုးကြီး ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှသာ တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ’

ကျွန်မ မောနီကို မကျေမနပ် မျက်စောင်းထိုးမိပြန်၏။ သူ့ဖျား ပူပင်သောကရောက်ရတာကို နည်းနည်းမှ ငဲ့သွားရ ဆောင်းမှန်း မသိတု အပြစ်တင်ချင်လာသည်။

‘ခါနဲ့ အိုးကြီးက ဘာဖြစ်လို့ပါက တဲ့လဲ မောင်ရဲ့’

‘မသိဘူးလေ လေးရဲ့၊ ရွှေအိုးတွေသာတွေ့ဖူးလားမှ မသိတာ’

‘အင်း...ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မောင်ရဲ့၊ အိုးနှုတ်ခမ်းက နည်းနည်းဆောင်ပဲ နေဆေးတယ်၊ ဖုန်တွေလဲကပ်လို့၊ ကြည့်ရတာတော့ မြေကြီးထဲကနေ ဖော်ထားခဲ့ရတဲ့ အိုးပဲ ဖြစ်မယ်’

မောင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ပြုံးရယ်နေသည်။

‘ဂုရယ်၊ အလောင်းရယ်၊ အိုးရယ် ဆိုရင်တော့ ဒီအိုးက ရွှေအိုးတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဖြစ်ချင်းဖြစ်ရင် အရိုးအိုး ဖြစ်ရမယ်’

‘အာလဲ၊ အရိုးအိုးဆိုတာ’

‘အရိုးအိုးဆိုတာ လူသေကို မီးရှို့ပြီး ကျန်တဲ့ပြာကို ထည့်ထားတဲ့ အိုးလေ၊ ဟိုး...ရှေးခေတ်တုန်းက အဲဒီလို ထုံးစံရှိတယ်လေးရဲ့’

ကျွန်မမှာ မောင့်စကားကြောင့် တွေးစရာတစ်ခု ရသွားသည်။

တကယ်ပဲ ဤအိပ်မက်သည် သွေးလေ ချောက်ချားပြီး မက်သည့် အိပ်မက်မှ ဟုတ်မရှိလား။ အတိတ်ကို ဆောင်သော အိပ်မက်လား။ သို့မဟုတ် အနာဂတ်အတွက် နိမိတ်ဆောင်သည့် အိပ်မက်လား။ နန်းတော်တွေ မြို့ရိုးတွေနဲ့ဆိုတော့ အနာဂတ်ကို နိမိတ်ဖတ်တာတော့ မဟုတ်နိုင်။ အတိတ်ကို ပြချင်လို့ များလား။

‘လေးတို့ကို တစ်ခုခုပြောပြတဲ့ အိပ်မက်များ ဖြစ်မလားနော် မောင်’

ကျွန်မ အားကိုးတကြီး မောနီကို တိုင်တည်တော့ ခေတ်စားအင်္ကျီဖတ်ရယ်မောတော့မလို ဟန်ပြင်ပြီးမှ ပြန်ထိန်းချုပ်လိုက်လေသည်။

‘ဘယ်သူကပြောမှာလဲ လေးရဲ့၊ ဘာကို ပြောမှာလဲ’

‘လေးလဲ မသိပါဘူးလေ’

ကျွန်မပိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု လိုအပ်နေသလို ခံစားရမှန်း တော့ သိသည်။ ဘာခံစားရမှန်းတော့ မသိကွဲပေ။

သိပ္ပံခေတ် လူသား ဖြစ်နေတော့ ရွှေအိုးတွေ သိုက်နန်း တွေကိုလည်း နည်းနည်းမျှ ထည့်မစဉ်းစားမိတာ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် လင်မယားနှစ်ယောက် အလုပ်ကိစ္စတွေထဲ နစ်မြုပ်သွားပြန်ကာ အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြောဖို့ မေ့သွား ခဲ့သည်။

ကျွန်မမှာ ညစဉ်ရက်ဆက်များ အိပ်မက်မက်မလာဟု စောင့်ခဲ့သော်လည်း နောက်ထပ် မမက်တော့ပေ။ အခြား အိပ်မက်တွေတော့ ကြုံကြားကြုံကြား မက်သေး၏။

ဘာမှန်း မသိကွဲသော ဝိုးတဝါးမြင်ကွင်းများသာ ဖြစ်၍ နီးထည့်အခါ မက်ခဲ့သောအိပ်မက်ကိုပင် ပြန်ပုံဖော်၍မရအောင် ရှိခဲ့သည်။

ကျွန်မ အာရုံထဲမှာ စွဲနေသော အိပ်မက်ကတော့ နန်းမြို့ အိပ်မက်သာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ် အားလပ်ချိန်တွင် အိပ်မက်ထဲက မြင်ကွင်းကို တစ်ကြောင်းချင်း ဖောင်တိန်ဖြင့် ရေးဆွဲ ခြစ်ကြည့်မိ၏။

မြို့ရိုးဝင်ပေါက် မြို့ရိုးထဲမှ စုလစ်မုမ်းချွန်တပ် ပြာသာဒ် ဆောင် အဆောက်အအုံများ၊ ရေကန်ကြီးကြီးတစ်ခု သစ်တော ကြီးများ မြို့ကိုဖြတ်လျက် စီးသွားသော ရေစီးသန်သည့်ချောင်း၊ တစ်ဖက်ကုန်းမို့ မို့ ဆီဆာ သင်္ချိုင်းကုန်း၊ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲကဂူ၊ ဂူထဲက အလောင်း၊ ထို့နောက် မောင်က အချိုးအိုး ဖြစ်နိုင် သည်ဟု ပြောခဲ့သော လှပဟောင်းနွမ်းသည့်အိုး။

ထိုအိုးသည် စလောင်းပုံး တပ်ထား၏။ စလောင်းပုံးမှာ လည်း ပန်းကွက်များ ပန်းခက်များဖြင့် ခြယ်သရေးဆွဲထား၏။ အိုးပုံစံက အဝခပ်ကျယ်ကျယ် ကိုယ်ထည်ကလည်း လိုက်လျော ညီတွေ့စွာ ပို၍ကျယ်သွားသည်။ သိပ်တော့မရှည်လှပေ ခပ်ပြား ပြား ပုံစံ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် အိပ်မက်ထဲကအိုးကို ခြပ်ယောင်မိသမျှ စာရွက် လွတ်ပေါ်မှာ ချရေးမိသည်။ ပုံပေါ်လာသော အခါမှာတော့ ထူးဆန်းသည့် အိုးတစ်လုံး ဖြစ်လာလေသည်။

မောင်က ကျွန်မ၏ စားပွဲပေါ်မှ နန်းတော်မြေပုံနှင့် အိုးပုံကို တွေ့သောအခါ စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကောက်ကိုင်ကြည့်၏။

‘ကေန္တတော့ လေး အိပ်မက်ထဲက မြို့တော်ဟာ ပျူမြို့တော် တစ်ခုပဲ ဖြစ်မယ်’

ခေတ် မျက်နှာမှာ လှောင်ပြောင်သရော်ရိပ် စနေနက် လိုရိပ် မရှိပါ။

‘ဘာပြောတာလဲဟင်’

‘ဪ... ဒီအိုးပုံစံကို ပြောတာပါ လေးရဲ့။ ဒီအိုးပုံစံက ဝက်ခေတ်တွေ ပင်းယခေတ်တွေ ကုန်းဘောင်ခေတ်တွေမှာ မရှိဘူး။ ပျူခေတ်မှာပဲရှိတယ်။ လေးကို ကိုယ်ပြမယ်’

ထို့နောက် မောင်က သူ့ စာအုပ်ဖိရိုကိုဖွင့်ကာ စာအုပ်သုံးလေးအုပ် ဆွဲထုတ်လာ၏။

‘ဒါနဲ့ လေး၊ ကိုယ့် သမိုင်းစာအုပ်တွေ ရှေးဟောင်း သုတေသန စာတမ်းတွေများ ဖတ်ဖူးသေးလား’

‘ဟင်အင်း’

ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားမုန်း မောင် သိပါသည်။

‘ဒါဖြင့် ဟောဒီမှာကြည့်’

မောင်ပြသော စာမျက်နှာမှာ ကျွန်မ အိပ်မက်ထဲကလို အိုးပုံစံမျိုး အများကြီးတွေ့ရသည်။ ကျွန်မ အံ့လဲအံ့သြဝမ်းသာလျက် ဓာတ်ပုံများ ပန်းချီပုံများကို အထပ်ထပ်အခါခါ ထိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်။

‘ဒါ လေးရဲ့ အိပ်မက်ထဲက တွေ့ရတဲ့တာမျိုးနဲ့ ဆင်တယ်နော်’

‘အင်းလေး၊ အဲဒါတွေက ပျူခေတ်က ပစ္စည်းတွေပေါ့လေးရဲ့’

ထို့နောက် မောင်က ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့သော မြို့ဟောင်းများအကြောင်းကို ပြောပြပါသည်။

ပျူယဉ်းကျေးမှု တွန်းကားခဲ့သော သရေခေတ္တဗုဒ္ဓမြို့တောင်းဟန်လင်းမြို့ဟောင်း၊ ဗိဿနိုးမြို့ဟောင်း ကျွန်မသည် မော့စီထံမှ ဤစကားများကို အလျင်တုန်းကသာ ကြားရလျှင် ပျမ်းရိ၊ ပြီးငွေ့စွာ အိပ်ပျော်သွားနိုင်ပါလျက် ယခုတော့ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်မိသည်။

‘ဒါဖြင့် လေးကို တစ်ယောက်ယောက်က အိပ်မက်ပေးတယ်လို့ မောင်ထင်လားဟင်’

မောင်က ရယ်မော၍ ခေါင်းယမ်းသည်။

‘ဒါပေမယ့်’

‘ဒါပေမယ့် လေးက ပျူခေတ်နဲ့ တစ်ခုခုဆက်စပ်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာပဲမထင်ဘူးလား’

ကျွန်မ တွေ့စေ့စွာ ဝေးမောနေမိသည်။

‘ဒီလိုလုပ်ရအောင်လေ မောင်၊ အခုနွေထုတ်ပွဲ လေး၊ မောင် ခရီးထွက်ကြရအောင်’

ဖူး

မောင်က မျက်ခုံးပင်ကြည့်သည်။

‘မောင်ပြောတဲ့ အဲဒီမြို့ဟောင်းတွေကို အခုတွေ့နိုင်သလား’

မောင်က ကျွန်မစာအုပ်ကို နားလည်သွားကာ ခေါင်း
တိုင်းထိန်း။

‘ပိုတာပေါ့၊ တူးပြီး သားအုတ်ရိုးတွေ အုတ်ပုံတွေ ပန္နက်
တွေနဲ့’

‘ခါဖြင့် လေးတို့သွားကြရအောင်လေ’

ထိုအချိန်မှာတော့ ကျွန်မသည် ဂူထဲက အလောင်းသည်
မောင်ဖြစ်သည်ဆိုတာကို မေ့ပျောက်ထားလို့ရနေပြန်၏။

ကျွန်မကို ခေါ်ဆောင်သွားသည့် ခရီးဆုံးသည် သင်္ချိုင်း
ကျွန်းတစ်ခုဖြစ်သည်ဆိုတာကိုလည်း မေ့ပျောက်ထားလို့ရနေ
သည်။

ကျွန်မ အာရုံမှာပေါ်နေသည်က နိုင်ခံ့ ဖြင့် မား သော
ရိုးထုကြီးနှင့် တံခါးပေါက်၊ အတွင်းမှ နန်းတော်အဆောင်
အခန်းများ။

‘ပျူမြို့ဟောင်းက အဓိက သုံးနေရာရှိတယ် ကိုယ်တို့ ဘယ်
ဘက်ကြမလဲ’

‘အို...လေးမှမသိတာ မောင်သွားတဲ့နောက်ကို လေးလိုက်
မှာပေါ့’

မောင်က ကျွန်မဆွဲထားသည့် မြေပုံကိုကြည့်ကာ စဉ်း
စားနေသည်။

‘လေးက ပခုက္ကူသို့ဆိုတော့ သရေခေတ္တရာနဲ့ နည်းနည်း
ဝေးနေတယ်၊ ဒီတော့ သရေခေတ္တရာကို ဘေးခဏဘယ်ထား
လိုက်၊ တန်လင်းနဲ့ဗိဿနိုး နှစ်မြို့ရှိတယ်၊ နှစ်မြို့လုံးကလဲ ခေတီ
ပြိုင်လိုပါပဲ၊ အဲ...ခဏနေဦး လေးရဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ ချေခင်း
လေးတစ်ခုပါတယ်နော်’

‘ချောင်းလေး မဟုတ်တူးမောင်ရေ၊ ချောင်းကြီး...ချောင်း
ကြီး၊ လေးအဲဒီချောင်းကို အကျယ်ကြီးဖြတ်ရတာ’

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ ခါဆို မြို့ရိုးနဲ့နီးနီးချောင်း ဖြတ်စီးတဲ့
မြို့ဟောင်းကတော့ ဗိဿနိုးပဲ’

ဗိဿနိုးဟူသော နာမည်သည့် ကျွန်မအတွက် ဆွဲဆောင်
နိုင်သော အရာတစ်ခုဖြစ်သည်။

ဗိဿနိုးဟူသော နာမည်ဖြင့် ကျွန်မ၏အိပ်မက်သည် ပြီး
ပြည့်စုံသွားပြီဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

အဆောင်အခန်းများပြားပုံရသည့် အုတ်အဆောက်အအုံ
အပျက်ကြီးသည် နေပူထဲတွင် ခြောက်သွေ့စွာ အစားကျန်
နေသည်။

‘ဝာထဲမှာ တွေ့ရတာတွေ ခါလူစုရေးအဆောက်အအုံ၊
ခါမူမဟုတ် ဘာသာရေး အဆောက်အအုံ ဖြစ်နိုင်မယ်တဲ့၊ ခါ
မိသားစုတစ်စုတည်းနေတဲ့အဆောက်အအုံ မဟုတ်ဘူး၊ လူတော်
တော်များများ ဝင်ထွက်သွားလာနေထိုင်လို့ ရအောင်ကို
အခန်းတွေ ပွဲထားတာ’

မြေနီများ ဖုန်ထုများ ပေကျွဲလျက် ယိမ်းယိုင်နေသလို
ရှိသည့် အုတ်တိုင်နံရံကြီးများသည် ကျွန်တို့အပေါ် သို့ အချိန်
မရွေး ပြိုကျနိုင်သည်။

ကျွန်မသည် အမှတ်ထမဲ့ နောက်သို့ဆုတ်ရပ်လိုက်မိသည်။
သို့သော် နောက်မှာလည်း အုတ်နံရံကြီးများ ရှိနေသည်။
ထိုနံရံထုများ ကျွန်မသက်ဆို့ ပြိုကျလာနိုင်သေးသည်။

ကျွန်မသည် ပူပြင်းသော နေဒဏ်ကြောင့် မျက်စိများ
ကျိန်းစပ်ကာ ရူးကြောင်ကြောင်အတွေးတွေ ဝင်နေရသည်။

နှာခေါင်းထဲမှာ ဖုန်နံ့ မြေနံ့ မဟုတ်သည့် အခြားရနံ့
တစ်မျိုးကို ကျွန်မရသည်။

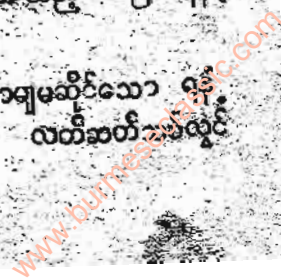
ကျွန်မတို့ ရောက်နေရာနေရာရှိ ဘာမျှမဆိုင်သော ရနံ့
မျိုး၊ အတောင်းအမြင်းအနံ့မဟုတ်ဘဲ လတ်ဆတ်သံထွက်

အခန်း
(၃)

နောက်ထပ် ကျွန်မတို့ရောက်သော အဆောက်အအုံ ပျက်
ကြီးအထော့ ကြီးမားခုံ့ထည်လှသည်။

နေရောင်သည် ပြိုပျက်နေသော တစ်ပိုင်းဘစ်စ အုတ်နံရံ
ကြီးတွေမှ ကျော်ဖြတ်လျက်ကျနေရာ အရိပ်များသည် အဆောက်
အအုံကြီးကို မိမိအထက်ဝင်အောင် ဖန်တီးနေသလိုရှိသည်။

ပြိုကျနေသော အုတ်ချပ်တစ်စွန်းတစ်စကို ခရုစိတ်တိုက်မိ
မှာစိုး၍ ကျွန်မ ရှောင်ကွင်းသွားရသည်။

အော့ ရန် မျိုး ဖြစ်သည်။ လောဘကျွမ်းလှနီးပါး တောက်ပ
သည့် နေရောင်နှင့်လည်း ဘာမျှမဆိုင်သည့် ရန် မျိုး၊ စူးစူး
၅၅ ပန်းရန် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် အိပ်မက်ထဲက တောရိုင်းပန်းပွင့်များကို သတိရ
သည်။

‘ဒီနားမှာ ပန်းပွင့်ပွင့်တဲ့ချုံပင်လေးတွေများ ရှိသလားဟင်
ဦးကြီး’

စားမောင်းသမားက အူကြောင်ကြောင် မျက်နှာပေးပြုငို
ခေါင်းယမ်းခါ၏။

‘ရေကန်ရော’

‘ရေကန်က နန်းတော်ရာအပြင်ဘက်တုန်းက ချိုင့်ကြီး
တစ်ခုတွေ့ခဲ့တယ်ဟုတ်လား လေးရဲ့၊ အဲဒါ ရေကန်ဖြစ်မှာ
ပေါ့’

မောဇီစကားကို ကားဆရာက မရေမရာထောက်ခံသည်။

ကျွန်မသည် ရေဘူးကလေးယူလာခဲ့ရ အကောင်းသားဟု
သတိတရ တမ်းတတ်မိသည်။ ဤမျှပူပြင်းသော အပူဒဏ်
အောက်မှာ ရှိသမျှရေကန်တွေ ချောင်းတွေ ဘယ်လိုများ
ရေရှိနိုင်ပါ့မလို့။

ကျွန်မသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်လောက်က
ဤပစ်ခန်းကျင်မှာ စိုပြည်လန်းဆန်းနိုင်မပါ့မလားဟု သံသယ
ဖြစ်မိသည်။

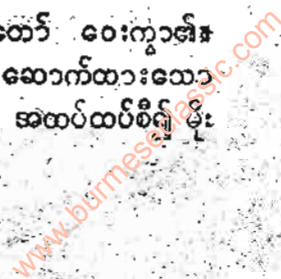
ဤပုံစံလို ခြောက်သွေ့ပူပြင်းနေခဲ့လျှင်တော့ ဤမြို့ဟောင်း
ပျက်စီးတာ အံ့ဩစရာမဟုတ်ပါ။ မောင် ပြောတာကဖြင့်
မိသားစုမှာ ဆန်ရေစပါး ပေါများတတ်၊ ရန်ပယ်ချောင်းသည်
မိသားစု၏ အသက်ဆွေးကြောဖြစ်သတဲ့၊ တရုတ်နိုင်ငံနှင့်ပင်
ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ထွန်းကားပြီး စည်ကားသည့် မြို့တော်
ကြီးဖြစ်သတဲ့၊ မယုံနိုင်စရာဘဲ။

‘မောင်ရေ... ရေငတ်လိုက်တာနော်၊ ဒီနားမှာလယ်ထဲလေး
တာလေး မရှိဘူးလားကွယ်၊ ရေတောင်းသောက်ရအောင်လို့’

‘ဟိုး... ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာတော့ တဲကလေးတစ်လုံး မြင်တယ်
ဆရာမရဲ့၊ အဲဒီကို ထွားကြမလား’

ကျွန်မထို့ သုံးယောက်သား အဆောက်အအုံဟောင်းကြီး
မြေနေရာမှ ထွက်ခွာ၍ ထနောင်းပင်ရိပ်ကလေးဆီသို့ သွားကြ
သည်။

တဲကလေးသည် နီးမလိုလိုနဲ့ တော်တော် ဝေးကွာ၏။
ထနောင်းပင် နှစ်ပင်၏ အကြားမှာ ဆောက်ထားသော
တဲကလေးကို ထန်းရွက်ခြောက် အပြာများ အထပ်ထပ်စီ၍ မိုး
ထားသည်။

အနီးသို့ ရောက်တော့မှ တံခါး ထိပ်တစ်လုံးမှာ ထနောင်းပင်စည်တစ်ခု ဖြစ်နေမှန်း သိရသည်။

ထို ထနောင်းပင်စည်၏ အထက် တဲခေါင်မိုးမှ ဖြာထွက်သော ထနောင်းကိုင်းများကို မြင်ရ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်မှ လောင်ကျွမ်းတောက်မသည့် အပူရှိန်သည် တဲကလေး အနီးမှာတော့ လုံးဝမထပ်ငြိသလိုပင် ရှိသည်။ ထနောင်းရိပ်သည် အေးမြနေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ချိုပုတ်သေးသေးစာလေးများ ဆူးခက် ခြံရံလျက် ပေါက်နေသည်။ ပန်းဝိုင် သေးသေးကလေးများ သည်နံနက်နှင့် ညတို့တွင်သာ ပွင့်လန်းပိုရလျက် ယခုအချိန်မှာ တော့ ညှိုးနွမ်းသလို ဖြစ်နေသည်။

တဲအတွင်းမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

ထိုလူသည် အသားညိုမည်းစာ သန်မှာတောင့်တင်း၏။ ဆံပင်က ကထုံးဆီတောက်ပုံစံ၊ လည်ပင်းတုတ်ခိုက်ကာ စွပ်ကျယ် တလေးမျှပင် မပါဘဲ အင်္ကျီပလာဖြစ်သောကြောင့် ညိုပြောင်သော အသားအရေကို တင်းမာစွာ မြင်နေရသည်။

အသက်တော့ ဇေးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်နိုင်သည်။ တောရွာက လူများသည် ရုပ်ရည် ပိုမိုရင့်ကျက် ညိုမောင်းတတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ် မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။

‘မြို့ကဉ္ဍေ့သည့်တေ့ ထင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရေတစ်ခွက်လောက်များ ရနိုင်မလား’

မောင် အမေးကို ထိုလူက လိုက်လို့ပျူငှာစွာ ဖြေသည်။

‘ရပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ ခဏတိုင်နားကြပါဦး’

ထို့နောက်တော့ ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သည် အိမ်ရှင် ချပေးသော ထန်းလျက်နွဲ့ ရေကို အားရပီးရ ပြည်းစမ်းစားသောက်ကြပါသည်။

အိမ်တွင်းခန်း ကွပ်ပျစ်မှာတော့ အဘွားအို တစ်ယောက်သည် ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကို လိပ်လျက်ရှိသည်။ အဘွားအို၏ ရှေ့တွင် စစ်ဖေးသုတ်ထားသော ခံထောင်း သေးသေး တစ်ခုနဲ့ ဆန်ထောတစ်ခု ချထားသည်။

ဆေးရိုးများ ပြောင်းဖူးဖက်ခြောက် အလိပ်များ ဆေးရွက်ကြီးများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အသက် ၇၀ လောက်ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ခန့်မှန်းမိ၏။

မောင်က အိမ်ရှင်၏ ဗိသနီးမြို့ဟောင်းအကြောင်း မေးနေသည်။

‘ကျွန်တော် လိုက်ပြေးပါမယ်’ ဟိုဘက် မြို့ရိုးအခြေမှာ တူးပော်ပြီးစား ကျွန်းတွေ ရှိသေးတယ်ဗျာ။ သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ ပြောအပ်။

၃၀ နှစ် ဂျား

ထန်ရှိုင်းတူသော စကားကြောင့် ကျွန်မ မေ့ပျောက်ထားသော အိပ်မက်၏ အဆုံးပိုင်းကို ချက်ချင်း သတိရသွားမိသည်။

‘ဆရာတို့ စိတ်ဝင်စားခဲ့လား’

သူသည် မော့ကို ဆရာတစ်ယောက်မှန်းသိပြီး ခေါ်လိုက်တာမဟုတ်နိုင်ပါ။ လူစိမ်းသူစိမ်းတွေ့တိုင်း ဆရာ ခေါ်နေကျ နှုတ်ကျိုးနေသည့် ပုံစံမျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။

‘စိတ်ဝင်စားတယ်ဗျ။ လမ်းပြလုပ်မယ်လို့မရှိလို့ ကျွန်တော်တို့ မြေပုံနဲ့လာရတာ၊ ဈေးဟောင်းသုတေသန ထုတ်ထားတဲ့ မြေပုံပဲ တိကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းတော့ စမ်းတမ်းတမ်း ဝါးနိုင်တာပေါ့ခင်ဗျ’

ထိုလူက ကျွန်မတို့အဖွဲ့ကို စိတ်ပါထက်ပါ ကူညီချင်သည့် ယန်မျိုး ရှိသည်။

‘အမေ ကျွန်တော် ခထလိုက်ပြလိုက်ဦးမယ်’

‘အေး...အေး’

အဘွားအိုနဲ့ ကျွန်မ မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်။ အဘွားအို၏ မျက်လုံးများ တောက်ပစူးရှလွန်းသဖြင့် ကျွန်မ ထိတ်ခရင်ခရင်သွားပါသည်။

မျက်လုံးများသည် အလျားရှည်၏။ မျက်ဆံတ ယခင်ထ တော့နက်မှောင်ချင် နက်မှောင်မည်။ ယခု အချိန်မှာတော့ အညိုရောင်နှင့် မီးခိုးရောင် စပ်ထားသော အရောင်ဖြစ်၍ ကြည့်လဲနေ၏။

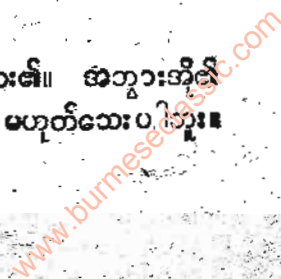
မျက်လုံးဘေးက ပါးရေများ တွန့်ထွားသည်မှာ ပါးပြင်အထိ အရေးကြေခင်းများ ဖြစ်နေသည်။ မျက်တောင်၏ ငယ်စဉ်က မည်းနက်ကော့ယုံပုံရပြီး ယခု အချိန်မှာတော့ ညိုလဲလဲ ဖျော့မှိန်စင်းကျနေသည်။

အဘွားအိုက ကျွန်မကို မြီးမြိုလိုက်သောအခါ ကျွန်မသည် ငေးမောနေရင်းမှ ပြန်ပြုံးပြလိုက်မိ၏။ ကျွန်မ၏ အိပ်မက်ထဲက အဘွားအိုလို ကြောက်စရာမကောင်းပါ။

ခင်မင်ချစ်ခင်စဖွယ်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သဘောကောင်းသော အဘွားအိုတစ်ယောက်ပုံပဲ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့ တဲနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း လျှောက်သွားမိပြီးနောက် ကျွန်မ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိသေး၏။ အဘွားအိုသည် လိပ်လက်စ ဆေးလိပ်ကို ကိုင်ထားပြီး ကျွန်မတို့ဆီ လှမ်းကြည့်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွား၏။ အဘွားအို၏ အကြည့်မှာ ဘာပါသလဲ။ ခင်မင်မှုလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ တစ်ခုခု ပိုသေးသည်။

ပကျော့ပုံလား။ ယင်္ဂါအိမ်... အဘွား၏ မျက်လုံးတွေက
မြို့စင်မိုးပြောနေသည်။ ကျွန်မ သိပြီ။ စိုးရိမ်ပူပန်မှု။

ကျွန်မသည် အဘွားအို မျက်လုံး ထဲမှ စိုးရိမ်ပူပန်မှုကို ပုံဖော်
လျှက် ခြေလှမ်းတုန်ဆုတ်စွာ လှမ်းလာခဲ့ရသည်။ အဘွားအို၏
စိုးရိမ်မှုကို ကျွန်မ ခံစားမိသောအခါ ရွှေ ဆက်သွားမည့် ခရီး
အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာ၏။

ကျွန်မတို့ ဟယ်သွားနေကြတာလဲ။ သင်္ချိုင်းကုန်း ရွှိရာကို
လား။

‘ကျွန်တော် အဖေက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်
လောက်က ဒီ မိဆန်းမြို့ တူးဖော်ရာမှာ ကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်ခဲ့
တာ ဆရာရှင်’

‘ဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘယ်အရွယ်လောက်
ရှိပြီလဲ’

‘ကျွန်တော် မတ်တတ်ပြေးနေတဲ့ အရွယ်လို့ အမေက ပြော
တာပဲ’

ကျွန်မ သူ့ စကားကြောင့် အနည်းငယ် ပြုံးမိလိုဖြစ်သွား
သည်။

တောရွာနေ လူတို့သည် မိမိ၏ မွေးသက္ကရာဇ်ကို နာရီအတိ
အကျ မခတ်ထားနှင့် ရက်၊ လ၊ နှစ်ကိုပင် မမှတ်မထားကြဘူးဟု
ကြားဖူးတာ မှန်နေပြီပေါ့။

‘အဖေက ကုက္ကိုခွရွာသားပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့မှာ လယ်တွေ
ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လယ်ကို အမေနဲ့ ဦးကြီးကို လွှဲထားပြီး
ဒီတူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းမှာ အဖေ ပါခဲ့တယ်၊ အဖေ အဲဒီထဲမှာ
ပါအောင် အဖေ့ကို အိမ်မက်ပေးတာတုဗျ’

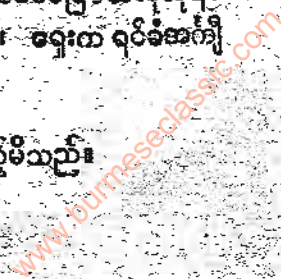
အိမ်မက်ပေးတာဟူသော စကားအဆုံး၌ ကျွန်မနှင့် မောင်
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။

သို့သော် မပြုံးရယ်မိကြပါ။

‘ဘယ်လိုအိမ်မက်မျိုးလဲဗျ’

‘အဲဒါတော့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မမှတ်မိဘူး၊
အမေ ပြောမြဲသလောက်တော့ အဖေက အိမ်မက်ထဲမှာ နန်းမြို့
ရိုး တစ်ခုထဲကို ခေါ်သွားခံရတာတဲ့၊ ဟိုအထဲရောက်တော့
နန်းမြို့ပြာသာဒ်တွေက တော်တော်လှစယ်ဆိပ်၊ အဲဒီမှာ
အဖေက မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့သတဲ့၊ အမေပြောသလိုဆိုရင်
တော့ အဲဒီ မိန်းမက ထိုင်မသိမ်းလုံချည်နဲ့၊ ဈေးက ရင်ခံအင်္ကျီ
လိုမျိုး၊ ဝပ်ကျပ်ကျပ်ကို ဝတ်ထားသတဲ့’

ကျွန်မ ရုတ်တရက် သူ့ ကိုခေတ် ကြည့်မိသည်။

၄၂ အိမ် မိန်းမ

‘အဲဒီ မိန်းမက ဒီမြို့ကြီးကို မင်းထိန်းသိမ်းရမယ် ကြားလား လို့ ချာသတဲ့ ဆရာရှ်’

‘အင်း... ကေန္တတော့ ဒါ ပန်ထွာဘုရင်မပဲ ဖြစ်မယ်ဗျာ’

ကားဆရာက ဝင်၍ ဟာသစွက်သော်လည်း မည်သူမျှ မရယ် မောကြပါ။

‘မဟုတ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ပန်ထွာဘုရင်မက လှသတဲ့၊ ကျွန်တော် အဖေရှ် အိပ်မက်ထဲက မိန်းမက မလှဘူး’

ကျွန်မ အိပ်မက်ထဲက မိန်းမကလည်း မလှပါဘူးဟု ကျွန်မ ဝင်ပြောချင်စိတ် ပေါက်လာ၏။ သို့သော် သူ့စကားကိုသာ ဆက်၍ နားထောင်နေမိသည်။

‘ဆက်ပါဦးဗျာ’

‘ခါပဲဗျာ၊ အဲဒီ အိပ်မက်မက်ပြီး လူပိုင်းအတွင်းမှာပဲ အဲဒီ သုတေသနအဖွဲ့တွေ ရောက်လာပြီး တူးကြ မော်ကြတာပါပဲ ဗျာ၊ လေးငါးဆယ်ခါလောက် ရှိမယ်ဗျာ၊ ပြန်ထွားလိုက် လာ တူးလိုက်နဲ့စေါဗျာ၊ အဲဒီ တစ်ချိန်လုံးလဲ အဖေ ဝင်ပါခဲ့တာ ချည်းပဲတဲ့’

ကျွန်မ၏ အိပ်မက်ထဲက မိန်းမကတော့ ကျွန်မကို မြန်မာ စကားနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်၍ ကျွန်မ နားမလည်ခဲ့ပါ။ အကယ်

၍သာ သူမ၏ စကားကို ကျွန်မ နားလည်ခဲ့လျှင် ကျွန်မကိုများ ဤမြို့ဟောင်းကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခိုင်းလေမလားမသိ။ ဤကဲ့သို့ တွေးလိုက်မိသောအခါ ကျွန်မကြက်သီး ဖြန်းခနဲထ သွား၏။ ထို့ကြောင့် သူ့စကားကို ဖြတ်၍ မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်သည်။

‘အခု ရှင်အဖေဖေ’

အဖြေသည် ကျွန်မ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ဖြစ်၏။

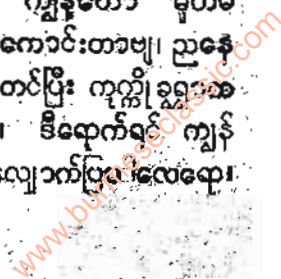
‘ဆုံးသွားပြီဗျာ’

ထို့နောက် သုံးယောက်သား ငြိမ်သက်စွာ ခြေလှမ်း ဆက် လှမ်းကြသည်။

‘ဆုံးတင် ကြာပြီလား’

ကျွန်မ မေးချင်သော မေးခွန်းကို မောင်ထ မေးလိုက်ပါ သည်။

‘ဟာ... ကြာလှပြီပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ငါးတန်း ကျောင်း ထား အရွယ်ကတည်းကပဲ၊ အဖေ့ကို ကျွန်တော် မှတ်မိ သလောက်တော့ အဖေက သိပ်သဘောကောင်းတာဗျာ၊ ညနေ ညနေ ဆိုရင် ကျွန်တော် ကို လှည်းပေါ်တင်ပြီး ကုက္ကို ခွရွေးစ နေ ဟောခီ မြို့ဟောင်းထဲကို လာနေကျ၊ ဒီရောက်ရင် ကျွန် တော် ကို လက်တွဲပြီး ဆွတ်ပုံတွေကို လျှောက်ပြပါလေရော။’

အဲဒီကုန်းကတော့ ကျွန်တော်ကလေးထဲ ငယ်သေးတယ်။ အမိခိုး
ဆိုတာတွေ သူတောသန့်ဆိုတာတွေလဲ သိပ်မသိတဲ့ အရွယ်ပေါ့
ဗျာ။ ကျွန်တော် အတွက်ကတော့ မြို့ပျက်ကြီးဟာ ကျွန်သရေ
မင်္ဂလာ ထင်မိတဲ့ ခြောက်ခြေခက်သွေ့သွေ့ အဆီးကျွန်မြို့
ကြီးပဲဗျာ။ ကျွန်တော် ဒါပဲ သိတယ်။ အုတ်ပုံအပျက်တွေ၊ ရေ
အန် အပျက်တွေ၊ တူးရာ ဆွေရာတွေကိုလဲ ကျွန်တော် စိတ်မစင်
စားပါဘူး။ ကျောက်ခိုး ထုဖို့လောက်သာ ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်
စားခဲ့တာကိုး။

နေဝင်ရီတရာအချိန်တွင် လှည်းကလေးပေါ်မှာ လူ နှစ်
ယောက်ထဲ ရှိနေပြီး ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးမှာလည်း သက်ရှိ
ဟူ၍ သူတို့နှစ်ယောက်သာ ရှိလိမ့်မည်။ ဝန်ထုနုဖို ရောနှောကာ
ပြေကြီးရောင်ထနေသည့် အုတ်ပုံအပျက်များသည် ငါးတန်း
ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက်အဖို့ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာဖြစ်
ပေမည်။

‘အဖေကတော့ အုတ်ကုန်းတွေကို နာမည်နဲ့ နံပါတ်နဲ့
အလွတ်ရတယ်ဗျာ။ အမှတ် ၁၂၊ အမှတ် ၁၃ စသဖြင့်ပေါ့ဗျာ။
အဖေ ပြောပြောနေလို့ သိတာကတော့ အမှတ် ၁၄ ကုန်းက
သင်္ချိုင်းကုန်းဆိုပဲ’

စကားပြောကျင့်မရှိသော တောရွာနေ လူတစ်ယောက်၏
ထုံးစံအတိုင်း သူ့စကားများမှာ ဟိုရောက် သည်ရောက် ဖြစ်

နေ၏။ သို့သော် ကျွန်မတို့ သုံးယောက်လုံး စကားပြတ်၍
မမေးမြန်းကြပါ။

သင်္ချိုင်းကုန်းဟူသော နာမည်ကြောင့် ကျွန်မ ကြက်သီး
ထသလို ဖြစ်သွားပြန်ကာ ခေါင်းပေါ်မှာ ကျွဲကျတောက်
အရည်ပျော်မိမိတ် ပူနေသည့် အပူရှိန်အောက်မှာပင် အေးမြ
လိုသလို ကျောက်ထဲစိမ့်လာသည်။

‘အဲဒီသင်္ချိုင်းမှာ အရိုးအိုးတွေအပြင် ဘာတွေရတယ် ထင်
သလဲ၊ လူအရိုးစုဗျ’

ကျွန်မ ပါးစပ် အတောင်းသား ငေးမောသွားမိပေမယ့်
မောင်ကတော့ အံ့သြပုံ မရပါ။

‘ကျောက်ခုံလို ထင်ရတဲ့ အုတ်အခင်းပေါ်မှာ ပက်လက်
ဖြစ်နေတဲ့ အရိုးစုကို တွေ့တဲ့အဖွဲ့ထဲမှာ အဖေပါတယ်။ အရာရှိ
ကြီးတွေ ခိုင်းသမျှ အဖေတို့အဖွဲ့က တစ်ဆယ့်ခမတိမ်း လိုက်နာ
ကြတာတဲ့။ အဖေ ကြည့်ရတာ စကြောက်ဟန်လဲ မတူဘူးတဲ့။
အမေက စိတ်ပေါက်ပေါက်ရှိတာနဲ့ တော် အရိုးက ယောက်ျား
အရိုးလား။ မိန်းမအရိုးလားလို့ မေးတော့ အဖေ မဖြေနိုင်
ဘူးတဲ့ဗျာ။ အမေကတော့ စိတ်မုန်းနဲ့ မိန်းမအရိုးပဲ ဖြစ်မှာပါ
လို့ နိမိတ်ဖတ်နေလေရဲ့’

‘ထကယ်တော့ အဲဒါ ယောက်ျားအရိုးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့
စာစောင်တွေထဲမှာ ဖတ်သမျှတော့ အသက်ဝင်ငယ်ငယ်ပဲတဲ့’

အောင်စ ဝင်ပြောတော့ သူ့စာ မောင့်ကို လေးလေးစားစား လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဟုတ်လားဆရာ၊ အဲဒါ အမေသိရင် အတော် စိတ်ချမ်းသာမှုပေမယ့်၊ အမေက အဲဒီအရိုးပိုင်ရွှင်ဟာ အပေ အိပ်မက်ထဲက မိန်းမလို့ စိတ်စွဲနေခဲ့တာ၊ အပေကလဲ သေသာသွားနေတဲ့ အဲဒီအရိုးဟာ ယောကျ်ားရိုးလား၊ မိန်းမရိုးလား မသိသွားရှာဘူးလေ၊ အမေက ဘယ်လောက်ထိ အယူသီးသလဲဆိုရင် အပေ ဒီမြို့ပျက်ကြီးကို တစ္ဆေအဖြစ်နဲ့ ထိန်းသိမ်းနိုင်အောင်လို့ အဲဒီမိန်းမက လိပ်ပြာနုတ်သွားတာလို့တောင်ထင်နေတာ ဆရာရယ်’

အဘွားအို၏ အယူသီးမှုကို ကျွန်မ ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါသည်။ ကျွန်မပင်လျှင် မမက်ဖူးသော အိပ်မက်ဆန်းတစ်ခုကြောင့် တာမုန်းမသိသော စိုးရိမ်ပူပန်မှု ဖြစ်နေရသည်ဟုတ်လား။

ကျွန်မတို့သည် အုတ်အပြိုအပျက်များ အထပ်ထပ် မညီမညာဖြစ်နေသည့် ကုန်းမြင့်တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြသည်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဆူးလင်သေးသေးကလေးများနှင့် ထနောင်းပင်ပျိုများ ရှိနေသော်လည်း ဤနေရာသည် အခြားမြေနေရာများထက်ပို၍ ပူပြင်းခြောက်သွေ့နေသည်။

‘တောဒီနေရာက ဟိုတုန်းက သင်္ချိုင်းနေရာလို့ အပေပြောတာပဲ’

ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ လျှောက်လာခဲ့သော မြို့တော်မှာတော့ ဤနေရာသည် အစွန်အဖျားဆိုးကုန်းပို့ ဖြစ်သည်။

‘ဟောဒါက အပြင်မြို့ရိုး အုတ်အပျက်အစီးတွေပေါ့’

သူညွှန်ပြသောနေရာမှာ ဆူးချိုမျှားရှင်းလင်းနေပြီး သေသပ်သောမြေကျင်းကလေးများ တူးထား၏။ အုတ်ခဲ အလွှာများကို အနီးကပ်မြင်ရသည်။ ထိုအုတ်အလွှာများသည် မကြာခဏ ရွှေ့ပြောင်း ကိုင်တွယ်ထားခံရသလို မညီမညာ ဖြစ်နေ၏။

‘ကျွန်တော် ဒီဘက်တွေကို တစ်လတစ်ခါလောက်တော့ လာဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လာတိုင်းလဲ အုတ်တွေကို တတ်နိုင်သမျှ ပြန်ပြန်စီပေးခဲ့တယ်၊ တစ်ခါ တစ်ခါကျ လူတွေက ခက်တယ်ဗျ၊ ဘာမှလဲ အကျိုးမရှိဘဲနဲ့ လက်အငြိမ်မနေနိုင်တဲ့ လူတွေရှိတယ်၊ ဒီကအုတ်ချပ်တွေက ဟိုရောက် ဒီရောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေတာ၊ ကျွန်တော်လဲ အပေ ခဏခဏ ပြေပြေလွန်းလို့သာ ဒီအုတ်ချပ်တွေကို ထိန်းသိမ်းရကောင်းမွန်း သိခဲ့တာ’

ကျွန်မတို့ရှေ့တွင် အုတ်ပုံအထပ်ထပ် အလွှာလွှာဖြင့် အဆောက်အအုံပျက် အုတ်ကုန်းကြီးတစ်ခု ရှိနေ၏။ အချို့နေရာများသည် လူတစ်ရပ်လောက် နက်ရှိုင်းစွာ တူးထားပြီး အချို့နေရာများကတော့ လှေကားထစ်များသဖွယ် အဆင့်

ဗျားဖြစ်နေသည်။ မောင်ထိုသိုးထောက်က ကျင်းချိုင့်အုတ်
ခြေအထိဆင်းတော့ ကျွန်မပါ လိုက်ဆင်းသွားရသည်။

အဆောက်အအုံပျက်သည် အောက်သိုးသိုး ဖုန်နဲ့ တစ်မျိုး
ရမ်း၊ လေသည် ကျွန်မတို့၏ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်တိုက်သွားပြီး
ကျွန်မတို့အောက်ခြေသို့ ရောက်မလာခဲ့ပေ။

ကျွန်မသည် အသက်ရှူကျပ်ဆဲ ဖြစ်လာ၏။ ကျွန်မရောက်
နေသောကျင်းသည် တစ်ချိန်တုန်းက လူသေအလောင်းလား
သောအခန်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေးမိသောအခါ ကျွန်မ
လည်း ပင်ဆိတံင် ဆို နှစ်သောခံစားမှုကို ရလာခဲ့သည်။ အိပ်
မက်ထဲမှာ မောင်ရောက်နေသောဂူသည် ယခုလိုပဲ ကျဉ်းကျဉ်း
ရှည်ရှည် အုတ်အခန်းစလေးဖြစ်သည်ဟု သတိရသွားသည့်
အခါမှာတော့ ကျွန်မ မူးနေသက်သလို ဖြစ်လာသည်။ ဘာဖြစ်
လို့များ ကျွန်မ ဤမြို့ပျက်ကြီးထဲသို့ လာခဲ့မိပါလိမ့်။ ကျွန်မကို
ဤမြို့ပျက်ကြီးရှိရာသို့ လာမိအောင် မည်သည့်အရာက ဆွဲခေါ်
ခဲ့ပါလိမ့်။ ဟိုမိန်းမကလား၊ ချောင်းရေစီးဆဲကလား။

မြို့ဟောင်းတူးတဲ့အဖွဲ့ထဲက အရာရှိကြီးတစ်ယောက် အဖေ
တို့ရွာသားတွေကို ခဏ ခဏ ပြောဖူးသတဲ့။ အဟောင်းဆို
တာ သမိုင်းပဲတဲ့။ အဟောင်းကို အဟောင်းအတိုင်း ဝေဝေ
ရှောက် မှတ်တမ်းတင်ခြင်းအားဖြင့် မှမ်းမပြင်ဆင်တာထက်
ပိုပြီး အကျိုးရှိတယ်ဆိုပဲ ဆရာ့။ ကျွန်တော် ကို အဖေက

ခဏ ခဏ ပြောတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ကအဖေ ကိုယ်စား
ဒီမြို့ဟောင်းကြီးဘေးမှာ အစောင့်ဖြစ်နေမှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့ရတာ
ပါပဲ ဆရာရယ်။

အုတ်ပုံအပျက်၏ ဟောင်းနွမ်းဖုန်ထူထော့ အနံ့ကြောင့်
လား။ လျှောင်ပိတ်မှန်းကျပ်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်လား။
သို့မဟုတ် ခေါင်းပေါ်က စူးရှတောက်ပသည့် နေပူရိုင်း မြင်း
ပြင်းကြောင့်လားဗေ။ ကျွန်မ ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲမှာ စူးစူး
ဝါးဝါး ကိုက်ခဲ့လာသည်။

‘မါနဲ့ ခင်ဗျားအဖေက တယ်လိုဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတာလဲ’

ကားဆရာက မေး၏။

‘အစ်... တယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဖျားပြီး ဆုံးသွားတာပါပဲ
ဗျာ။ တစ်ညနေမှာ ကျွန်တော်ရယ် အဖေရယ် ထုံးစံအတိုင်း
ရွာကနေ ဒီကိုလှည်းနဲ့လာကြတယ်ဗျာ။ လှည်းနဲ့ဆိုပေမယ့် မြေ
လမ်းပေါက်တဲ့နေရာအထိပဲ အဖေက လှည်းမောင်းတယ်။ ဒီ
နန်းမြို့ဘက်ကိုတော့ အဖေဘယ်တော့မှ လှည်းမမောင်းဘူး။
ကျွန်တော် တိုလဲ မမောင်းဖို့ အမြဲပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့
ရပ်နေတဲ့ မြေနေရာတွေဟာ သမိုင်းအတွက် အရေးကြီးသတဲ့
မတူးရသေးတဲ့ အဆောက်အအုံတွေ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း
တွေ ကျွန်တော်တို့ မြေဖွေးအောက်မှာ အများကြီးရှိတယ်
တဲ့။ လှည်းခောင်းတဲ့ဒဏ် ကားခောင်းတဲ့ ဒဏ်တွေကြောင့်

၅၀ နီး ဂျား

အက်ကဲပျက်စီးကုန်မှာစိုးရတယ်တဲ့၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ထပ်တူးဖို့ လိုချင်လိုလာမှာတဲ့၊ အပေကတော့ စံပါပဲဗျာ

ပြောရင်းဆိုရင်း အကြောင်းအရာက ဘေးချော်ထွက်သွား ပြန်၏။

‘တစ်ညနေမှာ နောင်ကြီးတို့သားအဖ ဒီမြို့ဟောင်းထဲကို လာကြတယ် ဆက်ပြောပါဦး’

မောင်က သိသိသာသာပင် စကား ထောက် မေး တော့ သဘောကောင်းသော ရွာသားကြီးက အားပါးတရပြုံးရယ် လေသည်။

‘ဟုတ်ပါဗျာ ကျွန်တော်လဲ ပြောရင်းစကားတွေရောကုန် ပေါ့၊ ဟုတ်တယ် တစ်ညနေမှာ ကျွန်တော်တို့ ဒီကိုရောက်လာ ကြတယ်။ ဒီကိုဆိုတာ မြို့ဟောင်းထဲတွင် မကသူးဗျာ နန်းတော် ကုန်းတင်မတဘူး ဟောဒီနေရာအထိ ရောက်ခဲ့တယ်’

ကျွန်ခ မတီတတ်ရပ်နေသော အုတ်ကျင်းကို မေးခေ့ ပြပါသည်။

‘အဲဒီညနေက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဒီနေရာမှာ အကြာ ကြီးနေခဲ့ကြတာ၊ ပြေပြင်အပူက တဖြည်းဖြည်း အေးလာတဲ့ အထိ ဆိုပါတော့ ညချင်းအထိပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီညက မိုးလဲ ဖွဲဖွဲရွာတယ်၊ လေကလဲပြင်းတယ်၊ ကျွန်တော်အောင်းထားတဲ့

ထန်းပူးဦးထုပ်တောင် လွင့်သွားလို့ ဟိုးအဝေးထိ ကျွန်တော် သွားကောက်ရဆေးတာ၊ အပေပြန်ရအောင်လို့ မြေခတော့ အပေက နေဦးဆိုပြီး ကျွန်တော် ကို ဟိုတုန်းကအကြောင်းမတူ ပြန်ပြောနေသေးတယ်၊ ကျွန်တော် ခဏခဏကြားရပြီး သိပ် စိတ်မဝင်စားလို့ ဘာမှန်းမမှတ်မိတော့တဲ့ စကားတွေပေါ့ဗျာ၊ တစ်ခုတော့မှတ်မိတယ်ဗျာ၊ အဲဒီညက အပေ ပြောတဲ့စကားထဲမှာ စာကြီးစားတဲ့၊ အတန်းများများ အောင်အောင် သင်တဲ့၊ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ပါတဲ့’

ကိုယ်အထက်ပိုင်း မလာကျင်းနေသော ဤရွာသားကြီး သည် သူ့အပေစကားကို မည်မျှနားထောင်ခဲ့သနည်း။

‘ကျွန်တော်ကလဲ ကျောရင်းအားကြီးပျင်းတယ်၊ စာသင် ရတာထက် လယ်ကန်ဆင်းဘေးမှာ ပုစွန်လုံးနှိုက်ရတာကို ပို ပျော်တယ်၊ စာကျက်ရတာ ဂဏန်းထွက်ရတာထက် မှီကျင်း ရွာရတာ ပိုပျော်တယ်၊ အပေလဲသေရော ကျွန်တော်လဲ ကျောင်းထွက်လိုက်တော့တာပါပဲ’

တစ်ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ကောင်းကင်ပြာပြာမှာ ငှက်တစ်ဖုပ် အသံတိတ်စွာပျံဆန်း သွားကြ၏။

ကျွန်မသည် စောင်းကင်က အဝူရိုန်ကြောင် မျတ်လုံးများ ငှက်တရက် ပြာဝေသွားသည်။

အဲဒီညက အပြန်မှာ အဖေ လှည်းမမောင်းဘူး၊ ကျွန်တော် လှည်းမောင်းရတယ်။ အဲဒီညက အဖေ တော်တော်စကားနည်းတယ်။ အဲဒေ့ စကားနည်းတာမဟုတ်ပါဘူး။ ငြိမ်ကိုငြိမ်နေတာ ဘာမှကိုမပြောတော့တာဗျ။ မောင်ထလဲမောင်နေတော့ ကျွန်တော်က လှည်းကို အားရုံစိုက်မောင်းနေမိတာ။ နွားခွေတလဲ အဲဒီနေ့မှ ဒုန်းစိုင်းပြေးလိုက်တာဗျ။ ကျွန်တော် မနိုင်တနိုင်နဲ့ မနည်းဆွဲထိန်းထားရတယ်။ ဒီတော့ အဖေ ကိုစကား လှည်းမပြောနိုင်ဘူးပေါ့။ အိမ်ထောက်မှသိတာ။ အဖေက ကိုယ်တော့ပူပြီး ဖျားနေပြီဗျ။

ကျွန်မလည်း ဖျားများဖျားနေပြီလားမသိ။ ခေါင်းတွေ ကိုက်ခဲကာ ရင်ထလှုပ်လှုပ်မူးနောက်နေတယ်။

ကျွန်မ နောက်ကအုတ်နံရံတစ်ခုကိုသာမိ၍ ရပ်နေလိုက်ရ၏။

ကျွန်မ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ပုတ်တိုက်မှုကြောင့် နောက်ဘက်က အုတ်အလွှာများကြားမှ အုတ်မှုန့်များ မြေမှုန့်များ ရုတ်တရက် ပြိုဆင်းကာ ကျွန်မ ခြေဖနှောင့်တော့အနားသို့ ကျလာသည်။

အမေက ပထမတော့ တဖျစ်တောက်တောက်နဲ့ ဆူပူနေတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီကို ဘာကိစ္စ သွားရတာလဲ။ ဘာမှ အကျိုး မရှိတဲ့ အလုပ်ကို ဘာကြောင့် လုပ်နေရတာလဲ။ ထယ်သွားတော့ တုံးနေတာတော့ သွားဝယ်ပြီး လဲမယ် မကြံဘူး။ အဲဒါကိုသာ

ကြပ်ကြပ်လုပ်နေ၊ တစ်နေ့ ရှင် အဲဒီကဥစ္စာစောင့်မတစ်ယောက် ယောက်နဲ့ ရမယ်တဲ့။

အမေ ဘာပြောပြော အဖေက ပြန်မပြောနိုင်ဘူး။ တစ်ခါ အည်း စောင်ခြုံပြီး ကွေးတော့တာပဲ။ နောက်တော့မှ အဖေ ထကယ် ဖျားမွန်းသိတော့ အမေက ရေနှေး ကပျာဓာယာ တည်ပြီး လျှာပူတ်ဆေးနဲ့ ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည်နဲ့ တိုက်ရတော့တာပေါ့ဗျာ။ ခါတိုင်းတော့ အဖေက သိပ်လဲ မဖျားတတ်ဘူး။ ဖျားရင်လဲ အမေ ဆေးတိုက်လိုက်ရင် ပျောက်တယ်။ အခု ထစ်ခါကျ အဖျားဓာ ကျသွားလဲ ခဏပဲဗျ။ ပြန်ဖျားလာပြန် ဖော့၊ ဖျားပြီဆို တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယပ်ယပ်နဲ့ အသံထွက် ပြီး ညည်းလား ညည်းရှဲ့၊ ကယောင်ချောက်ချား ပြောလား ပြောရှဲ့၊ အမေ တော်တော် စိတ်ပူသွားရတာပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ နားငါးရက်ကြာတော့ ရွာထဲက ဆေးမှူးကို ကျွန်တော် သွား ဝင်ရတယ်ဗျ။ ဆေးမှူး ရောက်တဲ့အချိန်မှာ အဖေက ထတိ လစ်တလစ် ဖြစ်နေပြီ။

လေး မူးလို့လား။

မောင်အသံက အဝေးကြီးမှ လာသလို သဲ သဲ ကလေး။ ကျွန်မ မောင်ကို အားတင်း၍ ပြုံးပြလိုက်မိ၏။

ဟုတ်တယ်၊ နည်းနည်း မူးနေတယ်။ မောင်က ကျွန်မကို လာ၍ တွဲပါသည်။

‘ဟာ... ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ဟိုဘက်က ထနေခင်းရိပ်ကို သွားရအောင်၊ ဒီမှာ လေက သိပ်မကောင်းဘူး’

ကျင်းထဲမှ ကျွန်မ တက်နိုင်အောင် မေခင်စာ လက်တွဲ၍ ခေါ်ခိုက် ကားဆရာနှင့် ရွာသားကြီးက ကျွန်မကို စိုးရိမ်ပူပန် သလိုပင် ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်မှ ငုံ့ကြည့်နေကြ၏။

‘ရတယ် ရတယ် သွားနှုတ်၊ ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ဘူး’

ကျွန်မတို့လေးယောက် အစ်ပင်ရိပ်ရှိရာကို လျှောက်လာခိုက် မှာ မောင်က စောစောက စတားကို ဆက်ပေး၏။

‘ဆက်ပြောပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားအဖေ ထတိုလစ်တာနီးဖြစ်နေ တုန်း ဆေးမှူးရောက်လာရော’

‘ဆေးဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ ဆရာဆေးဆိတ် အသာချပြီ အဖေ အနားမှာ ကပ်ဆိုင်လိုက်ရတာပေါ့၊ နို့ အမေက ငို ပြိုကြိုးဗျ၊ အဲဒီမှာ အဖေက အယောင်ကတမ်းတွေ ပြောတော တာပဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို နှင်ထုတ်နေတဲ့ အသံမျိုး သွားသွား မလာနဲ့ ဆိုတာတွေအော်၊ အမေက ဝို၊ ကျူ မသွားဘူး၊ မသွားဘူးလို့အော်၊ အမေက ငိုပေါ့ဗျာ၊ ကျွ တော် ကိုတောင် အဖေက စကားထဲ ထည့်မယောင်နိုင်ပါဘဲ ဗျာ၊ သူ ဒီသားကို သိပ်ချစ်တာဗျ၊ အဲဒီနေ့ခက် အဖေ သွားကြ စေ့ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေတော့တာပါပဲ’

မောင့်ကို တုံ့ထားရင်းက ကျွန်မ ခြေလှမ်းတွေ နည်းနည်း ယိုင်လာသည်ကို သတိထားမိသည်။ အပူဒဏ်သည် ကျွန်မ၏ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှ ခရုဆုပ်အားတွေကို စုပ်ယူလိုက်ပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ကျွန်မ ခြေထောက်တွေမှာ ခွန်အား မရှိတော့ပါ။ တစ်ယောက် ယောက်က နောက်က ဆွဲထားသလို သို့မဟုတ် မြေကြီးက ဆွဲ ထားသလို ကျွန်မ ခြေလှမ်းတွေ လေးလာသည်။

‘ဆေးမှူးစာ ဆေးတွေလဲ မနည်းပါဘူးဗျာ၊ ထိုးပေးပါရဲ့၊ အဖေကတော့ လုံးဝကို သတိပြန်မလည်လာတော့တာဗျ၊ ဆေး မှူးက မျက်နှာမကောင်းဘူး၊ ကျွန်တော် ကလေးပေမယ့် ဆေးမှူးမျက်နှာ ကြည့်ပြီး အဖေ သိပ်မဟန်လောက်ဘူးလို့ သိပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဦးကြီးတစ်ယောက်ကိုတော့ ဆေးမှူးက ခပ်တိုးတိုး မှာသွားတယ်ဗျ၊ ဆေးရုံသာ တင်ပါတော့တဲ့ လူနာ အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူးတဲ့၊ ဒါပေမယ့် အဖေ ဆေးရုံ မရောက်လိုက်ပါဘူး၊ ဆေးမှူး ပြန်သွားပြီး သိပ်မကြာ ဘူး၊ အဖေ ဆုံးသွားတယ်’

‘အမေက အော်ငိုတာ ထက်တောင် ထက်သွားတယ်ဗျာ၊ အဲဒီနေ့ကမှာတော့ အမေက အဖေ အကြောင်း အိပ်မက်တွေ ဆက်မက်တာတဲ့၊ အဖေက ကျွတ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်အ တော့ အဲဒါတွေ မယုံဘူးဗျ၊ အဖေ့ကို ဘယ်မိန်းမကမူလ ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်စဉ္စာစောစိုမကမူ လိပ်ပြာနဲ့တင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆေးမှူးက ပြောသားပဲ၊ ဦးနှောက်ထဲ ငှက်ဗျား

ဒွင် နိဂ ဂျား

ဖြစ်တာတဲ့၊ အမေက ကုက္ကိုခွမ္မာတောင် နေချင်တော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အမျိုးတွေရှိတဲ့ ကိုးပင်ကို ပြောင်းချင်တာ၊ ဒါပေမယ့် မပြောင်းဖြစ်ပါဘူး၊ အမေက ဒီရွာမှာမှ ဈေးရောင်း လို့ သိပ်ကောင်းတာ၊ ကျွန်တော်က ကျောင်းထွက်ပြီး လိပ်ထဲ ဆင်းတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ သားအမိနှစ်ယောက် နေလာခဲ့ကြတာ'

'အခုရော ခင်ဗျားအမေဆ ခင် ဗျား အဖေ အကြောင်း အိပ်မက်မက်သေးသတဲ့လား'

ကားဆရာက မေးတော့ ရွာသားကြီးက ရယ်၏။

'ဟာ...ကြာကြာလှပြီ၊ ဘယ်မက်တော့မလဲ၊ အမေက ကြောက်လဲ မကြောက်တော့ဘူးဗျ၊ မကြောက်လို့လဲ ကျွန်တော် တို့ကို ရွာမှာ သစ်သစ်ထားပြီး အမေက ဒီ မြို့ပျက်ထဲမှာ တဲကလေးထိုးပြီး ဆေးလိပ် လိပ်စားနေတာသာ ကြည့်တော့၊ အမေက သိပ်မသန်မာတော့ ဈေးရောင်းနိုင်တော့ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားက ကျွေးထားမယ်ပြောလဲ မရပါဘူး ဗျား၊ ဒီဘက်ရွှေ လာတယ်၊ အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ တိတ်ဆိတ် တဲ့ နေရာကို နေချင်ပုံရပါတယ်၊ ဒီလာသမျှ ဧည့်သည်တွေကို အမေက လဖက် (လက်ဖက်) တို့ ထည့်ကပ် (ထန်းလျက်) တို့နဲ့ ဧည့်ခံရတာ ပျော်နေတာ၊ ဒါပေမယ့် အမေ စိတ်ထဲ အဖေ ဒီ မြို့ပျက်ထဲမှာ ကျွတ်ဘူးလို့တော့ ထင်နေပုံရတယ်၊ တစ်လော တုန်းက ကျွန်တော် ကို အမှတ်တမဲ့ ပြောဖူးတယ်'

ကျွန်မ ကြားနေရသော အသံများသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးဝေးသွားပြီး ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ညွတ်ခွေသွား၏။

မောင်က ကျွန်မကို ကဗျာကယာ ထိန်းပေ့ ထားလိုက်သည် ကို သိလိုက်သည်။

'လေးရေ...လေး'

မောင်အသံသည် ကျွန်မ နောက်ဆုံးကြားရသော အသံ ဖြစ်ပြီး ပတ်ငန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ မှောင် ကျသွားပါသည်။

ကျွန်မ မြင်နေရသော အဖြူရောင် ဆံပင်များနှင့် ပါးရေ တွန့်နေသော ပိန်ထွယ်သည့် မျက်နှာ၏ နောက်မှာ မောင်မျက်နှာကို ကျွန်မ မြင်ရသည်။

‘ကောင်းပါတယ်’

ကျွန်မအဆံသည် မယုံကြည်နိုင်စရာပင် လန်းဆန်း ကြည်လင်နေခဲ့သည်။

ကျွန်မရှေ့မှ အဘွားအိုသည် အားရပါးရ ပြုံးလိုက်သော အခါ မျက်လုံးမှ စီးရိမ်ပူပန်ရိပ်များ လှင့်စင် ပျောက်ကွယ် သွား၏။

‘ကဲ...တွေ့တယ် မဟုတ်လား ဆရာလေးရဲ့၊ ဘာမှ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးက ဒီလိုပဲ မူးတတ်မော်တတ်တယ်’

အဘွားအို၏ စကားအဆုံးတွင် မောင်က ကျွန်မဘေးတွင် လာထိုင်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ လက်ဖျားများကို ခပ်စွေ ဆုပ်ညှစ်လိုက်လေသည်။

‘ခဏနေရင် ဆရာဝန် ရောက်လာလိမ့်မယ် သိလား လေး၊ အဘွားရဲ့ သားနဲ့ ကားဆရာကြီး ဆရာဝန် သွားခေါ်ကြတယ်’

‘အို...’

အခန်း

(၄)

ကျွန်မသည် မျက်လုံးပွင့်လျှင် ဖွင့်ချမ်း စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးတစ်စုံကို အလျင်တွေ့ရသည်။

ထို မျက်လုံးများမှာ ညိုလဲ့လဲ့ အရည်ကြည်ကြည်၊ မျက်တေခင်တွေကတော့ မရှိသလောက်ပင် ပါးလျှား၍ တိနေသေး၏။

‘လေး နေကောင်းလား’

ကျွန်မ ဖြုန်းခနဲ ထထိုင်မည့်ဟန်ပြင်တော့ အတွားက ကမန်းကတန်း တားမြစ်၏။

‘ဟာ...လေး နေကောင်းပါတယ် မောင်ရာ၊ ဆေးမထိုးချင်ဘူး’

‘မထနဲ့လေ သမီးရဲ့၊ လှဲနေ လှဲနေ အစောကြီးကတည်းက အမေက သမီး နေသိပ်မကောင်းဘူးထင်လို့ လှမ်းတားမလို့ကြ သေးတာ၊ ဘယ်နှယ် ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ခရီးကြမ်း မသွားရဘူး ကွယ်’

အတွားအိုစကားကြောင့် ကျွန်မ တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။ ကြည့်စမ်း ကျွန်မ လုံးဝ သတိမထားခဲ့မိသော အဖြစ်ပါလား။ တကယ်ဆို ကျွန်မ ရိပ်မိဖို့ကောင်းပွါသည်။

ကျွန်မသည် အိပ်မက်ကိုချည်း စဉ်းစား အဓိပ္ပာယ်ဖော်နေ ခဲ့မိသောကြောင့် ဤ နှစ်လသုံးလအတွင်း ကျွန်မ၏ ထူးခြားမှုကို ကျွန်မ သတိမထားနိုင်သလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်မသည် တော်တော်တိုးသည့် မိန်းမပါ လား။

‘လေး ဆေးမထိုးချင်ဘူးနော် မောင်’

‘အေးပါကုခ၊ မထိုးချင်ရင် မထိုးရပါဘူး’

အတွားအိုက ကျွန်မကို နူးညံ့စွာပြုံးကြည့်ရင်း ယပ်ခတ်ပေး နေ၏။

‘တွေ့တယ်မဟုတ်လား အဲဒါမ၊ သူက ခေါင်းမာတယ်၊ ဒီကို လာတာ ကျွန်တော်ခေါ်လို့ သူ လိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ခေါ်လို့ ကျွန်တော် လိုက်လာရတာ၊ ဒီဆန်းလို့ ပြော တတည်းက သူ အရမ်းသွားချင်နေတာ အမေရဲ့’

တော်ပါသေးရဲ့ အိပ်မက်အကြောင်း မောင် မပြောပေလို့။ အတွားအိုက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် သဘောကျစွာ ပြုံးနေ လေသည်။

‘သမီးရဲ့ ကလေးက အစွမ်းထက်တဲ့ သူရဲကောင်းအလေးဖြစ် မှာမို့ ဒီကို သမီးက လာချင်နေတာပေါ့၊ ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ သမီးတို့ အပြန်မှာ အမေ ပုတီးကလေးတစ်ခု လက်ဆောင်ပေးရမယ်’

ထို့နောက် အတွားအိုက သူ့ ထင်းရှူးသေတ္တာကလေးထဲမှ ပုတီးတစ်ကုံး ထုတ်၍ ကျွန်မကို ပေးပါသည်။

‘အမေ့ ယောက်ျား ကောက်တွေတဲ့ ပုတီးစေ့ ကလေး တွေကို အမေက ပြန်စုပြီး သိထားတာ၊ ရလာတာစတန်းက တော့ သဲတွေ မြေကြီးတွေနဲ့ ပေကျ လို့ပေါ့၊ အဲဒါ ဆေးကြော

၆၂ နို့ ဂျား

ပုတီးသပ်ပြီး အုန်းဆီနဲ့ အရောင်ပြန်တင်ထားအလေ။ အဲဒါ လေး ယူသွား

ပုတီးစေ့ကလေးများသည် အစင်းကြား ကလေးတွေ ချစ်စရာ လိမ္မော်ရောင်နှင့် အညိုရောင် အကွက်ကလေးများ ထည့် တမင်တကာ ဆေးခြယ်ထားသလိုပင် ပြေလျော့စွာ တွဲဖက်မိနေ၏။

ကျွန်မသည် ပုတီးကို လက်မှာကိုင်ထားပြီး ပုတီးစေ့ကလေး များကို အသာအယာ ပုတီးသပ်မိတော့ ပုတီးစေ့ကလေး များ အေးစက်နေသည်ကို ခံစားရသည်။

အိပ်မက်ထဲက မိန်းမ၏ ပုတီးလုံးတွေနှင့် တူသည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ သို့သော် ဤအကြောင်း အယ်သို့ ကိုမျှ ထပ်မံပြော တော့ဘူးဟု ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

‘သိပ်လှတာပဲအမေ၊ ကျွန်မ ယူသွားပြီး အမြတ်တနိုး သိမ်း ထားပါမယ်’

ကျွန်မကရော အဘွားအိုကို ဘာလက်ဆောင် ပေးရမလဲ။ ရှိုးထားပြီး သဲတောကောင်းသော အဘွားအိုသည် သူမ၏ ခင်ပွန်းမှသစ်ပေါ် အခြား မည်သည့်အရာကို တန်ဖိုးအထား ဆုံးလဲ။ အဘွားအို၏ မျက်လုံးများကို ကျွန်မ ငေးကြည့်နေမိ သည်။

နောက်ဆုံးတော့ မောင် ရိုက်ယူခဲ့သည့် မိသားစုမြို့ဟောင်း ဘေတပ်တွေထဲမှ အကောင်းဆုံး တစ်ပုံကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး အဘွား ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်မည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။

ခင်ပွန်းကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးသော အဘွားအိုသည် ဤ မြို့ဟောင်းကိုလည်း ချစ်ခင်မြတ်နိုးပေလိမ့်မည်။ ။

ဂျား

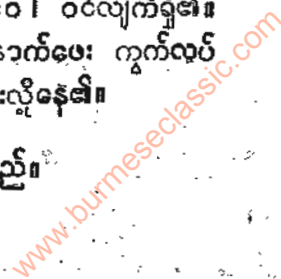

ခင်မြခင်

ဘဝ၏မှန်ကုက္ကက်များ

မိုးရွာသွန်းနေသဖြင့် ညနေခင်းသည် မိုင်းရီမှုန်ဝေလို နေသည်။ လေပြင်းတိုက်ခတ်သဖြင့် မန်ကျည်းပင်များသည် လှုပ်ယမ်းလျက်ရှိရာ မန်ကျည်းပွင့်များသည် မိုးရေနှင့်အတူ မြေတွင် ပြန့်ကျဲလို့နေသည်။ လမ်းပေါ်မှ မိုးရေစီးကြောင်းများသည် အနိမ့်ပိုင်းဖြစ်သော အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ တဝေါဝေါ ဝင်လျက်ရှိ၏။ အိမ်ကား ရေမြောင်းကလေးမှသည် နောက်ပေး ကွက်လုပ် အနိမ့်ပိုင်းဆီထိ စီးဆင်းသွားကာ အိုင်ထွန်းလို့နေ၏။

အိမ်ထဲတွင်တော့ ဧည့်သည်များလှည့်နေသည်။

လေသည် အိမ်ထဲထိ တိုးဝင်လာကာ ခန်းဆီးများ၊ စားပွဲ
ခင်းများနှင့် ပေါ့ဝါးသော ပစ္စည်းများကို တဖျတ်ဖျတ် ဖြည့်
စေ၏။

မိုးငွေ့ အသုဘင်ထုနွဲ့အတူ ချမ်း၍ စိမ့်အေးခြင်းသည်
အိမ်ကြီးအိမ်ကြားမှ စီးဆင်းလာလျက် အသည်းနှလုံး၏
ဆောင့်ကြံထောင့်ကြားထိ တိုးဝင်သွား၏။

‘ဒီလောက် မိုးရွာနေရင် နှမ်းတွေ ပျက်စေတဲ့ပူပူ’

နောက်မိုးမြင့်မြင့်၊ လက်ရန်းကြီးကြီး၊ ကျယ်ပြန့်သော
ကြိမ်ထိုးကျွန်းကုလားထိုင်ကြီး တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့်
အဘွားအိုက ရေရွတ်လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်ဘေးက ကျွန်း
စာပွဲဝိုင်းကြီးပေါ်မှာတော့ ဆေးပုလင်းများ၊ တရားစာအုပ်
များနှင့် တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။

ခြင်မြိုက်သည့် မြင်းမြီး ယပ်ဖြင့် တဖျတ်ဖျတ် ယမ်းနေသည်။

ဒူးကလည်း မိုးငွေ့မိုးသက်ကြောင့်ထင် စူးခနဲ စစ်ခနဲ နာ
လာပြန်ပြီ။

‘ဘုရား...ဘုရား...ဒူးကလဲ နာလိုက်တာ၊ ကျွတ်...ကျွတ်’

မီးအိမ်ကလေး တစ်လုံး၏ အရောင်ကလေး တလက်လက်
သည် မီးဖိုဆီမှ ညှော်ခန်းဆီသို့ ရွေ့လျားလာခဲ့သည်။

မီးရောင်သည် လေတိုက်သဖြင့် ယမ်းနှဲလို့နေ၏။ နွဲ့လိုက်
ယမ်းလိုက်တိုင်း မီးရောင်ထဲတွင် အခြားသော အဘွားအို
တစ်ဦး၏ ပုံရိပ် ကောက်ကြောင်းသည် ပီပြင်လို့သွား၏။ ညစာ

ဘေးပြီးနောက် အိုးခွက်ပန်းတန်တို့ကိုဆေးကြော၊ နောက်ဖေး
မီးဖိုကို ရှင်းလင်းသိမ်းဆည်းပြီးသော ထို အဘွားအိုသည်
မီးအိမ်ကို ကျွန်းစားပွဲကြီးဆီသို့ သယ်ဆောင်လာ၏။

သည်လို မိုးမှောင်ကြီးကျလျက် ကောင်းတင် တစ်ခုလုံး
မည်းသွားကာ နေလားညလား မကွဲပြားနိုင်တော့သည့် ညနေ
မျိုးတွင် မီးအိမ်ကလေး တလက်လက်နှင့် မနေတတ်ကြပေ။
မီးတိုင်ပဲ လဲလေသလား မီးကြီးလိုင်းတွေပဲ ပြတ်လေသလား
မသိ။ လေပြင်းမိုးပြင်း စသည်နှုဇီပင် လျှပ်စစ်မီးက ပြတ်သွား
ခဲ့သည်။

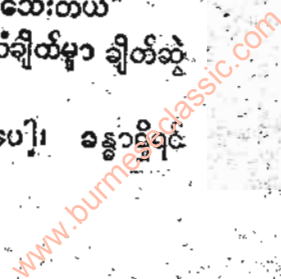
လေကြောင့် အခန်းထဲကပစ္စည်းတွေ လှုပ်ရှားတိုင်း မီးရောင်
ထိမှာ အရိပ်တွေ လှုပ်ရှားတိုင်း မမြင်နိုင်သော ဝိညာဉ်
များက စောင့်ကြည့်နေသလိုလို ခံစားချက်ကိုယ်စီ မှီကြလျက်
မစိုသက်နှေးများကို အမှတ်မှတ် ချစ်တတ်ကြမြဲပင်။

ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှ အဘွားအို၏ ညည်းညူသံ ထွက်
လာသည်။ ညည်းညူသံဆိုသော်လည်း စိတ်မရွည်ဟန် သံပြတ်
နှင့် မာဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေသည်။

‘ကျွတ်...ကျွတ်...နာလိုက်တာ၊ အို—ဒီ ဒူး တော့ ငြိတ်
ထောင်ပစ်လိုက်ချင်ပြီ၊ လူအိုတော့ မစမ်းတဲ့၊ ဒီလို မစမ်းမသန်
ကြီးနေရမယ်အစား သေသွားတာမှ ကေခင်းသေးတယ်’

မီးအိမ်ကလေးကို စားပွဲဝိုင်းအထက်က သံချိတ်မှာ ချိတ်ဆွဲ
နေသည့် အဘွားအိုက ကျောပေးရင်း...

‘တရားမှတ်ပြီး ငြိမ်းချမ်းအောင် နေမှပေါ့၊ ခန္ဓာခွဲရင်
စတာ ခန္ဓာဝန်ဆိုတာ မရှိမှပဲ’

ညည်းကတော့ ထားရှင်ကြီးထံ ဟုတ်ပါအေး တစ်သက်လုံး ငါက သူများအပေါ် ဆရာလုပ်လာတာ။ ဒီသက်လေးက ကျွန်ုပ် ကိုယ့်ကို မထားပြမယ် ဆရာနေ့ လာတွေ့နေရတယ်။ ကျ... ကျသေး

အစ်မဖြစ်သူ၏ စကားသံကြောင့် ဘွားဆင့် ဆက်မပြောတော့။

အသက်တွေလည်း ကြီးလှပါပြီ။

သေမင်းနှင့် လက်တစ်ကမ်းကွာကျမှ အပြန်အလှန် တကျွက်ကျက် ရန်ဖြစ်လိုလည်း မနေချင်။

ညော်သည် စောင်သည် လာလျှင်တော့ အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်တင်တင်ဝေ၏ စိန်လက်ကောက်နှင့် ဆီးများကို ဘယ်လို ထုခွဲပြီး ဘယ်လောက် ခြိမ်းခြိမ်းဆဲ အလှူတွေ ပေးခဲ့ကြောင်း ကြားရမည်။ ဒေါ်တင်တင်ဝေ ဆိုတာက မြို့မျက်နှာဖုံး၊ သာရေး၊ နာရေး၊ လူမှုရေး၊ မြို့ရေး၊ ရွာရေး ကိစ္စအားလုံး ရှေ့ဆုံးက နေလာခဲ့သူ။

ဆင့်ဆင့်ကတော့ မှီခိုသူပဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။

အမေ့စဉ်က အမေ့ကို မှီခိုခဲ့ရပြီး အမေဆုံးတော့ အစ်မ၏ အိမ်ထောင်မှာ မီးဖိုချောင်ကို ထိန်းသိမ်းရင်း ကလေးထိန်းရင် အစ်မ၏ ခင်ပွန်း အစ်ကိုစောလွင်၏ ဝေယျာဝစ္စတွေကို လူပေးရင်း ပျိုရွယ်စဉ် အချိန်ကာလကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသူ။ ဆင့်ဆင့် အိပ်ရာမှတ်မိသရွေ့ ဘယ်သူကမှ (ဒေါ်) တပ်ဒေါ်လှေမရှိ ကလေးတွေအလည်း ဆင့်ဆင့်၊ လူကြီးတွေအလည်း ဆင့်ဆင့်

ပါပဲ။ ခြော်...သည်အသက် သည်အရွယ်ကျတော့ ဘွားဆင့် တဲ့။

ဆင့်ဆင့်သည် မှန်ရီသော မျက်လုံးများဖြင့် မီးအိမ်မှ မီးရှောင်ကလေးကို ခေးကြည့်လိုနေ၏။

လောင်စာဆီ ရှိသမျှ အချိန်ကာလတိုကလေး တစ်ခု အတွင်းသာ ထွန်းတောက် လင်းခြင်း နိုင်စွာရှိသော မီးတောက် အလေး၏ ဘဝ။

တဒဂ်မျှသာပါလား။

ထွန်းလင်းတောက်ပသည်က တဒဂ်။

အမိုက်မေ့ဝင်သည်က ထာဝရပါကလား။

အလင်း ချုပ်ငြိမ်းလျှင် အမိုက်တိုက်က ထာဝရ အုပ်စိုးဖို့ ပြင်လျက်။

သူ့ကို ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ ဘဝသည်လည်း သည် မီးအိမ်က မီးတောက်ကလေး၏ သက်တမ်းမျှပင် ခံပါမည် လား။ လျှပ်တစ်ပြက် အမှတ်မထင်ဆိုသလိုပင် ကြေပြုန်း ချုပ်ငြိမ်းလွယ်လှသော လူ့ဘဝများ။

သံသရာခရီး၌ ခည် နေရာ က လေးတင် တစ်ထောက် တစ်ကွေ့ တွေ့ကြရင်း ညီအစ်မနှစ်ဦးအဖြစ် ဆိုစည်းလာရ ကာ နောင် ဘယ်သံသရာ ဘယ်ဘဝ၌ ထပ်လို့ ကွဲကြ ဆိုကြရဦး မည်ကို ဘုရားမှတစ်ပါး မသိနိုင်ခဲ့ပြီ။

သည်ဘဝ သည်ဇာတ်ခုံ၌မူ ကကြိုးတွေလည်း စုံခဲ့ပါပြီ။ ကဲ့ဲ့ ခုန့်ဲ့ အရုပ်စုံ ကကြိုးစုံ လှုပ်ရှားခဲ့ရသမျှ ခေပွန်း

နှမ်းနယ်ခဲကြပါပြီ။ ဘဝဒဏ်ရာ ရောဂါကိုယ်စီလည်း ရခဲကြပါပြီ။

သံသရာဝဋ်မှ မကျွတ်မရွှေ့ ဘဝ ဝဲကြွဆယ်တွင် အဘယ်မျှ အပန်ပန် ကျင်လည်နေရဦးမည်နည်း။ ဆုံးပါစေတော့။ ဖြတ်ပါရစေတော့။ သည်ဘဝမှ ကျွတ်လွတ်လျှင် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ လွတ်မြောက်မှုကို ရပါရစေဘုရား။

ဆဇီဆင့် မျက်ဝန်းထဲ၌ မျက်ရည်ဥတို့ ဝေ့သည်။

ဆင့်ဆင့်သည် စားပွဲဝိုင်းကြီးပေါ်မှာ လက်တစ်ဖက်နွဲ့၍ မှီခမ်းစမ်း သည်စမ်းစမ်းလုပ်ရင်း ဖောက်လက်စ ဖယောင်းတိုင်ထုပ်ကို ရှာသည်။

‘ဘုရား မီးပူဇော်ဦးမယ်’

ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ကို မီးညှိကာ...

‘မတင့် နေရဲတယ်မို့လား’

အစ်မဖြစ်သူကို လှမ်းမေးသည်။

‘အေး...အေး...ငါ ပုတီးစိပ်နေပါ့မယ်’

အပေါ်ထပ် အမှောင်ထုအတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း တက်ခဲ့သည်။ ကျန်းသားပွတ်လုံး လက်ရန်းများနှင့် ရောစလေ့ကားကြီး၏ အစိတ်အပိုင်း၊ ကျန်းသား ပျဉ်ထောင် နံရံတို့၏ အစိတ်အပိုင်းများသည် ဖယောင်းတိုင်၏ အလင်းအား ကလေးထဲတွင် ပီပြင်လိုက် မှိန်ဝါးလိုက်။

ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်စာလေးသည် လေ တိုက် တိုင်း လှုပ်လီလှုပ်လဲ ငြိမ်းလျငြိမ်းခင်။ ငြိမ်းလှခဲ့လျှင် အမှောင်ထုသည် အင်အားကြီးစွာ ဖုံးအုပ် ဝါးမျိုမည်ဟန် ပြင်လျက်။

ဆင့်ဆင့်သည် ဘုရားဂုဏ်တော်များကို အာရုံပြုရင်း ဘုရားခန်းဆီသို့ ဦးတည်သွားနေဆော်လည်း မိုးငွေ့နုနု အအေးခေတ်ကြောင့်လားမသိ။ ကြက်သီးငွေ့ငွေ့ထလျက် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိသည်။

ဂုဏ်တော်ကို ရှုမှတ်ပွားများဆဲ စိတ်သည် ဘုရားခန်းကို ကာဆီးထားသော ရောင်စုံဖန်ချောင်းကလေးများကို လေတိုးသဖြင့် မြည်လိုက်သော တချင်ချင် မြည်သံ၌ ပျံ့လွင့်သွား၏။

မိုးရေစက်တို့ကြား၌ နေရောင်ခြည်ကလေး ဝင်းပုလင်းလှလျှင် ကောင်းကင်၌ ရောမ သက်တန်ကြီး ပေါ်လာတတ်၏။

သက်တန်ကြီးသည် ပထမတော့ ရေးရေးမျှသာ ထင်ထူထစ်စတစ်စ ပီပြင်လာသည်။

သက်တန်ကြီးအောက်တွင် မြေနှိုကုန်းမြင့်များ၊ သစ်ပင်များ....

ဆင့်ဆင့်က သက်တန်းကြီးကို ချစ်တတ်သည်။
ကလေးဘဝကတော့ သက်တန်းကြီးရဲ့ အမြီးဖျားကို သွား
ရွက်လျှင် ရွှေမန်ကျည်းတောဖို့တွေ ရတတ်တယ်ဆိုသည့် ယုံ
တမ်းပုံပြင်ကို အဟုတ်ထင်မှတ်တတ်၏။

ဆင့်ဆင့်၏ အခန်းပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လျှင် ဟိုအဝေးဆီ
က ကောင်းစင်ယံ၌ သက်တန်းကြီးကို မြင်ရတတ်သည်။

ဆင့်ဆင့် စိုက်ပျိုးထားခဲ့သော ခတ္တာပင်မှလည်း ခတ္တာပန်း
ခိုင်တစ်ခိုင် ထွက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ နီညိုစိုစို ဆပူးနုများကို
ပြတင်းမှ ငေးရင်း ဆင့်ဆင့်သည် ခတ္တာခိုင်ကြီး ပွင့်လန်းလာ
မည်ကို စောင့်ကြည့်နေ၏။ သည့်နှစ် မိုးနှောင်းမှာမှ ပထမ
ဆုံး ပွင့်လန်းလာမည့် ခတ္တာပန်းငုံတွေမို့ ပင်။

‘ကိုအေးလွင် ရွှင်မှာ ရည်းစားတော့ မရှိပါဘူးနော်’
ပြတ်သားကြည်လင်သော မိန်းမသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူ့အစ်မအသမိုို့ ဆင့်ဆင့်က လမ်းကြည့်လျှင် သူ့ အခန်းအနီးသို့
လျှောက်လာကြသော သူ့ အစ်မနှင့် ခဲအိုလောင်းကို မြင်သည်။

မိုးရွာပြီးနောက် နေခြည်ပြန်၍ တောက်ပခဲ့ရာ ဆည်းဆာ၏
နေရောင်အောက်တွင် မိုးစက်တို့ စိုစွတ်လျက် စိမ်းလန်းသော
အစ်မပင်သစ်ရွက်တို့ဖြင့် အလှဆင်ရွှေ့ နေ၏။ ဆင့်ဆင့်က အစ်မ
တို့စုံတွဲကို အမှတ်မထင် ငေးမိသည်။

မြိမ်းချမ်းသော ဆည်းဆာ၏ အလင်းနုများက တန့်တင့်
မျက်နှာတွင် ယှက်သန်းလျက် မျက်လုံးများသည် တောက်မသာ
နှုတ်ခမ်းမျှားက ဘဝ၏ ခုံမင်မှုကို ဖော်ပြနေကြသည်။

‘တင့်တင့် လှနေမပါကလား’၊ ဆင့်ဆင့် ဆုံကြမည်တက်မိ
သွားသည်။ သူ့ အနားမှာ ခါးထိုင်း ရှိနေစဉ် ဆည်ညနေ
လောက် ကင့်တင့် ဘယ်တုန်းကမှ မလှခဲ့ဖူးပေ။ လက်ပြက်စူးရှ
သော မျက်ဝန်းများသည်ပင် သိမ်မွေ့ နူးညံ့လျက် အလင်း
ရောင်တစ်မျိုး လက်လို့နေ၏။

ကိုအေးလွင်၏ မျက်လုံးထဲတွင် အရိပ်တစ်စုံတစ်ရာ ဖြတ်
သန်းသွားလေသလား။ နှုတ်ခမ်းပါးများသည် ကျေးညွတ်လို
သွား၏။ သူ ပြုံးလိုက်သလား မဲ့ လိုက်သလား ဆင့်ဆင့် ဝေခွဲ
မရ။ ပြန်ဖြေသံ ကြားလိုက်ရသည်။

‘မရှိပါဘူး တင့်တင့်ရယ် ဘာပြုလို့တုန်း’
‘ဪ... နောင်မှ အရှုပ်အရှင် ပြစ်မှာ ကြောက်လို့ပါ။
ဘာညာ သတမ်းကြားရလို့ကတော့ တင့်တင့်အဆိုး မဆိုနဲ့နော်၊
ထင်တင့်က...’

လူ ဘဝမှာ လိုတာရခဲ့သူ တင့်တင့်သည် ကိုစောလွင်ကို ချစ်
လို့ နေခဲ့ပြီလား။ အမေပေးစားလို ယူရမည်ဖြစ်သော ကိုစော
လွင်ဆိုသည့် ဆီစက်သူဌေးသားကို...

‘ကျွန်တော် အတွက်တော့ မဖြစ်စေပေါ့ဘူး စိတ်ချပါ’
ကိုစောလွင်၏ မျက်လုံးများက ချစ်ရည်ရွှမ်းသော အကြည့်ဖြင့်
တင့်တင့်ကို ကြည့်စဉ် အပျိုပြန်းကလေး ဆင့်ဆင့်သည် တောင့်
ထလေး ပွင့်လာမည့် အချိန်ကို စောင့်မကြည့်ရဲ ရှာတော့မိမီးဖို
ထဲသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။

စာရေး အစီရင်ခံအပ်ပါသည် ဧဝါတင့်တင့်ဝေရှင်။

စောင့်အကူအညီတောင်းတဲ့စာ ဖြစ်မှာပဲ။ မတင့်ဆီကို ဒီလို မျိုး အကူအညီတောင်းစာ၊ ဒုက္ခသည်တွေဆီကစာ ရောက် ရောက်လာတတ်သည်မို့ လား။ အယ်က စာပါလိမ့်ဟု နောက် ပြောင်ချင်စိတ်ဖြင့် ဆင့်ဆင့်က တင့်တင့်ပုံရုံးကိုကျော်၍ လိုက် ဖတ်သည်။

‘အစ်မကြီးဟာ ဒုက္ခရောက်တဲ့ အမျိုးသမီးများကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပြီး အလုပ်အကိုင်များ ရှာပေးတတ် ကြောင်း ကြားဖူးပါတယ်ရှင်နီ’

ထင်သည့်အတိုင်း မလွဲပါဘူး။

ယခုအခါ ဒုက္ခရောက်နေသည့် အမျိုးသမီးကလေး တစ်ယောက်အကြောင်း အစ်မကြီး သိစေအပ်ပါ သည်။

အမျိုးသမီးကလေးက ကြီးကြွာကန်ရှာမှ ဦးအဖြူ နှင့် ဧဝါတင်ပုတို့ရဲ့ သမီးလေး မမြပွင့်ပါ။ အစ်မကြီး ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးစောလွင်သည် နှမ်းသိမ်းလာရင်း မမြပွင့်ကလေးနှင့် တွေ့ဆုံရည်ခံခဲ့ပြီး လက်ထပ်မည်ဖြစ် ကြောင်း ကတိပေးခဲ့ပါသည်။ ၎င်းကိစ္စ တစ်ရွာလုံး အသိပါ။ အစ်မကြီးနှင့် လက်ထပ်မီ နှစ်ပတ်အလိုတွင် ဦးစောလွင်က မမြပွင့်လေးအား ရွာအရှေ့ဘက် လေ ဆိပ်မှ စောင့်နေပါ လာခိုးပါမည်ဟု စာရေးခဲ့ပြီး ပေါ်

မလာ ဇာတ်လမ်းခင်းသွားသည်မှာ ယနေ့ထိ ဖြစ်ပါ သည်။

အစ်မကြီးတို့ လက်ထပ်သည့်သတင်း ကြားရသဖြင့် မမြပွင့်သည် ရှက်ရှက်နှင့် ကြက်ဆေးဆောက်ရာ ကံကြီး ၍ မသေပါ။ များတင်သော တစ်ရှက်က နှစ်ရှက်ဖြစ်ပြီး ဒုက္ခရောက်ရရှာကြောင်း မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာနိုင် ရန် စာရေးလိုက်ရပါသည်ရှင်။

မျက်နှာမဲ့တစ်ဦး၏ သူငယ်ချင်း။

တစီတင့်သည့် စာဖတ်ရင်း ရင်ထဲက အလုံးကြီးတစ်လုံး ရင်ဝ ကို ဆောင့်တက်ကာ ကြီးထွားလာလိုက်သည်မှာ လည်မျိုဝတွင် နှင်တဲ့ နေတော့သည်။

ဆင့်ဆင့်မှာလည်း ဘာတွေဖတ်လို့ ဖတ်လိုက်မိမှန်းမသိ။ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူလို့သွားသည်။ မတစီမျက်နှာရိပ် မျက်နှာ ကဲကိုသာ အားနာစိုးရိမ်စွာ စိုက်ကြည့်မိလျက်အား ဖြစ်လို့ နေတော့၏။

‘ဆင့်ဆင့် ဟိုကောင် ဘယ်မလဲ ဟိုအကောင်’

တစီတင့်အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာလျက် ကတုန် ကယင်အသံနှင့် မေးလိုက်သည်။

‘ငါ့ရှက်တယ်၊ သင်းကို သတ်မယ်... သတ်မယ်’

မျက်နှာတွေ နီရဲလျက် မျက်ရည်စွဲတစ်ပေါက် ပါးပေါ်
စီးကျလာသည်။ ထက်သီးနှင့် စားပွဲကိုထကာ ထင်တင့်အော်
သည်။

‘ဆတ်ထားပါမတင်ရယ်၊ မလိုသူကရေးဖို့တာ နေမှာ
ပေါ့၊ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ’

‘ဘာ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဒါလောက် ရွာနာမည် လူနာမည်
အပြည့်အစုံနဲ့ ရေးထားတာဟုတ်လို့ပေါ့၊ ဒါကြောင့် ငါဓား
ထယ်၊ ရည်းစားရှိလွှားလို့ မေးခဲ့တယ်၊ ဒီလို ရှင်မှာစိုးလို့။ မရှိ
ပါဘူးတဲ့၊ အရှုပ်အရှင် မဖြစ်စေရပါဘူးတဲ့၊ လူလိမ်လူညာ...
လူယုတ်မာ’

ကိုစောလွင်သာ အနားမှာရှိလျှင် စိမ့်ညက်ညက် ကြေမှု
သွားလိမ့်မည် ထင်သည်။

‘ငါစက်ထဲကို လိုက်သွားမယ် မိဆင့်၊ မေး မေး ပြီးတော့
ပါးဆွဲရိုက်ပစ်မယ်’

မနက်က ထမင်းကြော်နှင့် ဇော်ပီဆောက်ကြရင်း မတင်တို့
၏ ကြည်လင်ရှင်ပြုသည့် မျက်နှာလေးများကို ဆင့်ဆင့် ပြန်မြင်
နေမိသည်။ ပြီးတော့ ခတ္တာပန်း ပွင့်ဖို့စောင့်ခဲ့သည့် ညနေချမ်း
ဆန်းဆန်း အရောင်တို့ မတင်ပါးပေါ် ဖာပစ်ခဲ့ချိန်။ ရတော
ဆင့်ဆင့်သည် စိတ်မကောင်းရ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟူသောစိတ်သည်
ထူရှင်ကို စိစီးနေသည်။ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပါလေဟု
စိတ်ကို သက်သာအောင် ဖြေဆိုဖို့တော့ဆ လိုက်ဆော်လည်း
မတင်အပေါ် ကျရောက်လာသော သည်ပြုသနာမီးသည်
အလွယ်တကူ ပြီးခပြိုင်မီးအေးသွားဖို့ မလွယ်ချေ။

‘တော်ရယ်၊ ဒေါသမကြီးပါနဲ့၊ စာထဲကအတိုင်း ပြန်မမှန်
စုံစမ်းပါဦး၊ ပြီးမှ အစ်ကိုစောလွင်နဲ့ ရှင်းကြပေါ့’

တင့်တင့် တဒင် ငြိမ်ကျသွားသည်။

‘အေး... ကြီးကြွာကျန်ကို ခုသွားမယ်၊ မြင်းလှည်းသွားခေါ်
ချည်’

ဆင့်ဆင့်သည် မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေသည့် ဒေါ်လုံးကို
ခေါ်ပြီး မြင်းလှည်းခေါ်ပေးဖို့ ပြောရသည်။

အံ့ဩလွန်း၍ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသည်။ ဆင့်ဆင့်ပင်
ငိုချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

‘တုရား... တုရား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အစ်ကိုစောလွင်ရယ်၊
ပိပိကလေး ညာထက်တာကိုး’

မတင် ရင်ထဲ မီးတောင်ကြီး ပေါက်ကွဲမှုတော့ မီးညှန်
မီးပွား မီးပေါက်များသည် ဆင့်ဆင့်ကိုပါ မကူးစက်ဘဲ ရှိပါ
ချေမည်လား။

ကများကယာ အဝတ်လဲလိုက်ကြပြီး မြင်းလှည်း ရောက်လာ
သည်နှင့် ကမန်းကတန်း ထက်လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ မီးကတော့
စဲကာ ကောင်းကင်သည် ကြည်လင်သွားပြန်ပြီ။ မိုင်းသော
မိုးရိပ်တိမ်များတော့ ကျန်ဆေးသည်။

မြင်းလှည်းသည် ချိုင့်များဖြစ်ကာ ရေငုပ်နေသော ဗက်
တောကို မနည်းရုန်းပြီး တကျုံးကျုံး ဆူရှင်းရှင်း ဆောင့်ကာ
အသော့နှင်နေသည်။

ရွှေများဖြင့် ချဲ့ကျိလျက် ချော်နေသော ကမ်းပါးစောက် အတိုင်း ညီမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်တွဲကစား ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

လှေဆိပ်သည် မြင့်မားမတီစောက်သော ကမ်းပါးယံကြီး၏ အောက်ထည့်တည့်မှာ ရှိ၏။ မြစ်ရေ ဝါဝါထိုက် အမ်းစပ်ကို တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ခတ်နေသည်။ မြစ်ကြောင်း တစ်လျှောက်မှာ ဝါညိုညို နောက်ကျိကျိ လှိုင်းသံများ ဆူညံလျက် ဝဲစာတော့ ထိုးစာ ဒရော့သောပါး စီးဆင်းနေသည်။

‘ကြိုးကြွာကန် သွားမယ့်လှေ ဘယ်လှေလဲ’

‘ဟိုတက်စာ လှေ’

‘ထွက်တော့မှယ်...ထွက်တော့မှယ်—မြန်မြန်တက်ကြ’

လှေကလေးပေါ်မှာ လူပြည့်နေပြီ။

လူတွေက ဆီခွံဆင့်တို့ ညီအစ်မကို အထူးအဆန်းသံဖွယ် စူးစမ်းနေ၏။ အခါမဲ့ မိုးကြောင့် တိုးခဲ့သော မြစ်ရေသည် အောင်းလံအောင် ကမ်းလုံး လျှ လှို နေ၏။

တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်ကမ်းလိုက်သဖြင့် လှေဦးပေါ်သို့ ရောက်သွားရသည်။ လှေသည် လှေနေ၏။ ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ထား ပူးကပ်လျက် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ လှေခံရုံတို့ကား ရေပြင် ပေါ် မှေးထင်လျက်။

ရေမြုပ်နေသော ပြောင်းခင်းတို့ကြားမှ ရှိုးကလေးတစ်ခုကို ကျော် ဆီးပင်စုံကိုဖြတ်လျှင် သင်္ဘောမှန်ကျည်းပင်၊ ထန်းပင်၊ သရက်ပင်တို့ဖြင့် စိမ်းနေသော ရွာကလေးကို မြင်ရသည်။

လှေဆိပ်မှာ လှေဆိုက်တော့ ရေတစုတ်စုတ်နှင့် ရွာလယ် လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

‘မမြေပွင့်တို့အိမ် ဘယ်အိမ်လဲ’

ပြောင်းရိုးတို့ တင်လာသော လှည်းတစ်စီးနုဖို့ ဆုံ၍ မေးလိုက်သည်။

‘ရှေ့တည့်တည့်သွား ဘုန်းကြီးကျောင်း တွေလိမ့်မှယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဘယ်ဘက်က လမ်းမြောင်ကလေးအတိုင်း ဝင်ရင် တတိယအိမ်ပါ၊ ကြွက်ဆေးသေခက်တဲ့ မြေပွင့်အိမ် ပြောတာမို့လား’

လှည်းပေါ်က လူဝကြီးက စူးစမ်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရင်းက လှည်းကို ဆက်မောင်းသေးဘဲ ညီအစ်မ နှစ်ယောက် လျှောက်သွားသည်ကို ငေးကြည့် ကျန်ခဲ့သည်။

ရွာ၏ ထုံးစံအတိုင်းပင် အိမ်ကလေးများသည် လူရှိသည် ထောင်ရအောင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ခေါင်ရမ်းပန်းနီနီတို့ကို စုံ၍ မြင်ရသည်။

ခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက် ခေါင်းလောင်းပုံ ပန်းနီနီ ရဲရဲများသည် စိမ်းမွှောင်သော အရွက်စုစုကြားမှ ထွက်ပြုလျက်။

လှေကားခုံပေါ်မှ ပျင်းကျောဆန်ကော ထလာသော ခွေးနက်တစ်ကောင်။

တဝတ်ဝတ် ထိုးယောင်တော့သည်။

‘မမြေပွင့်၊ မမြေပွင့်ရှိလား’

တင့်တင့်က ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်လျှင်....

ခြေတံ့ရှည် သုံးပင်အိမ်လေးပေါ်မှ အဘွားအိုတစ်ဦး ဆင်း
လာသည်။

‘ညည်းဆိုက ဘယ်သူတွေလဲ’
‘မမြပွင့် ရှိပါလား၊ မမြပွင့်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ’
‘မြပွင့်၊ ဘယ်စာလေ့ကြတာလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ’
‘မမြပွင့်နဲ့ တွေ့မဖြစ်မယ် ကိစ္စပါ’
‘ညည်းတို့ကို ငါ မမြင်ဖူးပါဘူး၊ မြပွင့်အေး... မမှာနေတယ်
အေး၊ မတွေ့ချင်ကြပါနဲ့’

အဘွားအို၏ မျက်နှာထားက သူတို့ကို လိုလားပုံမပြု။
ခွေးကလည်း အိမ်အောက်ဆင်း၍ လိုက်ဆွဲတော့မည့်
အလှား တာဝုတ်ဝတ် ဟောင်နေသည်။

‘မမာလဲ ပြောစရာရှိလို့ပါ၊ တွေ့ပါရစေ၊ တွေ့မဖြစ်မှာ
မို့ပါ’

ထင်တင့်က ဇုတ်ခွင့်တောင်းသည်။
အဘွားအိုက ထင်တင့်ကို စိတ်ကြည့်ပြီး...

‘ရော်...ကလေးမနယ်၊ ကျုပ်က မြပွင့် အမေပါအေး၊
ညည်း ဘာကိစ္စလို့ မပြောနိုင်ဘူးလား’

ထင်တင့် နှုတ်ခမ်းအစုံ ကိုက်လျက် တွေ့သွားသည်။

‘ကျွန်မ ကိုစောလွင်မိန်းမ တင်တင်ပေးပါ၊ ကိုစောလွင်နဲ့
မမြပွင့် ရည်းစားဖြစ်တာ မသိလို့ ယူခဲ့တာ၊ မမြပွင့် ကျေနပ်ရင်
ကျွန်မ သူ့ကို ကွာရှင်းပေးပါမယ်’

‘အလိုတော် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်အေး၊ ငါ့သမီးကို မသေ
သေအောင် လာသတ်ကြတာလား မယ်မင်းကြီးမတို့ရဲ့၊ ဟင်...’

သွားကြပါတော် သွားကြပါ၊ ကျုပ်တို့ဖြင့် သင်းအကြောင်းလဲ
မကြားချင် ဒင်းမဟာလဲ မမြင်ချင်ဘူး၊ တြကြ တြကြ

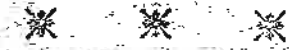
အဘွားအို၏ အသံမှာ ဒေါသကြောင့် စူးရှရာက ငိုသံပါ
ကြီးနှင့် တိမ်ဝင်သွားသည်။

ခွေးနက်ကလည်း မာန်ဖီလျက်။
ထိုနေ့က ညီအစ်မနှစ်ယောက်သား ဘယ်က ဘယ်လို ဆိမ်ကို
ပြိုင်ရောက်လာခဲ့မှန်း မမှတ်မိတော့ပေ။
ဆင့်ဆင့် ဓုတ်မိနေသည်က...

ဖင်တရွတ်ဆွဲလျက် ဆိမ်ထဲက ထွက်လာသော မိန်းမငယ်
တစ်ယောက်၊ ဆံပင်တွေက ပွါးရိုးဖားရား ဆံတောက်ဖားဖား
နှင်းသနားကမား မိန်းမငယ်၊ စိတ်ထောက်ယှက်ပါ ချုံးချုံးကျ
လျက် ညှိုးချုံး ပူပန်နေရပုံကို ဖော်ပြနေသော မျက်လုံးများ။
မျှော်လင့်ခြင်း ကင်းမဲ့မှု၏ အရိပ်သည် မျက်နှာဖြင့် တစ်ခုလုံး
တွင်ထပ်တပ်လျက်။ အသားရောင်ကမမှန်သေး။ မိန်းကလေးက
လက်အုပ်ချီရင်း...

‘ရှစ်ကြီးခိုးပါရဲ့ရှင် သွားကြပါ၊ ပြန်ကြပါတော့၊ ဇီလူ
နာမည်လဲ ကျွန်မ မကြားပါရစေနဲ့တော့’

‘အဲဒါ မြပွင့်ပဲအေး၊ ညည်းတို့ တွေ့လိုတဲ့ မြပွင့် လူရှုပ်
ကျန်သေးရဲ့လား ဆိုတာ’

ဘဝက အမှန်း၊ အနာနှင့် စွန့်ခွာသည့် ဘဝ။
 ကထိန်အတွက် အလှူခံတွက်ခြင်း၊ တန်းလတ်ကျောင်း၊
 ဆောက်ဖို့ အစည်းအဝေးနှင့် ရန်ပုံငွေပွဲများ လုပ်ခြင်း။
 တင့်တင့်တယ်တယ် လုံချည်တွေ တစ်ထည်ပြီး တစ်ထည် တန်းမှာ
 လွှားတော့ ဂျစ်ကားတစ်စီးနှင့် မနားတမ်း သွားလာ လုပ်
 ရွားနေခဲ့သည်။

လူမသိ သူမသိလိုက်ဘဲ အရှက်ကွဲခဲ့ရကာ အသည်းမှာ
 တစ်စစ်စစ် နာကျင်ခဲ့ရသော်လည်း ထိုအရှက် ထိုအနာ အား
 လုံးကို ခေါင်းမောလျက် တင်းခံခဲ့သည်။

ဆင့်ဆင့်သည်ပင် မတင့်၏ မာနနှင့် ခံနိုင်ရည်ကို အံ့ဩခဲ့ရ
 သည်။ ဆင့်ဆင့်အဖို့ကား ကြုံခဲ့သောအဖြစ်ကြောင့် အချစ်ဆို
 တာကို မယုံရဲ မဝံ့ စားဝံ့ တော့ပါပေ။

ကိုစောလွင်စာတော့ ညနေတိုင်လျှင် စက်ထဲမှာ မူးရီဝေနေ
 တတ်ခဲ့ပြီ။ ညတိုင်လျှင်လည်း တင့်တင့်ကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်
 ရှိသည်မို့ ဖွဲ့ဝိုင်းတကာ သွားထိုင်နေတတ်သည်။

နှစ်ဖက်မိဘက ကြားဝင် စေ့စပ်လွန်း၍သာ အိမ်ထောင်ဦး
 မပြိုကွဲခဲ့သော်လည်း လူချင်းက သူစိမ်းပြစ်ပြင် ဖြစ်သွားခဲ့ကြ
 သည်။

တင့်တင့် နှလုံးသားသည် မီးလောင်တစ်ပြင်မမာ အစွမ်း
 ကျန်လောင်မြိုက် ပျက်သုန်းခဲ့ပြီးနောက် အမှန်းတည်းတူ
 သော ခြာနှစ် အနာတည်းဟူသော မီးသွေးစတိုသာ ကျန်ရစ်
 တော့၏။

မိခင်နှင့်ကလေး စောင့်ရှောက်ရေးအသင်း၏ မိဘမဲ့ ကလေး
 ပြုစုရေးခေယာဖွင့်ဖို့ အစည်းအဝေး၊ မြို့ပြ အာဏာပိုင်များ၊
 လူမှုဝန်ထမ်းဌာန အကြီးအကဲများ၊ အဆင်းအမှုဆောင်များ။
 တင့်တင့်သည် ပန်ကာအောက်မှမှ ထိုင်လျက်ကပင် ခေါင်း
 တော့ နောက်နေခဲ့သည်။

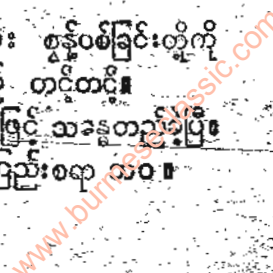
အလှူခံရရှိသည့် မြေကွက်ကိစ္စဆွေးနွေးကြခိုက် ရစ်ထဲက
 လိုက်ခနဲ ဟာလာသည်။ မျက်လုံးတွေ ပြာလာသည်။ ခေါင်း
 ပေါ်မှ ပန်ကာ၏ တစ်ဖက် လည်သံကို ရင်ထဲက မခံနိုင်။

ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ကျလာသည်။
 ပန်ကာနှင့် မျက်နှာကျက်အမိုးသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့
 ပြိုကျလာတော့သည်။

‘မတင့်...မတင့်’
 သူငယ်ချင်းဆရာမက တစ်တင့် ပခုံးကို ပေးမသည်။
 မိုက်ခနဲဖြစ်ကာ မျက်လုံးတွေ ပြစ်သွားသည်။

ဘာမှ မမြင်တော့။
 သူ့မှန်းသောသူ၏ သွေးသည် သူ့ကိုယ်ထဲတွင် ရှင်သန်
 နေလေပြီ။ အဆိပ်ပင်ကို ပျိုးခဲ့ပြီ။

ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချခြင်းနှင့် မွေးစကလေး စွန့်ပစ်ခြင်းတို့ကို
 ထူဝပ်သဟု ခေါ်အစည်းစွာ ဆန့်ကျင်ခဲ့သည့် တင့်တင့်။
 သူ့မှာ အမှန်းဆိုး အရှုံးဆိုးလူ၏ သွေးဖြင့် သန္ဓေတည်ခဲ့ပြီ။
 အဆိပ်သွေးကို သူ မွေးရတော့မည်။ နာကြည်းစရာ ဘဝ။

ကိုစောလွင်နဲ့ တရားမဝင် မကွာရှင်းရသေးသော်လည်း ပေါင်းသင်းခြင်း မရှိတော့။ ကြီးကြာကန်မှ ပြန်ရောက်သည့် ညကပင် အိမ်မှ နှင်ချပစ်ခဲ့ပြီးပြီ။

အမေက ဖျောင်းဖျာသည့်။

အမေ့လို ရှေးရိုးအဘွားကြီးတစ်ဦးအတွက် ယောက်ျား သားတစ်ယောက် ရည်းစားရှိခဲ့ဖူးတာ ပြီးခဲ့သည့်ကိစ္စတွေက ဘာအရေးလဲ။ တင့်တင့်မှာသာ နာကြည်းရသည်။

ကိုစောလွင် မျက်ရည်ကျပြီး တောင်းပန်သည်။

‘ယုတ်ညံ့ တဲ့ စိတ်ထားနဲ့ ကိုယ် မရည်ရွယ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ တစ်တင့်ရယ်၊ ပြုပွင့်အပေါ်မှာလဲ မတော်မတရား မလုပ်ခဲ့ပါ ဘူး။ လက်ထပ်ဖို့ရာကျ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းကို မလွန်ဆန်ဝံ့ ခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ တင့်တင့်ကို ကိုယ် ချစ်သွားမိခဲ့လို့ပါ’

‘ဟင်... ချစ်ဦးလေ၊ ချစ်လိုက်ဦး - လူယုတ်မာ’

တင့်တင့်က ပါးနား ရိုက်ပစ်သည်။

တွေ့ရာပစ္စည်းများဖြင့် ပစ်ပေါက်သည်။

‘ကိုယ်များခဲ့ပါတယ် တင့်တင့်ရယ်၊ တင့်တင့် သတ်ချင်လဲ သတ်ပါ။ မုန်းတော့ မုန်းလိုက်ပါနဲ့ကွာ’

‘မုန်းတယ်... မုန်းတယ်၊ ရှင့်မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး။ ကျွန်မကို ကွာရှင်းပေးပါ။ မပေါင်းနိုင်ဘူး’

‘တင့်တင့်ရယ်၊ သူစိမ်းတွေ ဝမ်းသာအောင် ညည်းမလုပ် ပါနဲ့၊ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ပြေရှင်းစမ်းပါအေး၊ အဆင့်အတန်းနဲ့ နေကြတာတွေပဲ’

အမေ၏ ဖြိန်ဖြေသံ။

တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်တဲ့။

ဒူးနဲ့မျက်ရည်ကို ကျိတ်သုတ်တတ်တဲ့ မိန်းမစားလို့ တစ်တင့် ကို ထင်လိုလား၊ ဟင်ဆိုလျှင် မရဲတော့။ မိုးကိုသာ ဒူးနဲ့တက် ချင်တိုက်မည်။ ကျိတ်မျက်ရည်သုတ်မည့် မိန်းမစားမျိုး မဟုတ် တာ အမေ မေ့နေပြီ။

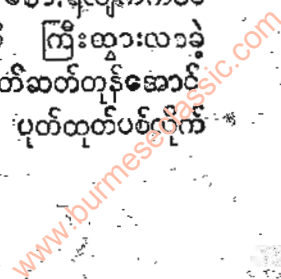
တစ်မိုးအောက်မှာ အတူနေလျက် စက်ဆုပ်ရွံ့ရွံ့ဖွယ် လူ တစ်ယောက်၏ ဇနီးဘဝ။

မိန်းမဘဝဆိုတာ သည်လောက်ပဲ ညံ့ဖျင်းရသတဲ့လား။ မိန်းမသားဘဝကို မုန်းသည့် အမုန်းက တစ်တင့် တစ်ကိုယ် လုံးကို တဆတ်ဆတ် တုန်ရင်နေသည်။

လူယုတ်မာ၏ သွေးအတွက် တင့်တင့်ဘက်က ဟာမူ ပြင် ဆင်မှု မလုပ်ခဲ့။

ခါးကိုကပ်သည့် ဝေဒနာကို ပြင်းပြစွာ ခံစားရလျက်ကပင် ဒေါသနှင့် အမုန်းသည် ရင်ထဲမှာ ပို့လို့ ကြီးထွားလာခဲ့ သည်။ ပြီးတော့ ရှက်သည်။ ဒူးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် နှာနေလျက်ပင်။ လက်တုံ့လာသူ၏ လက်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက် သည်။

ကိုစောလွင်သည် ကြင်နာမှုကို မပြုခဲ့ဘူးတော့ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှသာ စိတ်မတောင်းစွာ စောင့်ကြည့်နေတော့သည်။ လူ့ယုတ်မာ၏ သွေးကို ကိုယ်ဝန်ခံစားရသည်။ ပြီးတော့ မွေးရ ဖွားရဦးမည်။ ယုတ်ညံ့လိုက်တဲ့ဘဝ၊ တန်ဖိုးမဲ့လိုက်တဲ့ဘဝ။

ဆီစက်နဲ့ ထန်းတောတွေနဲ့ ဖလှယ်လိုက်ရတဲ့ တင့်တင့်ရှင် အပျိုစင်ဘဝ။

ထိုလူ၏ အပြားမှာ တင့်တင့် တစက် တွယ်ညိုမိသွားမိခဲ့ပါ တယ်ဆိုရင် ဘယ်သူများ ယုံကြည်မှာပါလဲ။

အချစ်သီးသည် မဖွံ့ဖြိုး မရင့်သန်မီမှာပင် ပြေတွင် ကွဲကြွလေ၏။ အမုန်းတရား အပင်သစ်သည်သာ ဖွံ့ဖြိုးရင့်မာလာခဲ့ပြီး ဆူးအက်ပြီးသော အသီးကို ဆောင်ခဲ့ပြီ။

ကလေးအဖေ လုပ်သူက ရင်တဖိုဖိုနှင့်ပင် မီးနေခန်းပြင်မှာ စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရပါသည်။

ကလေးငိုသံ စူးစူးက တင့်တင့်နုလုံးသားကို ဖောက်ထွင်းစူးရှသွားသည်။

အဲကို တင်းတင်းကြိတ်ရင်း မျက်စိကို စိုမှိတ်ထားမိသည်။ ဆရာမက ရေချိုးဆန်စင်ပေးပြီး ဇာလေးကို အနီးဖွေးဖွေးဖြင့် အထုပ်ကလေးထုပ်ကာ လာပြတော့...

တင့်တင့် ကလေးကို မမြင်နိုင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။

လူ့ယုတ်မာရဲ့သွေး သံယောဇဉ် တွယ်မိရင် မှားမှားပဲ၊ ဘဝကို နှစ်ခါ အရှုံး မခံနိုင်ဘူး။

ကလေးငယ်သာ တင့်တင့် အသံတိတ် ပြောလိုက်သော မျက်လုံးများ၏ စကားသံကို နှားလည်ခည်ဆိုလျှင် 'မေမေရေ ကျွန်မ လူ့မဖြစ်ပါရစေနဲ့ရှင်' လို့မျှား ပြောလေမည်လား။

ဆင့်ဆင့်က တူမကလေးကို ပွေ့ချီကာ ဝမ်းသာအားရ ပြိုင်...

'အစ်ကိုစောလွင် သမီးကလေးရှင်၊ သမီးကလေး' ပြုံးပြီး ဝင်းပသွားသော ဖခင်တစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများမှ ပီတိကို တင့်တင့် မမြင်တွေ့နိုင်ရပါ။

ဆန့်ဆန့်ကတော့ သူ့ လက်အကလေးကိုလှမ်းယူကာ ရင်ခွစ်မှာ အပ်လိုက်ပြီး...

'ဖေ့ သမီးကြီး' ကိုစောလွင်၏ အားရပါးရ ကြုံးဝါးလိုက်သံနှင့် ပီတိ မျက်လုံးများကို မြင်လိုက်ရသမျှ ကလေးငယ်ကြောင့် မတစီတို အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေတော့မည်ကို တွေးထင် ဝမ်းသာမိခဲ့သည်။

မိဘမဲ့ ကလေး ပြုစုရေးဂေဟာ ဝင်းထဲက ထွက်လာလျှင် ရင်ထဲမှာ အဟော်လေး ပေါ့ပါးသွားသည်။

တင့်တင့်သည် လမ်းဝန်ထောက် ဦးရဲနိုင်နှင့်အတူ ကလေးများအတွက် ကောက်ခံရရှိသည့် အလှူငွေနှင့် ခြံစောင်များ ထာလှူကြခြင်း ပြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

အမိမိရှိ၍ (သို့မဟုတ်) အဖမိရှိ၍ (သို့မဟုတ်) မိဘနှစ်ဦးလုံး ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြ၍ ရောက်လာခဲ့ကြသော ကလေးများကား တစ်နှစ်ခွဲအရွယ်မှ ကိုးနှစ်သားထိ အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး ပင်။

သမီးလေးအရွယ် တစ်နှစ်ခွဲသာသာ တော့တီးတော့တာ ဇာမ်းလျှောက်လိုက် လဲကျလိုက်နှင့် ဆရာမက နောက်က လိုက်ထိန်းနေရသော ယောက်ျားလေး ကလေးငယ်ကို ဦးရဲနိုင်တု ချီပိုး စွဲမြူနေခဲ့သည်။

‘မတင့်ရေ ဘယ်လောက် အပြစ်ကင်းစင်လဲဗျာ၊ ကလေးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ’ ကလေးငယ်က ဦးရဲနိုင်၏ မျက်မှန်ကို လှမ်းဆွဲနေ၍ ဦးရဲနိုင်က ပီတိနဲ့ ဟန်တားနေသည်။

ဆရာမက ကလေးကို ပြန်ခေါ်လိုက်သည်။ ‘မတင့်ရေ ဒီကလေးတွေကို မမွေးစားချင်ဘူးလား’ တင့်တင့်က ဝိုင်ကြည့်ရာက ပြုံးပြရင်း....

‘မွေးစားချင်ပါတယ် ဦးနိုင်၊ ဒါပေမယ့် တင့်တင့်မှာက အချိန်မရှိဘူးလေ၊ အိမ်မှာ သမီးကိုတောင် ဆင့်ဆင့်ရှိနေလို့၊ ဒီမှာက ဆရာမတွေက သားသမီးခွဲခြား ပြုစုကြပါတယ်လေ၊ မွေးစားချင်ရင်တောင်မှ လွယ်လွယ်ကူကူ ပေးလိမ့်မယ် မထင်နဲ့ အမေ့စား အမေ့စွဲနဲ့ မွေးစားမယ် ပညာသင်ပေးမယ် ဆိုမှ ပေးမာ’

ကျွန်တော် မှာက သားနှစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ် မတင့်ရယ် ကျွန်တော် ယောက်ျားလေးဆိုရင် ချစ်တယ်’

ဦးရဲနိုင်က ဇနီးသည်နှင့် ကွဲလာခဲ့သူ တစ်ခုလပ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း အသားညီညို၊ ပြုံးချို၍ ကြည်လင်သော ရုပ်ရည်ရှိသည်။

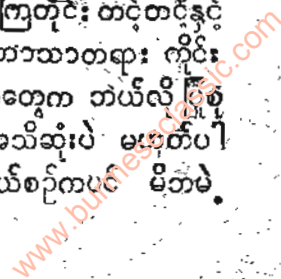
တင့်တင့်ကို လေးစားသည်၊ ခင်မင်သည်၊ နားလည်သည်ဟု ပြောလျှင် ရမလား မသိပေ။ ရပ်ရေးရွာရေးများတွင် အတူ လုပ်ကြကိုင်ကြ တစ်စုံတစ်ဝေး သွားလာကြရင်း ခင်မင်ရင်းနှီး ခဲ့ကြခြင်းပင်။

‘နောင်အပတ် ဂေဟာကိုလာရင် ကျွန်တော် ချိုချင်ထုပ်တွေ ယူလာခဲ့ဦးမယ်၊ မတင့်ကို လာခေါ်မယ်လေ’

တင့်တင့်က ပြုံးကြည့်နေသည်။

သမီးလေးကို တင့်တင့်၏ မသိမြင်နိုင်အောင် နက်ရှိုင်းသော အထည်ထောင့် တစ်နေရာတွင် သံယောဇဉ်လေး တင်းခဲ့ မိလေပြီလား။ မိမိ့ ဘမဲ့ ကလေးငယ်များကို မြင်ရတိုင်း သမီးလေးကို မြင်ယောင်ကာ ရင်ထဲမှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖြစ် သွားရမြဲပင်။

ဂေဟာစာ ကလေးငယ်တွေနဲ့ ပတ်သက်လူးလျှင်တော့ တင့်တင့်သည် အမြဲလို စေတနာ ထက်သန်ခဲ့သည်။ တချို့က အညံ့က ကလေးကို မွေးစားလျှင် ဗီဇဆိုးပဲ ပါလာမလို့လို့၊ ပေါက်လွတ်ပဲစားပဲ ဖြစ်သွားမလို့လို့ ပြောကြတိုင်း တင့်တင့်နှင့် စာရင်း ရှင်းရမြဲ။ ကလေးငယ်တွေကို ဘာသာတရား ကိုင်း ရှိုင်းဖို့၊ စိတ်ဓာတ်ပျော်ပါးဖို့ နိုင်ဖို့ ဆရာမတွေက ဘယ်လို စီစဉ် စောင့်ရှောက်နေကြောင်း တင့်တင့်တို့ အသိဆုံးပဲ မဟုတ်ပါ လား။ တချို့ ဆရာမလေးတွေ ဆိုလျှင် ငယ်စဉ်ကပင် မိဘမဲ့

ဖြစ်ခဲ့၍ ကိုယ်ချင်းစာနာကာ သွေးရင်းသားရင်းပမာ ကြင်နာ တတ်ခဲ့ကြသည်။

တစ်ကလေးကတော့ သည်အရွယ် ကလေးငယ်တွေထက် ကလေးမကြီးတွေကိုပဲ စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။ အိမ်မှာ လက်ခံကာ စက်ချုပ်၊ ဇာထိုး၊ ပန်းထိုးသပ်ပေး၊ အိမ်ထောင်ရက်သား ချပေး လုပ်ခဲ့ရသည်မှာ ၄/၅ဦး ရှိခဲ့ပြီ။

တမာရွက်တို့ အ မိုးထောင့်တောအပြင်တက် လမ်းကလေး အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်ပြန်ရမှာကို ကြောက်သည့်အချိန်။

တစ်နေ့တာ လှုပ်ရှားမှုတို့ ပြီးဆုံးလျှင် တင့်တဇီ အိမ်သို့ ပြန် ရပါလေတော့မည်။

သစ်ကိုင်းများပေါ်မှ ငှက်ကလေးများ၏ တကြိကြိ အသံ ကလေးတွေ ကြားနေရသည်။

အိမ်ပြန်ရမှာကို ကြောက်တုတ်တုတ်ဟာလည်း ဧရာဝတီတစ်မျိုး ပဲလား ဦးနိုင်

အမှတ်မထင် ရင်ပွင့်မိသည်။

မနေ့ညက အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အတော် မိုးချုပ်နေခဲ့ပြီ။ အိမ်ရှေ့ ညှော်ခန်းသို့အဝင် တင်တင် ခြေလှမ်းတွေကို တန့် ထွားရသည်က ရယ်မောပျော်ရွှင်သံများကြောင့်။

ကိုစောလွင်နှင့် ဆန်ဆန်က ဆက်တိုက်တော့မှ ထိုင်ရင်း လက်ခုပ်တီး နေခဲ့ကြသည်။ သူတို့ထိုင်ကြသည့် အက်တီချပ်က နီးကပ်လှန်းလှသည်။ ပြီးတော့ သမီးလေးက စားပွဲပေါ်မှာ ကုန်နေခဲ့သည်။

ကကြိုးတစ်ပိတ် ဆုံးသွားကြတော့ ရယ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ ခဲ့သည်။

သမီးလေးက မပီကလာ အသံလေးဖြင့်...

‘ပေပေ’

‘မေမေဆင့် မွေးမွေး’

သူ့ပါးကလေးသူ့ လက်ကလေးနှင့် တွဲပြီး မျက်နှာလေးကို မေ့ ပေးလိုက်သည်။

တစ်ယောက် တစ်လူညီစီ အနမ်းနှုတ် ဆုပေးနေကြပုံတွေ။

တစ်တင်က ခြေဆံပြင်းပြင်းနင်းလျက် ညှော်ခန်းကို ဖြတ်သန်း လာခဲ့သည်။

လက်ပွေ့ အိတ်ကို အခန်းနံရံမှာ ပစ်ခေါက်လျက် ဧဝါသ ဆိုး ပေါက်ကွဲခဲ့ရသည်။

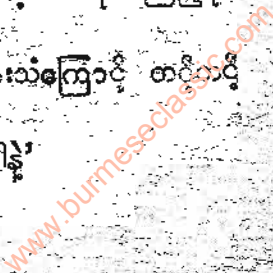
ဦးရဲနိုင်က တင်တင်၏ ညှိသထက် ညှိလာသော မျက်နှာ ကလေးကို ကြပ်နာစွာကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

‘မင်းဟာမင်း လူမှုရေးကိစ္စတွေ လုပ်နေတာကို ငါမတား သူး၊ ယောက်ျားတကာနဲ့ ရှုပ်နေတာတော့ ငါထိုင်မကြည့်နိုင် သူး’

အရက်နဲ့နှစ် ပြင်းဆန်သည့် ကောင်းသံကြောင့် တင်တင် ‘တောက်’တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။

‘ရှင် မူးတိုင်း ရူးတိုင်း မစော်ကားပါနဲ့’

‘စော်ကားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဇာတိပြင်တာပေါ့ ကြားတာပေါ့ ပဲ၊ မပြောချင်လို့ အေးအေးနေရင် နွားကျတယ် ထင်မနေနဲ့ ကျ သိလား’

တင်္ဂီတင့် မျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက်လာခဲ့သည်။ ကိုစောလွင်၏ ဆံပင်စိုတ်ဖွားဖွား၊ အသားနီစပ်စပ်၊ ဝါထော်ထော် မျက်လုံးများထဲမှာ အင်အားကြီးမားသော ဒေါသကို တွေ့ရသည်။

‘ဪ... သူ့မှာလည်း မာနနှင့်ပါလား၊ ဒေါသနှင့်ပါလား၊ အံ့ဩမိရသည်။’

‘ဪ... ရှင်က သူတော်ကောင်းကြီးပေါ့ ဟုတ်လား၊ တင့်တင့် ပြောရင်း အသားတွေတုန်ကာ မျက်ရည်တွေကျလာသည်။’

‘ကြောင်သူတော်၊ လူယုတ်မာ’
‘ဒီမှာ မိတင်္ဂီ၊ သမီးလေးကြောင့် ဒီလောက် သည်းခံနေတာ၊ နဲ့ ချာလွန်းလို့ရော့ မထင်နဲ့၊ မဝီအချိုးတွေ ပြင်လာမယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ မင်း မပြင်ဘူး၊ မင်း ငါ့ကို မချစ်လို့ ကမြင်းရင်လဲ ကလေးမျက်နှာတော် ထောက်ဦး’

တင်္ဂီတင့်က အနီးရှိ စားပွဲပေါ်မှ ရေခဲနွေးကရားဖြင့် ကောက်ပေါက်သည်။

‘ကဲ... စော်ကားဦး’
ရေခဲနွေးကရားက အချိန်ဖြင့် ကိုစောလွင် ချိုစောင်းကို ထိမှန်ကာ ကြမ်းပေါ်သို့ အသံမြည်လျက် လွင့်စဉ်သွားသည်။ ရေခဲနွေးကြမ်းက အေးနေ၍ အပူတော့မထောင်။

ကိုစောလွင် သွေးများကြောင့် ရုတ်တရက် ဝိုင်သွားဆဲ။
‘မထင်ရယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ’
ဆင့်ဆင့်။

ဆင့်ဆင့်က ချီထားသည့် သမီးကလေးကို ကပျာဏသာချပြီး ကိုစောလွင် ခေါင်းမှ သွေးများကို ထုတ်ပေးသည်။
‘ပါးစပ်နဲ့ ပြေရှင်းရင်လဲ ရတာပဲ၊ လက်ပါတာတော့ အကောင်းပါဘူး မတင်္ဂီရယ်’

‘အနေသာကြီးပါ မိဆင့်ရယ်၊ ညည်းလင်မို့ နာတာလား’
ဆင့်ဆင့် အံ့ဩလွန်း၍ ကြောင်သွားသည်။
ကိုစောလွင်က ဆင့်ဆင့်ကို တုန်းဖယ်ကာ တင်္ဂီတင့်၏ လည်ဖင်းကို ထည့်စေတော့သည်။

ပြုတ်တူလို သူ့နို့သော လက်တွေထဲမှာ တင်္ဂီတင်္ဂီ ရုန်းမရမခေါင်းကို ခါသည်။ မျက်လုံးတွေက အပြူးသား။
သင်းလည်း ရှူးနေပြီ ထင်သည်။

‘ကောင်းတယ်၊ သက်ပစ်ချင် သတ်ပစ်လိုက်ဦး’
တင်္ဂီတင့် တွေးဆဲ...
‘အစ်ကိုစောလွင်မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ အမေရေအယ်ပါဦး’
ဆင့်ဆင့်၏ ငိုသံ၊ အော်သံ။

‘ဖေဖေ ရုပ်နဲ့၊ ဖေဖေ ရုပ်နဲ့’
သမီးလေး၏ စူးစူးရှရှ အော်သံကလေး။
ကိုစောလွင် လက်တွေ ပျော့ကျသွားရသည်။
ခေါင်းမှ သွေးစကိုထုတ်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

တခြားစက်တွေက နှမ်းတွေ အလှအယောင် ကြိုက်နေချိန် မှာ သူက ထွက်သွားခဲ့သည်ဆိုတော့ ဆီစက်ကို ယာယီပိတ် ထားလိုက်ရသည်။

ကိုစောလွင် မိဘတွေဘက်က တင့်တင် အနေအထိုင်မတတ် သဖြင့် စက်ပိတ်ထားရကြောင်း၊ သားကို ကာပျက်အောင် လုပ်သည့် မိန်းမဖြစ်ကြောင်း အသိတွေ တွဲဆင့် ကြားရသည်။

‘စောလွင် စက်က ဘယ်လောက် ပိုက်ဆံရလို့လဲ၊ သင်း ရှာ သလို ငါလဲ ရှာနိုင်တယ်... သူတို့သား အသုံးမကျလို့ ဒီစက် ဝက်အူကစ နောင်းစားရတော့မှကို မသိကြဘူးလား’

တင့်တင် နီစက်ထဲ ဆင်းသည်။

ထိုခုတန်သည် လက်ဝတ်လက်စားတွေ ထူခဲ့ပြီး စက်ကို ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်သည်။ နှမ်းနှင့်ပဲတွေ လှောင်သည်။

ကိုစောလွင်၏ လက်ရမ်းလူများက တင့်တင် ခြေလှမ်းကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ တင့်တင်ကလည်း ထိုလူတွေကို မသိ မသာ သေးဖယ်စ ပြုသည်။

အရက်နုစိုအမြည်း လုပ်ပေးပြီး စက်ပစ္စည်း ခိုးရောင်းစား နေသည့် လူတွေလို့ တင့်တင် သိသယောင်သည်။ ပဲခွက်စ အလေ အလွင် မခံတော့။

ဦးရဲနိုင်တစ်ယောက် တင့်တင်ထံသို့ လာလျှင် စက်ထဲမှာ အလုပ်များနေသော တင့်တင်ကို တွေ့ရတတ်သည်။

တင့်တင်သည် အများ၏ သံသယကို မဖြေရှင်းပေ။ အမေကတော့ တင့်တင်ကို စိတ်မချနိုင်ခဲ့ပေ။

သားမက်ဖြစ်သူကို သားရင်းလို တွယ်ဘာမိသူမို့ အယ် နေရာ့ သယ်စခန်း နောက်နေပြီလို့ သဘင်းစုံစမ်းနေရရှာသည်။ သမီးလေးက ဗခေကို တွယ်တာလှသည်။

‘ဖေဖေ... ဖေဖေ’

ဖခေနှင့်မခေ အင်္ဂလိပ်ဆောင် ဓာတ်ပုံကြီးကို ကြည့်ရှုရင်း တစ်ဖေတည်း ဖေနေလျှင် စိတ်ဆင်းရဲရသူက ဆင့်ဆင့်။

ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး ထံခါးတွေ ပိတ်လျှင်လည်း ကလေးက ထံခါးကို လက်ညှိုးကလေးနှင့် ထိုးပြပြီး ‘ဖေဖေ... ဖေဖေ’ ဝိုသည်။ တံခါးပိတ်လျှင် သူ့ ဖေဖေ ဝင်လာလို့မရမှစိုးသည့် သဘော။

‘တွေ့သား အမေ’ဆိုသည့် သဘောနှင့် ဆင့်ဆင့်ထ သူ့ အမေကိုပြုလျှင် ဘွားအေးကြီးမှာ မျက်ရည်ကျနေသည်။

သူတို့ အမုန်းတွေ၊ အပြစ်တွေရဲ့ဒဏ်ကို ဘာမှ မသိရှာသည့် သမီးလေးက ခံနေရသည့် ဘဝ။

ကိုစောလွင်ကို ပြန်ခေါ်ဖို့ ဆင့်ဆင့် မပြောရဲ။ ပြောလျှင် ပေးစားခံရဦးမည်။

ဆင့်ဆင့် သည်ကလေး၏အဖြစ်၊ ကလေး အဖေနှင့် အမေ၏ အဖြစ်တွေကြောင့်ပင် အချစ်ဆိုတာကြီးကို ကြောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ လူပျိုလူလွတ် လူငယ် လူရွယ်တွေထောင်မှ ဆင့်ဆင့်ကို စတင် လာကြလျှင် ရှင်မခေနှင့်ခဲပေါ့။ မတင်က ဆင့်ဆင့်ကို ပေးစား စွပ်စွဲပြီးကတည်းက မတင်နှင့် စကားဟယ် မပြောဖြစ်တော့။ အစ်ကိုစောလွင်ကလည်း ဆင့်ဆင့်ကို မရိုးသားသည့် အကြည့် ဖြင့်ပင် မကြည့်ဖူးခဲ့ပါ။ နှစ်ဦးသားရင်ထဲမှာ ကြီးကြွာကန်ရွာ

က မိန်းမလေး၏ အဖြစ်သည် နေ့စဉ်အားဖြင့် အပြစ် စည်းတားနှုတ်ပြီးသားမို့ပင်။

အစ်ကိုစောလွင်တစ်ယောက် ဘယ်လိုများ နေထိုင်ပါလိမ့်လို့တော့ စိတ်ပူမိတတ်သည်။ စာနာခြင်း၊ ငဲ့ညှာခြင်း၊ မြစ်ထစ်စင်းကံတော့ ဆင့်ဆင့် ရင်မှာ စီးဆင်းမြဲပင်။

မတင်သည် မိမိ ဖခင် ကလေးငယ်များအပေါ်ပင် ကြင်နာဖို့ တတ်နိုင်ခဲ့လျှင် မိမိ၏ သွေးရင်းဖြစ်သော သမီးကလေးအပေါ် ဖခင်အရိုင်းအတွက် မည်သို့မျှ မခံစားရတော့ဘူးလား။ သမီးလေးအပေါ် ဆင့်ဆင့် ချစ်သည့် အချစ်ကွဲ မိခင်မေတ္တာထက်ပင် ပိုသာနေမည် ထင်သည်။

သမီးကလေး လက်ချား ခြေဖျားကလေးတွေ အေးတာနွေးတာကစ သမီးလေး ကျောပူသလား၊ ခေါင်းနွေးသလား၊ ကစ ဆင့်ဆင့် သံအသိဆုံးမို့ပင်။

တို့ဘဝရယ်ကို လုံချည် အနက်ခံတွင် နှင်းဆီပွင့်ဝါကြီးများ နှင့် နံ့သာဖျော့ဖျော့ ပိုးအင်္ကျီ ရွှေကြယ်ဆီးတပ် နောက်တွဲ ဆံထုံး၏ ဘေးမှာ ပန်ထားသော စကားဝါပန်း သုံးလေးပွင့် ဝါဝင်းသော အသားအရေ၊ ကျော့ရှင်းသော ကိုယ်ဟန်နှင့် မတင်သည် စိုပြည် သန့်ရှင်းနေ၏။

ဦးရဲနိုင် ပင်ဆက်ကို မသိမသာ ချလိုက်သည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် သည်မိန်းမအပေါ် အမှတ်မထင် တွယ်ငြိမိခဲ့ပြီလား။ ပြုံးဟန်၊ ရယ်ဟန်၊ လှုပ်ရှားဟန်တွေက မျက်လုံးထဲက မထွက်။ ဘယ်ခါကြည့်ကြည့် ဖျတ်လတ် သွက်လက်လျက်။

‘မတင်ကို ကျွန်တော် သိပ်ခင်တယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ဖောက်ဖောက်လာရတာ’

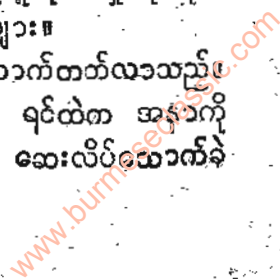
ခင်မင်မူ အတိုင်းအတာသည် ရင်ထဲမှာ ဘယ်မျှ ကြီးထွားလာခဲ့ပြီဆိုတာ ပြောမထွက်။ မတင် အနားမှာ နေချင်သည်။ အသံကို ကြားချင်သည်။ မျက်လုံး တောက်တောက်ကလေးများကို ငေးချင်သည်။ ပြောကြသည်ကတော့ ရိုးရိုးစကားများပဲ။

ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည့် ဘဝခရီးတွင် တွေ့ကြုံလာခဲ့ကြသည့် အပြစ်အပျက်များ၊ ရုပ်ရေးရွာရေး၊ နိုင်ငံရေးများ ပြောစရာ စကားတွေက မဆုံးနိုင်တော့။

မတင်ကလည်း ဦးရဲ၏ ရယ်ဟန် ပြုံးဟန်၊ တက်ဘက်ကြွကြွ စကားသံ၊ အမှတ်မဆင် နောက်ပြောင်သံတို့ကို ကြည်နူးသည်။

သို့သော် အမှတ်မထင် သံယောဇဉ်တို့ကို လှုပ်နှိုးလိုက်သည်က ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဝေဖန်ကဲ့သို့များ။

ခုတစ်လော မတင် စီးကရက် သောက်တတ်လာသည်။ စီးကရက် တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ် ဖွာရင်း ရင်ထဲက အနားကို ခြေထိမ့်နေတတ်ပြီး ဦးရဲ၏ ရှေ့မှာတော့ ဆေးလိပ်သောက်ခဲ

လှိုက်လှဲစွာ ခေါ်လိုက်သည်။

‘အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကို အချိန်အတော်ကြာကြာအထိ ကျွန်တော် မသိခဲ့ပါဘူး။ အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို တွေ့မြင်ထင်လို့ အိမ်ထောင်ရယ်လို့ ထူထောင်ခဲ့ရတော့လဲ ဒါဟာ ထင်ယောင်ထင်မှားမှု တစ်ခုပဲ ပြစ်ခဲ့ရတယ်။ တပ်မက်မှုကို အရင်းခံပြီး အလိုဆန္ဒတွေနဲ့ အရင်းခံတဲ့ အချစ်ဆိုတာဟာ ပူဇော်လက်လှမ်းမီ လှပပါတယ်။ လိုအပ်တွေကို မပြည့်ဆည်းနိုင်တဲ့ အချိန်မှာ ဒီအချစ်ဆိုတာဟာ ချုပ်ငြိမ်း ပျောက်ကွယ်သွားရမှာပါ။ ကျွန်တော်တော့ ထာဝရ တည်မြဲမယ့် အချစ်မျိုးကို မျှော်လင့်ချင်တယ် မတင်ဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နားလည်မှုနဲ့ အရင်းခံပြီး မေတ္တာ၊ စေတနာအပြည့်နဲ့ အိမ်ထောင်မျိုးမှ ခုတလောမှာ ကျွန်တော် စိတ်တွေ ထွေပြားခဲ့ရတယ်။ နှလုံးသွားထဲက အမြဲ တောင့်တမိတဲ့အရာ တစ်ခုကြောင့် ထိပ်မရနိုင်အောင် ပြစ်ခဲ့ရတယ်’

‘ကျွန်တော် ဘဝကို ကျွန်တော် စိတ်သစ်လှသစ်နဲ့ ပြန်စတင်ချင်လာတယ်။ သူ့ဘဝကိုလဲ လက်တွဲခေါ်ပြီး အဆင်ပြေစေချင်လာတယ်။ မွန်မြတ်သန်စင်တဲ့ မေတ္တာအပြည့်နဲ့’

‘ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ ဦးနှိုင်း၊ ကျွန်မ နားမထည်နိုင်တော့ဘူး’

‘မတင် နားလည်ပါတယ် မတင်ရယ်။ ကျွန်တော် အပေါ်မှာ နားလည်ဝေးပါနော်။ ကျွန်တော်တို့ ပြတ်သားကြွေအောင်လား’

တင်တင်ပခုံးလေးကို ပွေ့ယူကာ မျက်နှာချင်း နီးကပ်စွာ ချစ်လုံးကလေးတွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း လှိုက်လှဲဆို့ နှလုံးစွာပြောလိုက်သည်။

တင်တင်ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတွန့်ကာ ရုန်းလိုက်သည်။ မျက်နှာတွေက ဆွဲငင်နေကြသည်။ နှလုံးသားထဲက အင်အားတွေ အပြည့်ဖြင့် သိလိုက်ခတ်ပမာ။

တင်တင် ချောခနဲလှည့်ကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့ ချုပ်ဆိုက်သည်။ ကျိတ်ရှိုက်သည်။

‘မသေမရှင် ဝင့်ခဲနေရတဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လိုပဲလို့ သူ့ကိုယ်သူ ထင်ခဲ့မိပေမယ့် ဦးနှိုင်းက ပွင့်ဖွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဟဆိုက်သောအခါ ရုတ်တရက် မိုးကြိုးပစ်ခံလိုက်သလို ထိတ်လန့်ချောက်ချားရမည်မှာ အမှန်ပါ။’

‘မငိုပါနဲ့ မတင်ရယ်။ မတင်ဘဝကို ဒီလိုပဲ ဗဟိုနှစ်နေတော့တာလား’

ဦးနှိုင်းက တင်တင်ပခုံးလေးကို ပွတ်သပ် ချော့မော့သည်။ နှေးထွေးသော သူ့ လက်များ၏ အထိအတွေ့၊ နီးစပ်လွန်းသော နှလုံးသားချင်း၏ ရင်းနှီးမှုများ။

‘ဟင့်အင်း၊ တင်တင်ဆိုတာ ဂုဏ်နဲ့၊ သိက္ခာနဲ့၊ မာနနဲ့နေခဲ့တဲ့ နန်းမ’

မတင် ခန္ဓာကိုယ်လေး တောင့်တင်းသွားသည်။ ‘ကျွန်မ ကိုစောလွင် အပေါ်မှာ မေတ္တာမရှိနိုင်တာကတော့ မှန်ပါတယ် ဦးနှိုင်း၊ ဒါပေမယ့် နောက်အိမ်ထောင် ပြုမိဆိုတာ ပြန်နိုင်ပါဘူး’

မတင်ထံမှ မမျှော်လင့်သောစကားနှင့် အပြု အမူများကြောင့် အံ့ဩသွားရသည်။

မတင်က သူ့ ဣန္ဒြေကို သူ့ ထိန်းနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

‘ခေါ်နိမိတ် ဦးနိုင်ကို လက်ခံလိုက်ရင် ကျွန်မကို သယ်လို့ မြောကြမလဲ၊ ကျွန်မရဲ့ လှူမှုရေးအလုပ်တွေဟာ ယောက်ျားတကာနဲ့ ရှုပ်ဖို့လို့ ထင်တဲ့လူတွေအတွက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကြမှာပေါ့၊ သိကွာလဲ ကျမယ်၊ အထင်အမြင်မှားလဲ ခံရမယ်၊ ဒီအဖြစ်မျိုး ကျွန်မ မခံနိုင်ဘူး’

‘ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထင်တင်မလွန်ဆန်ရဲစားပေါ့’

ထင်တင်က ပြန်မပြော။

‘မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့လား ဦးနိုင်၊ ပြန်ကြပီစို့’

‘စဉ်းစားပါဦး မတင်ရယ်၊ မတင်တင်ကို ဒီလိုပဲ နှစ်ထာတော့မှာလား’

ဦးရဲနိုင်အသံက ခြောက်ခြောက်သွေ့ သွေ့ ။

ထင်တင်ထဝဝသည်လည်းရုတ်ခြည်းပင်ခြောက်သွေ့ ပူလောင်သွားခဲ့ပြီဟု မှတ်ထင်လိုက်သည်။

နှောင်ဖွဲ့ခြင်းသည် ဆူးအတိတ်ဖြင့်မြီးသော ကြိမ်နွယ်တို့ဖြင့် ဆူးကို တုပ်နှောင်မိလျက်သာ ရှိခဲ့၏။

ခြေထောက်ကြားမှ ချောင်းရေလိုသည် လျှင်လျှင်မြန်မြန် စီးဆင်းနေကြသည်။ ကျောက်စရစ်တို့ကို ဖြတ်သွား၍ ပလံ့ပလံ့မြည်နေသော အသံတ သူ့ အသည်းနှလုံးပေါ် ဖြတ်စီးသွားသည်အလား။

‘ကိုစော မိန်းမ နောက်အိမ်ထောင်ပြုမလို့ ဆိုလား’

‘အေး...ကောင်းတာပေါ့ကွာ’

ထွန်းလူက ကိုစောလွင်၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို စူးစမ်းဆန် ကြည့်သည်။ တိမ်မည်းကြားတွင် လရောင်သွားသဖြင့် ခုတ်ချည်းမှောင်သွားသည့် အမှောင်ထုကြားတွင် ကိုစောလွင် မျက်နှာကို မမြင်ရ။

လထွက်လာလျှင် ပိုက်ထဲမှာ ကျောက်ငါးကြွင်းတွေအ ငွေရောင် တလက်လက် ခုန်နေသည်။

ပလိင်းထဲကို ထောက်ကောက် ထည့်ကြသည်။

ရင်ထဲမှာ အေးစက်သွားပြန်ပြီမို့ တစ်စွန့်ကို မော့လိုက် မြန်သည်။ အရက်ပြင်းက ခါတိုင်းလို နူးထူးစွာ စီးဆင်း သွားပေမယ့် ကိုစောလွင်ရင်ထဲမှာ ခါတိုင်းထက်ပင် အေးစက်လို့ နေသည်။ အသည်းနှလုံးထဲက တစ်စစ်စစ် ကိုက်ခဲအေးစက် လာ ထိုက်သည်မှာ လက်နဲ့မျှားကိုင်စမ်းကြည့်လျှင် လက်တွေ့ထောင် အေးခဲသွားမတတ်။

‘ဒါနဲ့ သမီးသတင်း တာကြားလဲ’

‘ကလေးက ကိုစောကို အရမ်းစွမ်းတူတာပဲတဲ့၊ ညညလဲ ထံခါးဝိတ်ရင် သူ့ အဖေ ဝင်မလာရမှားစိုးလို့ ဖေဖေ ဖေဖေနဲ့ ပြောပြီး ငိုသတဲ့၊ ထံခါးမပိတ်ရဘူးတဲ့’

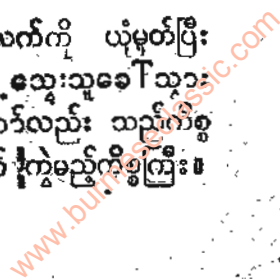
'မင်း ဘယ်သူပြောလဲ'
 ရင်ထဲက နာလာသဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးသည်။
 'ကျွန်တော် ညီ တွန်းအေး ဈေးထဲမှာ ဒေါ်လုံးနဲ့ ဝေ
 လခလို ပြောလိုက်တာ၊ ကိုစောယောက္ခမကြီးလဲ မမာဘူးတဲ့'
 တစ်ခန်းရပ် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်တော့ ဆိုးတော့မည်လို့
 ရင်ထဲမှာ အလိုလို ခံစားလာရသည်။ မိတင်ကို ကွာရှင်းသည့်
 သမီးလေးကို ခေါ်ထားမည်။
 'စောလွင်ဘဝကို တစ်ကံ ပြန်စ၊ မယ်၊ သမီးလေး စိတ်ဆင်း
 ရတာ ကြားရရင် ငါ့ရင်ထဲ မချိုလွန်းလို့ပါကွာ'
 မျက်ရူးစက်တို့သည် ချောင်းရေနှင့်အတူ စီးမျော၏။

စာပေါက်စကလေး၏ အော်သံသေးသေးကလေး ကြား
 သည်။
 သမီးလေး ပြေးကြည့်တော့ သလဲပင်ထက် အသိုက်ထဲ
 ပြိုက်ကျလာတဲ့ စာပေကလေး။
 သမီးလေးသည် ပန်းရောင် ပြောင်ချောချော အသား
 အရေနှင်း ခေါင်းကြီးကြီး၊ လည်တိုင်ရှည်ရှည်၊ ကိုယ်သေးသေး
 သတ္တဝါလေးကို သနားလို့ နေ၏။ သတ္တဝါလေးက ဗုတ်ဗုတ်
 ဖုတ်လှိုက် အသက်ရှူဆဲ။

မေမေဆင့်ကို ပြေးခေါ်တော့ မေမေဆင့်က သူ့အသိုက်
 အလေးထဲ ပြန်ထည့် ပေးလိုက်သည်။
 ရောမ ကော်ပတ်ရပ်ကြီး တစ်ရပ်ဝယ်၍ အိမ်ပြန်ရောက်
 လာတဲ့ ဖေဖေ။
 'သမီးလေးဖို့ အရပ်သွားဝယ်နေတာ'
 သမီးလေးသည် သူ့အရပ်လေစက်နီးပါး အရပ်ကြီးကို
 ပွေ့ဖက်ကာ 'ညီမရေး'လို့ ခေါ်လိုက်သည်။
 ဆင့်ဆင့် ရင်ကဲ့ရပြီ။
 သမီးလေးကို ဘယ်လို ထည့်နိုင်မှူးတုန်း။
 အစ်ကိုစောလွင် မူးရှူးနေရင်လည်း ကလေးကို ဘယ်သူ
 ကြည့်ပါ့မလဲ။ နောက်မိန်းမယူရင်လည်း မိထွေးနဲ့ နေရဦး
 မည်။

တင့်တင့်က ကွာရှင်းတာကို လက်ခံသော်လည်း ကလေးကို
 တော့ မပေးနိုင်။ ကလေးကို ပေးရမည်ဆိုသည့်စကားအ
 တင့်တင့်မာနကို ထိခိုက်လှသည်။
 'ကြည့်စမ်း... တင့်တင့်ရယ်၊ နောက်ထပ်ယူချင်လို့ ကလေး
 ကို အဖေနဲ့ ထည့်လွှတ်လိုက်တယ်'
 ပြောလာကြမည် မှချ။
 ပြီးတော့ ဗီလိုအမှူးသမား၊ ဖဲသမားလက်ကို ယုံမှတ်ပြီး
 ကလေးကို ထည့်လိုက်လို့ ပြစ်မလား။ သူ့သွေးသူခေါ်သွား
 တာ အေးတယ်လို့ တစ်ဖက်က တွေးမိသော်လည်း သည့်ကိစ္စ
 တစ်မြို့လုံးတစ်ရပ်လုံးမှာ မဟာအရွက်တော် ကဲ့မည်ကိုစွဲကြီး။

သမီးလေးတစ်ယောက် ဘာမှမသိရဘူး။
လူကြီးတွေ မျက်နှာမသာယာလည်း နားမလည်ပေ။
အရပ် ညီမလေးကို ရေချိုးပေး သပ်ခါးလိမ်းပေးနှင့်
ပျော်လို့ နေ၏။

ခွဲရေး တွဲရေးသည် ကလေးပြဿနာကြောင့် လိပ်ခဲတံး
ထင်း ကိုစောလွင်ကလည်း ကလေးရမှ ကွာရှင်းပေးနိုင်မည်။
ကလေးကိုပေးလျှင် ဆီစက်နှင့်ပစ္စည်းတွေ ထက်ဝက်ပိုင်းမယူလို။
သည်ပြဿနာတို့ ကြားထဲတွင် နဂိုက မမာနေသည့်
ဝင့်တင့်အမေ အဘွားကြီးသည် ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ကာ အိပ်ရာ
ထက်ကပ် မောင်စောလွင်ကို တောင်းပန်သည်။ တင့်တင့်ကို
ချောင်းဖျသည်။

‘အမေ အသေမမြောင့်အောင် မလုပ်ကြနဲ့’
ကလေးဆိုတာ ပေါင်နှစ်ခြမ်း ဆွဲပြပြီး တစ်ယောက်တစ်
ပိုင်းစီ ဝေလို့မရသော အသက်နဲ့ ကိုယ့်နဲ့စိတ် ဆိုတာ
တင့်ထင် တော်တော်ကလေး သဘောပေါက် သွားရှာသည်။
သူ လူရာမသွင်းခဲ့သော သမီးလေးသည် သူ့ဘဝတွင်
တည်လောက် အရေးယူခဲ့ပြီလား၊ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးသဖွယ် သူ့
ဘဝကို အရိပ်ဆိုးကြီးလို မိုးခွဲပြီလား။

စောလွင် စိတ်ကျေနပ်အောင် စောလွင် ပျော်ရွှင်သွား
အောင် သည်ကလေးကိုတော့ မပေးနိုင်။

ဆင်ဆင် အမေနှင့် ကိုစောလွင်တို့ ဖူးဖူးမူတ်တားကြသဖြင့်
စိတ်ကောက်လိုက်၊ ဂျီကျလိုက် လုပ်တတ်သော သမီးကလေးကို

လည်း ကြည့်လိုတော့ မရပါ။ တစ်ဖက်ကလည်း ကိုစောလွင်
နှင့် ပြတ်ပြတ်သားသား ကွာရှင်းခဲ့လျှင် ဦးနိုင်၏ ပိုရိပ်များကို
မြင်မောင်သည်။ ဦးနိုင်က တင့်တင့်ကို မျှော်လင့်၏။

တင့်ထင် ဦးနှောက်ခြောက်လွန်းသဖြင့် ဆေးလိပ်တော့
ပိုသောက်ပြန်သည်။ ညတိုင်း အိပ်မပျော်။

အမေထောဂါက ဘဲလာသဖြင့် ညည အိပ်ရသည့်လည်း
မရှိလှ။ စောလွင်တစ်ယောက် ရီဝေဝေနှုတ် အမေ့ကို စောင်
အိပ်ပေး ရလာသည်။ ညည ကားတစ်စီးငှားထားပြီး ဆရာဝန်
သွားပင့်ရတာက အလုပ်တစ်ခု။

ညဘက်တွင် နှင်းတို့ သိပ်သည်းစွာကျပြီး အအေးခတ်တိက
ပြင်းထန်စူးရှသည်။ ကွင်းကိုဖြတ်၍လာသော ဆောင်းလေ
သည် အမေ့လူနာခန်း၏ ပိတ်ဆီးထားသော တံခါးများကို
ဖြတ်သန်းပြီး အဘွားအို၏ အသက်ခတ်၊ အနှေးခတ်တို့ကို
အေးခဲမှုဖြင့် ဖိစီးလေ့ရှိသည်။

အဘွားအိုသည် ကျပ်ကာမောနေ၏။
ဆင်ဆင်နှင့် ဂေါ်လုံးတို့သည်လည်း အဘွားအို၏ ခုတင်
ဘေးက ဆက်တိုက်ကလေးခဲတပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ဆိုခိုင်း
မိုးလင်းခဲ့ရတာများပြီမို့ ငိုက်မြည်းနေကြ၏။
တင့်တင့်ကတော့ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ အပေါ်ထပ်မှာ တရှုပ်
ရှုပ် လမ်းလျှောက်၏။

‘အမေ့ရှင် နောက်ဆုံးဆန္ဒကတော့ တင့်ထင်တို့ မိသားစု
ဥပမာ့ဆိုက်ပျောက် နေကြစို့ပဲ။ အမေ့ကို ကတိပေးကြပါ’

မောင်စောလွင်၊ မျက်ရည်မကျပါနဲ့ သားရယ်၊ မင်းထိုသမီးလေးကို ချစ်ကြတယ်မို့လား၊ မိထွေး ပထွေးလက်ထဲ

ပြောရင်း အမေ မောနေခဲ့သည်။ မောခဲ့သည်။ တစ်တစ်က အမေ့မျက်နှာ မြင်ယောင်ရင်း ခြေသံထရှုပ်ရှုပ်။

သမီးလေးသည် တင့်တင့်၏ ခုထပ်ပေါ်မှာ အိပ်နေခဲ့သည်။ ကိုစောလွင် ခိုးပြေးမှာစိုး၍ ဆင့်ဆင့်က တင့်တင့် အခန်းထဲ လာထိပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကလေးက စောင်ကို ကန်ကြောက်ထားသည်။ ဂါဝန်ကလေးက ပေါင်လည်တွင် လန်လျက်၊ အရပ်ညီမလေးကို လက်တစ်ဖက်က ဆုပ်ကိုင်လျက်။

ကလေးအသားသည် ဝင်း၍ဖြူညက်နေသည်။ ဆံပင်လေးတွေ ဝဲကျနေပုံက ဘုံမရုပ်ကလေးအလား၊ နှာတံကစင်းစင်း၊ နှုတ်ခမ်းစံလေးကိုင်းလို ညွတ်ကွေးလျက်၊ ရင်ဆုံကလေးအမြင့်ချည်နိမ့်ချည် အသက်မှန်မှန်ရှုရင်း အိပ်ပျော်နေရှာသည်။

တင့်တင့်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရင်း ခုတင်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ဇာခြင်ထောင်ပါးပါးထဲက သမီးရှုပ်သွင်ကို အမှတ်မထင် ငေးနေ၏။

ညကြီးအချိန်မတော် ကျီးပြိုသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျီးကန်းများသည် တစောတစာ ဆူညံလျက် တိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်ယံကို ထွင်းဖောက်အော်မြည်နေကြသည်။

'အစ်ကိုစော...အစ်ကိုစော ထပါဦး၊ ဆရာ့ကို သွားခေါ်ပါဦး၊ အမေ မောနေပြန်ပြီ' ဆင့်ဆင့်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဘုန်းဘုန်းတွေ အများကြီး ကြလာသည်။ မုန့်ဗန်းတွေက အိမ်နောက်ပေးမှာ ပြည့်နေပြီ၊ အိမ်ရှေ့မှာလည်း ညွှေသည်တွေနှင့် ပြည့်နေသည်။

ဘူးဘူးကြီး၏ အခန်းထဲမှာလည်း ယွန်းတောင်းတွေနှင့် ထည့်ထားသော ဆေးပေါ့လိပ်တွေနှင့် ပြည့်နေသည်။

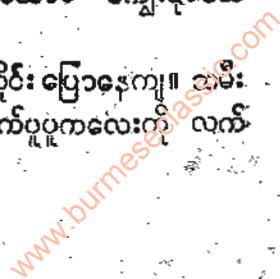
သမီးလေးသည် ပဲများများ၊ အရည်ပြစ်ပြစ် မုန့်ဟင်းခါးဖတ်တွေကို ဇွန်းကလေးနှင့် စော်စားလိုက်၊ သူ့ညီမရေးကို ကျွေးလိုက် လုပ်နေသည်။ ညီမရေးပါးစပ်ကလေး ပေသွားတော့ ဂါဝန်အောက်စလေးနှင့် သုတ်ပေးသည်။

'ဝအောင် ချားနော်၊ ထနထန မပူဆာနဲ့၊ ညည်းက တိတ်အရပ်ရှုပ်တာပဲ'

မေမေတင့်၏ လေသံအတိုင်း သူ့ညီမရေးကို ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။ မေမေတင့်က...

'ညည်းအပေဆ ညည်းကို ဒီလို ဝအောင် ကျွေးနိုင်မယ် မထင်နဲ့'

သူ အစားတစ်ခုခုစားနေတာ မြင်တိုင်း ပြောနေကျ။ သမီးကလေးသည် ကော်ပတ်ရုပ်ကလေး၏ ဝိုက်ပူပူကလေးကို လက်နှင့် စမ်းကြည့်ပြီး...

‘ညည်းအပေက ဝပြီတဲ့’

သူ ပြောတတ်သလိုလေး... ပြောလိုက်ကာ လူစုစု ရှုပ်ရှုပ် အသံတွေကြားရာ အိမ်ရှေ့ သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

မေမေဆင့်သည် မျက်ရည်စာလေး စမ်းစမ်းနှင့် မုန့်စားနေသော အဘွားကြီးတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေတို့က ဘုန်းဘုန်းတွေ အနားမှာ။

လူတွေကလည်း အများကြီး။

သမီးလေးသည် အရှုပ်ကလေးပေ့ချီကာ မေမေဆင့်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

‘မေမေဆင့်’

အသံစူးစူးလေးနှင့် အတူ ထွေးခံတစ်လုံးကို ဝင်တိုက်မိသဖြင့် စလုခနဲ အသံထွက်လာသည်။ သမီးလေး လဲသွားသည်။

‘ဟဲ့... ဘယ်နာသွားတုန်း ကလေးမလေး’

ညည်းသည် အဘွားကြီးက ထူပေးစဉ် ဆင်္ဘီဆင့်က ထွေးခံတို့ ထိမ်းဆည်းနေသည်။ ကွမ်းသွေးရည်များ ကော်စောပေါ်တွင် ပေသွားသဖြင့် သန့်ရှင်းနေဆဲ။

မေမေတင့်သည် ကလေးလက်ကလေးကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

‘ဒေါ်လုံး’

မိုးချုန်းသံအလား ဒေါ်လိုက်သံ။

‘ကလေးကို နောက်ဖေးခေါသွား’

သမီးလေးသည် ညှိမရေးနှင့် အတူ နောက်ဖေးမီးဖိုယာက မုန့်ပန်းတွေကြားတွင် ထိုင်နေသည်။

‘မီးမီးလေး... ငြိမ်ငြိမ်နေဦးနော်၊ ကြီးလုံးတို့ တရားနာမလို့ အပြင်ထွက်မလာနဲ့... ကြားလား’

‘သွားသွားကြီးသေတော့ မုန့်စားရတယ်နော် ကြီးလုံး’

‘အေး... အေး... ဒီကျောက်ကျောတုံးလေး စားနေလိုက်ဦးနော်၊ မီးတွေလဲ သွားမဆော့နဲ့ ဖုမယ်၊ ဒီခုံလေးမှာပဲ ထိုင်နေကြားလား’

ဒေါ်လုံးသည် အင်္ကျီလက်စနှင့် မျက်လုံးများကို တို့ပြီး အိမ်ရှေ့ ထွက်သွားသည်။

ဘုန်းဘုန်းကြီးတွေ ဘုရားစာရွတ်သံ ကြားနေရသည်။

လိုက်ဆိုနေသည့် အသံတွေလည်း ကြားရသည်။

သမီးလေးသည် ကျောက်ကျောတုံးလေးကို ထိုင်စားရင်း...

‘ဝါ မဝသေးရဲ့ နင့်ကို မကျွေးတာနော်’

အရှုပ်ကလေးကို ပြောလိုက်သည်။

အခန်းထဲမှာ ဘာကြောင့် သည်လောက်မုန့်ပတ်တွေအများကြီး ထည့်ထားကြလည်း မသိပေ။ နေ့တွေ အကြာကြီး စားဖို့လား မသိ။

ဟင်းရည်အိုးကြီးကို ရောမ မီးသွေးဖိုကြီးပေါ်တွင် တင်ထားသည်။ ဝဲဟင်းရည်နဲ့ က မွေးနေသည်။ စင်မြင်ပေါ်က ထင်းမီးဖိုမှ ရေနှေးအိုးကြီးက တပွက်ပွက် ဆူနေသည်။ ပြုတင်းများကို ဖွင့်ထားသဖြင့် သင်္ကောကွက်များ ကြားမှ လေအေးက ဝင်လာသည်။

‘ချမ်းရိုက်တာ... ညှိမရေး... အေးလား’

ညှိမလေးကို ပေ့ချီပြီး မီးဖိုစင်မြင်ဆီ လျှောက်သွားသည်။

ပရိတ်နာနေကြဆိုဆို ဆူ့ဆူ့ အညော်နဲ့ ကြီးကြောင်
ဘာပေါ်လိမ့် တေးနေကြသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးများမှာလည်း ပရိတ်ရွတ်ရင်း အနံ့ဆိုး
စူးစူးကြီးကြောင် အသက်အောင့်ထားရသည်။

‘သာနဲ့ ကြီးပါလိမ့်၊ ပလတ်စတစ်မီးလောင်တဲ့ ဆတိုင်းပဲ’
တင်တင့်က အနံ့ခံကြည့်ရင်း ဆင့်ဆင့်ကို ကျိတ်ပြောသည်။

ဒေါ်လုံး ပျာယံးပျာယာထံ ကာမီးဖိုထဲ သွားကြည့်လျှင်...
အရုပ်လေး၏ လက်ချောင်းကလေးများသည် တစ်စက်
တစ်စက် ဆရည်ပျော်ကျလျက်...။

မှောင်သောညများက ရှည်လျားသည်။
မေမေဆင့်ကိုယ်တိုင်လည်း အမှောင်ကို ကြောက်တာပဲ
သမီးလေးရယ်။

ညအမှောင်ထက် လူတွေ့ရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲက မည်းမှောင်
ပုပ်သိုးနေတဲ့ မောဟအမှောင်၊ ဒေါ်အမှောင်၊ မာန်မာနရဲ့
အမှောင်တွေကို ပိုကြောက်တယ်။

ပြတင်းက ကြည့်လျှင် မန်ကျည်းကိုင်း မည်းမည်းတွေကို
မြင်ရသည်။ လေထိုက်လျှင် အညှစ်အရိပ်တွေက ထိတ်လန့်စဖွယ်
လှုပ်ရှားခြောက်လှန့်မြဲ။

သစ်ကိုင်းတွေကြားက ပြုံးပြက်လင်းစ ကြယ်ကလေးတွေကို
မြင်သည်။

‘တွေ့လား သမီး၊ ကြယ်ကလေးတွေတောင် မှောင်တာကို
မကြောက်ဘူး သမီးရဲ့’

‘ဟင့်အင်း...ကြောက်တယ် ကြောက်တာပဲ၊ ဟိုမှာ တရဲ့
လက်ကြီးတွေ’

‘မီးထွန်းပေးပါ မေမေဆင့်ရဲ့၊ လင်းအောင် မီး...မီးထွန်း
ပေး’

‘မီးထွန်းလို့မရဘူး သမီးရဲ့၊ လူဆိုးကြီးတွေ လာလိမ့်မယ်’
‘ဟင့်အင်း...မီးထွန်းပေး၊ ခု...ထွန်းပေး’

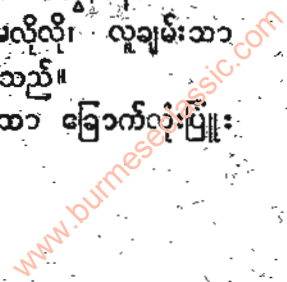
ဆင့်ဆင့်သည် ပြတင်းပေါက်ကိုပိတ်ကာ ဖယောင်းတိုင်
တိုကလေး တစ်တိုင် ထွန်းပေးသည်။

‘လင်းပြီနော် သမီးလေး’
‘ဟင့်အင်း၊ နည်းနည်းလေးလင်းတာ ကြောက်တယ်၊
ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ’

‘များကြီး ထွန်းပေး...ထွန်းပေး’
ဆင့်ဆင့် စိတ်မောသွားရသည်။

သူပုန်ရန် ခားပြုရန်ကြောင့် မီးလင်းလင်းမထွန်းရ။
မြို့ကလေး၏ ငွေတိုက်ကိုပင် လာစီးမလိုလို၊ လူချမ်းသာ
အိမ်တွေပဲ ခားပြုတိုက်မလိုလို ကြားနေရသည်။

တင့်တင့်က လိုင်စင်နဲ့ အောင်ထားသော ခြောက်လုံးပြုံး
ဆော့တိုက်ကို လက်ကချေ။

ကိုစောလွင်ဆိုတာကလည်း အမေ့ အသုဘမှာကတည်းက
 ပဲချိုးကပ်သွားသည်မှာ ညတိုင် မလာတစ်ရက်၊ လာတစ်ရက်။
 တောကို ပြေးပြန်တော့လည်း ဝေးပြတိုက်ခံရသည်ထက်
 တော၊ မြို့ပေါ် နေပြန်တော့လည်း အယ်သူ့ ကိုမှ မယုံရ။ အနု
 ကြမ်းပဲ စီးမလွှား ကျီးလန်စာစား။
 'ဘာဆူနေတာလဲ မီးမီး၊ ငါ တီးတော့မယ်နော်'
 ဆင့်ဆင့် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ အော်သည်။
 'ဟင့်ဆင့်၊ မေးမဆင့်ကို ချစ်ဖူးချစ်တော့ဖူး၊ မီးကြောက်
 ပါတယ်ဆိုနေမှ'
 'လာခဲ့စမ်း မီးမီး၊ ငါဆီ လာခဲ့စမ်း'
 မေမေတင် အသံ။
 သမီးကိုယ်လေး တုန့်သွားသည်။
 'နားရင်းပိတ်တီးလိက်လို့ သေသွားမယ်၊ မငိုနဲ့'
 မေမေတင် အသံက ကြမ်းရှုနေသည်။
 မေမေတင် အနားရောက်လာသဖြင့် ကလေးက ဆင့်ဆင့်
 ရင်ခွင်ထဲ အတင်းတိုးဝင်သည်။
 'မေဆင့် ဖက်ထားပါ၊ သမီး ကြောက်တယ်'
 တင်တင်ရိုက်လျှင် နာမည်ကို သိ၍ ဆင့်ဆင့်က ကလေးကို
 ပက်ထားသည်။
 'မငိုပါဘူး မတင်ရယ် တိတ်ပါပြီ၊ ကြောက်ပါပြီတဲ့'
 အမေ့ ဆမ်းကျေးနေ့က သူ့အဖေထဲ ဘုန်းကြီးတော့ ပြန်
 ပို့နေတုန်း ကလေးကို ရိုက်လိုက်တာ ကလေး ဖျားယူရ
 သည်။

'ဆင့်ဆင့် ဒီကောင်မလေးကို အလိုမလိုက်နဲ့နော်၊ ညည်းထို
 ကျက်ဆီးနေတာ'
 မေမေတင် ထွက်သွားလျှင် သမီးလေးက ဆင့်ဆင့်ကို မေး
 သည်။
 'မေဆင့် မေမေတင်က စွန်းပကြီးလားကင်'
 သမီးလေး အမေးကြောင့် ဆင့်ဆင့် ကြောက်သွားရ
 သည်။
 'ဟဲ့... ဒီလို မပြောရဘူး သမီးလေးရဲ့၊ မေမေတင် ပိုက်ထဲက
 သမီးလေးကို မွေးထားတာ၊ မေမေတင်လေး ပိုက်တွေ အရမ်း
 ဖြိုးနာပြုံးမှ သမီးလေးကို မွေးလိုရတာ၊ မေမေဆင့်ကတော့
 သမီးလေးကို မုန့်လဲ ကျွေးရတယ်၊ ထမင်းလဲခွံ့ ပေးရတယ်၊
 မီးကြောင် မေမေဆင့်က ကျွေးဝေမေ'
 'သမီးက မေဆင့်မိုက်လဲ ဝင်ချင်တာ'
 သမီးလေးက ဆင့်ဆင့်၏ အကျီရင်ပိုးမှ ပယမ်းကြယ်သီ
 ကလေးများကို ချိုချိုအမှတ်ဖြင့် ကိုင်ကာ စို တတ်သည်။
 'ချိုတယ်နော် မေမေဆင့်'
 'ဟဲ့... အဲလို မလုပ်ရဘူး သမီးရဲ့'
 'မေမေဆင့် သမီးမောလို့ ခက်လေး စိတ်မယ်နော်'
 သည်လို့နှင့် သမီးလေး ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

၁၁၈ နဂါး ခင်မြိုင်

ချစ်ခြင်း၏ ကျိန်စာက ထာဝရသင့်ခဲ့ပြီ။
 ကိုစောလွင် မျက်နှာက ဖောသွပ်သွပ် ရောင်အန်းအန်း
 နှုတ်ခမ်းများသည် ထူလျက် အရက်နဲ့ သင်းနေသည်။
 မျက်လုံးတွေက ဝိုဝေဝေ နီရဲရဲ။
 အစိတ်အစား အနေအထိုင်က ကပျစ်ကညစ်။
 တစ်ခါက ယောကျ်ားပီသဟန်ဖြင့် ကြည့်ပျော်ခဲ့သေး
 ကိုစောလွင်၏ ပုံရိပ်ကို ရှုမမတွေ့နိုင်တော့ပြီ။
 စက်ထဲမှာလည်း သူ့ အတွက် နေရာမရှိတော့သည်။
 သူသည် လေလွင့်ချင်တိုင်း လွင့်လိုနေ၏။
 ကိုစောလွင် မိဘတွေမှာလည်း စီးပွားကျကာ ပခပ်ကြ
 ဆုံးပြီး မကြာခင်မှာပင် မိခင်ကြီးလည်း ဆုံးခဲ့သည်။ အတူ
 ညီများက အတွင်းပစ္စည်းနှင့် တိုက်ကို အမွေဆက်ခံခဲ့
 ရသဖြင့် ကိုစောလွင်မှာ မိဘဘက်ကလည်း မျှော်လင့်စရာ မ
 တော့ပေ။ မိခင်ကြီး ရှိစဉ်ကတော့ ထိထိတိတ် ကျိတ်
 ရွေ့ကို ရွှေစလေးတွေ ခေါ်ခေါ်ပေးတတ်သည်။
 ဘည့်စာနားကလည်း သမီးလေးအတွက် လည်တုံကလေး
 တစ်ကုံးကလေးလျှင် ကျန်တာတွေအားလုံး ဖိဝိုင်းမှာ ကုန်ခဲ့သည်။
 စစ်တစ်ယောက်အနေနှင့် သူ မပေးနိုင်သော်လည်း
 တင့်တင့်သည် မဲ့လမ်းဘဘင်လျှင် ကလေးကိုညွတ်နေအေး
 ရွေ့တောင်ဆက်ပါ၏။ ဂါဝန်လှလှကလေးတွေ ဝယ်ပေးတ
 ပါ၏။ ဝတ်စေချင် လှစေချင်တာထက် သူ့ သမီးကို သူ့
 နိုင်ငံတယ်ဆိုသည့် အမေ့မိတ်မျိုး ချိုးနေသလားတော့ မပြေ
 တတ်။

ညားခါးအချိန်ကတော့ တင့်တင့်ကို မြတ်နိုးခဲ့မိဖူးသည်။
 ထိုကာလလေးကလည်း တကယ်တော့ တိုတောင်းလှပါသည်။
 "ပြပွင့်ကိစ္စ" ဖြစ်လာခဲ့ပြီးနောက် ကျိန်စာသင့်ခဲ့ရသည်မှာ ဆဝ
 တစ်လျှောက်လုံးပါ။ တင့်တင့်နှင့်ယှဉ်လိုက်တော့ တောပန်း
 တစ်ပွင့်မျှသာဖြစ်သော ပြပွင့်ကို သူ့ စွန့်ခွဲခဲ့သည်။ ပြပွင့်
 သတင်းကြားတော့ နောင်တစိတ်နှင့် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခဲ့ရ
 သည်။
 အိမ်ထောင်အဝတွင်လည်း ပြုပြင်ခွင့် မရခဲ့တော့။
 သမီးလေးမွေးလာတော့ ဣန္ဒြေစင်စင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း
 သမီးကိုကြည့်ရင်း အိမ်ထောင်ဖက် အရွေးမုန့်ခဲ့ပြီလို့ မျှော်ထင်
 ချင်တာဖြစ်သည်။ တင့်တင့်ရှင်ထဲက မုန်းစိတ်ကျောက်စိုင်ခဲ့တော့
 မပြေချေပြီ ထင်ခဲ့သည်။
 သို့သော်...
 တင့်တင့်က သမီးလေးကိုလည်း မချစ်။
 သူ့ ကိုလည်း မချစ်။
 သူ့ ကိုယ်သူသာ ချစ်လေသည်။
 သူ့ အဖေကိုသာ ကိုးကွယ်တတ်သူ။
 မုန်းသည်။ တင့်တင့်ကို မုန်းခဲ့ပြီ။
 သူ့ တာ ချုပ်ငြိမ်းပျက်သုဉ်းချိန်ထိ မုန်းသွားမည့် ထာဝရ
 အမုန်းမျိုးပဲ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

မနက်ခင်း၏ နေပြည့်နှစ်လေးများသည် သလဲပင်ထက်မှ သလဲရွက်များခေါ်တွင် တဖျပ်ဖျပ် ကခုန်ခဲ့သည်။

ရွက်နှံကလေးများသည် ကျောက်စိမ်းရောင် တောက်လက်နေကျင် အသီးခြစ်လှလှ ပန်းပွင့်တို့မှ ကြွေကျသော ပွင့်ဖတ်တို့ထား နေရောင်တွင် ကျောက်နီပွင့်ကလေးများအစား။

သမီးလေးက ထိုပွင့်နီနီကလေးများကို ကောက်ယူကာ ဆော့ကစားတတ်သည်။ ကစားစရာမရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း ကစားနေသော သမီးလေးကို ကိုဖော့လွင်က စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်သည်။

သမီးလေးက မော်ကြည့်လိုက်၍ ဆူအဖေကိုပြင်လျှင် ပျိုးစားထားသည့် သွေးကျိုးလေးများ ခေါ်ဆောင် ပြီးလိုက်သည်။

‘ဖေဖေ အရက်မစားဘဲနီနီနီ၊ မေမေဆင့်က ပြောတယ် ရေကြီးထုတ်တယ်တဲ့’

‘အစ်မဂျီးက ဆုံးမနေပြီဟေ့ ကိုစောလွင်က ရယ်လိုက်သည်။

‘ပေါက်တစ်ကရတေ့ သမီးမေမေဆင့်က သီလရှင်ဝတ်မလို ပြောနေတာကွ’

အနားရောက်လာသည့် ဆင့်ဆင့်က...

‘အင်ကိုစောလွင်ရယ် ကိုယ်ဘဝကို နှစ်မွန်းအောင် လုပ်မနေမပြီ၊ အစ်ကိုဟာ ပညာတတ်တစ်ယောက် အသိဉာဏ် ပြည့်စုံတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ’

ကိုစောလွင်က သမီးလေး၏ ပဲကြိုးကလေးနှင့် ချည်ထားသော ကျစ်ဆံမြီးတို့လေးကို ဆွဲကာလုပ်ယမ်းလိုက်သည်။

‘ဟား...ဟား ခြေခက်ပြားတစ်ပဲတောင် မတန်တဲ့ကောင်ပါ၊ ဆင်ဆင်ရဲ့’

‘အစ်ကိုရယ် ကလေး စိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုစောလွင်က သမီးလေးပါးကလေးကို ဖျစ်ညှစ် စုလှိုက်ရင်း မျက်စိညှစ်ကျသည်။

‘အစ်ကိုသမီးလေးကို အစ်ကိုချစ်ပါကယ်ကွာ၊ သမ်းအမေလုပ်နေပုံတွေ မခံချင်လွန်းလို့’

ဆင်ဆင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

‘က...ခက်တယ်၊ အစ်ကိုနဲ့မတင်ကြားမှာ ဆင်ဆင်နဲ့သမီးလေး ဘယ်လိုနေရမုန်း မသိဘူး၊ တစ်ခါတလေတော့ ဆင်ဆင် စဉ်းစားမိတယ်၊ သမီးလေးကြီးလာရင် ဆင်ဆင်ရယ်၊ သမီးလေးရယ်၊ သီလရှင်ဇရပ်အားပြီး သီလရှင် ဝတ်ပစ်လိုက်မယ်လို့’

‘ကောင်းတာပေါ့ကွာ ချာတိတ်၊ မင်း ထတုံးလေးနဲ့ဆို မနိပ်ဘူးက၊ မီးကစော့ မဝတ်ဘူးလို့ပြောလိုက်၊ သမီးမေဆင့်က ဂေါ်မစွဲ အပျိုဂျီးမို့ ဝတ်ရမှာ ကိုစောလွင်က သရော့ဆော်တော် ပြောလိုက်သည်။

‘ဝယ်မှာဖေဖေ၊ မီးကဝတ်မှာ’

‘အေး... လိုက်လဲလိုက်တဲ့ တူအရီးကွာ’

‘ဆင့်ဆင့်ရေ အစ်ကို့ကို ငါးကျပ်လောက် ဝေးချေး၊ အစ်ကို အပြင်ကော အားလိုက်ဦးမယ်’

ဆင့်ဆင့်မှ ရယ်မောလျက်ထား ကျန်ခဲ့ရ၏။

တင်တင်က ကိုစောလွင်အတွက် စက်ခန်းသံအဖြစ် လှေ
ထားဆောက်က အခန်းကို ပေးထားသည်။ ထိုအခန်းမှာ
ထိမ်ကြီးနှင့်တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်သော်လည်း သီးခြားသောဖြင့်
ဝင်လို့ထွက်လို့ရသည်။ အိမ်ပြန်ချိန်မမှန်သူမို့ ပြန်ချင်သည့်
အချိန် ပြန်လာနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး ပေးထားခြင်းလို့ ဆိုသည်။

ဆင့်ဆင့်က စယာကျားရုစီမံကြီး တစ်ယောက်ကို လှေ
အားဆောက်က ခြေနင်း အစမ်းအတက် ပုန်ပုန်တေ့ပြုူးခံရ
မည့် နေရာမျိုးမှာ နေရာပေးထားသည်ကို မကျေနပ်။ မကျေနပ်
နပ်ပိုင်လည်း မပြောဝံ့။ ဝေ။ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က ကျေနပ်
နေမခိုကိုး။

ပိုက်ဆံချေးလျှင်လည်း အဆိပ်ပင်ရေလောင်းသလို ဖြစ်မှာ
စိုးသည်။ မချေးပြန်တော့ ပြဿနာ အရာရာနှင့်အကြောင်း
ကြောင်း၊ နောက်ပေးတန်းမှာ လှည်းထားသည့် လှံချည်တေ့
ထိက မတင်လိုချင်မှ ထူးထူးခြားခြား ပျောက်ခဲ့သည်။ တစ်ခါ
နှစ်ခါ မကတော့ တင်တင် ဝေဟုရသည်။

အစကတော့ အဝတ်လျော်ကုလားမှ ခိုးသည်ထင်သည်။

‘ဟဲ...ကုလားမ နှင် ခိုးသလား ပြောစမ်း’

‘မခိုးပါဘူး အမား၊ ကျွန်မနော် အားလုံးကို ကောင်း
အောင်းလျှော်လှန်းတယ်၊ အခား..... တခိုးထင်တယ်နော်၊
ကျွန်မ မလျော်ဘူး’

‘မိဆီ ညည်း တယ်လို့ထင်သလဲ၊ ငါတော့ ဒီသူခိုးကို
မသင်္ကာဘူး၊ ရှစ်အောင် ဖမ်းရမှာပဲ’

ဆင့်ဆင့်ကတော့ မတင်ကို ဟိုလူမသင်္ကာ၊ သည်လူ ဝေဟို
ကြည့် လုပ်ရကောင်းလား ဝေ၊ သပြင်ရသည်။

ကု ဝားမက တိုးထိုးချိတ်ချိတ် ပြောမည့်ဖန် မျက်ရိပ်ပြ
လိုက်သည်။

‘အစွပ် အပေါင်ဆိုင်နားမှာနော်... ဒီအိမ်ထဲ ဦးလေ ခုက
ခက တေ့တယ်’

‘ဘာ...ဘာ...ကုလားမ မဟုတ်တာ မပြောနဲ့’
သည်တစ်ခါ အသံက ဆင့်ဆင့်အသံ။

တုန်ယင်စူးရှနေသည် အသံကလေး။

သူကတော့ ခန်းထောင်မှောင်မှောင်မောင်မောင်ယောက်တည်း။
အရက်တစ်ပိုင်းနှင့်၊ ပဲလှော်အမြည်းနှင့်၊ စည်းစိမ်ရစ်ရစ်နား နား
စွင်လျက်။

‘ဟုတ်မယ်၊ ဟုတ်မယ်၊ အယုတ်တမာကောင်... ဆန်ကုနီ
မြေလေး’

တင်တင် အသံ။

ကိုစောလွင်မျက်နှာ ဖောထုပ်ထုပ်ကြီး ပြူးလာသည်။

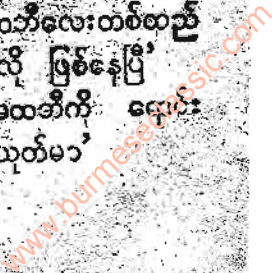
အခန်းတံခါးကို တင်တင်က ဝုန်းခနဲ ဆွဲပွင့်လိုက်သည်။

‘ရှင် ကျွန်မထာဘီကို ခိုးတယ်မို့လား၊ ရှင် မရှက်ဘူးလား’

‘စိတ်ကြီးလှချည်လား၊ ကေခိုကြီးရဲ့၊ ထာဘီလေးတစ်စည်

ပျောက်တာနဲ့ အက်ဖီဘီအိပ်တောင် တိုင်ရမယ့် ပြစ်နေပြီ’

‘ရှင် တေ့ကထာဘီ ပြောမနေနဲ့၊ ကျွန်မထာဘီကို ရောင်း
စားလိုက်ပြီ မို့လား၊ မြန်လျှော်ပေး... လူယုတ်မာ’

'ယုတ်မာထယ်ထင်ရင် ယုတ်မာတာပေါ့၊ လိမ္မာထယ် ထင်ရင်လဲ လူလိမ္မာပဲ၊ ဒါတွေဟာ စိတ်ထစ်ခုစည်းပါ မိန်းမရဲ့'

'ကြောင်သူတော် သူခိုး'

'မယားထဘိကို လင်ကယူတာ သူခိုးတဲ့လား၊ ထားပါလေ၊ လင်နဲ့မယား အတူတူမိုင်တာချည်း မဟုတ်လား၊ လက်ထက်ပွားတွေပဲ၊ ဟဲ...ဟဲ'

ကိုစောလွင် ရယ်လိုက်သည်။

ကြော်...တင်တင်...စာစီတင်

မာန်မာန် ဒေါ်ဘဝတွေ...

ဆင်း မောက်မာလွန်းလို့ ငါ့အဆည်းတွေ တစ်စစီ ကြေပြိုနီးခဲ့ရတာတွေ၊ ပြီးတော့ အိမ်အဆည်းကပဲ မီးတောက်မတတ်မုန်းမိတဲ့ မင်းအပေါ် အမုန်းတွေ ...။

'ဘာ...ရှင်အစမ်းနဲ့ အာ တစ်ထည် ဝတ်ရတာလို့လဲ၊ ပြောလိုက်ရင် အကြောကြီးနဲ့'

ထင်တင်အျက်နာ နိမြန်းနေပုံ၊ အသံကလေး တုန်အောင် ဒေါ်ဘထွက်နေပုံတွေက ပြုံးချင်စရာ။

မထေ ကထေ မျက်နှာပေး လေအေးကလေးနှင့် ကိုစောထွင်က ပြောလိုက်သည်။

'ဆီစက်တစ်လုံးနဲ့ စိန်တစ်ဆုပ်စာလေ၊ မင်းကို တင်တောင်းခဲ့တာ မေ့ပြုလား၊ နှစ်ကြာလေ အဆည်းနာလေပဲက သိလား၊ မင်းလို့မိန်းမမျိုးကို အမေ တင်တောင်းပေးခဲ့တာ စိန်ခေးထေ နှစ်ပြာတောင် မတန်တဲ့ ကောင်မ'

တင်တင် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ရင်း အသား တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ ချားခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

လို့စောလွင်က 'မာန်ရှင်' တေးသွားအလိုက်ကို လေချွန်ရမ်း ကျန်ခဲ့သည်။

'မေမေဆင့် သမီးကြောက်တယ်၊ သမီးကြောက်တယ်၊ ဖက်ထားပါ'

အိမ်ရာက လန့်နိုးပြီး ယောင်လှိုက်သော သမီးအသံကြောင့် ဆင်ဆင် လန့်နိုးလာရသည်။

'သမီးလေး... သမီးလေး'

သမီးလေးသည် ဇောရွေးတွေ ပျံလျက်။

လက်ဖျားကလေးတွေ ဆေးစက်နေသည်။

'မကြောက်ပါနဲ့ သမီးရဲ့၊ မေမေဆင့် ရှိတယ်နော်၊ မေမေပီတုထူးစာ ရယ်လေ'

မေဆင် အသံက ဆေးချမ်းကြည်လင်လှသည်။

မေဆင်ရင်ခွင်ထဲမှာ ပြန်ပြီး အိပ်ပျော်သွားရတတ်ကုန်ပြီ။

ဂါဝန်စားဖား အရွယ်အထိ ကြောက်တတ် လန့်တတ် လိုက်သည့် သမီးလေး။ ချူလည်း ချူချသသည်။

သမီးလေးက အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ဇေးဇေးငိုင်ငိုင် နေတတ်သည်။ ကပ်ယောက်ယောက်က သူ့ကမေးလျှင် ကြောင်ငေးပြီး ကြည့်နေတတ်သည်။ မေသီတစ်ယောက်ကဲ့မဲ့ တွတ်ဆီးတွတ်တာ ပြောတတ်သည်။ ဖေဖေ ကိုပင် အရှင်ကလောက် တွယ်တာတော့။ ဖေဖေကလည်း အိမ်ကပ်သည့်အချိန် နည်းလို့ပါ။ သမီးလေး အသည်းနှလုံးထဲမှာ မိခင်နှင့် ဖခင်၏ ပဋိပက္ခကြောင့် ခက်ဆင်ခဲ့ပြီ ထင်သည်။

သမီးလေး လူတောထဲမှာ ဝင်ခဲ ပါတော့မလား။

သမီးလေးက လူတွေကို ကြောက်သည်။

ကစားဖော်များနဲ့လည်း မပျော်ရွှင်။

အဖော်တွေနှင့် ကစားလျှင် သူပဲ အနှိမ်ခံရတတ်သည်။

ပြီးတော့ မေ့မေတင်ကလည်း အိမ်နီးနားချင်းတွေ အိမ်သွားပြီး ကစားတာမျိုး မကြိုက်။ တခြားကလေးတွေ အိမ်လာကစားတာ တွေလျှင်လည်း မာန်မဲလွတ်တတ်သည်။

ကျောင်းနေသည့်အရွယ် ရောက်တော့ သမီးလေးက ဉာဏ်နည်းလှသည်။ ထိုအခါ အဖေ ဖျမ်းဖျင်း။

ဆရာမက စာမေးလိုက်လျှင် ခေါင်းထဲမှာ 'ရေခန်းပွက်တွေ ပလုံစီသလို စိကက ပူလာတတ်ပြီး သာမူ မမှတ်မိတော့။

ဆရာမကို ပြန်ငေး ကြည့်နေတတ်သည်။

'ညည်းအမေဟာ သိပ် ထက်ပါတယ်အေ၊ ညည်းကျမှ သယ်ခို ခြစ်နေတာတုန်း'

ရှေ့က စာအသစ်သင်လျှင် နှော့ကက စာအဟောင်း မေ့သည်။

စာလုံးတွေမှာ အဆက်အစပ်ရှိသည်ဆိုတာ နားမလည်။ ဆင့်ဆင့်ကလည်း အိမ်မှာ ဆင်တော့ပေးပါ၏။ သို့သော် ဆင့်ဆင့်က အိမ်မှကိစ္စများသည်။ ကလေးကငိုလျှင် မှန်ကျေးရတာနှင့် ချောရတာနှင့် စာသင်သည့်အခါ မရောက်တော့။

'မတင်သမီးက သိပ်မေ့တတ်တာပဲ'

မိဘဆရာအသင်း အစည်းအဝေးမှာ စွဲဖက်အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ဝင်ပဝါစီချလျက် စိန်ထောင်တွေ ပြီးပြီးပြန်ပြန် လက်ကား ကြားကြားဝံ့ဝံ့လေး ထက်လာသော မတင်မျက်နှာပျက်သွားရသည်။ ဆရာမကလည်း ခင်မင်ရင်းနီးသူချင်းမို့ ထလေးကို အိမ်ကလည်း ဂရုစိုက်ပေးဖို့လိုကြောင်း၊ ကလေးသည် ဝိုင်လန်းကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

ထူးချွန်သည့် ကလေးတွေကို ဆုတွေ ထပေးရသည်။ ခေတ်ပုံမှတ်တမ်းတွေ ဝိုင်းပွဲ အချိန်ခံရသည်။ တစ်တစ်ရင်ထဲမှာ ဒေါသတို့သည့် ထွက်ပေါက်မရဘဲ အုံကြွလျက် ခေတ်ပုံထဲမှာ မလှဘဲ နေမှာစိုး၍ တပြုံးတည်း ပြုံးနေရသော်လည်း အိမ်သို့ ရောက်သည်နှင့် မျက်နှာဖုံးက ကွာကျသွားသည်။

'မိဆင့် ညည်း ကလေးကို အလိုလိုက်တာတွေ ငါအရှက်ကွဲဖို့ ချည်းပဲ၊ ညည်းစာအင်နေတယ်ဆို သာတွေ သင်နေတာလဲ၊ ဒီကလေးကို'

'ကလေးက ငယ်ငါ့သေးတယ် မတင်ရမ်း၊ သူ့စိတ်မိမိတတ်မှာပေါ့၊ အတင်း ရိုက်နှက်သင်ရင် ဉာဏ်ထိုင်သွားမှာပေါ့'

‘ညည်းပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပါ။ ငယ်တာငယ်တယ်၊ အထုတိတမာသေးပါ၊ နေ့လိုထုံအလို အသလို လုပ်နေတာ၊ တွေ့မယ် ငါ့လက်စာတွေမယ်’

ဆဗ္ဗိဆင်မှာ ဆိုင်သခိုင်သည် မပိုင်နိုင်တဲ့ အဖော်ချာသာ။ အစိုအစိုက သူ့ကိုယ်တိုင် စာဆင်မည်ဆိုပြီး ဆင်ကတည်းက ကလေး စာထစ်လုံးမှ မရတော့။

‘ဟင်... ဝါအစိုးဖြစ်ပြီး ဒီလောက်ညှိရသလား’
နားရွက်ဆုံ၊ ခေါင်းခေါက်သည်။
သူ့စာဆင်တိုင်း မျက်ရည်လည်ခဲ့။
‘ထလေးကို မချိတ်ပါနဲ့ကွ’

ကိုစောလွင်က ကလေးငိုဆံကြောင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည်။

‘ဖေဖေ... ဖေဖေ’
ငယ်လေးက သူ့အဖေရှင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင် သွားပန်းသည်။
‘ကျွန်မအစိုး ကျွန်မချိတ်တာ ရှင်ပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ လာခဲ ကောင်မလေး’

ကိုစောလွင်က အစိုးလေးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ဆာရင်း...

‘မင်းအစိုးဖြစ်အလို ငါ့သမီးပါပဲ’
‘ဘာ... ခြောက်... အဖေပီသလိုက်တဲ့ ဖခင်ကောင်းကြီးရယ်၊ အရက်တိုးတဲ့ ခေါင်းစိုက်ပြီး ဖခင် တာဝန်တွေ ကျေနေတာကိုး’

‘ကလေး ဒီလောက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အရွယ်မှာ ဒါလောက် ရိုက်နှက်ဆုံးမပို့ မလိုပါဘူးကွာ၊ ကလေး သိပ်ကြောက်နေပြီ’
‘အို... အို... ကိုမှ အဘည်းစုံဘယ်၊ သူညာနေတာ၊ ဆင့်ဆဗ္ဗိနဲ့ရှင် ပြောက်ပေးတိုင်း ဖေဖေကန်နေတာ’
ဆက်ပြောလျှင် ရန်ဖြစ်ရုံပဲ ကိုစောလွင်က ဆက်မပြောတော့။

‘ထောက်’ တစ်ချက်ခေါက်ပြီး ထွက်သွားသည်။
တစ်တစ်က ကျားနာလို့ ဖြစ်နေပြီ။
မြင်မြင်တမျှ မခန့်မဲ ကိုက်ခဲပို့ ဝန်မလေး။

ညှောက်များ၏ မြည်သံကို ကြားနေရသည်။
မန့်ကျည်းကိုင်းများသည် ခါတိုင်းလို လှုပ်ရှားလျက်၊
အမှောင်ထဲတွင် အရိပ်မည်းမည်းတို့သည် လေတိုက်တိုင်း ထွက်ယမ်းလျက်။

လမိုက်ညာ ဖြစ်သော်လည်း ကြွယ်များသည် ကေခင်းကပ်နှင့် အစမ်းကုန် လက်နေကြသည်။

ဝရန်အာပေါ့မှ ညအမှောင်ထဲသို့ စိုက်ကြည့်နေသော မိန်းမရွယ် တစ်ယောက် ဝရန်တင် နံရံတိုက် ခိုလျက်

အမှောင်ထုထဲသို့ မမြင်နိုင်သော မျက်လုံးများဖြင့် အကြောင်း
သား စိုက်မြှူစိုက်ကြည့်လျက်။

မန်ကျည်းကိုင်းတို့ လှုပ်ယမ်းလျှပ် သမီးလေး လာသည်
ထင်သည်။

လေကိုးသံ သဲ သဲ ကြားလျှင်...

‘ကြောက်တယ် မေမေဆင့်ရယ်’

ရင်ခွင်ထဲသို့ သမီးလေး ဝင်လာဦးမည် ထင်ခဲ့သည်။

အဝေး ကုန်းမြင့်ဆီမှ အမက်လာ အသံဆိုးဖြင့် ခွေးကြီး
တစ်ကောင် ဆဲဆဲငင်ငင် အူလိုက်သံ ကြားရသည်။

အမှောင်ကို ကြောက်သည့် သမီးကလေး။ ဂူထဲမှာ မွန်း
ကြမ်းပိတ်နေရှာမှာကို တွေးရုံနှင့်ပင် ဆင့်ဆင့် ရင်ထဲ ကျည်သွား
ရသည်။

သမီးလေး ကျောင်းအပြန်မှာ မိုးမိပြီး အပြင်းပျားခဲ့
သည်။

အဖျားသည် ရက်ရှည်ကာ မဆက်သာခဲ့ပေ။

ငှေမ အပိကြီးများသည် သမီးလေး အသားကို ခူးဝင်
တိုင်း မျက်လုံးလေး ကလည်ကလည်နှင့် မေမေဆင့်ကို ကြည့်
သည်။

မေမေဆင့်သည် သမီးလေး ခန္ဓာကိုယ်ကလေးထဲ စိုက်ဝင်
သွားတတ်သည့် အပိချွန် စူးစူးကြီးတွေရန်မှ ကာကွယ်ပေး
ချင်ပါ၏။

‘သမီးလေး နေ့ထောင်းအောင်လို့နော်’

‘ခဏလေးနာတာပါ သမီးဆု’

သမီးလေးသည် မေမေဆင့်ကို ခွင့်မှခွင့်လွှတ်သွားပါလေစ။
‘ကလေးက နဂိုကတည်းက နှလုံးမကောင်းဘူး၊ အဆုတ်
ကလဲ မျက်စိးသွားပြီ’

ပန်ချာမီ ဆရာဝန်ကြီး မမှတော့ဘို၏ အင်္ဂလိပ်သံ၊ လျှာလိပ်
သံများကို မနည်း နားထောင်ခဲ့ရသည်။ နားမလည်နိုင်။ နား
လေည်ချင်။

‘ကျွန်မတို့ တတ်နိုင်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ တယ်လောက်ကုန်
ကုန် ကုပေးပါရင်’

ဆင့်ဆင့် ကောင်းကိုလည်း ဆရာဝန်ကြီးက နားမလည်
ငေးကြောင်းကြည့်ရာက...

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် မိန်းကလေး၊ မိန်းကလေးတို့ ဘုရားထံ
မှာပဲ ဆုတောင်းပါတော့ကွယ်’

ဆင့်ဆင့် တချို့ကိရိတ် စီချလိုက်သည်။

ကလေးတွေ ကျောင်းဆင်းချိန် ရောက်ပြီဆိုလျှင် အမေ
ပေ အလျော့အလျော့နှင့် သမီးလေးကို ထွက်ပျော်မိတတ်
သည်။

‘မေမေဆင့်’

ချစ်ဖွယ် အသံကလေးနှင့် ဘူရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာမည့်
သမီးလေးကို ...

‘မေဆင့် သာချက်လဲ’

‘ငါ့ဖင်းလေ၊ သမီးလေးကြိုက်တဲ့ ငါးမြင်း’

‘ချစ်တမ်း ပချက်သားလား မေဆင့်ရဲ့’

‘ချက်ပါတော် ချက်ပါ၊ မန်ကျည်းရွက် စပ်ချင်လေးလေ’

ကျောင်းမှာတည်းက ဆာနေတာ မေဆင်ခဲ့၊ မြန်မြန် ကျွေးပါတော့

ကြယ်များသည် ကောင်းအင်ထွင် ဆုမ်းကုန်လက်နေကြ ဆည်း၊ နက်ရှိုင်းသော အမှောင်ထုထဲဆိုကား ကြယ်မှန် ပြုံးရုံ ဖြစ် အမ်းနိုင်ပါမည်တဲ့လား။ မှန်စီမှန်ဝါး တော့အုပ်များ ခပ်ရေးရေး ကွင်းပြင် ဘယ်နေရာတွင်မှ သူ့ခုံမင်တွယ်တာအပ် သော အရာကို မမြင်ရ။

သေလိပါလျက် မသေနိုင်သော အစ်ကိုစောလွင်၏ ရုပ်ခန္ဓာ ကြီးကို ကြည့်ရင်း ခန္ဓာဝန်၏ လေးလံမှုကို ဆင်ဆင် တွေးမိ သည်။

ထိုစဉ်ကစလို့ ဉာဏ်များမှာ ဆင့်ဆင့် ဓားထိုးခံခဲ့ရသည်။ အာနာပါနု ရှုမှတ်ခြင်းဖြင့်သာ ဆင့်ဆင့် စိတ်ဝိညာဉ်နှင့် ရုပ်ခန္ဓာကြီး တစ်ခုလုံး ဘုန်းဘုန်း လဲကျမသွားအောင် ထား ဆီးနိုင်ခဲ့သည်။

မတင်၏ ရန်လိုသည့် စကားသံများ၊ စုပ်စွဲ ပေးစားခဲ့သည့် များကို ဆဗ္ဗိဆင် မှု ပစ်လိုက်သည်။

မိခင်က သားကို ပြုစုယူသလို၊ သမီးငယ်က ဖခင်ကို ပြုစုသလို၊ အစ်ကိုစောလွင်ကို အစွမ်းကုန် ပြုစုသည်။

‘ဆင်ဆင်ကို အားနာလှပါပြီကွယ်’ အစ်ကိုစောလွင်၏ စကားသံက မပျံ့တော့။ သူ၏ နောက်ဆုံးအချိန်များကို ဆင်ဆင် ခုန်နာစွာ ချီရင်ဆိုင် ရဦးမည်။

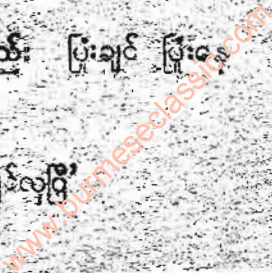
ထေ့မှာမပါဆိုတာ သိနေသော်လည်း သေမင်းက တမျှင်း မျှင်း လှိုက်စားကာ ဆိပ်ရာထဲမှာ ပက်လက် ထားရက်ခဲ့သူကို ဆင်ဆင် မမြင်ရက်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်က သံချေးတက်ရုံမတ အဝ ဝင့်ကျွေးတွေက သံသရာမှာ ဆင့်လေးတက်ရတော့မှာမို့ ဆင်ဆင် တတ်သမျှ မှတ်သမျှဖြင့် ဝေဒနာရှုမှတ်ဖို့ ပြောရ သည်။

သူက ယုံထုံပြုကာ ခေါင်းခါတတ်သည်။ ‘နိဗ္ဗာန်မှာ အရက်ပုန်းဆိုင် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး ဆင်ဆင်ရဲ့’ မပီမသကဲ့ အသံများ။

ဆင်ဆင် အကြိတ်ထားရသည်။ အစ်ကိုစောလွင်က ဖေဒနာ ခံစားရင်း လေသံ သံထဲ ဖြင့် သီချင်းဆိုတတ်သည်။ သူ့သီချင်းများကို ဆင်ဆင် နား ထည်။

ထစ်ခါတလလည်း တစ်ယောက်တည်း ပြုံးချင် ပြုံးနေ တတ်သည်။

ထွက်နာကြက်ကို မော် ကြည့်ရင်း ‘သမီးလေး၊ သမီးလေးသိကို သွားချင်လှပြီ’

ဆင်းဆင်း နားလည်သည်က သမီးလေး တစ်လုံးတည်း။
စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချားနှင့် တောင်ပြောမြောက်
ပြော ပြောတတ်သည်။

မတင်ဝင်လာလျှင် နိမိတ်ကို လှည့်သွားတတ်သည်။
သမီးလေးဆုံးစဉ်က မတင်မရှိ။ ကလေး ဟူးနေလျက်က
ပင် ဆီစက်ကိစ္စနှင့် ရန်ကုန် ဆင်းသွားခဲ့သည်။

ကိုစောလွင် ဆုံးတော့လည်း မတင်ရှိပေမယ့် မသိ။
အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်ပျော်နေခဲ့
သည်။

ထင်တင်က မနက်စောစော အိပ်ထုထလေ့မရှိ။ မနက်
၅ နာရီ ၆ နာရီလောက် လာနှိုးက စိတ်ဆိုးလေ့ရှိသူ။

‘မတင်... မတင်... အစ်ကိုစောလွင် ဆိုးပြီ’
ဆင့်ဆင့် လာနှိုးသည်ကို စိတ်ဆိုးသဖြင့်...

‘သေတာ ဆန်းအလား၊ သေမယ်သူဟာ သေမှာပဲ’
သမီး ဆိုးတာပင် မငိုတတ်ခဲ့သော အမေအညီ အစ်သက်

လုံး မုန်းတီးခဲ့သော လင်သည် ဆိုးသည်ကို ဘယ်မှာ ငိုချေမည်
နည်း။

နှလုံးသားထဲက နာကြည်းဖွယ် အရိပ်မျှားကို တွေ့လျှင်
ဘယ်လိုကိ တစ်ယောက် အမြစ်တင်ကြည့်ပုံ ရှိသည်။

ခုတော့ နှစ်ယောက်လုံး အိုမင်းခဲ့ကြပြီ။
အယ်တီပတ္တိတ ဦးမောင်ကြီး၏ ဆုံးမစာထဲကလို...

နနက်ခင်းမှာတော့ ခြေလေးလွယ်
နေ့လယ်ကျတော့ ခြေနှစ်ချောင်း

ညနေစောင်းတော့ သုံးချောင်းထောက်
အတန်ကြာလျှင်ပျောက်

ဆိုသလို ပျောက်ပျံ့ချုပ်ဖို့ အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်း နေကြရ
ပြီ။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးနှင့် လေသံက ကျပါးသွားပြန်ပြီ။
စက်ကျသံ တပျောက်ပျောက် ကြားနေရသေးသည်။

အက အေးရုံစိမ့်ရုံရှေ့ နေသေးသည်။
ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်၏ မျက်နှာတော်ကား ပူဇော်ထားသော

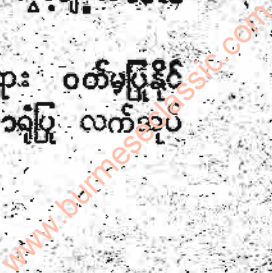
မီးမျှား၏ အဆောင်ထဲတွင် ကြည်ညိုသပ္ပာယ်ဖွယ် ရွှေဆောင်
ငါးလျက်၊ လန်းလန်းစွင့်စွင့်၊ ခတ္တာပန်းခိုင်မျှားသည် ပန်းအိုး

ခွင့်ကကျနေကြသည်။
ပေတ္တာပို့ အမျှဝေပြီး ဆင့်ဆင့်တ ကြေးစည်တီးခတ်လိုက်

သည်။ ကြေးစည်သံကလေးသည် ကြည်လင်စွာ လွင့်ပျံ့ လာစေလ
သည်။

ဒူးနာနှင့်မို့ ကြာကြာမထိုင်နိုင်။ ဘုရား ဝတ်မပြုနိုင်
စာ တင်တင်က ကုလားထိုင်ပေါ်မှပင် အာရုံပြု လက်ဆုပ်

ရင်း...

၁၃၆ နှစ် ခင်မြစင်

‘သာရ—သာရ—သာရ’
 လှေပြင်းထဲထစ်ချက်နှင့်အတူ သစ်ကိုင်းများ လှုပ်ရှား
 သစ်ပင်များပေါ် ထင်ကျန်ရစ်သော မိုးရွာကျသံ ကြားလံ
 ရသည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ ငြိမ်ဆိတ်ခြင်းသည် ဥ
 အမှောင်ထဲတွင် စီးဆင်းလျက် မိုး၏ အငွေ့ အသက်များ
 ချန်ရစ်ခဲ့၏။
 မီးဆောင်ကလေး ထလက်လက်နှင့် အိမ်ထဲတွင်ကား သံ
 မှန်ကုက္ကန်များတွင် ရောင်စဉ်ပြုံးပြတ်ပုံ မတူညီခုံကြ
 ညီအစ်မ နှစ်ယောက်။ ။

ခင်မြ

မင်းလူ

ချစ်တယ် ကြိုက်တယ်ဆိုတာ
 ဘယ်လိုဟောမျိုးခေါ်ပါသလဲလို့
 မောင်ဘုရားကို ဖြောစမ်းပါ
 နှမတော်လေးရယ်

မေးခွန်းဆိုသည်မှာ ရည်ရွယ်ချက်နှစ်မျိုးနှင့် မေးနိုင်သည်။
 အဖြေကို ကိုယ်က တကယ်မသိလို့ မေးခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်
 သည်။ သို့တည်းမဟုတ် သိသိကြီးနှင့် တစ်ဖက်လူကို ပညာ
 စမ်းချင်သောကြောင့် မေးတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။
 ‘ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသည်မှာ အဘယ်နည်း’
 ဆိုသော မေးခွန်းမျိုးကျတော့ ကိုယ်လည်း ရေခဲရေထူ
 မသိ။ မသိတာကိုလည်း ဝန်မခံချင်သောကြောင့် လူလည်ကျ
 ပြီး မေးတာမျိုးသာ ဖြစ်နိုင်၏။ ဖြေတုံ့လျက်လည်း စိတ်
 ကျကျ မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ သိပ္ပံ
 ဆာရုတွေလို ဥပဒေပါစကားရပ်တွေကို သတ်ဆတ်မှတ်မှတ်

အစိပွားယို ဖွင့်ဆိုလိုရတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ သမိုင်းပညာ ရပ်ပျားဆိုလျှင် ပါမောက္ခကြီးတွေ တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် မတူသဖြင့် ငြင်းကြခုန်ကြတာတောင် ရှိကြသေး သည်။

အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ရှေးလူကြီးသူမတွေ အကြမ်းဖျင်း ချွဲခြားပြထားတာတွေ ရှိသည်။ ထောင်ငါးရာနှင့် ငါးရာ နှစ်ဆယ်ရှစ်၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ဘာကြောင့် ကိန်းဂဏန်း တွေနှင့် ပြဆိုသလိုဆိုတာကတော့ ရေရေရာရာ မသိ။ ကျမ်းဂန် တွေထဲမှာတော့ ပါလိမ့်မည်။

လူတွေ အကြမ်းအားဖြင့် နားလည်ထားကြတာကတော့ ငါးရာနှစ်ဆယ်ရှစ်မေတ္တာသည် မောင်နှမချစ်၊ မိဘနှင့်သာ သမီး အချစ်၊ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေချစ်ဖြစ်၍ သန့်စင်သည် ဆောင်ငါးရာကတော့ လင်မယားချစ်၊ သမီးရှည်းစားချစ်ဖြစ် သောကြောင့် ကိလေသာ၊ ဆဏ္ဍာပေါင်းစပ်ပါဝင်နေသဖြင့် သန့်စင်မှုမရှိဟု ယူဆထားကြသည်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှသော သမီးရှည်းစားများ၊ လင် မယားများမှာ လူညစ်ပတ်တွေချည်း ဖြစ်ကုန်ကြပါရော့မည်။ ဒါလည်း မဟုတ်သေးဘူး ထင်သည်။

ဖြစ်နိုင်တာက ငါးရာနှစ်ဆယ်ရှစ်ဆိုသည်မှာ သွေးသား ရင်ချော ဆွေမျိုးတော်စပ်မျှ၊ မတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေအ နီးစပ်မှု၊ အပြန်အလှန် ယုံကြည်အားကိုးမှုတို့ အပေါ်တွင် မူတည်ဖြစ်ပေါ်လာသော မေတ္တာကို ဆိုလိုသည်။

ထောင်ငါးရာကျတော့ ငါးရာနှစ်ဆယ်ရှစ်မှ သွေးသား တော်စပ်မှုဆိုသောအချက်မလွဲ၍ ကျန်အချက်များ ပါဝင်နေ သည့်အပြင် သတ္တဝါတို့၏ ပခံာနတာဝန်ဖြစ်သော မျိုးဆက် ပြန့်ပွားရန်အတွက် အဖော်အဖြစ်လက်တံ့လိုခြင်းတည်းဟူသော အချက်တစ်ချက် ထင်မိ ပေါင်းစပ် မပါဝင်နေလေသည်။

ခုလို ပြောလိုက်သောကြောင့် ထောင်ငါးရာချစ်၏ အဓိက အချက်မှာ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားရန်အတွက်ဟု ဆိုလိုပုံပါ။ တချို့လင်မယားတွေ ကလေးမရဆော်လည်း ကြင်ကြင်နာနာ ပေါင်းဖက်နေကြတာ တွေနိုင်ပါသည်။

တိရိစ္ဆာန်တွေမှာကျတော့ ငါးရာနှစ်ဆယ်ရှစ် မေတ္တာဟူ၍ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည်။ သူတို့အဖို့ အရှယ် ဆောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သားအမိ၊ မောင်နှမဟူ၍ မရှိ တော့။ အထီးနှင့်အမဟူ၍သာ ရှိတော့သည်။ လူနှင့်တိရိစ္ဆာန် တို့၏ ခြားနားချက်တွင် ထိုအချက်လည်း ပါဝင်သည်။ သို့တိုင်အောင် ခြွင်းချက်တော့ ရှိနေသေးသည်။ သခင်ကို အလွန်ချစ်သော ခွေးကလေးတစ်ကောင်၏မေတ္တာကို ဘယ်သို့ ဆိုမည်နည်း။ ထိုအခါ တိရိစ္ဆာန်တွေမှာ ငါးရာနှစ်ဆယ်ရှစ် မေတ္တာလို သန့်သန့်စင်စင် အချစ်မျိုး လုံးဝမရှိဟုဆိုရန် ခက် ထုံးပြန်ပါတော့သည်။

ကိုင်း... အခုပြောနေတာ ငါးရာနှစ်ဆယ်ရှစ်နှင့် ထောစီ ငါးရာ ဘယ်လိုကွာခြားနိုင်လဲလို့ စဉ်းစားကြည့်ရရှိသေး၏။

တစ်မျိုးစီကို အဆေးပိတ် ရှင်းလင်းစေလိုလျှင် သပွတ်ချို
ကပ်ရက် လေးစားဆုလိုပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သပွတ်ချိုကသာ
ရှုပ်တတ်တာ မဟုတ်။ သပွတ်ချိုကလည်း ပင်စည်ကသာ တစ်ခု
တည်း။ ထူးဆန်းစွာ ချစ်နှယ်ယှက်ပြာထွက်သွားသော အညွန့်
အတက် အခက် အလက်တွေက အရပ်ရှုပ်မျက်နှာ ပျံ့နှံ့
ထွေးနေပုံမှာ ခြေရာခံလို့မဆုံးနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။

တသပ်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် အနေနဲ့ စုမိပြီဆိုမှတော့ ကတ်
ဆလောက် မှတ်သလောက် ဆက်ပြောရပေတော့မည်။ ဟော
ပြောပုံစင်မြင့်ပေါ်က စိုက်ကရိပုန်းရွှေမှာ ရပ်မိသလိုမျိုး
ပေါ့။ ရိုက်ကရိပုန်းကို လက်ညှိုးနှင့်ခေါက်ကြည့် ဝှူးဝှူးဆို
မှုတ်ကြည့် ဟယ်လို တက်စတင်၊ ဝမ်းတူးသရီးဆိုပြီး ပြန်
ဆင်းသွားလို့ ဖြစ်တာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။

အချင်ဆိုသည်မှာ ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်
သော အရာဖြစ်သည်ဟု အချို့က ဆိုသည်။ ဒီနေရာမှာ ဖျတ်ခနဲ
ပေါ်လာသလို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပျောက်သွားတာမျိုးလည်း
ရှိသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်သလိုမျိုး တဖက်သာ ကြာလိုက်သော်လည်း
ပုံရိပ်က ပလင်တော်ပြားပေါ် ကာလကြာရည်စွာ စဲထင်နေ
တာမျိုးလည်း ရှိသည်။ ဆီဆေးပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဆွဲ
ဆွဲလို့ တစ်ဆင့်ချင်း အချိန်ယူဖန်တီးရတာမျိုးလည်း ဖြစ်ချစ်
ဖြစ်စေသည်။

ကောင်းပါပြီ။ အချစ်ဆိုသည်မှာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလို နှစ်
ကာလတွေ ကြာရည်လာသည်အခါ ဆေးသားပျက်ပြယ်မှုန့်

ငါး သွားတတ်လေသလား။ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဆေး
ရောင်တွေ ဖျော့တော့ အက်ကွဲလာတတ်လေသလား။

တစ်ခဏပြန်တာက ခုချိန်မှာ ပစ္စည်းအတောက်တောက်
တန်ဖိုးကြီးနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဟောင်းလေ တန်ဖိုးကတက်
လေဆိုတော့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုလျှင် သဲကြီးမဲကြီးလိုက်
နေကြတာ အားလုံးအသိ။ တချို့များဆို ပစ္စည်းအသစ်ကို
တမင် ဟောင်းနှမ်းအောင်လုပ်ပြီး ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအတူ
လုပ်ကြတာတောင် ရှိသည်။

ဒီတော့ အချစ်ခွာကား အဟောင်းအသစ် ပြဿနာက
အယ်လိုပါလဲ။ (ဤနေရာတွင် အချစ်ဆိုသည်မှာ ထောင့်ငါးရာ
အချစ်ကိုသာ ဆိုလိုပါကြောင်း)

ယောဘုလျှာအားဖြင့် ထုတ်စဉ်းနှင့် တစ်ဦး စုပြီးချစ်ကြ သည့်
အရွယ်မှာ ပျိုမျစ်နှုနယ်သော အချိန်အခါမှာ ဖြစ်သည်။ ဒီလို
အရွယ်မျိုးမှာ ရုပ်ရည်အားဖြင့် မလှပသည့်တိုင်အောင် ငယ်
ဂုတ်ကြောင့် ချစ်စရာကောင်းနေတတ်သည်။

တစ်
အလှအပက အဓိက ဓာတ်ပါဘူး။ စိတ်သဘောထား
မြဲစင်မှုကို ချစ်တာပါ။ အပေါ်ယံအကာထက် အနှစ်သာရက
အရေးကြီးပါတယ် စသည်ဖြင့် ပြောကြသည်။ ထိုစကားမှာ
မိန်းကလေး များက တွက် မှန်ကောင်း မှန်သော် လည်း
ယောက်ျားလေးများကတော့ လှလို့ ချစ်လိုက်မိတာက မှန်ဦး

အစမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် စိတ်အနေအထားပင်ဖြစ်ဖို့ များသည်။ အလှဆီရာမှာလည်း လူအများက ချောပါသည်။ လှပါသည်။ ဝိုင်းဝန်းဆတ်မှတ်သည့်စံမျိုးကို မဆိုလို၊ ကိုယ်မျက်ထဲမှာ ကြည့်လို့ကောင်းခြင်း၊ အချိုးပြေခြင်း၊ အကြိုက်ညီခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

ထိုကြောင့် ဘယ်သူတွေက အာပဲပြောနေပြောနေ အချစ်၏ မူလအစမှ ရုပ်ရည်ပြေပြစ်ခြင်းသည် အရေးပါသော နေရာက ပါဝင်နေကြောင်း ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်။ ရုပ်ရည်က ကိုယ်မျက်စိနှင့် ဓာတ်တည့်သွားလို့ ချစ်လိုက်ပြီးတော့မှ စိတ်ဆတော့ထားတပါ တိုက်ဆိုင်သောကြောင့် ပို၍ သံယောဇဉ်တူယ်တာပြီး အချစ်က ခိုင်မြဲသွားရခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဟုတ်ပါပြီ။ လှလို့ ကြည့်ကောင်းလို့ ချစ်လိုက်ပါပြီ ထားပါတော့။ ဒီအလှက ဘယ်လောက်ကြာကြာခံပါမလဲ။ မျက်နှာဆိုတာက လုံးဝကြီး ပြောင်းလဲသွားတတ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူးပဲ ထားပါတော့ ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအစား ပြေပြစ်မှုက ပျက်ယွင်းသွားနိုင်သည်။ အေးရိုးဗစ်တို၊ အာရုဘောဇနတို့နဲ့ တိန်းထားနိုင်တယ်ထားဦး နှုတ်ပျိုမျှစ်ခြင်းကိုတော့ ဘယ်သူမှ ဆီနိုးချုပ်ထားနိုင်မည်မဟုတ် ဇရာဆိုတာကတော့ ကြိမ်းသေခါးချိုလာမှာပဲ။

ဒီအခါမှာ အချစ်က ဘယ်လိုတုန်း။

လှလို့ချစ်ပြီ လက်ထပ်ခဲ့ရာက အိမ်ထောင်တက် ကြာလာဆောအခါ ပျိုမျှစ်လန်းဆန်းသောအလှများ တဖြည်းဖြည်း

ယိုယွင်းလာသည်။ ထိုအခါ အချစ်က လျော့သွားသလား ဆိုထော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။

မိန်းမတွေမှာ ပထမဆုံးစပြီး အလှပျက်တတ်သည့်နေရာမှာ ဝမ်းဗိုက်ဖြစ်၏။ ကလေးတစ်ယောက်နှစ်ယောက် မွေးပြီပြီဆိုလျှင် ဗိုက်ကလေးပူချင်စေချင်လာတတ်သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းဗိုက်သည် သာမန်ဗိုက်မျှမဟုတ်ပါ။ သမိုင်းတွင်ရစ်မည့်ဗိုက်ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုယ်၏ချစ်လှစွာသော မျိုးဆက်ရင်သွေးကလေးများကို ဒီဗိုက်ထဲကပဲ ထုတ်လုပ်ပေးလိုက်တာမဟုတ်လား။ ဒီ အဆီဗိုက်နှင့်ပင် ဒီဝမ်းဗိုက်ပူပူကို လေးစားမြတ်နိုးရပြန်သည်။

ကွမ်းယာဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ လုပ်သက်အတွေ့အကြုံကို ခန့်မှန်းသိရှိလိုလျှင် ထုံးအိုးကိုကြည့်ရသည်။ ထုံးရည်များ စီးကျဖန်များသဖြင့် မူလထုံးအိုးကိုမြင်ရလောက်အောင်ပင် ထုံးတွေ အပေါ်က အထပ်ထပ်အပွေးတက်နေခြင်းသည် ထိုကွမ်းယာဆိုင်အဖို့ ဂုဏ်ယူဖွယ် အမှတ်တံဆိပ်ပင်တည်း။

ဒီလိုပါပဲ မျက်နှာပေါ်မှာ ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်လာသည့် အရေးအကြောင်းများသည်လည်း အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်တည်ငြိမ်မှု၏ ဆင်နာင့်တဟု ယူမှတ်နိုင်သည်။

ဦးခေါင်းပေါ်မှာ ခြေကုပ်ယူလာသော ဆံပင်ဖြူများသည်ပင် သမိုင်းဆိုင်ရာ တန်ဖိုးတွေပဲမဟုတ်လား။

အသက်တေ့ ကြီးရင်အိုခင်းလာသောအခါ ငယ်ငယ်ကလို တစ်ဆောက်နှင့်တစ်ထောက် တပ်မှက်မှုမျိုးမရှိကြတော့ မောင် နှမလို မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းလို ချစ်ခင်တွယ်တာခြင်း၊ အပြန် အလှန်အားကိုးခြင်းဖြင့် သိယောဇော်ကို ဆက်လက်ခိုင်းပြုနေစေ ပြန်သည်။ လျှပ်စစ်ပို့ အားကို ထရန်စမစ်မာပြင် မြောင်းလဲ သလို အချစ်ကို ၁၅၀၀ မှ ၅၂၀ သို့ ပြောင်းလဲနိုင်ကြောင်း တွေ့ရပြန်လေသည်။

အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ မကြာခဏ ပြောဆိုခြင်းခုန်ကြသော ကိစ္စတစ်ခုလည်းရှိသေးသည်။ အချစ်ဆိုတာ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုခြင်း လာမှ၊ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခြင်းလား။ ဆိုသော ပြဿနာဟု ပြစ်၏။

တစ်ချိန်တစ်ခါက အချစ်ဟူသည် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခြင်း ဆိုသော အယူအဆ ခေတ်စားခဲ့ဖူးသည်။ တချို့ကတော့ “ချစ်ပါတယ်ဆိုကတည်းက လိုချင်လို့ပေါ့၊ စွန့်လွှတ်ချင်ရင် စွန့်တည်းက ချစ်နေစရာတောင်မလိုဘူး” ဟု ပြောကြသည်။ ကျွန်တော် အယူအဆအရတော့ အချစ်မှာ ရယူပိုင်ဆိုင် လိုခြင်းနှင့် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခြင်း နှစ်မျိုးစလုံး ထွေးထွေး လက်တင် မပါဝင်နေသည်ဟုထင်၏။ မည်သူမဆို ကိုယ်ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်လိုသည်သာဖြစ်၏။ ချစ်ပြီဆိုကတည်းက လက်ထပ်ယူပို့ ရည်ရွယ်စိတ်ကူးကြသည်ပင်ဖြစ်၏။ ထို့အတူ ကိုယ်ချစ်သူကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။ ကိုယ်မှာရှိသည့် ကြင်နာယုယမှုတွေ

အားလုံး ပုံစံပေးအပ်ထားချင်သည်။ ချစ်သူကို အထုထုမှာ ဦး စားပေးချင်သည်။

ကျွန်တော်အိမ်ထောင်ကျတော့ ဖက်ထောင်ငါးရာအချစ်တွင် ရယူလိုခြင်းနှင့် စွန့်လွှတ်ပေးအပ်လိုခြင်းတို့မှာ ထက်ဝက်စီ လောက် ပါဝင်နေပြီး ငါ့ဖက်မှ စိတ်မကောင်းစေဘဲ မေတ္တာမျှစွာဖြင့် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခြင်းက ပို၍ အက်သာ လွမ်းမိုးနေသည်ဟု ထင်၏။

ဤသို့ပြောနိုင်ခြင်းမှာလည်း ကျွန်တော်၏ ကိုယ်တွေ့အဖြစ် အပျက်များအပေါ် တည်ရှိ၍ ကောက်ချက်ချပေးခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ ဒီလိုဆိုတော့ မေတ္တာတရားနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ၏ ကိုယ်တွေ့အကြောင်း အချက်ကလေးများကို ပြောပြဖို့ လိုအပ်လာလေသည်။

ကျွန်တော် ကိုးတန်းရောက်သောနှစ်တွင် တူ့ကိုစတင် ဖြစ် စွဲခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ထို့ညီအစ်မတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ကျောင်း မြောင်းလာကြသောအခါ ကျောင်းသားတော်ကတိုင် ကြည့်စရာ ရှုစရာ ပြောစရာ တစ်ခုတည်းလဲသည်။ သူတို့ညီအစ်မ

သုံးယောက်က အသက်ချင်းသိပ်ကွာကြဟန်မတူ၊ တစ်နှစ်ကြီး တစ်နှစ်ငယ်ဖြစ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အရစ်အမောင်းချင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ချင်း သိပ်မကွာကြ၊ ရွယ်တူတွေလို ဖြစ်နေသည်။ ကျောင်းကို လမ်းလျှောက်လာကြသဖြင့် ကျောင်းအက်ခါနီး ငါးမိနစ်လောက်အလိုမှာ ရောက်အောင်အချိန်မှန်ကပ်၍လာကြပုံရသည်။ ကိုက်တူ ဆိုက်တူ သုံးယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းသားများက သူတို့ကို “ဂျီ...သရီး” ဟု ခေါ်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့အတန်းရှေ့မှကြည့်လျှင် ကျောင်းဝင်းပေါက်ကို မြင်ရသည်။ သူတို့ညီအစ်မသုံးယောက် ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်လာပုံကို နေ့စဉ်လိုမြင်နေရသည်။ သူတို့ထဲက အငယ်ဆုံး ဖြစ်ဟန်တူတော့ ကောင်မလေးမှာ ဦးခေါင်းကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ခပ်စောင်းစောင်းထား၍ ဆတ်တောက်ဆတ်တောက် လျှောက်လာတတ်၏။ ကောင်မလေးက မဆိုးဘူးဆိုသော စိတ်မျိုး ဖြစ်မိတာကလွဲလို့ ထူးထူးခြားခြား စိတ်မလှုပ်ရှားမိခဲ့ပါ။

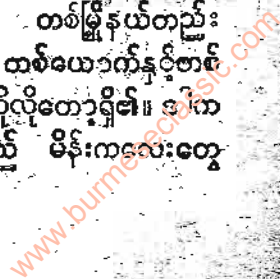
ဆယ်တန်းမှာ သူတို့ထဲက အငယ်နှစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ အတန်းထဲရောက်လာသည်။ ကျွန်တစ်ယောက်ကတော့ ဆယ်တန်းနှစ်နှစ်ဆက်ကျပြီး ညကျောင်းရောက်သွားဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်က မဆိုးဘူးဟုထင်သော ကောင်မလေးနာမည်မှာ လေးမေဖြစ်၏။ သူ ကျွန်တော်တို့အတန်းထဲ ရောက်လာသော်လည်း နီးစပ်မှုမရှိခဲ့၊ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း

တစ်စုမှာ မိန်းကလေးတွေနှင့် ရောရာဝင်ဝင် မနေတတ်ကြတာကတစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဘောလုံးကန်သည့်အက်မှာ စိတ်ရောက်နေတာကတစ်ကြောင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

ဒီကြားထဲမှာ အတန်းထဲမှ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေသည်ဟု သိရ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ မဆီမဆိုင် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာ၏။ ထိုကျောင်းသားထို့ သူက ပြန်မကြိုက်ဖူးဟု သိရသောအခါမှ စိတ်ဆက်သရာ ရသွားသလိုဖြစ်မိ၏။ ကျွန်တော် အနေနှင့် သူ့ကို ချဉ်းကပ်ဖို့တော့ စိတ်မကူးမိ၊ သူနဲ့လည်း တစ်ခါမှ စကားမပြောဖူးခဲ့။

ဒီလိုနှင့် ဆယ်တန်းကို တစ်နှစ်တည်း အတူတူအောင်ပြီး နှုတ်ကုန်တက္ကသိုလ် ရောက်ခဲ့ကြသည်။ သူက ဓာတုဗေဒအဓိက သူပြီး၊ ကျွန်တော်က ဒဿနိက ဗေဒယူသည်။ ဘာသာရပ်ခြင်းမတူကြွေးအာကြောင့် သိပ်မဆုံဖြစ်ခဲ့ဘဲရှိနေပြန်၏။ တစ်ခါ အစ်ရံကြမ္မာသာ သွားရင်းလာရင်း တွေ့မိကြပြီး၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ အတန်းမရှိဖူးလား၊ စသည်ဖြင့် တစ်ခွန်းတလေ နှုတ်ဆက်ပြစ်တာလောက်ပဲရှိ၏။ ဒီအထိလည်း “ဒီကောင်မလေး မဆိုးဘူး” ဆိုသော အဆင့်ထက်မပိုခဲ့၊ ဒုတိယနှစ်၊ တတိယနှစ် ရောက်သည်အထိ ဘာမျှထူးခြား။

တကယ်တော့ သူနှင့်ကျွန်တော်မှာ တစ်မြို့နယ်တည်း အတူတူနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ဒါနဲ့တောင်မှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိပ်မဆုံဖြစ်ကြတာ ထူးခြားသလိုလိုတော့ရှိ၏။ ဒါကလည်း ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းတစ်စုံသည် မိန်းကလေးတွေ

နောက်ဆေးအင်္ဂါကောက်လိုက်တာမျိုးထက်က ပျာ့ရေးခြင်း၊ နံရံကပ်စာစောင်ထုပ်ခြင်း၊ လက်ရေး ကဗျာစာအုပ်ကလေးတွေ ထုတ်ခြင်းတို့ကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားအားသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်၏။

သို့ရာတွင် နည်းစာက ဘယ်နေ့လိမ့်မတုန်း၊ သူနှင့် ကျွန်တော် ကိုယ်တို့နှစ်ဦးနှစ်ဦးနှင့်ဆုံတွေ့အောင်ပန်ထီးပေးလေသည်။ ကျောင်းရက်ချုပ်ပိတ်ထားသော ကာလ၏ နေ့တစ်နေ့တွင် မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုမှာ ဆူနှင့်တွေ့ရသည်။ ဆူနှင့်မဆုံဖြစ်သည့် မှာ ခုနစ်လ ရှစ်လလောက်တော့ ရှိမည်ထင်သည်။ သူ့ကို ဖြစ်တော့ အံ့ဩသွားရသည်။ သူသည် အရင်ကလို ပိုနိပိန်သူပင် ဆွယ်လေးမဟုတ်တော့ ကိုးရီးယားနိုင်ငံလို ရွတ်တရက် ပြိုင်တိုးထက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်က တံခါးဖွင့်ဝါဒကို အခိုင်အမာခင်းယူပြီး အမြတ်အထက်ဖို့ ကြံစည်သော နိုင်ငံခြားကမ္မဇီလိမျိုး မဟုတ်ပေ။ အကျိုးတူပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်လိုသည့် ဆဘောသားဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် အလျင်တုန်းကလို ဒီကောင်မလေး မဆိုးဘူး ဆိုတာမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ 'ဟာ...တော်တော်တော် တာပဲ ဟူ၍ ဝန်ခံရပါတော့သည်။ သာကြောင့် ခုမှ ရုတ်တရက် အကြီးအကျယ် စိတ်ဝင်စားသွားမိရပါသည်။

သည်လို ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဟိုအလျင် ကိုးတန်းသန်းက သူ့ကို စူးမြီး မြင်ခဲ့စဉ်က မသိစိတ်နှင့် စိတ်ဝင်စားနေလိမ့်မည်။

ဒါကြောင့်သာ သူ့ကို တခြားကျောင်းသားတစ်ယောက်က ချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုးစားတာကို သဝဏ်တိုမိခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။

သိစိတ်က ဦးရွောက်ထဲမှာရှိပြီး မသိစိတ်က နှလုံးသားထဲမှာ ရှိမည်ထင်၏။ အလျင်က နီးလျက်နှင့် ဝေးနေကြရပြီး ခုတော့ ဇူးစာကံ အကြောင်းအရာ အချိန်တန်ပြီဖြစ်၍ သူ့ဘိနစ်ဦးသည် ဖက်စပ်စော့ပိုရေးရှင်း တစ်ခုကို ပူးပေါင်း ဖွင့်လှစ်လိုက်ကြ ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

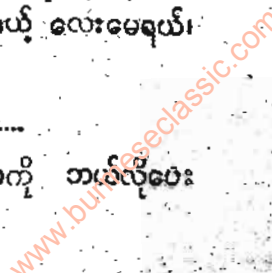
ချစ်မိပြီဆိုပြန်တော့လည်း ကျွန်တော် မှာ အရူးအမူး ဖြစ်ရ သည်။ သူငယ်ချင်းတွေကတောင် 'မင်းဟာစက လွန်လွန်းတယ်' ဆို ပြောယူရသည်။

ကျွန်တော် မှာ အခုပဲ သူ့အချစ်ကို မရလျှင် သေတော့ သလို ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော် စာတစ်စောင်ရေးသည်။ အာထဲမှာပါသည့် အသေးစိတ်တွေကိုတော့ မပြောတော့ပါ။

'စာပြန်ဖြစ်အောင်တော့ ပြန်ပါနော်၊ မချစ်ဘူးဆိုရင် အောင် မုန်းတယ်ဆိုတဲ့ စာကြောင်းလေးကို ရေးတည့်ပေးလိုက် ပါ။ အဲဒီ မုန်းတယ်ဆိုတဲ့ စကားကလေးကိုပဲ ကိုယ် ထစ်ဆက် ခြင်း အမြတ်တန်း သိမ်းထားပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် လေးမေရယ်၊ ချစ်တယ်လို့ပဲ ပြောပါနော်'

သူငယ်ချင်းတွေက စာကို ဖတ်ကြည့်ပြီး...

'ရေးထားတာတော့ မဆိုးပါဘူး။ ဒီစာကို ဘယ်လိုပေး သည်' ဟု မေးသည်။

ကျောင်းပိတ်သားတော့ ပေးဖို့ခက်နေတယ်ကွ၊ စာတိုက်
စာ ထည့်လို့ကံရပ် ကောင်းလော့လို့

ဟာ...ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ၊ သူနဲ့ မင်းနဲ့က အရင်ကလဲ ရင်
ရင်းနှီးနှီး ရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီကြားထဲမှာလဲ
နှစ်နဲ့ချီပြီး ကြာအောင် အဆက်အဆံ့မရှိနေလာပြီမှ ရုတ်တရက်
စာပေးလိုက်တယ်ဆိုရင် ဟိုက ဘယ်လိုထင်မလဲ

ဒီတော့ ငါ သာလုပ်သင့်လဲ

ကျောင်းမပူဇော်ခင် အတွင်းမှာ သူတို့အိမ်ကို နှစ်ခေါက်
သုံးခေါက်လောက် သွားလည်ရမယ်၊ ပြီးတော့ အခြေအနေက
အကဲခတ်ရမယ်၊ မင်းအပေါ်မှာ ခင်မင်မှုရှိပုံရတယ်ဆိုရင်
ကျောင်းဖွင့်တဲ့အခါ ကြိုးစားကြည့်ပေါ့

သို့နှင့် လေးမေတို့ အိမ်သို့ သွားလည်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်
သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က လုပ်သားကောလိပ် တက်နေသည်
ခေတ်ပေဒအဓိကဖြစ်၏။ လေးမေကလည်း ခေတ်ပေဒဆိုတော်
မုတ်စုစာအုပ်ငှားဖို့ အကြောင်းပြရင်း သွားကြသည်။

လေးမေတို့ မိသားစုသည် ခြံဝင်းကျယ်ထဲက ရှေးအိမ်ကြီး
တစ်လုံးမှာ မိသားစုဝင်တွေ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း စုပေါ်
နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့မှာ မောင်နှမတွေ အများကြီးရှိသည်
သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ပျူငှာစွာ ကြိုဆိုပြီး ကောင်းစွာ
ဆွဲထပ်ပြုကြပါသည်။ တွေ့ရာလေးပါး စကားပြောဆိုကြ
တင် သူငယ်ချင်းတွေကသာ ဦးဆောင်ပြီး ပြောနေရသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့် အတွင်းစိတ်က မရိုးမသား ဖြစ်
နေသောကြောင့် ရှက်သလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် စကား သိပ်
ပြောရဲဘဲ သူ့ကိုသာ တစ်ချက် တစ်ချက် ခိုးကြည့်မိ၏။
မျိုးတိုးရှန်တန် ဖြစ်နေခြင်းကို ဆက်သွားရာအောင် ရေနှေး
ကြမ်းတွေချည်း ဖိသောက်နေမိ၏။ ကြာတော့ ဝမ်းထဲမှာ
ရေနှေးတွေများပြီး ဆီးသွားချင်လာသည်။ ဟိုကောင်တွေထ
တော့ လေးမေ၏ အစ်မကြီးနှင့် လေကြောမိပြီး စကားစ
မပြတ်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

သူတို့က ကျွန်တော်ကို စကားဝိုင်းထဲ ဝင်ခွင့်အောင်
ဆွဲခေါ်ဖို့ ကြိုးစားသေးသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ခွတူ
နှင့် ကိုယ်မို့ စကားတောင် ဟဟမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။
အပြန်ကျတော့...

မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငါတို့က စကားကြောင်းပေး
တာတောင် ဝင်မပြောနိုင်ဘဲ အာကြောင့် မျက်စိ မျက်နှာ
ပျက်နေရတာလဲ

ဟု သူငယ်ချင်းတွေက အပြစ်တင်သည်။

ငါ သိပ်ပြီး သွေးပေါက်ချင်နေလို့ကွ၊ ရေနှေးကြမ်း
သောက်တာ များသွားလို့

သူတို့က ဝိုင်းဟားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစီအစဉ်က
အောင်မြင်ပါသည်။ သူငယ်ချင်းက လေးမေအိမ် မှတ်စု

၁၅၄ မင်းလူ

စာအုပ် ငှားလာသည်။ နောက်တစ်ပတ်လောက်နေတော့ စာအုပ်ပြန်ပေးတာ အကြောင်းပြပြီး တစ်ခေါက် ထပ်သွားသည်။ နှစ်ပတ်လောက် နေပြန်တော့ ကျောင်းနေ ဘက် တစ်ယောက်၏ အပေးဆုံးလို့ ကူငွေကောက်ဖို့ တစ်ခါ ထပ် ဖောက်ပြန်သည်။ နောက်အခေါက်များမှာတော့ ခရနွေးကြမ်း သိပ်မသောက်ရဲတော့ပါ။

လေးမေနှစ် ကျွန်တော်မှာ ဟိုအလျင်လို မေးထူး ခေါ် ပြော အဆင့်ထက် ပိုပြီး ရင်းနှီးမှုရှိလာသည်။ သူ စိတ်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ ဘာကြောင့် သူတို့အိမ်ကို တစ်လလောက် အတွင်းမှာ သုံးခေါက် လာလည်ရသလဲဟု တွေးချင် တွေး လိမ့်မည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို တစ်ချက် တစ်ချက် ခိုးကြည့် တာကို ရိပ်မိလျှင်တော့ အကြောင်းရင်းကို သဘောပေါက် လောက်ပါသည်။

(နောက်ပိုင်းတွင် ထိုအကြောင်းကို ပြန်မေးကြည့်တော့ ထိုစဉ်က သူ လုံးဝ မရိပ်မိပါဟုဆိုသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ လာ 'ရစ်' ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မထင်မိ။ ကျွန်တော် သူငယ်ချစ် တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ အိမ်မ တစ်ဆောက်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားနေလို့ လာတာပဲဟု ထင်မိသည်ဆို၏။)

ကျွန်တော် ပညာရေး သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကျောင်း ပြန်ပြန် ပြန်ပို့ပို့ပေးတောင်းခံခြင်းသည် သည်တစ်ကြိမ် ပထမဆုံးဖြစ်၏။ ကျောင်းပြန်ပို့ဖို့ ပျော်မိတာလည်း သည် တစ်ခါသာ ရှိပါသေး၏။ အလျှင်က ပထမဆုံး အတန်းချိန် အမြဲ လွတ်တတ်တဲ့ကောင် တစ်ယောက်သာ ခုတော့ မနက် အစောကြီး ကတည်းက ကျောင်းကို ရောက်နေတယ်ပြီ။

ကျောင်းဖွင့်ဖို့ချင်း သူ့ အတန်း အချိန်စာရင်းကို သွား ကူးထားရသည်။ သူ့ အတန်း ပြီးကားနီးတွင် မလှမ်းမကမ်းက သွားစောင့်နေသည်။ သူ့ အတန်းထဲက ထွက်လာမှ စပြီး ထောင့်ချိုးမှာ ဆုံအောင် ချိန်ရသည်။ သည်ဘက်လာလျှင် ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့သလိုမျိုးပေါ့။ သူက ကျွန်တော် ကို သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ လက်ခံကား ပြောဖော်ရသည့်အတွက်တော့ အားတက်မိ၏။

စာပေးဖို့ အစီအစဉ်ကတော့ အထမမြောက်သေး။ ရေးပြီး သား စာက လွယ်အိတ်ထဲမှာတော့ အမြဲပါသည်။ ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံ ပေးရမှန်း မသိသဖြင့် ကြန့်ကြာနေရသည်။

နောက်တော့ စိတ်ကူးတစ်ခုရသည်။

ဗလာစာအုပ် တစ်အုပ်ကို အဖိုးဖုံးသည်။ အဖိုးကြားမှာ စာအိတ်ကိုထည့်သည်။ စာချည်းသက်သက် ပေးတာထက်စာ လျှင် စာအုပ်ကြားမှာ ညှပ်ပေးတာက ပိုပြီး လှပနေရသည်။ ယူတဲ့လူအဖို့လည်း သိက္ခာရှိသည်ဟု တွက်မိသောကြောင့်ပင်။

တစ်ရက်တွင် သူ့ အတန်းပြီးချိန်ကို သွားစောင့်သည်။
အတန်းထဲက သူ ထွက်လာသည်။
တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်၊ အဖော် ကျောင်းသူတစ်ယောက်
ပါသည်။

စားသောက်ဆိုင်တန်းတက် ထွက်သွားသည်။
ကျွန်တော် မသိမသာ နောက်ချန်ပြီးလိုက်သွားသည်။
သူ အအေးဆိုင်မှာ ထိုင်သည်။
ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ စောင့်ကြည့်သည်။
အအေးသောက်ပြီးတော့ သူ တစ်ယောက်တည်း ပူ
လမ်းဘက် ထွက်သွားသည်။
ဆိပ်ပြန်ဖို့ ကားမှတ်တိုင်ရှိရာ သွားတာပဲ။

ကျွန်တော် နောက်က လိုက်သွားသည်။ ယောကျ်ားဝေ
တစ်ယောက် ခြေလှမ်းနှုတ်ဆီလျှင် ခဏလေးနဲ့ ဖိရမည်။ သို့
တွင် ကျွန်တော်က တွန့်ဆုတ်ဆုတ် လုပ်နေမိ၍ လမ်းထိပ် က
မှတ်တိုင် ရောက်စာနီးမှပင် ဆေးချင်းယှဉ်မိ၏။

‘ပြန်တော့မလို့လား’
ဟု ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်စေး စမ်းမိသည်။
‘ဟုတ်တယ်၊ အတန်းမရှိတူးလား’
‘ရှိတယ်’

ဟု ကျွန်တော်ယောင်ပြုံးဖြေမိသည်။ အတန်းရှိလျက်သားနဲ့
ဒီကားမှတ်တိုင်ကို ဘာအတွက် လာသလဲဟု သူ တွေးပြစ်သွား
တော့မည်။

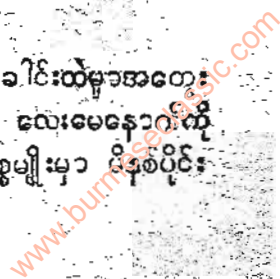
မထူးဘူး၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်တော့လော့ လွယ်အိတ်ထဲက
စာတည့်ထားသော စာအုပ်ကို လက်နှင့် ခမ်းကြည့်မိသည်။
ဆဲမထုတ်ရဲသဖြင့် စာအုပ်စောင့်စွန်းကို လက်နှင့် ပုတ်နေ
လိုက်မိ၏။

ထိုစဉ်မှာ ဘတ်စ်ကားတစ်စင်း ထိုးဆိုက်လာသည်။ သူက...
‘သွားမယ်’

ဟု ပြောပြီး ကားပေါ်တက်သည်။ ကျွန်တော် ယောင်
ကြောင်ပြီး ရပ်နေမိ၏။

ထိုစဉ်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်နေသော ကျောင်းထား
နှစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ တစ်ယောက်က ကျွန်
တစ်ယောက်ကို ‘သွားတော့၊ လိုက်တော့’ ဆိုသည့် သဘော
ဆတ်စ်ကားဘက်ကို မျက်စစ်ပြုပြီး ပခုံးကို တွန်းလိုက်သည်။
ကျွန်တစ်ယောက်က ကျွန်တော် ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး
စားရှေ့ပေါက်က လိုက်တက်သွားသည်။

ကားက ထွက်စပြုသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းထဲမှာအတေး
တွေ ထရစ် ဝင်ရောက်လာပြီး ဝိစောင် လေးမေနေနက်ကို
လိုက်တာ၊ ငါ နောက်ကျကျန်ခဲ့ပြီ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ မိနစ်ပိုင်း

လောက် နောက်ကျတာနဲ့ တစ်သက်လုံး ဆွဲရတာမျိုး ဖြစ်ရတယ်။

ကားက အချိန်ယူနေပြီ။ ကျွန်တော် ကားနောက်ကို ပြေးလိုက်သည်။ နောက်ပေါက် လက်ကိုင်တန်းကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ပြီး လွှားခနဲ ခုန်ထက်လိုက်သည်။

ခြေနှင်းခုံနဲ့ ခြေထောက်မထိခင်လေး အချိန်တွင် ခေါင်းထိသို့ အတွေးတစ်ခု ပျတ်ခနဲ ဝင်လာသေး၏။

‘ခုနေ့များ ကားပေါ်ကပြုတ်ကျပြီး သေသွားခဲ့ရင် အချစ်အတွက် အသက်စွန့်သွားရှာပါကလားလို့ ထူး သိလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။’

‘သိပ် မလောနဲ့လေ၊ အေးအေးဆေးဆေးပါ’
ကားစပါယ်ယာက ကျွန်တော် လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုဖမ်း ကိုင်ထိန်းရင်းက ပြောလိုက်၏။ ကျွန်တော်က...

‘ကျေးဇူးပဲ’
ဟု ရယ်ကျဲကျဲ ပြောပြီး ကားအတွင်းပိုင်းကို ငုံ့ဝင်လိုက်သည်။

ကားက သိပ်ကြပ်လှသည် မဟုတ်သော်လည်း ရှေ့ပိုင်းကို တိုးဝင်သွားဖို့တော့ သိပ်မလွယ်သေး။ ကားရှေ့ပိုင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လူကြားထဲမှ လေးဇေကို တစ်စွန်းတစ်စ မြင်ရသည်။ အဲ့ နောက် လိုက်လာသည့်ကောင်ကိုတော့ မမြင်မိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လေးမေနှားကို ကပ်ဖို့ ဒီထောင် ကြီးစားမှာ စော့ သေချာသည်။ လူကြပ်တာကိုအခွင့်ကောင်းယူပြီးလူချင်း ထိအောင်လုပ်၍ အသားယူနေလေခလားဟုတေးမိသောအခါ ရင်တွေတုန်ပြီး ချွေးပြန်ချင်လာသည်။ ရှေ့နှားဆီသို့ တိုးဝင်ဖို့ ကြီးစားသော်လည်း မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က...။

‘အလိုတော်... ဘယ်နှယ်တုန်း၊ တိုးလှချည်လား။’

ဟု ဆိုသဖြင့် ရှေ့မဆက်ရဲဘဲ အသာနေလိုက်ရသည်။ ကြည့်မြင်တိုင် ညဈေးမှတ်တိုင်တွင် လူအတော်များများ စမ်းသွားသောကြောင့် ကားရှေ့ပိုင်းသို့ တိုးဝင်သွားလိုက်နိုင်သည်။

လေးမေ၏ တေးမှာ ကပ်လျက်ရပ်နေသူမှာ ဟိုကောင်မဟုတ်၊ နွားနို့ ကုလားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ကုလားကြီးရဲ့ ဟိုဘက်မှာမှ ဟိုကောင် ရပ်နေသည်။

သူသည် လေးမေနှားတွင် ကပ်ခွင့်မရသော်လည်းမကြာခဏ ဆိုသလို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေတာ သိသည်။ လေးမေကလည်း ဒါကြောင့် ကုလားကြီးကို အကာအကွယ်ယူထားခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

ကျွန်တော် စိတ်ထူးတစ်ခု ရလိုက်သည်။ ဟိုကောင် ဟန့်သွားအောင် တစ်ခုခုလုပ်ရမည်။

‘လေးမေ’

ဟု ကျွန်တော် ခေါ်လိုက်၏။ သူ ဆက်နေလန်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် ကိုမြင်မှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ ဝမ်းသာသွားဟန်လည်း တူသည်။ ငါ့သူငယ်ချင်း ဖောက်စားပြီဆိုပြီး အားထက်သွားခြင်းပင်။

‘ထမင်းဘူး ပေးထားပါလား?’

ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ သူက...

‘နေပါစေ၊ ရပါတယ်’

ဟု ပြောပြီးမှ သတောပေါက်သွားပုံဖြင့် ထမင်းဘူး လှမ်းပေးသည်။ အဖော်ပါ လာကြောင်း သိ သွား သဖြင့် ဟိုတောင်လည်း ရွှေမန်းရုံမှတ်တိုင်မှာ ဆင်းသွားတော့သည်။

မြေနီကုန်း၊ ဈေးမှတ်တိုင်တွင်လေးမေ ထိုင်စရာနေရာရသည်။ သူက ကျွန်တော် ကို မော်ကြည့်၍...

‘ထမင်းဘူး မြန်ပေးလေ၊ ကျေးဇူးပဲ’

ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။ လွယ်အိတ်ထဲက စာထည့်ထားသည့် စာအုပ်ကို ထုတ်သည်။ စာအုပ်နဲ့ ထမင်းဘူး ထပ်လျက် ပေးလိုက်သည်။ သူက ရုတ်တရက်မို့ လှမ်းယူလိုက်ပြီးမှ စာအုပ်ကိုမြင်ပြီး....

‘ဝါ...’

ဟု ရေရွတ်လိုက်စဉ်မှာ ကျွန်တော်လူကြားထဲကတိုးဝှေ့ပြီး အပေါက်ဝဘက် ထွက်လိုက်သည်။ နောက်မှတ်တိုင်မှာ ကားရပ်တော့ ကျွန်တော် ဆင်းနေခဲ့၏။

ကျွန်တော်သည် လိုင်စင်အစစ်ခံရပြီးနောက် ဈေးချော ဓောမော ထွက်ခွာခွင့်ရလာသော ကားဒရိုက်ဘာတစ်ယောက်လို ပေါ့ပါးရွှင်လန်းသွား၏။

ထစ်ပြိုင်နက်တည်းတွင် ကျွန်တော်သည် စာပေးနည်းတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ တီထွင်နိုင်ခဲ့သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သတိရမိ၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စာပေးတယ်ဆိုရာမှာ လူရှင်းသည့် နေရာမှာသာ စာပေးရမပြု။ ခုတော့ ဘတ်စ်ကစားပေါ်မှာ လူတွေ ပြုည့်ကျပ်ညပ်နေသည့် ကြားထဲမှာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတွေ ကြားထဲမှာဆိုတော့ ငြင်းဆန်နေလျှင် ရှက်စရာဖြစ်မည် စိုး၍ မဖြစ်မနေ ယူထားလိုက်ရပြီ ဟုတ်လား။ ဘယ်လောက် ပိုင်ထားသလဲ... နော်...။

‘သူငယ်ချင်းလိုပဲ ခင်ချင်တယ်’

ဟု သူက ပြောသည်။

‘တို့ကို စိတ်ဆိုးလား’

မေးစောအခါ...

‘စိတ်တွေ ဆိုးချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မဆိုးတော့ပါဘူး၊ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးလုပ်ရင်တော့ စိတ်ဆိုးမိမလားမသိဘူး’

ထိုစကားတွေကို ‘သူငယ်ချင်းတွေအား ပြန် ပြောပြသည်။ အမှတ်တစ်ခုကို စိစစ်ဝေဖန်ပြီး သဲလွန်စရွာထလို အသေးစိတ် အစိပွယ် ကောက်ကြည့်ကြသည်။

‘စိတ်တွေ ဆိုးချင်တယ်’

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော် အချစ်ကို လက်ခံမည့် အရိပ် အယောင် မရှိသေး။

‘ဒါပေမယ့် မဆိုးတော့ပါဘူး’ ဆိုတာကတော့ အားတက် ဖွယ်။ ကျွန်တော် ကို ခွင့်လွှတ်သည့်သဘော၊ သံယောဇဉ် ရှိသည့်သဘော။

သို့ရာတွင် ‘နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးလုပ်ရင်’ လို့ ဟန်လိုက်တာ က်တော့ သိပ်အလားအလာ မထောင်းလှချေ။

‘ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးလုပ်ရင် စိတ်ဆိုးမယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ စိတ်ဆိုးမိမလား မသိဘူးလို့ ပြော

တာဟာ မသေချာတဲ့သဘော၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ မင်းကို လက်ခံ ရမလား၊ ငြင်းပယ်ရမလား၊ ပြတ်ပြတ်သားသား မဝေခွဲနိုင် သေးတဲ့ သဘောပဲ၊ မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးတယ် ဆက်သာလုပ်’

ဟု သူငယ်ချင်းတွေက အားပေးသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် စာတစ်စောင် ပေးဖြစ်သည်။ အလျင်တစ်ခါလိုပဲ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သည်တစ်ကြိမ်မှာလည်း သူ့ ဆီက အဖြေမရ၊ စိတ်ဆိုးသည့် ပုံစံလည်းမပြ၊ တိုးတက်မှုကတော့ ရှိသည်။

သူက ကျွန်တော် ကို ဆေးဆေးဆေးဆေး လက်ခံစအား ပြောခြင်းပင် ဖြစ်၏။

‘လောလောဆယ်မှာ အဲဒါမျိုးတွေ မစဉ်းစားချင်သေး ဘူး’

ဟု သူက ပြောသည်။

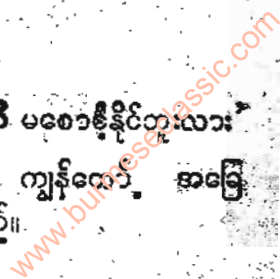
‘ဘယ်တော့ စဉ်းစားမှာလဲ’

‘ဒါကတော့ ဘယ်သိမလဲ’

‘စောဇီရတာ ကြာလှပြီ’

‘ဘာလဲ၊ ထိုစဉ်းစားတဲ့ အချိန်အထိ မစောဇီနိုင်ဘူးလား’

ထိုစကား အသွားအလာအရတော့ ကျွန်တော် အဖြေ အနေ ကောင်းနေသည်ဟု ယူဆနိုင်သည်။

သို့ရာတွင် စာချုပ်စာတမ်းနှင့်လုပ်သော ကိစ္စတွေတောင်
ဖောက်ဖျက်တာမျိုးတွေ ရှိနေသေးတာ။ ခုလိုကိစ္စက အချိန်
မရွေး ပျက်ပြယ်သွားနိုင်သည်။

သည်ကြားထိ ကျောင်းက ရက်ရှည် ပိတ်သွားပြန်၏။

ကျောင်းဖွင့်နေတုန်းကဆိုလျှင် နည်းနည်း တော်သေး
သည်။

သူ့အချစ်ကို မရသေးသော်လည်း သူ့ကို မြင်တွေ့ခွင့်ရ
သည်။ စကားပြောခွင့်ရသေးသည်။

ကျောင်းပိတ်လိုက်တော့ ရင်ထဲမှာယာသွားသည်။ နေမထိ
ထိုင်မသာ ဖြစ်ရသည်။

ထိုအခါကျမှ သူ့အချစ်ကို ရယူလိုသောဆန္ဒက ပို၍ မြင်းပြ
လာသည်။

သည်အခြေအနေမှာ အခွင့်အရေးတစ်ရပ် ဖန်တီးလာ
သည်။

မြို့ထဲမှာ သူနှင့် ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်
မပျော်လင့်ဘဲ ဆိုမိရာမှ သူ့အင်္ဂလိပ်စာ သင်တန်းတစ်ခု ထက်
နေကြောင်း သိရသည်။

သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော်ကို လာသတင်းပေးသည်။

သည်လို့နဲ့ သူ့ကို တွေ့ခွင့်ရပြီး တတိယ စာတစ်စောင်ကို
ပေးဖြစ်ခဲ့ပြန်သည်။

ထိုစာထဲတွင် စောင်ခွဲရသည့် ရက်တွေလည်း ကြားပြီး ဖြစ်
ကြောင်း၊ တတိယအကြိမ် နှောင့်ယှက်ခြင်းလို့ ထင်ချင်လည်း
ထင်နိုင်ပါကြောင်း၊ သို့ရာတွင် တတိယအကြိမ် ဆုံရာ ဘာဝေ
လုပ်နေခြင်းမျိုးတော့ မဖြစ်စေလိုကြောင်း၊ သည်တစ်ခါတော့
အပြေးပေးဖြစ်အောင် ပေးဖို့အကြောင်း၊ ခုနစ်ရက်ပြည့်သည့်
နေ့တွင် လာခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုနေ့တွင် စာအုပ် တစ်အုပ်ကို
ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော် အချစ်ကို လက်ခံလျှင်
ထိုစာအုပ်ကိုယူပါ။ ငြင်းပယ်မည်ဆိုလျှင် ထိုစာအုပ်ကို မယူပါ
နှင့်။

သည်စာသည် နောက်ဆုံးအကြိမ် ကြီးစားခြင်းပင်ဖြစ်
သည်။ အကယ်၍ သည်တစ်ကြိမ် အကြောင်းမပြန်ခဲ့လျှင်
နောက်နောင် ဘယ်တော့မှ ထပ်ပြီး မနှောင့်ယှက်တော့ပါဟု
တတိပေးပါကြောင်း ရေးသားထားသည်။

ကျွန်တော် စိတ်ကူးက ဗလာစာအုပ် တစ်အုပ်ထဲတွင်
သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း၊ ခုလို ကျွန်တော် အချစ်ကို
ထက်ခွဲခဲ့သဖြင့် အလွန်ဝမ်းသာကြောင်း၊ ကျွန်တော် လောကီ
ပျော်တဲ့လူ ဘယ်မှာမှ ရွာလို့ရမှာမဟုတ်ကြောင်း ရေးပြီး
သူ့ကို ပေးမည်။

သူက ကျွန်တော်အချစ်ကို လက်ခံသည့်အနေနှင့် ထိုစာအုပ်ကို ယူသွားပြီးလျှင် ကျွန်တော် ရေးထားတာတွေပတ်ပြီး ဖျော်ရွှင်မှုကို မျှဝေခံစားရလိမ့်မည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော် အကြံအစည်မှာ ခီတ်ကူးယဉ်ဆန်နေ၏။

သူက ကျွန်တော်ပေးသည့် စာအုပ်ကို ကျိန်းဝေ ယူပါမည် ဟု ခာယ်လိုလုပ် သေသေချာချာ သိနိုင်ပါ့မလဲ။ သည်တစ်ခါတော့ ဖြစ်လောက်သည်ဟု ကိုယ်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးပြီး စွတ်ရွတ် လုပ်ချလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

အမှန်တကယ်လည်း သူသည် ကျွန်တော်ပေးသည့် စာအုပ်ကို မယူခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် အချစ်ကို ငြင်းပယ်လိုက်သည့် သဘောပင် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရမည်။

‘ဟင့်အင်း...မယူချင်ဘူး’

ဟု ပြောပြီး သူ ဘတ်စ်ကားပေါ် တက်သွားသောအခါ ရင်ထဲက ဟာခနဲ ဖြစ်သွား၏။

မှားပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။

ကိုယ်ကိုယ်ကိုလည်း အပြစ်တင်၍မဆုံးအောင် ဖြစ်ရ၏။

သယ်သူတမူ ပထိုက်တန်းပါးနှင့် ကိုယ်ဟာကိုယ် ဆစ်ဆော့ပြီး သည့်တစ်ခေါက် နောက်ဆုံးအကြိမ်ပါဟု စာစစ်မှာ ကတိပေးမိသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကိုယ်ပေးသော ကတိကို မြဲအောင် ထိန်းသိမ်းရပေလိမ့်မည်။

အစတန်းက မစဉ်းစားခဲ့မို့ တကယ်လို့ သူက ငြိမ်းလိုက်လျှင် သယ်လိုနေမလဲ။ သူ့နဲ့ အဆက်အသွယ် ထပ်မလုပ်ဘဲ နေနိုင်မလား တွက်ဆခဲ့ဖို့ ကောင်းသည်။ ခုတော့ သာမူ မတတ်နိုင်ပြီ။

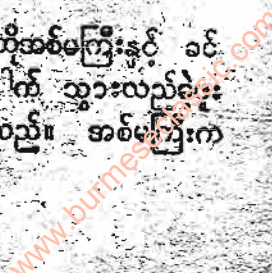
တကယ်ကြုံလာတော့ တော်တော်ခံစားရသည်။

သူ တတ်စ်ကားပေါ် တက်သွားပြီးနောက် လူစာထူပြီး အသိစိတ်ကင်းမဲ့ သလို ဖြစ်သွား၏။

ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လျှောက်သွားနေမိသည်။ အိမ်သွားလိ-သွားနေမှန်းလည်းမသိ။ ကားလမ်းများကို သတိမမူဘဲ ဖြတ်ကူးသဖြင့် ကားတိုက်ခံရမလိုပင် ဖြစ်ရသည်။

ကားသမားများ၏ အသံတိတ် ဆဲဆဲရွေရွတ်ခြင်းကို ခံရသည်။ ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်သွားနေရင်းက လေးမေ၏ အိမ်မတစ်ယောက် အလုပ်လုပ်နေစော ရုံးရွေ့ကို ထောက်လာသည်။

လေးမေတို့အိမ်ကိုသွားလည်ရင်းက ထိုအိမ်ကြီးနှင့် ခင်မင်ခဲ့သည်။ သူတို့ရုံးကို နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် သွားလည်ရုံးပြီး သူ့အမျိုးသားနှင့်ပါ သိကျွမ်းခဲ့ရသည်။ အိမ်ကြီးက ကျွန်တော်အပေါ် ခင်မင်မှုရှိပုံရသည်။

ဘာရယ်မဟုတ်၊ အစ်မကြီးနှင့်တွေ့ချစ်စိတ်ဝင်ပါလားသည်။
 အစားကိုးရာသာချင်သည့်သဘော ဖြစ်လိမ့်မည်။
 ရုံးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ အစ်မကြီးက ဆူ့ အမျိုးသားပါ
 တွေ့သည်။
 သူတို့က ရုံးထက်သာဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်လိုက်တိုက်သည်။
 ကျွန်တော်က စကားနည်းနေသည်။
 တစ်ချက်တစ်ချက် ဝေးဝေးငိုငိုဖြစ်နေသည်။
 မျက်စိမျက်နှာအသိပ်မကောင်းလှ၊ ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်တော်
 က ချားနေသည်။
 ထိုရက်က မိုးရွာလိုက် နေပူလိုက်ဖြစ်နေသဖြင့် နှာစေး
 ချောင်းဆိုးဖြစ်နေသည်။
 မျက်နှာကလည်း ချောင်ကျနေပြီး သနားစရာရုပ် ပေါက်
 နေတန်တူသည်။
 အစ်မကြီးက ဆူ့ အမျိုးသားကို တစ်စုံတစ်ခု ခပ်တိုးတိုး
 ဖြောင့် ချစ်ပုံရိသေးလို့ သွားဦးမယ်၊ ကောင်းပြောနှင့်ကြံ
 ဆိုပြီး ထွက်သွားသည်။
 'ဘာအကူအညီပေးရမလဲလို့ မင်းကို မေးကြည့်ပါတဲ့ကွ'
 အစ်မကြီး၏ အမျိုးသားကပြောသည်။
 ကျွန်တော် ဒုက္ခကို ပွင့်ပြောရကောင်းမလား စဉ်းစား
 စေးသည်။ ပါးစပ်က မထွက်။
 'ကိစ္စမရှိပါဘူး အစ်ကို့က၊ ပြီးသွားပါပြီ'
 တူ၍သာ ပြောလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ ကိစ္စရှိလိုဆိုပြီး လာခေါ်သဖြင့် အစ်မကြီး
 အမျိုးသားရုံးထဲပြန်ဝင်သွားသည်။
 ကျွန်တော် ကို ခဏစောင့်နေဖို့ မှာထားသည်။
 ကျွန်တော် စိတ်ကူးတစ်ခုခုသဖြင့် စာတိုကလေးတစ်စောင်
 ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပင် ထိုင်ရေးသည်။
 'နောက်နောင် ဘယ်တော့မှ မနှောင့်ယှက်တော့ပါဘူးလို့
 စားထားတဲ့ကတိကို တည်ပါမယ်လို့ ထပ်ပြီးကတိပေးပါတယ်၊
 မြဲတမ်းချစ်နေမယ်ဆိုတာကိုတော့ ယုံကြည်စေချင်တယ်'
 ဟု ရေးထားသည်။
 ကျွန်တော် ရုံးထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။
 အစ်မကြီး၏ စားပွဲရှေ့မှာ သွားရပ်သည်။ အစ်မကြီး၏
 ကြည့်ပြီး ထိုင်လေတော့ဟုပြောသည်။
 ကျွန်တော်က စာကို စားပွဲပေါ်တစ်ထိုင်သည်။
 'ခါလေး ပေးပေးပါ အစ်မရယ်'
 ဟု ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။
 ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာလို ဆပ်ပင်တွေဖွားခနဲ ဝဲယုံပြီး လှလှပပထွက်
 ခဲ့ရခြင်းမျိုးမဟုတ်၊ ဖြစ်ချင်တော့ လှည့်ထွက်ခါနီးကလေး
 နှာခေါင်းထဲမှ နှာရည်ကစီးကျလာသည်။
 ထို့ကြောင့် နှာရည်ယိုမကျအောင် ရွတ်ခနဲရှုံ့ သွင်းပြီး
 မြန်လှည့်ထွက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။
 ကျွန်တော်၏ လွမ်းခန်းကား မပီပြင်ဘဲ ဖာထဆန်ဆန်
 ခဲ့ရလေသည်။

သို့တူတွင် ဒီလိုမတော်မတည့်ဖြစ်သွားတာကပင် ကျွန်တော်
ကို အကြီးအကျယ် အကျိုးပြုခဲ့လေသည်။

အကြောင်းမှာ နေမှထောင်လွှဲ ဖျက်နှာက ချောင်က
ပျက်လုံးကန်နေရတဲ့ကြားထဲ နှပ်ချေးကို ရွတ်နေ နှံ့သွား
လိုက်တာကို အစ်မကြီးက 'စောင်လေး ငိုတောင် ငိုသွား
တယ်' ဟု ထင်အားခြင်းပင်တည်း။

ထိုအကြောင်းကိုလည်း သူ့ညီလေးမေကို ပြောပြရ
ကျွန်တော် အတွက် တိုက်တွန်းပျောင်းပျံ့ပေးပုံရသည်။

လေးမေကလည်း သူ့အစ်မကောင်းကြောင့် ကျွန်တော်
သနားသွားဖန်တူသည်။

နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာသောအခါ လေးမေဆီက
တစ်စောင်ရောက်လာသည်။

ကျွန်တော် အချစ်ကို လက်ခံကြောင်း အချက်ပြသည့်တစ်
လေးတစ်ပုဒ် ပါလာလေသည်။

'အထိလေး၊ ကံကြီးပေလို့သာပေါ့'
ဟု ကျွန်တော် ရေရွတ်မိသည်။
ကိုယ်အသုံးမကျတာကိုလည်း သိရှိဝန်ခံရသည်။

သူ့ဆီ နောက်ဆုံးရေလိုက်အည့်စာတွဲတွင် ဒီတစ်ခါ အဖြေ
ရရင် နောက် ဆယ်တော့မှ မနှောင့်ယှက်တော့ဘူးဟု ပါရှိ
သည်။

ဒါကို သူ့က ထုထပ်ပေးတာပဲဟု အဓိပ္ပာယ်ကောက်သည်။
တကယ်ချစ်ရင် အယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်နိုင်ရမှာပေါ့။

သူတော့ နှင်ငါ့ကို ပြန်ပြန်ချစ်ရင်ချစ်၊ မချစ်ရင် - နောက်
ဆယ်တော့မှ မပျော်လင်နဲ့ဆိုအည့်အထော ဖြစ်သွား၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ မာနကို သွားထိခိုက်သည်။
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အပေါ် မြစ်ပြတ်တောက်တောက်

ဆုပ်ပံ့ဖို့တောင် စိတ်ကူးမိသည်ဟု သူ့က ပြန်ပြောပြသည်။
နှပ်ချေးကပ်ပေလို့သာ သူ့အချစ်ကို ရခဲခြင်းဖြစ်သည်ဟု

အမှန်အတိုင်း ရိုးသားစွာတစ်ပြလှီပါသည်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ကြပြီဆိုတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်

ယောက်မှာ တော်တော်သည်းခဲ့ကြသည်။
လှလှချင်းတွေ့က အမြင်ကပ်လောက်အောင်ပစ်ဖြစ်၏။

ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို
အက္ကသိုလ် နယ်မြေထဲမှာ တပူးကဲ့တဲ့တွေ့နိုင်သည်။

ချစ်သူဘဝမှာ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ပြော
ပြကြလျှင်၊ အရင်က ထင်ထားခဲ့တာ တချို့ မဟုတ်မှန်

ကြောင်းသိကြရသည်။
သူသည် အဝတ်အစားကို အရက်နှစ်ဆယ်လောက်ထိ ပယ်

ရအောင် တစ်နေ့တစ်ပျိုးဝတ်သည်။

ဒီကောင်မလေးကို ယုရင်တော့ အဝတ်အစားစိုး တော်တော်ကျန်မှာပဲဟု တွေးပြီး ရင်လေးခုံမီကြောင်း ပြောပြတော့ သူကရယ်ပြီး။

ဘယ်ကလာ၊ တို့ဆီမှာ အဝတ်အစား လေးငါးစုံပဲရှိတာ ခါပေမယ့် ညီအစ်မတွေက များတယ်မဟုတ်လား၊ တစ်ယောက်တာကို တစ်ယောက်က အလဲအလှယ်လုပ်ပြီး ယူဝတ်တော့ အများကြီးလို့ဖြစ်နေတာနော်။

ဟု ပြောပြသည်။

အစပိုင်းတုန်းကတော့ သူ့မိဘများက ကျွန်တော်နဲ့ အတော်အတန်ပဲ ကြည့်ရှုခဲ့ဖူး။

ရှုပ်ရှင်အသိုင်းအဝိုင်း၊ စာပေအသိုင်းအဝိုင်းကမို့ ရှုပ်တတ်ပေတတ်လိမ့်မည်ဟု လူအများထင်မြင်သလို ယူဆနေမိကြောင်း ကြောင့် ဖြစ်၏။

နောက်မှ ကျွန်တော် အကြောင်းသိသွားပြီး ကြည်ဖြူလှကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့အိမ်ကို သွားလာလည်ပတ်ခွင့်လည်း ရလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပျက်မကွက် ပြုလုပ်လေ့ရှိသော ကိစ္စတစ်ခုရှိ၏။

သူ့ မေးနေ ကျွန်တော် မွေးနေ့များမှာ ဘုရားသွားစေခြင်းဖြစ်၏။

သူ့ဆရာကျွန်တော်ပါ အင်္ဂါသားသမီးများဖြစ်၍ အထောင်မှာ ပန်းရေချစီးကပ်လှသည်။ ဖယောင်းတိုင်သက်

လွန်းသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် မိဘ သူ့မိဘများကို ကန်တော့ကြသည်။

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း မွေးနေ့လက်ဆောင်များကို မပျက်စေရန် အပြန်အလှန်ပေးကြသည်။ ထိုမွေးနေ့လက်ဆောင်များကိုလည်း အလွန်မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားကြသည်။ ဒီအထဲက အမှတ်တရဖြစ်စရာ ပစ္စည်းကလေးများအကြောင်း ပြောပြပါဦးမည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို မျက်နှာသုတ်ပဝါကလေးတစ်ထည် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးဖူးသည်။ သူက မသုံးရက်ဘဲ ဗီရိတ်မှာ သိမ်းထားသည်။

ဒါကို သူ့အစ်မတစ်ယောက်က ယူသုတ်မိသည်။

ဒီမှာတင် လေးမေနှင့်စကားများကြသည်။

ခါတိုင်း တစ်ယောက်အဝတ်အစားတစ်ယောက်ယူဝတ်နေကြ၊ တစ်ယောက်အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတစ်ယောက် ယူသုံးနေကျ၊ ခုမှ ဥစ္စာခြောက်နေရသလားဟု သူ့အစ်မကလည်း စိတ်ဆိုးသည်။

လေးမေသည် ပစ္စည်းဥစ္စာနှုမ့် ပတ်သက်၍ တွန့်တိုတတ်သူမဟုတ်သည့်ပြင် ဒေါသတွေ ဘာတွေဖြစ်တတ်သူလည်း မဟုတ်သဖြင့် ခုလိုပြဿနာတတ်ရတာကို တခြားအိမ်သူအိမ်သားတွေကလည်း အံ့ဩကြသည်ဟု သိရ၏။

ကျွန်တော်လည်း သူ့လို့ဖြစ်ဖူးသည်။

သူက ကျွန်တော်ကို ပုဆိုးတစ်ထည် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးဖူးသည်။

အဖိုးဆိုက် အဖိုးတန်ကြီးတော့မဟုတ်၊ သို့ရာတွင် နက်ပြာ နှင့် မိုးပြာရတနကို လက်ရာပြောက်စွာ အဆင်အကွက်ပေး တာသော ဟင်္သာတ ရက်ထုံချည်ကလေးဖြစ်၏။

သူပေးသော လက်ဆောင်ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ပို၍ တန်ဖိုးထားရလှ၏။

ထိုထုံချည်ကလေးကို သူနှင့်အတူစွာ ဘုရားသွားသည့်အခါ မျိုးကျမှ အမြတ်တန်း ဝတ်လေ့ရှိသည်။

ကပ်နေတော့ သူနှင့်ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မကွာသောင်ဘဲ သွားကြသည်။ ကျွန်တော်က သူပေးထားသော လုံချည်ကလေးကို ဝတ်လာသည်။

လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆေးစာပြတ်အလျှောက် တွင် ထိုင်နေသူတစ်ယောက်က ပလက်ဖောင်းပေါ် ကွမ်း တံတေး လှမ်းထွေးလိုက်သည်။ ကွမ်းတံတေးစက်များက ပြာ ထွက်ပြီး ကျွန်တော် ပုဆိုးကို လာစင်သည်။

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် ခေါ်ဖြစ်ပြီး ထိုသူ့ အင်္ကျီ ရင် ဘတ်စကို လှမ်းဆွဲလိုက်မိ၏။ လေးမေကသာ ဝင်မထားလျှင် ထိုသူ့ကို ဆွဲထိုးမိလိမ့်မည်ထင်သည်။

ပုဆိုးမှာ ပေကျ်သွားသော ကွမ်းတံတေးစက်များကို ဟောလဒီတာပင်မင်းမှာ ဈေးကြီးပေး၍ ချွတ်ပစ်ရသည်။ ထို နောက် ထိုပုဆိုးလေးကို မဝတ်ရက်တော့ဘဲ အမြတ်တန်း သိမ်းဆည်းထားလိုက်တော့သည်။

အထက်ပါ လက်ဆောင်ပစ္စည်းကလေးမှာ နောင်တစ်ချိန် တွင် အရေးပါသည့်အခန်း၌ ပါဝင်လာစရာ ရှိတော့ကြောင့် ခုလို ဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ဘူရပြုံးနောက် ကျွန်တော် ကလည်း စာပေနယ်မှာအောင်မြင်ဖို့ ကြိုးစားပြီး သူ့ကလည်း တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်သည်။ သူများတွေ ကို သုံးနှစ်သုံးမိုးတောင်မက ငါးနှစ်ငါးမိုးပင် ကြာသည်ထိ ချစ်သူစာဝနှင့် နေခဲ့ကြလေသည်။

ထစ်ခုသော ကျွန်တော်၏ ခွေးနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ အဖေကို သွားကန်တော့ကြသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် အဖေ သည် လေးမေကို နောက်လိုက် ပြောင်လိုက် လုပ်တတ်သည်။ ပြန်ကားနီးလို့ သူ့ ကိုကန်တော့လျှင် မုန်ဖိုး တွေ ဘာတွေ မေး တတ်တည်း။

ထိုနေ့ကတော့ အဖေမျက်နှာက သိပ်မလန်းဆန်း၊ စကား လည်း နည်းသည်။ ကျွန်တော်က... 'ဖေဖေ နေမူစေအောင်လို့လား' ဟု မေးသောအခါ...

‘ကောင်းပါတယ်ကွ၊ ညက အိပ်မပျော်လို့ ကွာ၊ ခုခေါင်း
တွေ့ကိတ်နေလို့ပါ’

ဆိုပြီး သူ့ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်
လောက် အကြာမှာ ပြန်ထွက်လာပြီး လေးမေ့ကို မှန်ဖိုးငွေ
တစ်ရာ ပေးသည်။

ပြီးတော့...

‘သားတို့ ဘယ်တော့လောက် လက်ထပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ’
ဟု မေးသည်။

‘သိတင်းအောက်လောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မှန်းထားတာပဲ
ပေးပေ’

အဖေက ခေါင်းတစ်ခုခုနဲ့ပြန်ပြီး...

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

တစ်ဖက်တော့ ထိုအချိန်က အဖေသည် ဆီးကျိတ်ရောင်
သည့်ရောဂါကို အပြင်းအထန် ခံစားနေရခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာ
တွင် ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဘဲ သူ့ဘာသာ ကျိတ်မိတ်ခံနေ
သည်။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ ဘာမျှမဖြစ်ဟန်ဆောင်နေခြင်း
ဖြစ်၏။

နောက်နှစ်ပတ်လောက်နေတော့ အဖေ ဆေးရုံတက်
သည်။ ဆီးကျိတ်ကို ခွဲထုတ်ရသည်။ ဆေးရုံမှာ နှစ်လနီးပါ
ကြာသည်။ အဖေ ဆေးရုံကဆင်းကာစ ဖြစ်သောကြောင့်
ကျွန်တော်တို့ကို မပြောဘဲနေသည်။ သို့ရာတွင် အဖေ
သတိရသည်။

‘သိတင်းကျွတ်လောက် လက်ထပ်မယ်ဆိုတော့ ခုလောက်
စေ့ စပ်ထားမှ စိစဉ်စရာရှိတာ စိစဉ်ဖို့အချိန်ရမှပေါ့ကွ’
ဟု ပြောသည်။

‘ရပါတယ်၊ ပေးပေ ဆောင်းဆောင်းနေဆောင်းမူ’

‘ဟာ...ငါ ကောင်းပါတယ်ကွ၊ ကြာတယ်ကွ၊ လဆန်းရင်
စေ့ စပ်ဖို့ အစီအစဉ်လုပ်တော့’

ကျွန်တော်တို့၏ စေ့ စပ်ကြောင်းလမ်းပုံမှာ ပျော်စရာ
ကောင်းသဖြင့် နည်းနည်းတော့ ပြောပြရဦးမည်။

ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဂုဏ်ထူးဆောင် လူကြီးသူမအဖြစ်
ဆရာကြီးဦးရန်အောင်ကို ခေါ်သွားသည်။ အဘဦးရန်အောင်
မှာ အဖေ၏ စာပေနယ်ကဆရာလို့ ဖြစ်နေသည့်အပြင် အဖေ
အလုပ်သင်ကျောင်းဆရာမလေး ဘဝတန်းကလည်း သူဆရာ
လုပ်နေသည့် ကျောင်းမှာပင် လက်တွေ့သင်တန်း ဆင်းခဲ့ရဖူး
သည်။

ထိုမျှမက လေးမေ စာကြည့်တိုက်ဒီပလိုမာ သင်တန်းတက်
စဉ်က ကျမ်းပြုစုရာတွင် ဆရာကြီးဦးရန်အောင်၏ စာစုစာရင်း
ကို တင်သွင်း၍ သွယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

အဘဦးရန်အောင်ကို အမှူးထား၍ အဖေ၊ အဖေနှင့်
အစ်ကိုသုံးယောက်၊ မြီးတော့ ဆရာအောင်ပြည့်၊ ဆရာပြည့်
သည် လေးမေက အစ်ကိုကြီးနှင့် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း
လည်း ဖြစ်၏။

လေးမေတို့အိမ်ထောင်ကို နေ့ဘင်းထဲကျ ထိုင်မိကြပြီး နောက် တစ်ဖက်နှစ်ဖက်စက် မိတ်ဆက်စကား ပြောကြရာ မှာပင် တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။ တခြားမဟုတ်... ကျွန်တော်တို့အဖေက နားလေးသည်။ လေးမေတို့အဖေ အဘွားကြီးက နားလေးသည်။ အဘ ဦးရန်အောင်ကလည်း နားလေးသည်။

ဒီတော့...

အခုလာတဲ့ကိုစကို သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စကားပလ္လင်ခဲ နေဖို့ မလိုတော့ဘူး မှတ်ပါအောင်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဖိုးဦးအကြောင်းလဲ တစ်ဦးကောင်းအောင်း သိနေကြပြီ မဟုတ်လား။

ဟု ဆရာကြီးဦးရန်အောင်က စကားစုလိုက်သောအခါ လေးမေတို့အဖေ အဘွားကြီးက မကြာခင်သဖြင့် သူ့အတိုး ကြီးတို့...

ဘာပြောတာလဲ

ဟု မေးသည်။ အတိုးကြီးက ပြောပြတော့မှ 'ဩော်... ဩော် ဟုတ်တာပေါ့' ဟု ဆိုပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း ကျားပျံမကောက်ဆေးပေါ့လိမ့်ကြီးကို မီးညှိ၍ ပွားနေသည်။ လေးမေကို အဖေက...

ဆရာကြီးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒီဆူယမ်က ကျွန်တော် တို့အိမ်တို့ ခပ်ထွက်သွားလာနေတာ လေးငါးနှစ်ရှိပြီပဲ

ထိုအခါ ဆရာကြီးဦးရန်အောင်က လေးမေ ပတ်စေ့ မကြားဘဲ ဆရာအောင်ပြည်ကို တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

'ဟေ့ ကောင်း... လေးငါးနှစ်လောက် စောင့်ပါဦးလို့ ပြော နေပါလား'

ဆရာအောင်ပြည်က မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြရပြန်သည်။ အဖေကတော့ သေသေချာချာ မကြားသော်လည်း မျက်နှာ အမူအရာတွေကိုကြည့်၍ အဆင်ပြေမှန်းသိသဖြင့် ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံး နှင့် ခေါင်းညိတ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ...

'ကျုပ် ဝင်ပြောလို့ရပြီလား'

ဆို ခပ်တိုတိုးမေးသည်။ အဖေက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် သဖြင့်...

'ကျွန်တော် အနေနဲ့ ဒီကသမီးကို မြင်ဖူးခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ စေတနာကလည်းက ကျွန်တော် သား လူ့အစွမ်းတော်တယ်ဆို သိခဲ့ပြီးသားပါ။ ခုဒီက သမီးရဲ့ အဖေနဲ့အဖေကိုမြင်ရစေတဲ့ ဒီကောင် ယောက်ျား ရွေးတာမှာပါ မှန်သွားပြန်ပြီလို့ စိတ်ချ သွားပါပြီ'

ဟု အရွှန်းပောက်လိုက်ပြီး နေ့ကောင်း ရက်သားရွေးဖို့နဲ့ မင်္ဂလာအခမ်းအနားကို ဘယ်လိုလုပ်စေချင်ပါသလဲဟု မေး သည်။ ယောက်ျားအဘွားကြီးက 'ဘာတဲ့တုန်း ဆိုပြန်သဖြင့် ပြန်ရှင်းပြရပြန်သည်။ လေးမေတို့အဖေကလည်း...

'ကြိုက်သလိုသာ လုပ်ပါ။ အားလုံးကျေနပ်ပါတယ်'

ဟု ပြောသည်။ အဖေက နားရွက်နောက်မှာ လက်ဝါး လေးကား၍ နားစွင့်သော်လည်း ကောင်းကောင်း မကြားရ သဖြင့် အဖေက ပြန်ပြောပြရသည်။

နောက်ကျသော နားလေးသုတေ့ အချင်းချင်း ကြားရ
အောင် ဆော်ကြီးဟစ်ကျယ်တွေ ပြောကြသဖြင့် ဘေးအိမ်တွေ
စာပါ ကြားကြရသည်။

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ စေ့ စပ်မင်္ဂလာသတင်းကို အဆွား
တလည်ခကြည့်ရအံ့ အရှေ့ ခုနစ်အိမ်၊ အနောက်ခုနစ်အိမ်က
ကြားသိကြရလေသတည်း။

မင်္ဂလာဆောင်ကို တယ်ဇာလုပ်ချင်သလဲဟု အဖေက မေး
သည်။ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်အသင်းတိုက်၊ ဝိုင်အမ်စီအေ
စသော ခန်းမကပ်ခုငှားပြီး လုပ်ချင်သည်။ အဖေက...

‘အိမ်စုရာတွေမှာဆိုရင် အစားအသောက်က ကိုယ့်ဟာ
ကိုယ် စီစဉ်ရမှာ၊ ကရိကစ များပါတယ်ကွာ၊ ကရဝိက်မှာပဲ
လုပ်ပါ၊ သိပ်လဲ ဝိုမကန်ပါဘူး။’

ကျွန်တော်က အပ်အင်တင်လုပ်နေသဖြင့် အဖေက—
‘ငွေရေး ကြေးရေးအတွက် မပူပါနဲ့ကွာ၊ ဖေဖေ အားလုံး
အာဝန်ယူပါတယ်။’

ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်စဉ်းစားနေတာက ကျွန်တော်
မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းအများစုမှာ လူမွဲတွေဖြစ်၍ ကရဝိက်မှာ

ဆိုလျှင် ထုတိုလာဖို့ အခက်အခဲများ ရှိနေသလားဟု မေးမိ
ခြင်း ဖြစ်၏။

ထကယ်တမ်းကျတော့ လူစုံတက်စုံ လာရောက်ကြပါသည်။
စာပေအဆင်းဆင်းက လူတွေသာ များအောင်ကြောင့်ဟန်ကြီး
ပန်ကြီးတွေ မရှိဘဲ အုပ်စုလိုက် တစ်ရုံးရုံးနှင့် ဖျော်စရာ
ကောင်းသည်။

ဦးလေးသော်တာဆွေ ပဲ့ထွက်တာတွေ ဘာတွေ စောင့်မနေ
တော့ဘဲ....

‘ငါဆာပြီက’

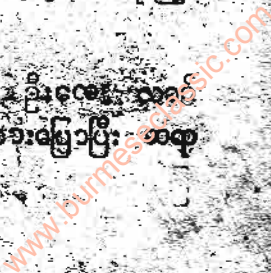
ဟု ဆိုပြီး မုန့်တွေ ယူစားသည်။

ကျွန်တော်တလည်း ထတိုသားလို အခန်းကလေးထဲ
အောင်းနေပြီးမှ ပဲ့ထွက်တာမျိုး မလုပ်ဘဲအစောကြီးကတည်းက
ညှည်ညှည်တွေကြားမှာ လျှောက်သွားနေခဲ့သည်။

ပဲ့ထွက်ခါနီးမှ အခန်းထဲဝင်ပြီး ခပ်တည်တည် ပြန်ထွက်
လာသည်။

ညှော်ခံတီးဝိုင်းအဖွဲ့ကလည်း နှစ်ယောက်တည်းသာ ပါသည်။
စရာကြီး အလင်္ကာကျော်စွာ စောင်းဦးဘသန်းနှင့် ဆရာကြီး
ချောဘသန်းလေးတို့ ဖြစ်၏။

ကိုယ့်ဖောင်က ပင်တိုင်သီချင်းဆိုသည်။ ဦးလေးက အခင်
ခင်ဦး (ဗိုလ်သခင်ဆရာ)က မင်္ဂလာစကားပြောပြီး ဆရာ
အောင်ပြည့်က အခမ်းအနားမှူး လုပ်သည်။

ထစ်ခုပဲရှိသည်။ ဒီမင်္ဂလာဆောင်အနားကြီး ဖြစ်မြောက်
ဆောင် ကမကထ စီစဉ်ခဲ့သော လူတစ်ယောက်ကတော့ ဒီပွဲကို
မတက်ရောက်နိုင်ခဲ့ပါ။

ထိုဆုကတော့ အပေပင်ဖြစ်၏။ ဖြစ်ရတာက အပေသည်
မင်္ဂလာဆောင်မှာ ကျွန်တော်တို့ သတိသား သတိသမီးစီး
သူ၏ ခေတ်ဟောင်းငါးမင်္ဂလာကြီးကို စီစဉ်ထားသည်။

မင်္ဂလာဆောင်နေ့ နောက်ခါနီး သုံးရက်လောက် အလိုမှာ
ကားက ပျက်သွားသည်။ အဖေက ကားကို ကိုယ်တိုင် ပြင်ရ
စိတ်တိုင်းကျသဖြင့် အပူတပြင်း ပြင်ဆင်သည်။

ထိုရက်မိုင်းက အခါမပို၊ ရွာသဖြင့် ရာသီဥတုက အလွန်
အေးသည်။ ကျန်းမာရေး နည်းနည်းချူချာနေသော အချို့
လည်း ဖြစ်၍ အအေးမိပြီး အဖေ အပြင်းအထန်ဖျားသည်။

မင်္ဂလာဆောင်နေ့ကျတော့ ခေါင်းတောင် မထူနိုင်တော့ဘဲ
အိပ်ရာထဲ လဲနေခဲ့သည်။ မင်္ဂလာညွှန်ပွဲပြီးမှပင် အဖေက
သွေးအန်တော့ ကြရလေသည်။

ခလေးမေ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ လိုက်နေမည်ဖြစ်၍ ည
ဘက်ကတော့ သူတို့မိဘတို့ ကန်တော့ရင်း သူ့ပစ္စည်းပေး
သွားသယ်ကြသည်။

ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်တင်ပြီး ထွက်ခါနီးတွင်လေးမေက
သူတို့အိမ်ကြီးကို အစ်ချက်ခော် ကြည့်ရင်း မျက်လုံးတွေ စွတ်
လာသည်။

ကားထွက်လာသောအခါ သူတို့အိမ်ဆီသို့ ကျွန်တော်လည်း
ကြည့်သည်။ မျှောင်ရိပ်သမီးကလေး အလင်းရောင် မှန်ဝါးစ

ဆောက်တိုင် အိမ်ကြီး၏ ဝရန်တာမှာ ရုပ်လျက် ကားထွက်
ခွာသွားရာသို့ ခင်းကြည့်နေသော စိန်ပိန်မီးပါး အားကြီး
ထစ်ယောက်ကို လှမ်းပြင်လိုက်ရလေသည်။

ပုဂံ၊ ညောင်ဦး၊ ပုပ္ပါး၊ မန္တလေးတိုက် ဟင်းနီးပွန်းထွက်
ကြသည်။ အဖေက မင်္ဂလာဆောင်၊ အိမ်ရာပေးခြင်း၊ ခွဲခေါင်း
ဆုံးက အဖေ တာဝန်ယူခဲ့သောကြောင့် ခရီးထွက်ပို့ စရိတ်ကို
တော့ ကိုယ့်တာသာ အကုန်အကျခံပို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ကျွန်တော်သည် နာမည်ရတာစ စာရေးဆရာလေး ပျာသာ
ဖြစ်၍ ငွေကြေး သိပ်ဖျားဖျားစားစား စုဆောင်းထားတာ
ရှိ။ ရှိသမျှကိုလည်း အကုန် မသုံးရဲ၊ ငွေရေးက ရှိသေး
သည်။

ကိုယ်ငွေနှင့်ကိုယ် ဆိုတော့လည်း ခြုံခြုံချွတ်ချွတ် သတိရ
သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ချားတကားလို ငွေကြေးအပြည့်အစုံနှင့်
မိကျကျထွက်ရသော ခရီးတော့မဟုတ်။ ငါ့မကျတတ်လို့ငွေ
နိုင်တာ ထစ်ခုပဲပုဂံက အစိုးရပိုင် နေထိုင်ရိပ်သာမှာ နေထိုင်
သည်ဆိုခဲ့ခြင်းသာ ရှိသည်။

လမ်းဝန်းဆက်သွယ်ရေးကဏ္ဍများ သိပ်မချောမွေ့သေး
သဖြင့် အဆင်သင့်သလို အားရသည်။ ရထားကို ရိုးရိုးတန်း
ကပ် စီးနိုင်သည်။

တစ်စုံတစ်ခုကြီးတော့ ကျပ်ကျပ်သပ်သပ်စီးပြီး အိပ် အိပ်
သွားရတာမျိုးလည်း ရှိ၏။ ကုန်ကားအကြံနှင့် လိုက်ရသည့်
အခါလည်း ရှိ၏။

မန္တလေးမှစတော့ ဆူငယ်ချင်း ကိုဗိုလ်ခေမင်္ဂနှင့် တွေ့သဖြင့်
အဆင်ပြေသွားသည်။

ပုဂံရောက်တော့လည်း နန္ဒနှင့် ချိုတူးတို့ ဆူစမ်းချင်း ဇနီး
မေခင်နှံတို့ တွေ့သည်။ သူတို့အဖေကြီးက ပုဂံ ဘုရားပုထိုး
များ၏ ဗိသုကာလက်ရာ၊ သမိုင်းကြောင်းတို့ကို နားလည် ကျွမ်း
ကျင်သူ ဖြစ်၍ လိုက်လံရှင်းပြသည်။

ပုပ္ဖိုးတို့ရောက်တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတည်းကြသည်။
ကျွန်တော်တို့မှာ အိပ်ရာထိပ်၊ စောင်၊ ခြင်္သေ့အင် တစ်ခု
မပါ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးတွေ ဝေပျာပေးသော
ခေါင်းအုံးတစ်လုံးနှင့် စောင်တစ်ထည် ရသည်။

ခေါင်းအုံး၏ ခပ်ထပ်ထပ်၊ ခပ်ထိုင်းထိုင်း၊ စောင်တ ည
ထေးထေး။ ဆရာတော်တွေဆို လျှောက်ပြီး ထောင်းရမှာ
ထလည်း အားနာသဖြင့် ဖြစ်သလိုအိပ်ဖို့ စိစဉ်ရသည်။

စောင်ကို ဆောင်က ခင်းထိတ်သည်။ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ
ကျွန်တော် ပုဆိုးတစ်ထည် ထပ်ခင်းပြီး သူ့ကို အိပ်ခိုင်းသည်။
ကျွန်တော်၏ အဝတ်အစားအိတ်ကို ခေါင်းအုံးအိပ်သည်။

ရာသီဥတုက အေးလှသည်။ သို့ရာတွင် သူက နတ်ကြီးအညွှန်
ရာမို့ ပူးပူးလပ်ကပ်တောင် မဆိပ်ရဲဘူးဟုဆိုသည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်းကျတော့ အရမ်းချမ်းသာသည်။ ကျောရင်း
ပုံ အိပ်တာလောက်တော့ ခုခိုလွတ်မှာပဲ ဟု သဘောထား
မသွေဘက် တိုးအိပ်ရသည်။

သိပ်ချမ်းလွန်းသဖြင့် သူလည်း ကျားကိုက်မှာကိုမကြောက်
စိတော့။

နောက်ပိုင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ထိုစဉ်က ကြံသလိုသွား၊
အိပ်သလိုစားပြီး လည်ပတ်ခဲ့ရသော ခရီးမှာ အတော်ပျော်စရာ
အာဝါးခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးနှင့် တွေ့တွေ့ နှစ်ယောက်ပေါင်း၍
ပြုရှင်းကျော်လွှားမည်ဆိုသော စိတ်ဓာတ်အခြေခံလည်း ရခဲ့
သည်။

အိမ်ထောင်ဦးရှက်များသည် ပျော်စရာချည်းဖြစ်၏။
ကျွန်တော်ကလည်း စာပေနယ်တွင် အောင်မြင်မှု အချိန်
အလေးရလာပြီ။

သူကလည်း တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်မှာ အလုပ်ဆက်လုပ်
နေသည်။

အားလပ်သည့်အခါ ရုပ်ရှင်ကြည့်၊ သူ့စိတ်အိမ်သွား၊ သူ
ငယ်ချင်းတွေအိမ် လျှောက်လည်၊ ပျော်စရာကောင်းသော
အချိန်ကစတင်များပေသည်။

မိမိနှင့်တစ်နေ့တွင် သူက ကျွန်တော် ကိုပြောသည်။

ဆိပ်ခန်းထဲသို့ လက်တို့ဝေါ်ပြီး နားနားပာပာ ရှစ်စာ
တိုးတိုးလေးပြောခြင်းမတတ်ပါ။

ကျွန်တော်စာရေးနေတုန်းအနားမှာ လာရပ်၍ သူ
ကလေးရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေး ပြောလိုက်ခြင်း
အားဖြစ်၏။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ကျွန်တော် ရှစ်ထဲမှာ တစ်ခါမှ မကြာ
ပူးသော ခံစားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထယ်လောက်ထူးဆန်းသလို။

တကယ်တမ်းတော့ကြည့်လျှင် လေးမေနှင့်ကျွန်တော်သို့
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ကြိုက်ပြီး လစ်မယားရယ်
သာ ဖြစ်လာသည်။

နဂိုက သူနှင့်ကျွန်တော် ဘာမှ တော်စပ်မိမိမဟုတ်။

တကယ်သုစိမ်းချားပင်ဖြစ်၏။

ခုတော့ ဒီလူနှစ်ယောက်တို့ ဝမ်းစပ်ပြီး လူသားမျိုးထဲ
အလေးတစ်ခုဖြစ်လာပြီ။

ဒီကလေးကျတော့ ကျွန်တော်နှင့်တကွ လေးမေနှင့်
ဆွေးလားတော်စပ်သည်။

နှစ်ဦးစလုံးချစ်ဆွေးပေး။

သူ့ကလေးက လေးမေနှင့်ကျွန်တော်၏ အစကို ပိုမိုခိုင်းပြီ
အောင် နေ့ခင်းကြီးတည်း ဆက်တယ်ပေးသည်။

ခုမှစ၍ ကျွန်တော်နှင့်လေးမေတို့ အပန်းတ ကယ် ဆွေမျိုး
တော်စပ်သွားကြပြီဟု ယူဆနိုင်လေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်သည် လေးမေ၏ ဝမ်းဗိုက်ကို အရိပ်
ထဲကြည့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ မြို့နယ် သမဝါယမဆေးခန်းမှာ
ထိုင်စေကာ အထူးကုဆရာဝန်မကြီးဆိုမှာ ကိုယ်ဝန်ဆပ်သည်။
မနက်ငါးနာရီလောက်ထဲပြီး စာအုပ်ဘူးထပ်ရသည်။

ခါတိုင်း ရှစ်နာရီ ကိုးနာရီလောက်မှ အိပ်ရာက ထချင်
ထတ်တော့ ကျွန်တော်သည် မနက်လေးနာရီခွဲတာနှင့် ငွေ
ခနဲ နိုးနေတတ်ပြီ။

ကိုယ်ဝန်ဆရာဝန်မိခင်နှင့် ကလေးကျန်းမာရေး စာအုပ်တွေ
ဝယ်ပြီး ပတ်ကြသည်။

လိုအပ်နိုင်သည့် ရှားပါးဆေးဝါးတွေ ရှာဖွေစုဆောင်း
သည်။

ကျွန်တော် အနေနှင့် မြို့ဗိုက်ကို ထယ်လောက်စွဲလမ်းအလဲ
ဆိုတာ သိရအောင် ပြောပြရဦးမည်။

ထစ်မနက်တွင် အိမ်နားက မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ ဆွားစား
သည်။ ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးက ကျွန်တော် ထယ်လိုစားအလဲ
ကြောင်း သိပြီးသား၊ ညှပ်ခေါက်ဆွဲထည့်သည်။ လူးသီး

ကြော့ညှပ်ထည့်သည်။ ဟင်းရည်ထည့် နှိပ်ဖင်ထည့်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း ငရုတ်ဆီးမှုန့်ကို ခပ်ထည့်ထည့်အပြု...

“ဟိုး...ဟိုး၊ ရေတ်သီးမထည့်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့မတည့်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

ဆရာဝန်က အပူအစိမ်းရွှေခွင်ရမယ် ပြောထားတာ သူ့သတိရလို့ ပြီးမှ အပူအစိမ်းက ငါ့ရွှေခွင်ရမှာမှ မဟုတ်ဘဲ ဝိုက်ကြီးတာက ငါ့မှမဟုတ်ဘဲဟု ပြန်ဆွေးနိပ်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာကို ရွတ်တောင်ရှက်သည်။

လေးမေ ရုံးသွားသည့်အခါ အိမ်မှ ကားမှတ်တိုင်အထက်တွင် အုတ်ခုံကလေးတစ်ခုပေါ်က ပြတ်လျှောက်သွားသည်။

ထိုအုတ်ခုံကလေးမှာ ရေညှိတော့ထက်နေသည်။ မတော်တဆ ချော်လဲလိုက်လျှင် ကိုယ်ခန့်နှုန့်ကို ထိနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် အုတ်ခုံပေါ်မှ ရေညှိများကို အနီးအနားမှ နှုတ် ပြောင်စင်အောင် တိုက်ပစ်လိုက်သည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော် စာမေသည် ထိုအုတ်ခုံပေါ်မှ ပြတ်လျှောက်၍ ဈေးသို့ နေ့စဉ်သွားနေခဲ့သည်မှာ အယ်လီလောက် ရှိခဲ့ပြီ။

မိတ်ဆွေမှာ ရှိနေသည့်အလေးမှစ၍ ယောကျ်ားလေးလား၊ မိန်းကလေးလားမသိ၊ ပြဇာတ်လား၊ မည်းမလားမသိ၊ လာလေးရုပ်သားမလားမသိ၊ သို့ရာတွင် ခုကတည်းက ချစ်နေပြီ။

ကိုယ်ဝန်သက် မရင်ထရုတ်မှာ ကျွန်တော်သည် နယ်ဆိုင်ရာပေဟောပြောပွဲ ခရီးထွက်ရမည်။

တကယ်တော့ မိုက်ကို စိတ်ချရအပြင်မသွားချင်၊ အလျှင်နှစ်တည်းက ကတိပေးထားပြီးဖြစ်၍ နောက်ဆံ့ထင်ထင်လိုက်သွားရမည်။

အလျှင်နှစ်တော့က စာပေဟောပြောပွဲ ခရီးထွက်လျှင် လေးမေကို လွမ်းနေတတ်သည်။

ဒီနှစ်တော့ သူ့ ကိုလွမ်းတဲ့ သူ့ ဝိုက်ကို သွားလွမ်းနေမိ၏။ ကြည့်မိး ဝိုက်ထဲကလာလေးသည် မိုင်ပေါင်းရာသို့ဝေးသည့်နေရာမှ ကျွန်တော် ကို အဝေးထိန်းစနစ်ဖြင့် ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

ထိုအကြောင်းကို ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်တောင် ရေးမိပါသေးသည်။

“ဇနီးသက်လျာ
သူ့ဝမ်းကြာထဲ
ငါ့ကိုယ်ပွား
ရင်နှစ်သားကို
ထားရစ်ခဲ့ရ
အဝေးမှလျှင်
လွမ်းတရတု
ပျက်စည်ဥပြီ
ရီမှ(တ) တွန်ထရိုးပါထကား။”

ရီမှ(တ) တွန်ထရိုး

မနက်ထင်စားကြီး သူ ကျွန်တော်ကို နှိုးဆော်၊ ဝိကံနာ ဝေပိယဟု ပြော၏။ ကားပျိုးဝေါ့ရသည်။ လေးပေ၏ ဆရာမ ဆရာဝန်မကို အပြောင်းကြားရသည်။ ပစ္စည်းတွေ အမြန် ထည့်ရသည်။

မွေးရက်နီးလာကအည်းက ဆေးရုံသို့ သယ်ယူသွားရမည့် ပစ္စည်းတွေကို ဆေးရုံသို့ ပြန်ဆောင်ထားသည်။ ဘာတွေ ယူရမည်ဟု စာရင်းလည်း ပြုစုထားသေးသည်။

ဝယ်စုံပြည့် အစမ်းမလေ့ကျင့်ရုံတမယ် စိစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

ဒါနဲ့တောင် ကဏယ်ဘမ်းကျသော ယောင်တော်တော် ဖြစ်ချင်စားသည်။

ဆေးရုံကိုရောက်သော တာဝန်ကျ ဆရာဝန်က စမ်းသပ် ပြီး သည်နေ့ မွေးလိမ့်မည်ဟု ပြောသည်။

ဘားအိုပ်လို့ ဆော်ဆော်ဆွမ်းသည်။ ပြီးတော့ မွေးခန်းထဲ ဝေါ်ဆွမ်းသွားတည်း။

လေးပေ၏ အစမ်းဆရာဝန်မလည်း ရောက်စားပြီး မွေးခန်း ထဲ လိုက်ဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့နောက်က ကပ်လိုက်သွားကပြီ မွေးခန်းအဝင်မှာ စောင်ဝန်ခွင့်ရသွား၏။

ကျွန်တော်သည် စိုးရိမ်ပူပန်စွာ၊ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ၊ အား ငယ်စွာ၊ မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာ စောင့်စားနေသည်။

လေးပေ၏ အစမ်း အပြင်ထွက်စားပြီး...

‘မွေးတော့ မွေးခါနီးပြီထပ်စမ်း၊ ဝိကံတော်တော်နာ နေပြီ’

ဟု ပြောသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာ အမူအရာက ဝေဝေ ဝေါ့ ဖြစ်နေပုံရသည်။

‘စိုးရိမ်ရလို့လား’

‘စိတ်မပူပါနဲ့၊ ငါ့လဲ ရှိသားပဲ’

ပြောပြီး မွေးခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားတည်း။

စောင့်ရသည့်အချိန်က တဖြည်းဖြည်း ကြာရှည်လာသည်။

မွေးခန်းထဲက နာကျင်မှုကြောင့် ညည်းတူးသံများ သံသံ ကြားနေရသည်။

တခြား လူနာတွေလည်း ရှိနေသဖြင့် သယ်ယူ ဆီကမုန်း သေကွဲ၊ ဆရာဝန်၊ ဆရာမများ အခန်းထဲကို အစစ်အထွက် စိပ်လာသည်ကို သတိပြုမိ၏။

တစ်ကြိမ်တွင် သူ့နာပြုဆရာမ တစ်ယောက်က အဝေါက်ဝ ခန်းဆီးကို ဖယ်၍ ပေါ်ဆုတ်သွင်း ထွက်လာသည်။ ခန်းဆီးစက

နိမိတ်တို့ ပြန်မကျဘဲ လိမ်တင်နေသဖြင့် အခန်းတွင်းကို တစ်ပိုင်းတစ်စ လှမ်းမြင်ရသည်။

လေးမေသည် ခုတင်တစ်လုံးပေါ်မှာ လိုနေသည်။ သူ့ လက်များက ခုတင်တိုင်ကို တမ်းကျစ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသဖြင့် ဝေဒနာ ခံစားနေရကြောင်း ထင်ရှားသည်။

တစ်ဖက်ကို လှည့်နေသောကြောင့် မျက်နှာကိုတော့ မမြင်ရ။ ခဏနေတော့ သူသည် ဆယ်ခန့် တစ်ချက် တုန်သွားပြီး ဆော်တစ် ညည်းညူလိုက်သည်။

သူ့ မျက်နှာက ထည်ဆက်ကို လည်ကျလာသည်။

ဟင်...မျက်နှာက ဆွေးဆုတ်နေပါလား။ မျက်မြူတစ်ချက် ဖန်တက်သွားသောအခါ အခန်းထဲကို ပြေးဝင်သွားမိမိလိုပင် ဖြစ်သွား၏။

‘ဒီမှာ တာလုပ်နေတာလဲ’

ဟု ဆရာမ တစ်ယောက်၏ မေးသံ ကြားရသည်။

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်ပြီး...

‘ကျွန်တော် အဲဒီလူနာ လေးမေဆိုတာ ဘယ်လိုနေလဲဟင်’

‘မပေးနိုင်ဘေးဘူး၊ အိုဂျီ လာကြည့်လိမ့်မယ်’

ပြောပြီး မွေးခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

ခန်းဆိပ်ကို ဖြန်ခွဲစေ သွား၏။

ခဏကြာတော့ အထူးကု ဆရာဝန်မကြီး အခန်းထဲကို ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်သွားသည်။ ဝေးမိနစ်လေးခက်ကြာတော့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ထွက်လာသည်။

သူ့ နောက်က လိုက်လာသည့် လက်ထောက်ဆရာဝန်တို့...

‘အရေးကြီးတယ်နော် ပြန်ပြန်လုပ်’

ဟု ပြောဆိုက်သံ ကြားရ၏။

ရပ်တဲက ထိတ်ခန့် ဖြစ်သွား၏။

ဘာပေါ့လိမ့် လေးမေခါ အပ်ပ ဆရာဝန်မ ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ လှေကားထိပ်နား ခေါ်သွား၍...

‘အချင်းက မွေးလမ်းကြောင်းရှေ့မှာ ပီတိနေတယ်တဲ့၊ ဒီအတိုင်းတော့ မွေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဗိုက်ခွဲရလိမ့်မယ်’

ခေါင်းထဲက ဒီနီးခန့် တစ်ချက်ဖြစ်ပြီး အစ်ကိုယ်လုံး ထူထူးသွားသည်။

‘ဟဲ့...ဟဲ့...ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘ဆိုသော အသံကို ကြားတော့မှ ကျွန်တော် ထမံတလင်း ပေါ် အောင့်ကြောမီထိုင်ကျသွားကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

စိတ်ကို ချက်ချင်းတမ်းပြီး ပြန်ထရပ်လိုက်သည်။

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မနက်ကတည်းက ဘာမှ ဖခားရသေးလို့ နည်းနည်း မူးသွားတာပါ’

သူ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း အောက်ထပ်ဆင်းပြီး ချစ်လှေကားအဝယ်စောင့်နေသည်။ လေးမေကို တွန်းလှည်း ခုတ်နှစ်သယ်ယူလာသည်။

နောက်ထက်ရှိ ခွဲစိတ် အဆောင်သို့ တွန်းယူဆသွားတွင် ကျွန်တော် ဘေးကလိုက်လာရင်း သူ့တို့ အားပေးစကားပြောသည်။

သူကား ယုံလုံသာရှိတော့သည်။

ခွဲစိတ်ဆောင်ရှိ ချစ်လှေကားခန်းထဲသို့ ခုတ်နှစ် တွန်းထည့်လိုက်ချိန်တွင် သူ ကျွန်တော် ကို ခက်ခက် လှမ်းကြည့်သည်။

အားငယ်နေသည့် သူ့ ယုန်နားကို ပြင်ရ၏။

ကျွန်တော်က ခွဲစိတ်ဆောင်ဆောက်တက် စကြိုမှာ စေခရီနေရသည်။ ကျွန်တော် ခက်ခက်မှာ မိလောက်ထိ စိတ်ပူရတာမျိုး ထစ်ခါမှ မကြုံဖူး။ အဖေ ဆီကျိတ်ခွဲစိတ်ကလည်း ခွဲခန်းရှေ့မှာ စောင့်ဖူးပါသည်။ သို့ရာတွင် ခုလောက်တော့ စီးရိမ်စိတ် မပြုစေ။ ထိုစဉ်က ညီအစ်ကိုတွေ မပြီး စောင့်ချိန် ပြန်၍ သိပ်အားငယ်ရာ မလိုသောကြောင့် ပြန်ကောင်း ပြန်ပါမည်။

ကျွန်တော်သည် ဆေးထိပ်ကို တစ်တွင်ဖွာရှုကလွန်၍ ဘာမျှ တေထိန်မ။ အင်္ဂလိပ်လူသတ်လည်း ကျွန်တော် မရ။ ဘာပဲ ပြုမိပြန် အစေတော့ ဆိပ်ကနေ ရွတ်ဖတ်ပေးနေမှာ သေချာသည်ဟု စိတ်ကို မပြုရသည်။

သူပေးချင်းတွေ ရောက်လာသည်။ စတင်ကြားသော ကြောင့် သွေးလှိုအိပ်လျှင် လျှင်မြန်စွာ လာကြခြင်း ဖြစ်၏။ နည်းနည်း အားတက်သွားသည်။

‘မလေးမေအိမ်က ရှိလား’

ဟု အဖေမိမိက ခန့်ထမ်းတစ်ယောက်က လှမ်းအော်သည်။ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းမှာတန်းက ဆရာမ နာမည် ခေါ်လို့ ထူးသလို ‘ရှိပါတယ်ခင်ဗျ’ဟု အော်ပြီး အဖေမိမိနား ပြေးသွားသည်။

‘မေ့ပြန် မိမိကလေးထို’

ထမ်းလေး... ထမ်းလေးထို။ ကြည်နူးစမ်းစားခြင်းက ကျွန်တော် တစ်ကိတ်လုံးတို့ ပဝါတင်စေလို လှမ်းခြုံရစ်မတ်သွားသည်။ မိခင်ဆရာ ကလေးပါ ကျန်းမာယုန်ရှိကြောင်း နောက်ဆက်တွဲ သတင်းရရှိသည်။ ဆိုအချိန်ကျမှ လုံးဝစိတ်အေးသွားသည်။ စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့တာဟာ သယ်ဆွဲ အထွက်လဲ၊ လေးစေ အထွက်လား၊ အလေးစေအထွက်လား။ နှစ်လောက်လုံး အထွက်လား။

ထိုကဲ့သို့ ဆေးလိမ်ခယ် ထင်နေတာ၊ ဒါပေမယ့် ထို ကိုယ်စား သူ့အတွက် ကလေးတစ်ယောက်တော့ ရအောင် မွေးပေးခဲ့မယ်ဆိုပြီး မိတ်ကို ထင်းထားခဲ့တာ

ဟု လေးစေက ပြန်ပြောပြသည်။ သူ့ခမျာ ဗိုက်လည်း အသားကုန်နာလိုက်ရသည်။ ဗိုက်လည်း ခွဲရသည်။ ကလေးက မွေးလမ်းကြောင်းထဲ တိုးဝင်ထားသဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ပြန်ဆွဲ ထုတ်ယူရသည်။ ဆရာဝန်များ၏ ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့်သာ ချောချောပေးပေး ဖြစ်သွားခြင်းပင်။ နည်းနည်းနောက်ကျ လျှင် အခြေအနေထစ်မျိုး ပြစ်သွားနိုင်သည်ဟု ဆိုရ၏။

ခုလို ခက်ခက်ခဲခဲ ထက်စွန့်ဆံ့များ မွေးရကျိုးနစ်သည်ဟုပင် ဆိုရမည်။ သမီးလေးထဲ ချစ်စရာလေး။ တချို့ကလေးတွေလို မွေးခါစမှာ ဆံပင်ကျိုးတိုးကျွတ်၊ မျက်နှာရှုံ့ တူတူလေးမျိုး မဟုတ်။ မွေးကတည်းက နက်မှောင်ရှည်လျားသည့် ဆံပင်တွေ က ကပ်ပိုးထိ ထောက်သည်။ မျက်နှာက ပည်း တိတိရိရိ၊ မျက်လုံး မျက်ခုံး၊ နှာတန်း၊ ပါးစပ် မိမိပြင်ပြင် ထင်ထင်ရှားရှား၊ ကြီး လာလျှင် အစေ့အပေ့ မျက်နှာပွင့်မှာ ဆေးချာနေ၏။

ခုလို ရတောင်ရခဲ သမီးရတာနာလေးကို အလွန်ချစ်ကြရ သည်။ အလွန်လည်း ဂရုစိုက်ကြသည်။ ကလေးပြုစုပျိုးထောင် ရေးဆိုင်ရာ စာအုပ်တွေက အထပ်လိုက်။ ဒါတွေပတ်ပြီး ဘယ်လို ထိန်းသိမ်း ပြုစုရမယ်ဆိုတာ လင်မယားနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကြ ရတာလည်း ညစ်ညစ်စိုင်းစိုင်း။

သမီး၏ကျန်းမာရေးအတွက် လိုလေသေးမရှိ ဂရုစိုက်သည်။ အားထေ့များ အချိန်ပိုနုနု တိုက်ကျွေးသည်။ ဝေရိမ်းလုံးဝ မတိုက်၊ ဝေကျက်အေးသာ တိုက်သည်။ မိခင်နို့ကို အဓိက တိုက်ကျွေးသော်လည်း လေးမေ ရှုံးသွားနေချိန်တွင် နို့ဘူး တိုက်ရသည်။ နို့ဘူးကို ဝေအေးနှင့် အရင်မြုတ်ပြီးမှ နို့ပွန် ဖျော်တိုက်သည်။ ပြီးတာနှင့် နို့ဘူးကို ဝေအေးနှင့် ပြန်ဆေး ရသည်။

မိလောက် ဂရုစိုက်လွန်းလို့ ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ ပြစ်သွားသလား မသိ။ သမီး လေးလသမီး အရွယ်လောက်မှာ စမ်းကိုင်စရာ... ပြစ်သည်။ ထိုနှစ်စာမှ စတင် လူသိများလာသော ရှိဂ်လား ဝမ်းကိုင်ဆောင်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုဆောင်ရာမှာ ခုမှ အပြစ်များခြင်း ကြောင့် ကုသ် အတိအကျ မရှိသေး။ ကျန်းမာရေးဌာနမှ ကုသ်ကို အပူတပြင်း ရှာဖွေနေချိန် ဖြစ်၏။

သမီးကို ဆရာဝန် ညွှန်ကြားအည့်အတိုင်း သေးတွေ တိုက် သည်။ သို့ရာတွင် ထူးခြားမှုမရှိ။ ဆောင်ရာကတော့ ပြစ် ထန်သည်။ တစ်ခါမှ ဝမ်းပတိုက်ပူးသူ ပဏမအကြိမ်ခံစားရ လျှင် ပို၍ ဝေဒနာ ခံစားရတတ်သည်။

ကလေးမှာ နာရီဝက် တစ်ခါလောက် ဝမ်းသွားသည်။ သွားလျှစ်လည်း အရမ်းညှစ်ရပြီး နည်းနည်းသာသွားသော်လည်း ဆေးကုသားမလို ခပ်ကြည့်ကြည့်ခဲ့တွေ ပါသည်။ ကလေးထက် စမ်းတစ်ခါ သွားပြီးထိုင် အားကုန်ဖောပန်းနေတတ်တာ အပိုင်

တုန်းက ကလေးသည် တကျည်ကျည် ခံနိုင်သေးသည်။ နောက်တော့ ခိုခိုတောင် အားမရှိတော့အလို ပျော့သွားလာသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း အရမ်းစိုးရိမ်ပြီး တစ်ညလုံး တစ်နေ့လုံး ထိုင်စောင့်ရသည်။ တတိယနေ့ကျတော့ သမီးငါကြီးတော် ဆရာဝန်မက ကျန်းမာရေးဌာနမှ ကုသီးတစ်ခု တွေ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း ပြော၍ ဖက်စီဂျင်နှင့် အမ်စီဆယ်စ်ကို တိုက်ခိုင်းသည်။ ဂျင်တာ ဗိုင်စင်တော့ ထိုးပေးသည်။ ချက်ချင်း မပျောက်သော်လည်း တစ်ရက် နှစ်ရက်နေလျှင် သက်သာသွားမည်ဟု ပြောသည်။

ဝမ်းကတော့ သွားတုန်းပင် ဖြစ်၏။ ဝမ်းတစ်ခါ သွားပြီး တိုင်း အနီးလဲရသည်။ ချက်ချင်း လျှော်ပြီး လှန်းရသည်။ ဒီရက်မှာ မိုးက ရွေ့နေသည်။ နေရောင်မထွက်အဖြစ် အနီးတော့ မမြောက်၊ မီးကင်ရသည်။ ဝမ်းသွားတာ အကြိမ်များသဖြင့် အနီးတော့ မလောက်တော့။ ပုဆိုးအောင်းတော့ကို အနီးလုပ်ရသည်။ မီးတော့ကုန်တော့ ပုဆိုးအောင်းတော့ မီးလည်း မလောက်၊ လေးမေ၏ အဘိဘွဲ့ကို အောက်က ခမ်းရသည်။

‘ကဲ... ခင်းစရာ တစ်ခုသေးလဲ’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။ လေးမေက ‘ခက’ ဆိုပြီး ဝမ်းကို ဝှစ်သည်။ ပြီးတော့ ပုဆိုးတစ်လည် ယလာပြီး သမီးအောင်က ခင်းပေးလိုက်သည်။ သူ ကျွန်တော်ကို မေးနေလေသောအခါ ပေးခဲ့သည့် ပုဆိုးပြောကလေး။ အပြတ်တန်း သိမ်းထား

ခဲ့သော ပုဆိုးကလေး။ လေးမေကို ကျွန်တော် တစ်ချက် လှမ်း ကြည့်တော့ သူ့အပန်းတုန်းပြသည်။

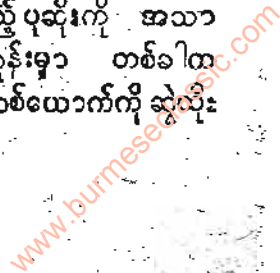
ခကအကြာတွင် သမီးက ပုဆိုးပေါ်သို့ ဝမ်းသွားချလိုက်ပြန်သည်။ အလျှင်လို နည်းနည်းလေး မဟုတ်။ တစ်ခါတည်း ခပ်များများ ပါချလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ဝမ်းအရောင်ထပြောင်းသွားသည်။ ချဲ့လည်း မပါတော့။ သမီးကို ကြည့်လိုက်တော့ ဒီတစ်ခါ ဝမ်းသွားလိုက်ရသဖြင့် ဇိုက်ထဲမှာ ရှမ်းပြီး ပေါ့သွားဟန် တူသည်။ ဝမ်းကောင်းသွားသည့် သဘော။ ထိုအခိုက် သမီးက ပုဆိုးပေါ်ကို ဆီးတွေသွားချလိုက်ပြန်သည်။

‘ဟော... သေးတွေ ပေါက်ချပြီ’

လေးမေက ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။ မှန်သည်။ ဝမ်း စကိုက်ကတည်းက သမီးသည် ဆီးလုံးဝမသွားဘဲ ချုပ်နေခဲ့သည်။ ခုလို ဆီးတက်ကို လှည့်သွားပြီဆိုတော့ ရောဂါ သက်သာလာသည့် လက္ခဏာပင် ဖြစ်၏။ သမီး မျက်နှာကလည်း လန်းဆန်းလာသည်။

‘ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်’

လေးမေက သမီးကို ရေဆုတ်ထားသော ဂွမ်းစလေးဖြင့် သန့်ရှင်းပေးနေတုန်း ဝမ်းသွားချထားသည့် ပုဆိုးကို အသာဆွဲ၍ ယူလာခဲ့သည်။ ပုဆိုးကို လျှော်နေတုန်းမှာ တစ်ခါက ဒီပုဆိုးမှာ ကွမ်းတံတေး စင်သွားသဖြင့် လူတစ်ယောက်ကို ဆွဲသိုးမိမလို ဖြစ်ခဲ့တာ သတိရ၏။

ကျွန်တော် အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ သမီးသည် နှစ်နှစ်
ကြိုက်ကြိုက် အိပ်ပျော်နေလေပြီ။ သမီးအောက်မှာ ခင်းပေး
ထားတာက ကျွန်တော် လေးမေကို မွေးနေ့ထက်ဆောင် ပေးခဲ့
သော မျက်နှာသုတိပဝါပင် ဖြစ်၏။

လေးမေက ကျွန်တော် ကို ပြီးပြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း
ပြန်ပြီးပြလိုက်သည်။ သူသည်လည်း တစ်ခါက မိဖျက်နှာသုတိ
ပဝါကို သူ့အစ်မတစ်ယောက်က ယူသုံးသဖြင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့ရ
တာကို သတိရနေမလား မသိ။

ကျွန်တော် ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ပါးလွှဲဝင်ထိုင်ပြီး နှစ်ခြိုက်
စွာ အိပ်မောကျနေသည့် သမီးမျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

‘အိပ်သွားပြီလား’

အားမ အသံကို ကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်မိသည်။ အမေက
ကျွန်တော် ကို မကြည့်ဘဲ သူ့ပြေးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။
လေးမေကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း သမီးကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေ
ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း သမီးကိုပဲ ပြန်ငေးကြည့်ရစ်
စဉ်းစားနေမိသည်။

ကျွန်တော်သည် လေးမေကို ချစ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ လူ
ထပ်ခဲ့သည်။ ခုဆိုလျှင် သမီးလေးတစ်ယောက်တောင် ဖုန်း
အချစ်အကြောင်းကို ငါ့ဘယ်လောက် နားလည်နေပြီလဲ။

ကိုယ်ကိုယ်ကို ဆန်းစစ်ကြည့်သည်။ ထိုအခါ အံ့ကြံဖွယ်အဖြစ်
ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်သည် အချစ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှ ရေရေရာရာ
မသိရှိသေးပါကလား။

ကျွန်တော်တို့သည် အချစ်အကြောင်း သိရှိနားလည်ဖို့
ကြိုးစားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့က အချစ်အကြောင်း နည်းနည်း
လောက်သာ သိလိုက်ရသော အချိန်တွင် အချစ်က ကျွန်တော်
တို့ အကြောင်းကို အလုံးစုံ သိနှင့်နေပြီ ဖြစ်၏။ အချစ်က ကျွန်
တော်တို့အပေါ်မှာ အမြဲတမ်း လက်ဦးမူ ရယူနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်
တော်တို့သည် အချစ်၏ နောက်မှာ ခြေတစ်လှမ်း နောက်ကျ
ကျန်နေမည်သာ ဖြစ်လေသည်။ ။

မင်းလူ
(၃၀-၈-၆၃)

ကိုဦးဖွန်

မရှောင်ရန်နင်း ပြိုင်မည်ကို

အခန်း

(၁)

တဲအတွင်းမှ ထွက်လာသော ဦးဘရဲတင်သည် မအူချောင်းကို ဝါးထောက်လျက် မျှော်ကြည့်သည်။

ဦးထို နောက် ဘယ်ဘက် ပခုံးပေါ်က ပုဆိုးစုတ်ကို ညှာလက်ဖြင့် ဆွဲယူသည်။ ဘယ်လက်ဖြင့် ပုဆိုးစုတ်၏ အစ တစ်ဖက်ကို ကိုင်ကာ ခေါင်းပေါင်းပေါင်းသည်။ ခြေလှမ်းကျဲကျဲလှမ်း၍ မအူချောင်းသို့ သွားသည်။

ဦးဘရဲတင်သည် အရပ်ပုသော်လည်း ခြေအချ၊ ခြေအနှုတ်ထွက်သည်။

ခွေးသွားလို ထက်ရှုသော မြက်ကြမ်းမျှားက သူ့ ခြေထလုံးသားကို လှီးဖြတ်သည်။ မမူ။ ရုရာအထပ်ထပ် ပြည့်နေသော ခြေထလုံးသည် သားရေပြားတစ်ချပ်လို တင်းမာသည်။

၅၀၆ နိ ကိရိယာ

အသက် ၅၀ ကျော်အရွယ်ဆိုသော်လည်း ရုပ်ရည်အနေဖြင့် ဆိုသော်လည်း ခေါင်းပေါင်းဆောက်ရုံ ပါး၍ ကျသော ဆိပ်ပင် ချည်သည် ပြောင်းပွားမှုထွက်သော နိကြောင်ကြောင် ပြောင်းပွားမှုေးသဖွယ် လွင့်နေသည်။

မည်းပြောင်သော ကိုယ်လုံးတွင် အင်္ကျီအပ်သည်မရှိ အင်္ကျီအစား ပုဆိုး အဝတ်တစ်ထည်ကို ပုခုံးပေါ်တင်သည်။ နေပူလျှင် ထိုပုဆိုးသည် ခေါင်းပေါင်းဖြစ်၏။ မိုးရွာလျှင် ခြံစာပြစ်၏။ ချမ်းလျှင် အနွေးထည်ဖြစ်၏။

ကမ်းစပ်ရှိ ရေသဖန်းပင်အောက်ထောက်သော် ချောင်းရေပြင်ကို အသေအချာကြည့်သည်။ အပင် နှစ်ပင်တွင် ချည်ထားသော ငါးမျှားတန်းကြီး ပြတ်ပြီတော့။ ငါးမျှားချိတ်များတွင် ငါးမမိဘဲ တန်းကြီးချည်း ပြတ်သည်မှာ သုံးခါရှိပြီ။ ဒေါသထကြီး တောက်ခေါက်သည်။

မုတီဆိတ်မေး ဂုတ်တို့များကို လိက်ဖဝါးကြမ်းဖြုတ် ပွတ်သပ်စဉ်းစားသည်။

တန်းကြီးသည် ခပ်သေးသေးမဟုတ် ခေးဖြင့် ကြိတ်လှီးဖို့ပင် ဓလွယ်။ ငါးကြီးလို့ ရုန်းလျှင် ငါးအခပ် မည်။ ကြိုးမပြတ်နိုင်။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက် လှီးပြတ်သွားသလား။ မပြတ်နိုင်။ ချောင်းဖျားသို့ထက်၍ စလင်းခုန်ကွင်းတွင် ငါးဖမ်းသော ကိရိယာဆိုလို့ သူတို့သားအဖသာရှိသည်။

စလင်းခုန်ကွင်းပြင်သို့ တစ်ခါတစ်ရံ လာတတ်သော နွားကျောင်းသားနှင့် သစ်ခုတ်သမားသည် ချေစင်းလဲသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ အကြောင်းမဲ့ သက်သက် မဖြစ်တန်ရာ။

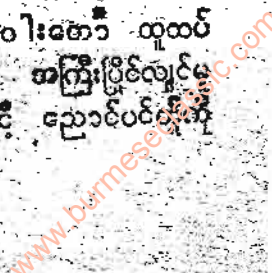
ဦးဘရဲတင်သည် အပြေစွာမရသည့်အဆုံး သက်ပြင်းချသည်။ ရေသဖန်းပင် အောက်တွင် စိတ်ဖျက်လက်ဖျက် ထိုင်သည်။

ချောင်းစပ်ရှိ ရေသဖန်းပင်၊ ကွင်းပြင်အစပ်ရှိ လက်ပံပင်၊ တောစိခြေရှိ ညောင်ပင်တို့သည် ကြိုးတန်း၍ စိုက်ခဲ့သလား ထင်ရအောင် တပြောငိုတည်း တန်းလျက်ရှိသည်။

ထိုအပင် သုံးပင်သည် 'မေ့' ချောင်းမြီးတစ်လျှောက်နှင့် 'စလင်းခုန်' ကွင်းပြင် တပြန်တွင် အကြီးမားဆုံး အသန်စွမ်းဆုံးဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြသည်။

'မြင်းလှ' တောင်ပေါ်တွင် သစ်တော ဝါးတော ထူထပ်သိပ်သည်းသော်လည်း သစ်တစ်ပင်ချင်း အကြီးပြိုင်လျှင်မတောင်အောက်က ရေသဖန်း၊ လက်ပံနှင့် ညောင်ပင်တို့ကို မပီပေ။

ရေသဖန်းပင်ကြီးသည် မအူချောင်း ရေပြင်ပေါ် အုပ်မိုး လျက်ရှိသည်။ အကိုင်းအခက် အရွက်များသည် တစ်ဖက်တစ်မ်း သို့ ထိလှနီးနီး ပြန့်ကားထွားစေသည်။

လက်ပံပင်သည် 'စလင်းခန့်' ကွင်းပြင်အလယ်တွင် ထီးထီး မားမား မယွင်းမထောင့် ဖြောင့်တန်း ထိုးထောင်နေသည်။ တစ်ပင်တည်းဟု ထင်ရသော်လည်း အမှန်မှာ နှစ်ပင်ပူး လျက်ရှိသည်။

သို့သော် တစ်ပင်သည် မိုးကြိုးထိမှန်သဖြင့် မည်းခြောက် လျက်ရှိသည်။

နှစ် ၈၀ လား၊ နှစ် ၁၀၀၊ လား လက်ပံပင်၏ အသက်ကို မည်သူမှမသိ။ တောလည်ရင်း လမ်းပျောက်သူအတွက် မှတ် တိုင်တစ်တိုင်အဖြစ် ကွင်းထဲမှာ ထောင်ထားသလား ထင်မှတ်ရ သည်။

'မြင်းလှ' တောင်ခြေရှိ ညောင်ပင်ကြီးသည် ထီးအလက် ပေါင်း ရာထောင်မကကို စုပေါင်းဖွင့်ထားသည့်နှုတ် တူ၏။

ပင်စည်သည် ယောက်ျားကြီး ဆယ်ယောက် လက်ချင်း ဆက်၍ ဖက်မှု တစ်ပတ်မီသည်။

ပင်စည်၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ညောင်ခြေထောက်များသည် ဆန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ တိုင်လုံးများသဖွယ် ခပ်စိပ်စိပ် ထောင်နေသည်။ ညောင်မှတ်ဆိတ်များသည် တဖားဖား လွင့် လျက်ရှိသည်။

ဤညောင်ပင်ဆောက်တွင် ကျောက်ဆင်းတု တစ်ဆူ၊ နတ်စင်တစ်ခုနှင့် ရေချမ်းစပ်တို့ရှိသည်။

ဆင်းတုတော် ရှေ့နှင့် နတ်စင်ပေါ်တွင် ထင်းခုတ်သမား များ တင်လှူသော တောပန်းနှင့် ဝေယောင်းတိုင်ကို တစ်ခါ တစ်ရံ တွေ့နိုင်သည်။

ရေချမ်းစပ်ကို ဦးဘရဲတင်တို့ သားအဖ ရက်ခြား လာဖြည့် သည်။

သားဖြစ်သူ ရဲမာန်ကို ရိက္ခာယူရန် ရွာသို့ လွှတ်လိုက်သဖြင့် တဲတွင် ဦးဘရဲတင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်သည်။

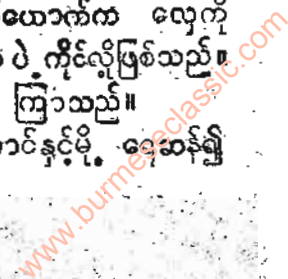
ရွာနှင့် စလင်းခန့်ကွင်းသည် နှစ်တိုင်ကျော်ကျော် ဝေး သည်။

မြို့အတိုင်းအတစနှင့်ဆိုလျှင် လေးငါးမိုင်ခန့် ဝေးမည်။ သို့သော် မြို့လေးငါးမိုင်သည် လမ်းကောင်း၊ လမ်း ပြောငို သက်သက်သာသာ လှမ်းနိုင်သည်။

တော့လေးငါးမိုင်သည် လျှိုထဲဆင်း၊ ကမူပေါ်တက်၊ ကျင်းချိုင့်ကိုရှောင်၊ ဆူးချိုက်ကွင်း၊ မြောင်းကိုဖြတ်၊ နွဲ့ထဲ နင်းသွားရသည်မို့ ပင်မန်းသည်။ ပိုဝေးသည် ပိုကြာသည်။

ရွာသို့ ချောင်းအတိုင်း လှေဖြင့်စုန်လျှင် အသွားတွင် သတ် သာသည်။ အပြန်တွင် ရေဆန်ခါးကို တစ်ယောက်တည်း လှော်ဖို့မလွယ်။ နှစ်ထောက်ပါလျှင် တစ်ယောက်က လှေကို ကြိုးဖြင့် ကုန်းပေါ်မှဆွဲ၍ တစ်ယောက်က ပဲ ကိုင်လိုဖြစ်သည်။

သို့သော် ကုန်းလမ်းမှသွားသည်ထက် ကြာသည်။ ငါးဝယ်သော ဦးမြစိန်တို့သည် ပဲ ထောင်နှင့်မို့ ရေဆန်၍ ချောင်းဖျားသို့ တက်နိုင်သည်။

ဦးဘရဲထင်သည် ခေါင်းငုံ့၍ ပိုက်မာလိုက်၊ စလင်းခုန် ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်၍ သားလာမလာ ခေါင်းမော် ကြည့်လိုက် မိုးလင်းသည်နှင့် လွတ်လိုက်သည်။ မှန်းတည့်သည်တိုင် ပြန် မရောက်။

သူ့ရောက်မှ ငါးမျှားတန်း ကြီးအသစ်လဲတော့မည်။ သည် ညနေ ကြီးတန်းပြီးလျှင် ထမန်းပင်အောက်ထဲ စောင့်ကြည့် မည်။ ကျွဲချိုလေးခုနှင့် လောက်စာလုံးတစ်ထပ် ဆောင်ထား မည်။ ငါးမျှားတန်း ကြီးလာဖြတ်လျှင် လူစိမ်းလူကျက်မခွဲဘဲ ပစ်မည်။ သူ့မျှားထမ်းအိုးခွဲသော သင်္ဘောစုံသားကို မှတ် လောက်သားလောက်အောင် ဆော်ရမည်။

‘အဖေ’ ဟုလောခေါ်သံကြောင့် ဦးဘရဲထင် လူးလဲတု သည်။ ‘ဟေ’ ဟုထူး၍ ထထိုင်ချိန်တွင် ရဲမာန်ထည်း တဲထဲ ရောက်သည်။ ပခုံးပေါ်ကအထပ်တွေကို ကွပ်ပျစ်ပေါ်ချအည့်။ ပုဆိုးဖြင့် အပေါ်စင်ြင့် ချေးသုတ်သည်။

‘အဖေ အိပ်နေတာလား’

‘အေးကော... ပိုက်စာပြီး ထဲထဲဝင် ခဏလှဲရမ်းနဲ့ ဓမ္မာခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ တေ့ကောင်... ငါးမျှားတန်းကြီးဖြတ် ပြန်ပြီကွ’

ရဲမာန်၏ မျက်ခုံးသည် ဆတ်ခနဲ မြင်တက်သည်။ ပုဆိုး အပေါ်ဖြင့် တဖျတ်ဖျတ်ယပ်ခတ်ရင်း...

‘ဟုတ်လား... တယ်သူ့ဖြတ်တာလဲ အဖေ’

‘ဘယ်သိမလဲကွ၊ ငါလဲ တစ်မနက်လုံး အဲဒါ စဉ်းစားနေ တာ၊ သူ့ အလိုလိုတော့ ကြိုးမပြတ်ဘူး၊ အဖြတ်ခဲရတာ၊ ကြီး ပြတ်တေ့ ပြန်ကြည့်တော့ အနာအဆွေး မရှိဘူး၊ ချိတ်အ ပြည့် တွင်းဖြစ် မဟုတ်ဘူး၊ နေ့ဝေးနိုင်ငံကထုတ်တာ၊ နံပါတ်-၉ ငါးမျှားချိတ်တစ်ဘူးကို နှစ်ဆယ်ငါးဆယ်တောင် ပေးရ တယ်၊ အချောင်းတစ်ရာဟာ သိပ်မကျန်တော့ဘူး၊ သည်တစ် ခါပြတ်ရင် နံပါတ်-၉လဲ ကုန်ပြီ’

‘ငါးမျှားချိတ် အသေးကုန်လဲ အကြီးနဲ့မျှားတာပေါ့ အပေရာ နှစ်မြှောမနေပါနဲ့၊ ငါးမျှားချိတ်အကြီးတွေ နံပါတ်-၃ ထို့၊ ၄ ထို့ ကျန်ငါးသေးတယ်၊ အဖေတို့လူကြီးတွေက ကြံစဉ် ပူထတ်တယ်၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အစောင်းချည်းပေါ့၊ ငါးမျှားချိတ်အကြီးသုံးတော့ ငါးပတ်ထို့၊ ငါးရွေးတို့လို ငါး ကြီးရတယ်၊ ငါးမျှားချိတ် အသေးတွေနဲ့ ကြီးတန်းတော့ ငါးရံ ထို့ ငါးပြက်တို့ထို့ ငါးသေးသေးနဲ့ ကျေနပ်ရတယ်၊ အဖေလိုချင်ရင် ဦးမြစ်နို့ထို့ ငါးဝယ်တဲ့အခါ နံပါတ်-၉ ငါး မျှားချိတ်တွေ မှာလိုက်၊ ငွေရှိရင် ပစ္စည်းဈေးပါဘူး’

ဦးဘရဲတင်သည် ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကို ကောက်ကိုင်
သည်။ ယှပ်ယှပ်နှစ်နှစ်ဆဲ၍...

မအေ...မိချောင်းမင်း ဧရာဝင်းပြင်မနေနဲ့၊ ဘယ်အချိန်
ဘယ်ရာသီ ဘယ်နေရာမှာ ဘာပိုက်ချရမယ်၊ ဘယ်ငါးမျှား
ချိတ် ဆုံးရမယ်ဆိုတာ မင်းထက်ငါသိတယ်၊ ခုချိန်က ဆောင်း
ပုရစ်ကျချိန်က၊ ငါးစာက ပုရစ်ပဲပွိုတယ်၊ ပုရစ်ကို ငါးမျှား
ချိတ် အသေးနံပါတ်-၉ တို့ ၁၀ တို့မှာမတပ်ဘဲ မင့်ပစ္စည်းနံပါတ်
ခုလို ငါးမျှားချိတ်အကြီးမှာ တပ်ကြည့်ပါလား၊ ရမလား
လို့၊ မင်းတို့က မရှိရင် ဝယ်မယ်၊ ကုန်ရင်ဝယ်မယ်၊ ဒီ
လောက်သိတဲ့ကောင်တွေ ငါမကျေနပ်တာက ငါးမျှားတန်း
ကြိုး အကောင်းကြီးတွေ ခဏခဏပြတ်တစ၊ တောက်...
ဘယ်ခွေးသုခိုးလူချက်လဲ မသိဘူး၊ နေပါဦး၊ မင်းကလဲ ရွာကို
တစ်ခါသွားရင် ဆေရွာသွားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ တော်တော်နဲ့ ပေါ်
မလာဘူး

ဦးဘရဲတင်သည် ဆူငေါက်စကားထဲ ရွာမှာ ရဲမာန်ကြာ
သည့်ကိစ္စ ပေါင်းထည့်သည်။ ရဲမာန်သည် စပ်ပြုပြုလုပ်၍...

အဖေကလဲဗျာ ရွာကို သုံးလေးရက်တစ်ခါ သွားရတာ
အမေနဲ့ စကားပြောရသေးတာပေါ့၊ အမေကမှာတယ်၊ နောက်
တစ်ခါ မငိုအဖေကို လွှတ်လိုက်တဲ့ ခုတခလော ငါ့အိပ်မက်
တွေမကောင်းဘူးတဲ့

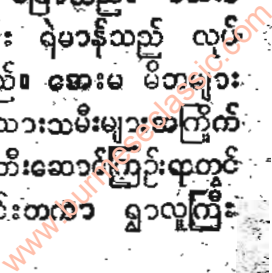
ဦးဘရဲတင်သည် မီးခြစ်ရွာသလိုလို ဘာလိုလိုဖြင့် ဟိုတို
သည်သည် လျှောက်ကြည့်သည်။ ညည်းထလို ညည်းထလိုအသံ
ဖြင့်...

‘ဒီမိန်းမ ဘာမျှား အရေးပေါ်ပြန်ပြီတဲ့၊ မသိဘူး၊
အလကားနေရင်း မှာနေတာပဲ’

ဦးဘရဲတင်သည် ဆေးလိပ်ကိုင်၍ တဲအပြင်သို့ ထွက်သွား
သည်။ ခါးတကယ်မတိုင်ခင်က ယားတယ်လို့ တွန့်တတ်သော
အဖေသည် နှစ်ရက်သုံးရက်ကြာအောင်မနေ ညနေစောင်း
သည်နှင့် ရွာသို့ သုတ်ခြေတင်မည်ကို ရဲမာန်သိသည်။

ရွာမှာကြာလို့ အဖေဆူမည်ဆိုလည်း ဆိုစရာ၊ ရွာထောက်
သည့်အခါ ငါးရုံ ခြောက်မျှားကို အိမ်မှာထား၊ အမေနဲ့
စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပြော ဆန်ထုပ်ယူပြန်လာလျှင် ဘာမှ
မကြာ။ နံနက် ၆ နာရီ နှင်းမကွဲမိက ထဲသွားထပြင် နေမပူ
ခင် နှင်းပြယ်စ ကြီးနာရီခန့်တွင် တဲသို့ပြန်ထောက်နိုင်သည်။
သို့သော် ရဲမာန်သည် ဆွမ်းခံချိန်တွင် ရွာပြင်က ကုလားပဲ
ခင်းထဲမှာ အေးမနှင့် စကားပြောကောင်းလျက် ရှိသည်။
ပေါင်းနှုတ်ဆလိုလို မြေဆွသလိုလိုနှင့် နေစာလှူရင်း ရှေ့ရေး
ကို တိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်။

အေးမက တပေါင်းပွဲမတိုင်ခင် သူ့မိဘများထံ လာထောက်
ကြောင်းလမ်းဖို့ လုပ်ငန်းတွေလည်းပြီးခါစ မိုးလေလည်း
ကင်းသောကာလမို့ အချိန်ကောင်းဟု ပြောသည်။ အေးမ
စကားများက ရှေ့ဆောင်သော်လည်း ရဲမာန်သည် လုပ်
ဆောင်ချက်ဖြင့်လိုက်ရန် တွန့်ဆုတ်မိသည်။ အေးမ မိဘများ
ဖြစ်ကြသော ဦးမြတ်တီ၊ ဒေါ်ခွန်သည် သားသမီးများအကြိုက်
ထက် သူတို့အကြိုက်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးဆောင်ရွက်ပြီးထုတ်
နာမည်ကြီးသည်။ ကျောင်းတကာ၊ ပဉ္စင်းတကာ ရွာလူကြီး

များမို့ ထော်ရုံတန်ခိုး ရွာသားကို သူ့ သားသမီးနှင့် တန်သည် ဟု မထင်။

အေးမအစ်မ အေးဘုံနှင့် ကူးတွဲမို့ သော ကိုစိန်မွန်တို့ ချစ် ကြိုက်ကြစဉ်ကလည်း ကဲ့အောင် စိမ့်ခဲ့သည်။ လူကြီးမိဘ စုံလင် စွာဖြင့် ကိုစိန်မွန်သွားရောက်ကြောင်း လမ်းစဉ်ကမငြင်း။ ချို သာယူငှာစွာဖြင့် လူငယ်ချင်း ရည်ငံသင့်မြတ်ကြရင် ပြီးတာ ပါပဲဟု လက်ခံသည်။ တောင်းရမ်းဖို့အတွက်မူ 'ငွေသုံးသိန်း ခါမုဟေတ် ရွှေ ၁၅ ကျပ်သား တင်တောင်းပါ' တဲ့။ အပြစ် ခိုင်းလို့မရ၊ အလျှော့ခိုင်းလို့မရ။ 'ဒါ ဈေးရောင်းတာ မဟုတ် သူး၊ သမီးတောင်းတာ၊ ထုံးတမ်းစဉ်လာကိစ္စဟု ခေါ်စွန့်က အပြတ်ပြောသည်။ ကိုစိန်မွန်တွင် ဤမျှ ငွေကြေးတယ်မှာ ရှိ မည်နည်း။ တဆွဲလုံး တစ်မျိုးလုံး ပိုင်ဆိုင်သမျှကို စုလျှင် လည်း မရှိ။ တစ်သက်လုံး ကုန်းရန်းရှာဖွေလည်း မပြည့်။ သို့ဖြင့် ချစ်သူနှစ်ဦး ဝေးကွာခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဦးမြတ်စံ၊ ဧဝါစွန်တို့သည် သူတို့သဘောတူ ကြည့်ဖြူသော ပဲအငယ် တော် တစ်ယောက်နှင့် စပ်ဟပ်ပေးစားခဲ့သည်။

အေးမအစ်မက အစ်ကို၊ အစ်မများလည်း ချစ်ကြိုက်ကြ စည်မှာ တခြား၊ လက်ထပ်ဖြစ်တော့ တခြား။ ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်၏တူ၊ ကျောင်းဆရာမ ဆေးဆရာ စသည့် သူ့မိဘ များ သဘောကျသောလူများနှင့်သာ ရကြသည်။

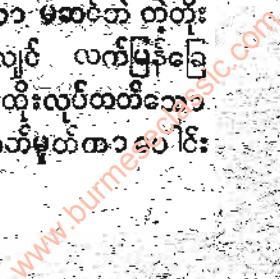
ရဲမာန်သည် အေးမ မိဘများ သဘောကျသော အတန်း အစားထဲတွင် ပေါ်။ 'တင်္ဂါညည်သား၊ အကုသိုလ်ကောင်း ဟု အခေါ်ခံရကတည်းက ရဲမာန်ရင်ထဲ မျက်ခဲ့သည်။ သူ့ကွာ

ထောက် ကြောင်းလမ်းလျှင် ကိုစိန်မွန်ထို 'ငွေသုံးသိန်း၊ ခါမု ဟေတ် ရွှေ ၁၅ ကျပ်သား'ဟု ပြောလိုက်ပါက ရဲမာန် မတတ် နိုင်။ မတင်နိုင်အောင်တောင်းမြာ သေချာသည်။ ရဲမာန်တို့မှာ မြေရရှိ၊ ယာမရှိ၊ နွားမရှိ၊ ငွေမရှိ၊ ရွှေမရှိ။ သူ့မှာရှိသည်က ငါး။

အေးမစိတ်မချမ်းသာမှာစိုးသဖြင့် သူ့မိဘများ မခံကောင်း ကြောင်းကို မပြောဘဲ ရဲမာန် နှုတ်ပိတ်ခဲ့သည်။ 'အချိန်ရပါ သေးတယ် အေးမရယ်၊ အခု နတ်တော်လ မဟုတ်လား။ ဒီ ကြားထဲ ငါထောက်ဦးမှာပဲ။ ကောင်းသလို စီစဉ်တာပေါ့'ဟု စကားကို မရေမရာပြော၍ ပြန်ခဲ့သည်။

ရဲမာန်သည် သူ့ အဖေ ဦးတရဲတင်လို ဂင်တို့တို့၊ မည်းမည်း ကြမ်းကြမ်းမဟုတ်။ သူ့ မိဘနှစ်ပါးတွင်ရှိသော အယုံအကြည်ကို အမေ့ရသည်။ အမေလို ဖြူသွယ်သည်။ အဖေလို ဝမ်းရိုးကား ထည်။ မျက်လုံးထောက်သည်။ နှာတံပေါ်ဖော်သည်။ အမေ နှင့်တူ၍ နှုတ်ခမ်းပါးပါးသည် အပေနှင့်တူသည်။

အမေနှင့်ရွာတွင် အနေနည်း၍ အဖေနှင့် နှုတ်တောင် အနေ များသူမို့ လူမှုရေးနားမထည်။ လူ့ အကြိုက်လိုက်၍ နေထိုင် ပြောဆိုတတ်ခြင်းမရှိ။ ဘာကိုဖြစ်ဖြစ် မျက်တောင်မတတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်တတ်သောအကျင့်၊ စကားတန်ဆာ မဆင်ဘဲ တဲတိုး ပြောတတ်သောအကျင့်၊ စိတ်အခန့်မသင့်လျှင် လက်ပြန်ခြေ ပြန်သောအကျင့်၊ အားနာမှုမရှိဘဲ တငုတ်ထိုးလုပ်တတ်သော အကျင့်တို့ကြောင့် ရဲမာန်ကို ရိုင်းသည်ဟု သတ်မှတ်ကာ ပေါင်း သင်းဆက်ဆံချင်သူ နည်းသည်။

၂၁၆ ကိုရီးယား

ရဲမာန်တင် ရင်းရစ်နှီးနှီး ပေါင်းရမည်လူ့ စကားကောင်းကောင်း ပြောရမည့်လူဆိုလို့ ထစ်ရွာလုံးမှာ အေးမတစ်ယောက် တည်းရှိသည်။ သူ့အမေနှင့် တွေ့သည်အခါ ကောင်းကို လို ထလောက်သာပြောသည်။ အစ်မများကိုမူ သံယောဇဉ်လည်း နည်းသည်။ ချစ်ခင်မှုလည်းနည်းသည်။ သူ့အိမ်ထောင်နှင့် သီးခြားနေကြသဖြင့် ရွာလာတိုင်း မတွေ့ပြစ်။

ရဲမာန်သည် အေးမနှင့်တွေ့လျှင် အချိုးပြောင်းသည်။ ချစ် သာပျော့ပျောင်းသည်။ ကြောင်လိမ္မာလေး တစ်ကောင် နေသည်။ သူ့ကို ချစ်ခင်ယုယမှု ပေးနိုင်သူ ဟူ၍ လောကတူ လူနှင့်ယောက်သာ ရှိသည်ဟု ရဲမာန်ထင်သည်။ တစ်ယောဝ သန္ဓ်အဖေ၊ တစ်ယောက်သည် အေးမ။

ရဲမာန်သည် နောက်မှာထိုင်၍ ပဲကိုင်ရင်း လှော်သည်။ ဦးတင် ရပ်နေသော ဦးဘရဲတင်သည် ငါးရိုနိုင်သော ချို ငါးမြူးနိုင်သော နေရာကိုရှာသည်။ ငါးများတန်းကြ ချည်ရမည့်အပင်ကို ကြည့်သည်။ ဦးဘရဲတင် လက်ညှိုးထိုးစေ သက်၍ လှေဦးလှည့်သည်။ ညွှန်ရာသို့ လှော်သည်။

ဦးဘရဲတင်သည် မီးမရှိသော်လည်း အပြုကိုက်ထားသော ဆေးလိပ်ကို ပါးစပ်မူ၍ အုန်းမွတ်ခွက်ထဲ ထည့်သည်။ ခွက်ကို လှေနှုတ်ရာ ကပ်ချသည်။ တန်းကြိုးကို ကောက်ထိုင်၍ လှေဦးမှာထိုင်သည်။ သူ့အမေ၏ အပြုအမူကြောင့် ရှေ့ သစ်ပင်တွင် တန်းကြိုးချည်မည်ဟု ရဲမာန်သိသည်။ ရေထဲတွင် ပေါက်နေသော အပင်များအနားသို့ ရောက်သော် ဦးဘရဲတင် သည် အကိုင်းကို ဖမ်းသွယ်သည်။ ရဲမာန်သည် လှေအချိန်သေစေ ရန် တက်ကို နောက်ပြန်ခတ်သည်။

ရေအနက်သည် ရစ်ခိုခိုသာရှိမည်။ ရေအောက်ထဲ သစ်ပင်များကို မြင်နေရသည်။ တချို့အပင်သည် ရေပေါ်သို့ အရွက်များလှောက်ကာ ပေါ်သည်။ တချို့အပင်သည် တစ် တောင်ကျော် နှစ်တောင်ခန့် ပေါ်သည်။ တချို့အပင်သည် အကိုင်းအခက်များ ပေါ်သည်။

ငါးများတန်းကြိုးသည် ရှစ်တောင်ခန့်ရှည်သည်။ ကြိုးစ တစ်ဖက်ကို သစ်ကိုင်းမှာ ချည်သည်။ နောက်တစ်ပင်သို့ ဦးဘရဲတင် လက်ညှိုးထိုးသည်။ ရေစုန်မိုး လှော်ရာမလို။ ရဲမာန်သည် ဝဲစိန်း၍ မျှောသည်။ ဦးဘရဲတင်သည် တန်းကြိုး ကို လျော့ပေးသည်။ ချည်စဉ်အပင်သို့ ရောက်သော် ကြိုး အတမ်းအလျော့ ချိန်ခ၍ အကိုင်းမှာပတ်သည်။

တန်းကြိုးသည် ချောင်းရေအထက် တစ်ထွာကျော်ကျော် ခန့် အကွာတွင် မလျော့မထင် ရှိနေသည်။ တန်းကြိုးထင်း လျှင် ငါးရုန်းထည့်အခါ ငါးများကြိုး ပြတ်တတ်သည်။

တန်းကြီးလျော့သည့်အခါ ငါးက ငါးများချိတ်နှင့် ငါးများကြီးကို မျို၍ ဆောက်သို့ ဆွဲချလျှင် ရေအောက် အပင်များနှင့် ငြိတတ်သည်။ ရုန်းရင်းခတ်ရင်း ငါးပြုတ်တတ်သည်။

တန်းကြီးဆွဲပြီးသောအခါ ငါးများချိတ်ပါသည့် ငါးများကြီးကို တန်းကြီးမှာချည်သည်။ ငါးများကြီးသည် တန်းကြီးလောက် အလုံးမကြီး။ ကြီးမျှင်မှ ကြီးကို မမြင်ရမှ ငါးသည် အစာဆီသို့ လာရဲသည်။

ငါး များ ချိတ် ကြိုး ထစ်ချောင်းနှင့် တစ်ချောင်းတစ်တောင်ခန့် ခွဲသည်။ ကြိုးထစ်ချောင်း ချည်ပြီးလျှင် ရဲမာန်သည် ရေကို လှော်တက်ဖြင့်ဆွဲ၍ ရှေ့နည်းနည်း တီးပေးသည်။ တန်းကြိုးတွင် ချိတ်ကြိုး ချည်သည့်အခါ ကြိုးအရှည်ကို ရေထဲ ငါးများချိတ် မြှုပ်ရဲထားသည်။

ပလိမ်းထဲတွင် ခုန်ပေါက်လျက်ရှိသော ပုရစ်များကို လက်ဖြင့် စမ်း၍ နှိုက်သည်။ ပုရစ်များစာ ဦးဘရဲတင်၏ လက်ချောင်းများကို ကိုက်သည်။

ဦးဘရဲတင်သည် ပုရစ်၏ အတေစင်နှင့် ခြေထောက်များ ပူးနေအောင် အုပ်ကိုင်၍ ဆွဲယူသည်။

ပုရစ်ကုပ် (ဂုတ်) မှ အမြီးထိ ငါးများချိတ် သွင်းသည်။ ပုရစ်ကို ရေပေါ်မှာ ဝမ်းလျှားမှောက် အနေအထားအတိုင်းထားသည်။ မသေမရှင် ပုရစ်သည် ရေကူးသလို ရုန်းကန်လျက် ရှိသည်။

ရဲမာန်သည် သူ့အဖေလို ပုရစ် ကုပ် (ဂုတ်) ထဲ ငါးများချိတ် မထိုးရဲပေ။ သူက အထောင်ပုံမှာ ချိတ်သည်။ သို့မဟုတ်

ပုရစ်ခါးမှာ ချိတ်သည်။ ပုရစ် ခြေအောက်ကို ရေနှင့် မထိတထိထားသည်။ တဖျတ်ဖျတ်ရုန်းသော ရေထဲက ငါးများကို ဖိတိခေါ်သည်။ အစာမြင်၍ ငါးများချိတ် မထင်သော ငါးသည် ခံရပြီသာမှတ်။

ကိစ္စဝိစ္စ ပြီးသည့်နှင့် ကမ်းသို့လှော်သည်။ ကမ်းပေါ်သို့ ဦးဘရဲတင်တက်သည်။ ရဲမာန်သည် လှေဝမ်းထဲရှိ ရေများကို ဘူးသီးခြောက်ခုကိုဖြင့် ဖက်ထုတ်သည်။

‘ဟေ့ ကောင်၊ ရေပက်ပြီးရင် တဲကို မင်း ပြန်စော့၊ ငါ မိမှာ စောင်ကြည့်ဦးမယ်’

ရဲမာန်သည် ပြုံးစိစိလုပ်၍...

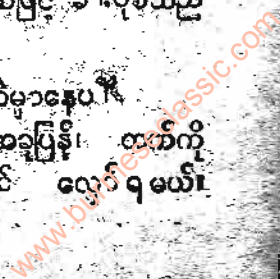
‘တစ်ညနေလုံး အဖေ ထိုင်ကြည့်မှာထား၊ ရွာကို မသွားဘူးလား၊ အမေ မှာတယ်’

‘တစ်ညနေမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ညလုံး ထိုင်ကြည့်မှာ မီးလင်းမှ ငါးဖြုတ်မယ်၊ ဘယ်ကောင်လက်ချက်ဆိုတာ သိမှ ရွာဆွေးမယ်၊ တန်းကြိုးဖြုတ်တဲ့ကောင်နဲ့တွေ့ရင် ဟေ့ ကောင် မိမှာ ကြည့်စမ်း၊ တွေ့လား လေးဂွ...၊ ဆော်ထည့်လိုက်မယ်’

ဦးဘရဲတင်သည် ခါးပုံစံထဲ ထည့်ထားသော ကျဲချိုလေးခုကို ထုတ်ပြသည်။ လောက်စာလုံးအပြည့်ရှိသဖြင့် ခါးပုံမှာ သည် အိတ်ကျလျက်။

‘ကျွန်တော် စောင်ပါမယ်၊ အဖေက တဲမှာနေပါ’

‘ဟေ့ ကောင် လျှာမရှည်နဲ့၊ တဲကို အခုပြန်၊ တက်ကို လှေထဲမှာထားခဲ၊ အရေးအကြောင်းရှိရင် လှော် ရမယ်၊’

တဲရောက်တာနဲ့ ညနေစာချက်ပြီး ငါ့ဆီလာပို့၊ တန်းကြို ပြတ်တဲကိစ္စ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းအိမ်မှ တဲကို ပြန်လာခဲ့မယ်

ဦးဘရဲတင်၏ တစ်ချက်လွတ်အမိန့်ကြောင့် စောဒကအဖ ဧည့်ခန်းပိတ်ပိတ်သည်။ ရေကုန်အောင်ပက်သည်။ တက် ထွေစမ်းထဲချထားခဲ့သည်။ လှေဦးသို့ လျှောက်သည်။ က ပေါ်လွှားခန့်ခန့်သည်။ လှေဦးကိုဆွဲ၍ ကုန်းအစစ်ဝက် တစ်စက် တင်သည်။ လှေကြီးကို သစ်ပင်မှာ ချည်ခဲ့သည်။

ဦးဘရဲတင်သည် တန်းကြိုးအောက်တွင် ထမုတ်ပျတ် လျက်ရှိသော ပုရစ်မျှားကို ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။ ရဲမာန်အ တဲအဝင် ခလုတ်တိုက်မိစဉ် တာဝဲကြာဦးမှန်းမသိ အဖေ ကျ ခြင်းကို စိတ်ထင်သည်။

အသားငါး ပေါ့သော်လည်း ဆရစ်သီးခြောက် ချဉ်း ဟင်း၊ ခရမ်းသီးမီးရုတ်တို့ဖြင့် ညနေစာ မြိန်လှသည်။ ရဲမာ ယုလာသမျှကို ထမင်းတစ်စေ့ မချန် ဟင်းတစ်စက် ကျွဲ အောင် ခိုးလူးစားသည်။ နောက်ဆုံး ညာလက်တွင်ကပ်သ ဟင်းပြောင်အောင် ဦးဘရဲတင်သည် တပြုတ်ပြုတ် စုပ်သည်။

‘အဖေ ဟင်းလိုလား၊ တဲမှာ ကျန်ဆေးတယ် ပြန်ယူလိုက် မယ်’

ရဲမာန်၏ စကားကို ဦးဘရဲတင် ခေါင်းခါသည်။ ရေစပ် တွင် လက်ဆေးသည်။ လက်ခုပ်ဖြင့်ခပ်၍ ရေသောက်သည်။ ဝံ့၍ ပုဆိုးအောက်စပြိုင် လက်သုတ်သည်။ ‘ဂေ’ ဟု လေချဉ် တက်သည်။

‘ငါ့သားလက်ထု မဆိုးသူးဖေ၊ ဒီညနေ စားလို့ သိပ် ကောင်းတယ်၊ နောက်နေ့တွေစားဖို့ နေမှမကျန်သူး’

ဦးဘရဲတင်တည် ဗိုက်ကိုပွတ်၍ ရယ်ရယ်မောမော ပြော သည်။ ရဲမာန် မရယ်ဘဲ သူ့ အဖေပျက်နာ ငေးစိုက်ကြည့်သည်။ ‘ညနေက အဖေ စောဦးပြီးပြီ၊ ဒီည ကျန်ခဲအော် စောဦး မယ်၊ နှင်းကျတယ် အဖေ အအေးပတ်လိမ့်မယ်’

ဦးဘရဲတင်သည် ဆေးလိပ် မီးညှိနေသဖြင့် စကားမပြန်ဘဲ ခေါင်းယမ်းပြသည်။ ဆေးလိပ်မီးစုံအော် နှစ်ဖွာ သုံးဖွာ ဆက်တိုက်ဖွာသည်။ ဆေးလိပ် မီးခိုးပျားကို ဓုတ်ထုတ်ပြီးမှ...

‘ငါ့စောဦးပါမယ်၊ ရေအဖန်အောက်မှာ အိပ်မယ်ကွာ၊ နှစ်ဖေပြောနဲ့ မီးအည်းသည်းရွာတာတောင် လိုတယ်၊ မပူပါနဲ့ ငါတိငါ လုပ်စားတာ အဲတိုပြီ မင်း သွားအိပ်’

‘ကျွန်တော်လဲ အဖေနဲ့အတူ စောဦးမယ်’

ဦးဘရဲတင်သည် ရဲမာန်၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက် သည်။ တေဂက်ပြောင်သော မျက်လုံးပျားက ‘ဘာပေးပြာ မနေနဲ့၊ တဲကို မင်းပြန်အိပ်’ ဟု ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ရဲမာန်

သည် မျက်လွှာချ ခေါင်းငုံ့သည်။ ဟုတ်ကုန်အပေ၊ ကျွန်တော် ပြန်ပါမယ် ဟု နာခံခြင်း ဖြစ်သည်။

ရဲမာန် ပြန်သည်နှင့် ဦးဘရဲတစ်သည် ရေသဖန်းပင်အောက် သို့ နေထုရွှေ့သည်။ ပြောက်လေ အကွယ်တွင် ထိုင်သည်။ ဆောင်းနေသည် အကျမြန်သည်။

ဦးဘရဲတစ်၏ မျက်စိအောက်မှာပင် မြင်း လှ တောင် နောက်သို့ နေလုံးမြုပ်သည်။

ကောင်းကင်တွင် ဖုန်ဆီထောင်သန်းသည်။

ထိုနောက် အလင်းရောင် မှိန်ဖျော့သည်။ သစ်ပင်ကို မြင်ရ သော်လည်း တန်းကြိုးကို မမြင်တော့ပေ။ ထိုနောက် ချောင်း ရယ်၊ ကမ်းရယ်၊ တွင်းရယ်၊ အောင်ရယ်၊ ခွဲလို့မရအောင် တပြင်လုံး မေ့ခင်သည်။

ဆောင်းအဆေးနှင့် သားရဲတိရစ္ဆာန်ဘေးမှ ကာကွယ်ရန် မီးဖိုသည်။ ညဉ့်၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းတွင် သစ်ရွက်ပေါ် ဖိုးစီး ပေါက်ပေါက်ကျသော နှင်းစက်တို့၏ ဖြိုးဖြိုးပြောက်ပြောက် အသံသည် ကျယ်လာ၏။

ငှက်ဆိုး တစ်စောင်သည် ထစ်ပင်ပေါ်နား၍ တဝီဂီ အော်သဖြင့် လေးခုထုတ်ကာ လှမ်းပစ်သည်။ မေ့ဝင်နှင့်မည်း မည်းမို့ မှန်ဖို့ထက် ပျံဖို့သာလိုသည်။

ဦးဘရဲတစ်သည် သားသမီး ငါးယောက်အနက် တစ် ယောက်ထည်းသော သားလေး ရဲမာန်ကို အချစ်ဆုံး။ သမီး ချည်း အက်တိုက်ပေးသဖြင့် စိတ်ပျက်အားလျော့စဉ် သားတော် လေးကို သူ ရခဲ့သည်။

'သမီး လေးထောက်ကို ငင်းယူ၊ သား တစ်ယောက်ကို ငါပေး' ဟု တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာ သူ တစ်ယောက်တည်း ချစ်ခဲ့သည်။ သား ငယ်စဉ်ကတည်းက ပန်းပေါ်တစ်၍ သူ သွားလေရာ ခေါ်သည်။

သားလေး လမ်းလျှောက်တတ်သည့်အခါ လက်ဆွဲ၍ ခေါ်သည်။

ငယ်စဉ်က ချူချာသဖြင့် ဆေးကျေး၊ ဆေးလူး၍ ဝိုးဓမ္မး သလို မွေးခဲ့ရသော ကလေး၊ အရွယ်ရောက်သည့်အခါ သန် မာရှည်လျားလိုက်သည်မှာ သူ့ အရပ်ကို ကျော်သည်။ သားကို သူ့ လိုဖြစ်အောင် သင်သည်။ သူ့ လိုတတ်အောင် သင်သည်။ သို့သော် သားသည် သူ့ လောက်မကြမ်း၊ သူ့ လောက် ခံနိုင် ရည်မရှိ။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ဈေးတတ်သော်လည်း ဈေးလျှင် အသည်းအသန်၊ ထို့ကြောင့် သားကို မာန်မဲ့၍ တဲမှာ အဆိပ် ခိုင်းရသည်။ မျက်နှာ မသာမယာဖြစ် ပြန်သွားသော သား အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

သားရှိမည်တဲကို မျှော်ကြည့်သည်။ ပီးရောင်မမြင်ရ၊ တဲ အရိပ်အယောင်လည်း မတွေ့ရ။ မီးဖိုပတ်ခန်းကျင် နေရာ ကွက်ကွက်လေးမှလွဲ၍ အရိပ်ရွှန်ချက်နာသည် မေ့ဝင်နှင့်မည်း မည်း ထွက်လာမည့်လကို မျှော်သည်။ ရရှိမည့် လရောင်ကို တောင်စာသည်။

အမြင်မရသဖြင့် အကြားကို အသုံးချသည်။ ရေထဲကို နှစ် ဝှင့်သည်။ ထောင်သောင်းမကသော ပုရစ်သံတစ်စုံတ နှောင်း ယှက်သည်။

ခူးထုပ်ထုပ်မီးလှိုင်း စိုက်လာသဖြင့် သက်လှေရန်မြစ်သည်။
 ကွင်းသိုင်းထားသော ပုဆိုးအပိုကို ခြုံသည်။ သစ်မြစ်ပေါ်
 ခေါင်းတင်သည်။ မျက်စိခိုက်သည်နှင့် ဆိပ်ချော်သည်။ မည်မျှ
 ကြာကြာဆိပ်ခဲ့သည် မသိ။ 'ပလ္လ...ပုလ်' ဟူသော အသံကျယ်
 ကြောင့် ပျက်ဆိုးသည်။ ခေါင်းထောင်သည်။ ထု ထိုင်သည်။
 မီးဖိုတွင် မီးထောက်မရှိ၊ မီးတိုခဲခဲရဲရဲနှင့် ပြာမဖူးပေး ကျန်
 သည်။ လက်ကိုင်ပြု လေ့ထောင်ရှိသည်။ မထင်လည်း မပြတ်သား။
 နှင်းကြောင့် မှန်ရီဝေဝါး...။

မုန်း

အသံလာရာသို့ မုန်းကြည့်သည်။ ငါးများတန်း ကြိုးချ
 သောနေရာတွင် ရေဂယက်ဝိုင်းကြီးကို ဖြောင်ပြောင်လက်လက်
 တွေ့သည်။ ထင်းတစ်စ ကောက်ကိုင်သည်။ ပြင်သောနေရာသို့
 ပြေးသည်။

ချောင်းထဲတွင် လှေမရှိ။ ဗုမရှိ။ ကေန္တ ငါးကြီးတစ်
 တောင်မိခြင်း ပြစ်မည်။ လေးငွေနှင့် လောက်စာလုံးအစား
 မိန်းကိုယူခဲ့လျှင် ကောင်းမည်ဟု ခန္ဓာင်းခါမှ အသိဝင်သည်။
 ထင်းစကို ထမ်းပေါ်ချသည်။

လှေကြိုးကိုဖြုတ်၍ ရေထဲဆွန်းသည်။ လှေနံပေါ် လက်
 နှစ်ဖက်ထောက်၍ ခုန်တက်သည်။ တန်းကြိုးချည်သောအခင်း
 ကို အပြင်းလှော်သည်။ အနီးသို့ရောက်သော် တန်းကြိုးချည်
 သောသစ်ကိုင်းသည် ညက်လျက်ရှိ၏။ တန်းကြိုးသည် တင်း

လျက်ရှိ၏။ ငါးကြီးတစ်တောင်သည် ငါးများချိတ်တင်မိသော
 ငါးများတိုလာစားရင်း ငါးများချိတ်ကြီးနှင့် တန်းကြိုးကို
 ဖောင့်၍ ရေနက်ပိုင်းသို့ ဆွဲခြင်းဖြစ်သည်။ တန်းကြိုးသည်
 ငါးကြီးထွားနှင့်ကိုက်မိလို့ ပြတ်သလား။ တန်းကြိုးတင်းလွန်း၍
 ပြတ်သလား။

တန်းကြိုးပါအားရာ ရေနက်ပိုင်းသို့ လှော်သည်။ တွေ့ပါပြီ။
 ခေါင်းကြီးကြီး မျက်လုံးပြောင်ပြောင်နှစ်လုံးက လေးမွှား
 ငါးစင်ရိုင်းလို နက်ခမ်းမွေးကို တွေ့သည်။ အကြေးခွံမပါ၊
 တစ်ထောင်ကျော်ကျော်ခန့်ကျယ်သော ငါးပါးစပ်တင် အား
 ကြီးများ ထိုးထိုးထောင်ထောင် လှေထဲလာသည်နှင့် ငါး
 ကြီးသည် စုပ်ခနဲငုပ်သည်။ တန်းကြိုးသည် ထောင်ခနဲ ပြတ်
 သည်။ လျှစ်တစ်ပြက်သာမြင်သော်လည်း ငါးရွေးဟု ဦးထရဲထင်
 သိသည်။ တက်ပြင်လှမ်းရိုက်သည်။ ခပ်မာမာအရာနှင့်ထိတော်
 လည်း အားပျော့သည်။

'ရဲမာန်... ရဲမာန်... ဟေး... ရဲမာန်'

သားကို ထော်ခေါ်သည်။ မျက်စိက လှိုင်းဂယက်ထူသော
 ရေပြင်ပေါ်ကြည့်သည်။ ငါးရွေးကိုရှာသည်။ 'ကွန်းမှာ မြေ
 ပေး၊ ရေမှာ ငါးရွေး' ဟူသော ဆိုစကားရှိသည်။ သားစား
 ငါးမျိုး၊ ငါးကြီးမျိုးမို့ လက်အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည်။ နေပြီ
 ရှင်းရန် ဦးထရဲထင် ကြံသည်။ ဆိုသော် ဆူ မှာ လေးနှင့်
 တက်မူလုံ၍ လက်နက်မပါ။ ရဲမာန်လာလျှင် ဘေးဖြစ်ဖြစ်၊
 မိန်းပြစ်ပြစ် ပါနိုင်သည်။

'ရဲမာန်...ရဲမာန်'
ဦးဘရဲတင်၏အသံသည် တောထောင်တို့ကို ရိုက်ခတ်၍ ပဲ-
တင်သံ ပြန်လာသည်။

သူ့ကို ခေါ်သံကြားလိုက်သဖြင့် အိပ်မက်လိုလို အဟုတ်
လိုလို ထင်နေစဉ် 'ရဲမာန်' ဟူသော ပဲ-တင်သံကို ဆက်တိုက်
ကြားသော် စောင်ကို တွန်းကန်၍ ထုရှပ်သည်။ အဖေ အသံ
ဖြစ်သည်။ ပုဆိုးကို ထုတိုတင်းတင်း ပြင်ဝတ်သည်။ ခေါင်းအုံး
အောက်က လက်နှိပ်ခတ်မီးကို ယူသည်။ အခန်းထောင့်တွင်
ထောင်ထားသော မိန်းကလေးကို ယူသည်။ တစ်ရံခိုင်းပြေး၍ တံတံခါး
ကို ပခုံးစောင်း တိုက်ချသည်။ ဝုန်းခနဲလဲကျသော် တံခါး
ရွက်ပေါ် ဖြတ်နင်းသည်။ နှင်းကာသဖြင့် လက်တစ်ကမ်းထက်
ကျော်၍ မမြင်ရ။ လမ်းမရှာတော့ဘဲ ငါးမျှားတန်းကြီးချသော
နေရာ တည်တည်မှန်း၍ ကိုင်းပင်များကြားမှ တိုးဝေ့ပြေး
သည်။ ရိုးတံများက သူ့မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်သည်။ ထိုကြောင့်
မျက်နှာရေ တင် လက်ကာ၍ ပြေးသည်။

ဦးဘရဲတင်သည် တက်ကစုံကိုင်ကစ မတ်တတ်ရပ်၍ ငါး
ရွေးထို ရွာနေစဉ် ငါးခေါင်းကြီးသည် လှေထိုင်မှ ဝှမ်းဆိုပေါ်

လာသည်။ ဦးကိုပင်၍ မှု့သလိုဖြစ်တာ ရေထဲသို့ ဦးဘရဲတင်
ပြုတ်ကျသည်။ လက်တွင် လှော်ထက်ပါသဖြင့် ငါးပေါ်သော
နေရာသို့ ကူးသည်။ တက်ဖြင့်လှမ်းရိုက်သည်။ ထိုသည့် ပျော့စိမ်
မို့ ကိုယ်လုံးလား၊ အမြီးလား၊ ချက်ကောင်း မဖြစ်နိုင်။

'ဗွမ်း...ဝုန်း?' ဟူသော အသံကြောင့် ရဲမာန်သည် ကိုင်းပင်
များကြားမှ ခုန်ထွက်သည်။ ချောင်းထဲတွင် မှောက်နေသော
လှေကို တွေ့သည်။ အဖေ အသံမှာလဲ။

'အဖေ...အဖေ'

ဟော...ရဲမာန်အသံပါလား။

'ရဲမာန်...အဖေသည်မှာ...အား'

တက်ထောင်၍ မြှောက်ပြသည်။ ဝမ်းသာအားရ အော်
လိုက်စဉ် ညာဘက်ပေါင်သည် ခားနှုတ်ထိုးခံရသလို နာကျင်
သည်။ ငါးရွေးကိုက်ပြီး နာနာကျင်ကျင် အော်ဟစ်စဉ်
ဦးဘရဲတင် မျက်နှာပေါ် လက်နှိပ်ခတ်မီးရောင် ကျအည်။
ထို့နောက် ရေအောက်သို့ မြုပ်သည်။ ငါးရွေးအည့်
ဦးဘရဲတင်၏ ခြေကိုကိုက်၍ ရေနက်ထဲ ဆွဲတူးသွားသည်။

ရဲမာန်သည် အဖေ အသံလာရာသို့ လက်နှိပ်ခတ်မီး ထိုး
သည်။ လှော်ထက်ကို မြင်သည်။ ထို့နောက် အဖေ မျက်နှာ
ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်သည်။ 'စုပ်' ဆို မြှုပ်သွားပြီ။ အကြွေးခွဲမဲ
ငါးကြီးတစ်ကောင်၏ ကိုယ်လုံးပြောင်ပြေခင်ကို မြင်သည်။
တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ မှိန်းဖြူ အားကုန်ပစ်သည်။ မှိန်းသည် ငါးကို
မထိ၊ လှေကို ထိသည်။ ရဲမာန်သည် လက်နှိပ်ခတ်မီး လှော်ချ၍
ရေထဲခုန်ဆင်းသည်။ အဖေ ကို ကုရန် ကူးသည်။ လှေအနီးသို့

၂၂၀ နိုး ကိုရိုးကုန်

ထောက်ဆော် ရေမြိုင်တွင် သေးလှက်နီရဲကို ထွေသည်။ ရေ
 အောက်သို့ ငုပ်သည်။ ဘာမှ မမြင်၊ ဘာမှ မတွေ့။ လက် ဝေ
 ယမ်း၍ စမ်းသည်။ အချည်းနီး။ ရေပေါ် အခါးဖော်သည်။
 လှေကိုကိုင်၍ အသက်ရှူသည်။ အဖေ ပေါ်လှာနီးဖြင့် စောင့်
 ကြည့်သည်။ မပေါ်သော် ရဲမာန် ထပ်ငုပ်သည်။ အောက်ခြေ
 ကြမ်းမြစ်ဖောက်အောင် ငုပ်၍ လိုက်စမ်းသည်။ ရေပေါ် ပြန်
 တက်သည်။ ခေါင်းဖော် အသက်ရှူသည်။ ရေမြိုင်အနံ့ ကြည့်
 သည်။ ငုပ်လိုက် ဖော်လိုက်။ အဖေ ကို ရှာလိုက်သည်မှာ အကြိမ်
 မည်မျှ။ အချိန်မည်မျှတု ရဲမာန် မသိ။ ခိုက်ခိုက်တုန့် ချမ်းလာ
 ပြီ။ လက်ဖဝါး အရေပြားလည်း ပဲကြီးရေစိမ်သလို ရှုံ့တူ
 လာပြီ။ ကိုယ်ဖော့ဖို့ ခြေလှုပ်ရန် အင်အား မရှိ။

ရေမြိုင်တွင် ဂထက်မကျန်။ မဆီချောင်းသည် နဂိုပုံမှန်
 အတိုင်း တိတ်ဆိတ်ညင်သာစွာ စီးဆင်း။ စောစောက ရှမ်းရမ်း
 ဆန်ခတ် မပြင်ခဲ့သလို ဣန္ဒြေတရရ။

ရဲမာန် ထက်လျော့သည်။ မိုန်းကို နှုတ်သည်။ လှေကို
 ပက်လက်လှန်သည်။ လှုပ်၍ ရေထုတ်သည်။ လှေထဲက ရေသည်
 အောင်အင်ခတ်၍ ထွက်သည်။ ရေတစ်ဝက်ထွက်၊ လှေတစ်ဝက်
 ပေါ်ခါးမှ တယ်ထက်သည်။ လေထဲက ရေကျန်ကို လက်ခုပ်ဖြင့်
 မက်ထုတ်သည်။ တက်မရှိသဖြင့် လက်ဖြင့် လှော်သည်။ တမ်းသို့
 တပ်သည်။ မိုန်းကိုင်၍ ခုန်တက်သည်။

သဲမြေပေါ် မိုန်းကို စိုက်သည်။ စိတ်လျော့သော် အားလျော့
 သည်။ ဗူးညှစ်၍ မြေပေါ် ဖောက်လျက်ကျသည်။ 'အဖေဟု

ထမ်းတမ်းတတ အော်ဟစ်ငိုကြွေးသည်။ ကျောထုန်းသည်
 သိမ့်သိမ့်ခါလျက်။

ခဏကြာသော် ကုန်ခါသော ကျောထုန်းသည် ခုံးကြွယ်
 ခါ။ သဲပုန်တို့ဖြင့် မဝပူလျက်ရှိသော ဦးခေါင်းသည် မတ်
 ထောင်လာ၏။ မျက်ရည်ရွှန်းစို၍ နီရဲသော မျက်လုံးသည်
 အဆောင်တပျပ်ပျပ်လက်လာ၏။

ဘယ်လက်ဖြင့် မိုန်းကို ဆွဲနုတ်သည်။ ညာလက်ဖြင့် သဲ
 တစ်ဆုပ်ကို ကိုင်သည်။ အဖေ စုံးစုံးမြှုပ်သော နေထုကို ကြည့်၍
 'ငါ့အဖေ ကိုက်တံငါးကို လက်စားချေမယ်။ တောစောင်
 နတ်၊ ထောဝီစောင်နတ်၊ ချောင်းစောင်နတ်တွေကို တိုင်စည်
 အဓိဋ္ဌာန်ပြုပါတယ်။ မိုန်းနဲ့သဲကို ကိုင်ပြီး ကတိပေးပါတယ်။
 ရှောင်လို့ ဖေခက်ဖျက်ခဲ့ရင် မိုန်းစိုက်လို့ အေပါပေါ် သဲပုင့်အမျှ
 ဘဝအဖန်ဖန် အေပါပေါ်'

၆

အခန်း

(၂)

ဦးဘရဲတင် ငါးကိုက်ခံရသော နေရာအနီးတစ်ဝိုက်မှာ ရွာသားများဖြင့် ရွာပွေ့သော်လည်း မတွေ့။ မအူချောင်းတွင် သေသူမှန်သမျှသည် မဲရိုးသောင်ခံ၍ တင်တတ်သဖြင့် မဲရိုးရွာသို့ လူလွတ်၍ အလောင်းပေါ်လျှင် အကြောင်းကြားရန် မှာသည်။

နှစ်ရက်ခန့်ကြာသော် မဲရိုးသောင်ခံတွင် အလောင်းတစ်လောင်း တင်နေသည်ဟု လာပြောသဖြင့် လိုက်ကြည့်ကြသည်။ ဟုတ်သည်။ ဦးဘရဲတင်၏ ခန္ဓာရုပ်ကြင်း၊ ညာဘက်ပေါင်တွင် ငါးကိုက်ရာ တွေ့သည်။ ညာဘက်ခြေထလုံးတွင် အသား မရှိတော့ဘဲ အရိုးပေါ်နေသည်။ အခြားနေရာတွင် ဒဏ်ရာ ဒဏ်

ချက် မရှိ။ ခြေလက် အင်္ဂါ အစုံအလင်ပါသည်။ ငါးကိုက်သော ဒဏ်ရာထက် ရေမှန်းလို့သေသည်ဟု မှတ်ချက်ချကြသည်။

အလောင်းကို ရွာသို့ လှေဖြင့်သယ်ကြသည်။ ရွာအပြင်သောင်ခံတွင် ချသည်။ အမေ၊ အစ်မနှင့် ဆေးမျိုးများကို ပြုသည်။ မိန်းမနှင့်သားသမီးများသည် ဟီးချ ငိုကြွေးကြသည်။ ရဲမာန် ပျက်ရည်မကျ၊ ဦးဘရဲတင်၏ အလောင်းကို မမိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်သည်။ ငိုကြွေးဖို့ထက် လက်စားချေဖို့က ပိုက်သည်။

သောင်ပြင်မှာပင် သရဏကို တင်၍ မီးသဂြိုဟ်သည်။ မီးတောက်သည် ဦးဘရဲတင်၏ ရုပ်ခန္ဓာကို လွှမ်းခြုံသည်။ မီးခိုးမည်းမည်းသည် တောင်အရပ်သို့ လွင့်သည်။ ရဲမာန်၏ အမေသည် ငိုရင်း တက်သဖြင့် ဝိုင်းနှိပ်ကြသည်။ ရဲမာန်သည် လူ့အုပ်ကြားမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်၍ ချောင်းထဲပြေးဆင်းသည်။ နောက်မှ ရွာသားများ ပြေးလိုက်၍ ဝိုင်းဆွဲကြသည်။

‘လွတ်... မဆွဲနဲ့၊ ငါ့အဖေ ကိုက်တဲ့ငါးကို သတိမယ်၊ ရေထဲမှာ ရှိတယ်၊ သွားသတိမယ်၊ လွတ်... လွတ်... ငါ့ကိုလွတ်’ ကယောင်ကတမ်း အော်ဟစ်နေသော ရဲမာန်ကို ဖျောင်းဖျ၍ ခေါ်ကြသည်။

အဝေးမှ လှမ်းကြည့်နေသော အေးမသည် ချစ်သူအတုန်ရထက်ပွေ့သည်။ အနီးသွား၍ နှစ်သိမ့် အားပေးဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်။ သောကမအေး၊ ရင်ပူဆွေးမှုကြောင့် ကျမည့်မျက်ရည်ကို သေးလူမမြင်အောင် ထိန်းသည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

ကိုရဲမာန် အဖေမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ချောင်းဖျားမှာ တစ်ယောက်တည်းနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ ရွှေဆက် ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ

‘ငါ ယောကျ်ားပါ။ တစ်ယောက်တည်းလဲ နေရဲတယ်၊ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ လုပ်နိုင်တယ်၊ ငါ့အဖေ ပေးခဲ့တဲ့ ပညာ၊ ငါ့အဖေထားခဲ့တဲ့ ပိုက်တို၊ ကုန်တို၊ မိုန်းတို၊ မြို့တို၊ ငါးဖျားချိတ်တို ရှိတာပဲ၊ တဲငါ့အလုပ်ပဲ လုပ်မှာပေါ့’

‘ဒီအလုပ်လုပ်လို့ အဖေတစ်ယောက်လဲ ဆုံးပြီးပြီ၊ ဒါကို ဆက်လုပ်နေဦးမှာလား’

ရဲမာန်သည် သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်းခါသည်။ လေထဲ ပျော့ပျော့ဖြင့်...

‘အဖေသင်ပေးခဲ့တဲ့ ပညာမို့ ဆက်လုပ်ရမှာ...’

‘ရေထဲကငါးကို ဖမ်းတာ လွယ်ပါ့မယ်၊ ကုန်းပေါ်မှာ အလုပ်တွေ ပြည့်လို့’

ရဲမာန်သည် အေးမပျက်နာကို စူးစိုက်ရိုင်းစိုင်းစွာ ကြည့်သည်။ လေထဲမြင့်၍...

‘ဆင်းထဲမှာ ပေါက်တဲ့ငါး၊ ကန်ထဲမှာ မွေးတဲ့ငါးကို ဖမ်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြစ်လဲ ချောင်းထဲမှာ စုန်ဆန် သွားလစနေတဲ့ ငါးကိုဖမ်းတာ၊ ပြစ်ပြင် ချောင်းပြင်ဆိုတာ အကျယ်ကြီး၊ ပညာမပါရင် ငါးတစ်ကောင်မိမို့ လေ့လာဘူး’

သူ့အဖေအတွက် ဝမ်းနည်းစွာဆွေးနွေးချိန်တွင် သူ့ ခေါ်စာကို ဆွဲပေးသည့်စကားမျိုး မပြော့ဆင်ဟု ဆင်ခြင်မိသဖြင့် အေးမ ဆက်ပြောတော့ပေး သို့သော် ရဲမာန်က ဆက်၍

‘အေးမမိဘတွေ ပြောတော့ ဒီအလုပ်ဟာ အကုသိုလ်အလုပ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် ငါ့တို့ရွာတဲ့ ငါးတွေကို တစ်ရွာလုံး စားနေတာပဲ၊ ငါ မဖမ်းလည်း မအူချောင်းထဲမှာ ငါးဖမ်းမယ့် လူတွေ အများကြီး ကျန်မှာပဲ၊ ရွာထဲကလူတွေလည်း ဝယ်စားနေမှာပဲ၊ ငါ တစ်ယောက်တည်းမလုပ်ရုံနဲ့အကုသိုလ်အလုပ်ကြီး ပျောက်ဘူး၊ အေး...လူတွေအားလုံးက သတ္တဝါတွေကို ဆနားလို့ မစားရင်တော့ ဖမ်းစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့’

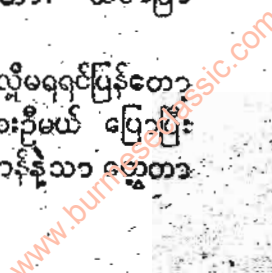
‘တခြားလူတွေ ဖမ်းတာဖမ်းပေါ့၊ အေးမနဲ့မှ မဆိုင်ဘဲ၊ အေးမနဲ့ဆိုင်တဲ့ ကိုရဲမာန်မလုပ်ရင် ပြီးတာပဲ၊ အေးမ မိဘက ဆုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာတွေ၊ အေးမယောကျ်ားက တဲငါ့ဆိုင်ရင် ကောင်းပါ့မလား’

ရှုတ်ခြည်းမြင့်တက်ခဲ့သော ဒေါသအရှိန်သည် ရှုတ်ခြည်းပင် လျှောကျသည်။ ရင်မောရာမှ ရင်ချောင်သလိုဖြစ်ကားရဲမာန်သည် ပြုံး၍...

‘ဘာပြောတယ်၊ အေးမယောကျ်ား...ဟုတ်လား’
အေးမသည် ရှက်ရယ် ရယ်၍ သူ့ ကျောက် လက်သီးဖြင့် ထုသည်။

‘သွားပါလား၊ ဒီက ဥပမာပြောတာ’
‘ငါကလဲ အဲဒီဥပမာကို ကြားချင်နေတာ၊ ထပ်ပြောပါဦး’

‘ထော်ပြီ...ထော်ပြီ၊ စကားကောင်းပြောလို့မရရင်ပြန်တော့မယ်၊ ဒေဝီထေးမေတီအိမ်ကို နှမ်းဖတ်ပို့ သွားဦးမယ် ပြောပြီး ထွက်လာတာ၊ ကြွေရင်ဆူခံထိလိမ့်မယ်၊ ကိုရဲမာန်နဲ့သာ တွေ့တာ’

၂၃၄ နီး ကိုရိုးကွန်

သိရင် တစ်အိမ်လုံး ဆူကြမှာ၊ အေးမပြင် သူ့အကြောင်း တွေးတွေးပြီး တစ်နေ့မှ စိတ်မအေးဘူး၊ သူ့အတော့ တခြား အလုပ်ပြောင်းဖို့လည်း စိတ်မကူးဘူး၊ အေးမနဲ့ မနီးစေချင် လို့လား

‘နီးချင်တာပေါ့အေးမ၊ ချောင်းဖျားမှာ နေပေမယ့် ငါ နှင့်ကို အမြဲ သတိရတယ်၊ တို့နှစ်ယောက်နီးဖို့ တခြားအလုပ်ကို ငါစဉ်းစားပါမယ်၊ ဘယ်အလုပ်ဖြစ်ဖြစ် သင့်ရင် တတ်မှာပဲ၊ လုပ်နေကျ ဖြစ်သွားရင် ကျွမ်းကျင်လာမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ချောင်းဖျားကို ပြန်ဦးမယ်၊ အဖေ ကိုက်တဲ့ငါးကို ပြန်သတ် ရမယ်၊ ပြီးမှ နင့်ဆီကို ငါပြန်လာခဲ့မယ်’

မျက်နှာထား တင်းတင်း၊ လေသံမာမာဖြင့် ပြောဆော် ရဲမာနီကို အေးမ ငေးကြည့်နေသည်။ အေးမမှာ ပြောစရာ စကား ကုန်ပြီ။ သို့သော် သိချင်သော စကားကိုမူ လူချင်းမခွဲ အားတင်း မေးသည်။

‘အေးမ ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်ရမှာလဲဟင်’

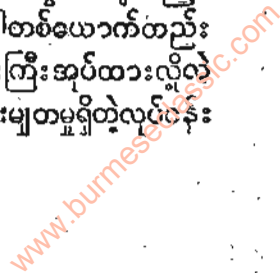

ပုရစ်ရှာရသည်မှာ မလွယ်ကူ။ သောင်ပြင်တွင် မီးခွက်ချ ထားလျှင် လေတိုက်လို့ ဧကခဏ ငြိမ်းသည်။ ပုရစ်သံ ကြား၊ သော်လည်း မီးခွက်ဆီ လာချင်မှ လာသည်။ ညတိုင်း ရချင်မှ ရသည်။ အဖေ ချီစဉ်က သားအဖနှစ်ယောက် တစ်ယောက် တစ်လှည့် စောင့်၍ ပုရစ်ကောက်ခဲ့သော်လည်း ယခု ရဲမာနီ တစ်ယောက်တည်း။ ညတိုင်း ပုရစ်ကောက်ရခြင်းကို ငြီးငွေ့ လာသည်။ ညတွင် ပုရစ်မရလျှင် နေ့တွင် ပုရစ်တွင်း ရှာတူး။ ရေလောင်းထည့်၊ ထွက်လာမှ လက်ဖဝါးဖြင့် အုပ်ဖမ်း၊ ပုံးထဲ ထည့်တာ၊ မသေအောင် ထား၊ ပုရစ်သေလျှင် ငါးမျှားချိတ် ငြိမ်သဖြင့် ငါးမတွတ်၊ ပုရစ်အရှင်ကို ချိတ်မှ ရွန်းကန်နေစဉ် ငါးလာမည်။

အေးမ မိဘတွေ ပြောသလို တကယ် အကုသိုလ်အလုပ် ပါပဲ။

သို့သော် အဖေပြောတော့ တစ်မျိုး။

‘ငါတို့က အင်းလေလံဆွဲတဲ့လူလို အထဲမှာရှိတဲ့ ငါးကို မုန်းပြီး အမြတ်ရဖို့ တွက်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ငါးမေးတဲ့လူလို ကြီးမှဖမ်းဖို့ အစာကျွေးနေတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်ငါးကို ဖမ်းမယ်၊ ဘယ်လောက်များများ ဖမ်းမယ်ဆိုတဲ့စိတ် ငါ့မှာ မရှိဘူး၊ ငါထောင်တဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ ကံနည်းလို့ ဝင်တိုးတဲ့ ငါးကို ယူတာ၊ ကံကြီးလို့ လွတ်နေတဲ့ ငါးတွေ အများကြီး ကျန်တယ်၊ ချောင်းထဲက ငါးတွေကို ငါတစ်ယောက်တည်း ဖမ်းမယ်လို့ အင်းပိုင်ရှင်တွေလို လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားလို့လဲ မရဘူး၊ ဘယ်သူလွှာဖမ်းဖမ်း ရတယ်၊ တရားမျှတမှုရှိတဲ့လုပ်ငန်း

ဖြစ်ကယ်၊ ပြီးတော့ အင်းထဲ ကန်ထဲမှာ ငါးစိတ်ညစ်အောင်
ချုပ်ပြီးမှ ဖမ်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါးနဲ့လူ ပညာပိုင်ရတယ်၊
ငါးက ငါးအတွေ့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါးလည်တွေ့ ပိုက်မှန်းသိရင်
ငါးမျှားချိတ်မှန်း သိရင် မလာဘူးကွ၊ တို့ကလည်း ပိုက်မှန်း
မသိအောင်၊ ငါးမျှားချိတ်မှန်း မသိအောင် လုပ်ရတယ်၊ လူတွေ
က တို့ကိုသာ မကောင်းဘူး ပြောကြတာပါကွာ၊ ရွှေတွေ
ညွတ်နေအောင် ဝတ်ထားတဲ့ အင်းပိုင်တို့၊ ကန်ပိုင်တို့ကို အရပ်
လူကြီး စာရင်းသွင်းပြီး ကျောင်းဆောက်ဖို့ အလှူငွေကောက်
နေတာ ရယ်ရတယ်။

အဖေမရှိသော်လည်း အဖေပေးခဲ့သော အသိပညာ၊ အဖေ
ထားခဲ့သော ငါးဖမ်းပစ္စည်းများဖြင့် တစ်ယောက်တည်း နေ
နေထိုင်ရန်အနံ့သည်။ ပုရစ်ရှာရန် စိတ်ကူးနေစဉ် စလင်းခန့်
ကွင်းထဲ သွားရင်းလာရင်း ခြံတောင်ပို့ တွေ့သည်။ ခြံကောင်
ဖြင့် ငါးရဲ့ ခေါင်းတို့ကိုထောင်ဖမ်းမည်။ ငါးရဲ့ ခေါင်းတို့ဖြင့်
ငါးကြီးကိုထောင်မည်။

ထို့ကြောင့် ထောင်ပေါ်တက်၍ ဝါးပိုးဝါး ခုတ်သည်။
ညောင်ပင်အောက်တွင်နားရင်း၊ ဝါးခွဲသည်။ ဝါးစိတ်သည်။
ဝါးသပ်သည်။ မုံလုံလုပ်ရန်လိုသလောက် ဝါးကိုယူ၍ အပို
တွေ့ ထားခဲ့သည်။

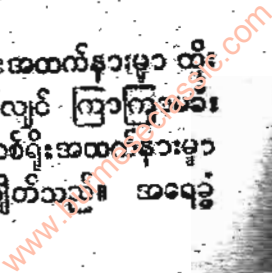
တဲရောက်မှ မုံလုံရက်သည်။ ဝင်မိသောငါး ပြန်မထွက်
နိုင်ရန် အခင်တပ်သည်။ သူ့ အဖေသည် သူ့ ကို ငါးဖမ်းနည်း
သာမက ငါးဖမ်းကိရိယာ ရက်လုပ်နည်းကိုလည်း သစ်ပေး
ခဲ့သည်။

ညနေစောင်းတွင် ခြံတောင်ပို့ ရွှံ့ရာသို့ ဓားမကိုင်၍ သွား
သည်။ သူ့ဆွယ်သည်။ ထွက်လာသော ခြံတောင်များကို ကောက်
ယူ၍ ပြန်လာသည်။ ပုရစ်တွင်းတူးရသလောက် မခက်၊ ပုရစ်
တွင်း ရှာရသလို မျက်စိမညောင်း၊ ပုရစ်တွင်းက တစ်ခါတူးမှ
တစ်ကောင်နှစ်ကောင်ရသည်။ ခြံတောင်ပို့က လိုသလောက်
ခြံကို ခဏခဏ လာယူလိုရသည်။

ခြံကောင်ကို အစာအဖြစ် ပုံး (ပုံလုံ) ထဲထည့်သည်။ ပုံးကို
ကမ်းစပ်ချုပ်ပုတ်အနီးချထားခဲ့သည်။ ညမှာ ငါးရဲ့ ခေါင်းတို့
မျှားလာ၍ ပုံးထဲက ခြံကိုစားမည်။ ပြန်အထွက်မှာ အခင်
ပိတ်ဆြင့် အထဲမှာ အမိခံရသည်။ ငါးရဲ့ ခေါင်းတို့သည်
အကောင်ကြီးသဖြင့် ငါးမျှားချိတ်နံပါတ်-၃၊ ၄ ကို သုံးနိုင်
သည်။ ငါးကြီးကြီးမျှားချင်လျှင် ငါးရဲ့ ခေါင်းတို့တို့၊ ဖား
ပေါင်စင်းတို့ကို အစာအဖြစ်ချိတ်သည်။

ဖားကို မိုးတွင်းမှသာရတတ်သည်။ ရေအိုင်တွင် ဓာတ်မီး
ဖြင့်ထိုး၍ လိုက်ရှာသည်။ တွေ့လျှင် အရှင်ရအောင် လက်ဆ
မှန်မှန်ရိုက်သည်။ ပလိုင်ထဲထည့်သည်။ ပလိုင်ကို ရေစုတ်
ပေးထားလျှင် ဖားသည် လေးငါးရက်ခေတ္တခံသည်။ ငါး
မျှားချိတ်မှ-ချိတ်လျှင်လည်း ငါးကြီးမထိုးပါက မသေဘဲနှစ်
ရက်သုံးရက်ခံသည်။

ဖားကို မျှားချိတ်ထိုးလျှင် ခါးဆစ်ရိုးအထက်နားမှာ ထိုး
သည်။ ခါးအောက်ပိုင်းထိုးလို့ ပိုက်ပေါက်လျှင် ကြာကြာခါး
ပိုက်ထဲရေဝင်လို့ ခဏနှင့်သေသည်။ ခါးဆစ်ရိုးအထက်နားမှာ
အရေခွံနှင့် အသားနည်းနည်းပါအောင် ချိတ်သည်။ အရေခွံ

၅၃၀ အ ကိရိမုဒ္ဒ

ချည်းချိတ်လျှင် ပြေးရင်း၊ ရုန်းရင်းနှင့် အရေခွံပြတ်၍ လွတ်
တတ်သည်။ အသားပါအောင်ချိတ်မှ ခည်းမျှပြေးပြေးမလွတ်။
အဖေ ကိုကိုက်သောငါးသည် ငါးကြီးမျိုး၊ အကြေးခွံ
မပါသော ငါးကြီးတို့ကြောင့် ငါးတန်း၊ ငါးမြင်းရင်း၊ ငါးပတ်၊
ငါးကြောင်၊ ငါးရွေးတို့လို သားစားငါးဖြစ်နိုင်သည်။

တချို့ ငါးသည် ရေထဲပေါက်သော မှော်ကဲ့သို့ အပင်ကို
စားသည်။ တချို့ ငါးသည် အသားစားသည်။ ရေထွေဝါ
ငယ်များ၊ ငါးလေးများကိုသာမက ဖားမြွေ၊ တိစ္ဆာသောကုန်း၊
သတ္တဝါများကိုလည်း စားသည်။ တချို့ ငါးသည် အပင်
အသားအစုံစားသည်။ ငါးသည် အစာကို တစ်ချက်တည်း
မြို့ချသည်။ အရသာခံ ငါးနေခြင်းမရှိ။ ငါးများချိတ် ပါ၊ မပါ
သိအောင် ကိုက်ကြည့်မည်မဟုတ်။

ငါးကြီးများသည် ရေနက်ပိုင်းတွင် နေတတ်သော်လည်း
ညအချိန်တွင် ကမ်းဘေးကပ်လာသည်။ အစာရှာသည်။ ထို့
ကြောင့် သူတို့ကို ထောင်ဖမ်းရန် ညနေစောင်းတွင် ငါးများ
တန်းကြီးချသည်။ မိုးလင်းလျှင် ငါးမိမိကြည့်သည်။ ငါး
လျှင် ငါးကိုဖြုတ်သည်။ အစာမရှိလျှင် အစာတပ်သည်။

ငါးများတန်းကြီးကြည့်ပြီးလျှင် တဲသို့ပြန်၍ ငါးဖမ်းပိုက်
များယူသည်။ ပိုက်တန်းဖို့အစာမလို၊ ငါးသွားလာတတ်သော
လမ်းကြောင်းကိုပိတ်၍ မိုက်တန်းလျှင် ငါးခေါင်းနှင့် ပိုက်နှစ်
တိုးမိသည်။ ပိုက်ကွက်ထဲ ငါးခေါင်းဝင်မည်။ နောက်ပြန်
ဆုတ်လျှင် ပါးပက်နှင့်ငြိ၍ ငါးရုန်းမရဖြစ်မည်။ ညနေ
ခြည် မိုန်းညိုချိန်တွင် လှေဖြင့်သွား၍ ပိုက်မှာငြိသောငါးထံ

ဖြုတ်ရုံသာ။ ပိုက်စိပ်ဖြင့်တန်းသဖြင့် ငါးလေးများဖြစ်သော
ငါးပြက်၊ ငါးလေးထောင်၊ ငါးခုံးမ၊ ငါးပြေမတို့ရတတ်သည်။

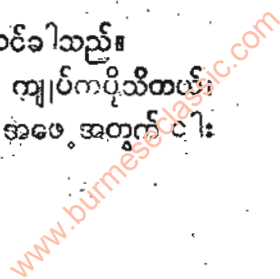
ငါးကြီးဖမ်းဖို့ ပိုက်ကျရှိမှဖြစ်သည်။ ရဲမာန်မှာ ပိုက်ကျ
တစ်ထပ်တည်းရှိသဖြင့် ငါးဝယ်သော ဦးမြစ်နီကို ပိုက်ကျ
နှစ်ထပ်ဝယ်ခွဲရန်မှာထားသည်။ ပိုက်တစ်ထပ်လျှင် တစ်ထောင့်
နှစ်ရာမ တစ်ထောင့်ငါးရာကြားရှိသည်။ ပိုက်ဖိုးကို ငါးဖိုး
ထဲမှ ခုနှိမ်သွားလိမ့်မည်။

ပိုက်ကျမှာခွဲစဉ်က ဦးမြစ်နီသည် နှာခေါင်းရှုံ့၍....

ရဲမာန် ဘာလို့ငွေနှစ်ထောင်သုံးထောင်အကုန်ခံပြီး ပိုက်ကျ
ငယ်မှာလဲကွာ၊ ဦးလေးပြောမယ် ပိုက်စိပ်ထပ်ဝယ်ပြီး ငါး
ကြင်း၊ ငါးသိုင်း၊ ငါးမျက်ဆံနီ၊ ငါးနက်ပြာတို့ဖမ်းခမ်းပါ၊
လူတွေက အကြေးခွံပါတဲ့ငါးကို ပိုစားကြတယ်ကွ၊ အကြေး
ခွံမပါတဲ့ ငါးတန်း၊ ငါးမြင်းရင်း၊ ငါးပတ်၊ ငါးခူးတို့ကို သွေး
သားနဲ့ မတည့်ဘူး၊ ယားတယ်နဲ့ လူတိုင်းမစားဘူးကွ၊ မင်း
သိတဲ့အတိုင်း တို့ရပ်ရွာက သားကြီးငါးကြီးကို ရှောင်တယ်၊
ငါးကြီးရင် နတ်ငါးလို့ပြောပြီး၊ ပိုက်ထဲမိရင်တောင် ဖြန်
လွတ်ကြတာ၊ ပိုက်ကျတစ်ထပ်ရှိရင် တော်ပြီပေါ့ကွာ၊ ဘာလို့
နှစ်ထပ်ထပ်ဝယ်မှာလဲ၊ မင်းအဖေရိုတုန်းက ပိုက်ကျကို သိပ်
မသုံးဘူး

ရဲမာန်သည် ဆံပင်တွေ ဖွာလန်ကြဲအောင်ခါသည်။

အဖေ အကြောင်းကို ဦးလေးထက် ကျုပ်ကပိုသိတယ်၊
အဖေမရှိတော့လို့ ပိုက်ကျတွေဝယ်တာဗျ၊ အဖေ အတွက် ငါး
ကြီးတွေ လက်စားချေဖို့ဗျ

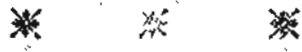

ဟု အော်လိုက်ချင်သော်လည်း အဖေ အကြောင်း ပြောရလျှင် ရင်ဆိုင်သဖြင့် ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါခဲ့သည်။

ရဲမာန်တွင် အထိအခတ်ခံရသည်။ အဖေ ကိုကိုက်သော ငါးတွင် အကြေးခွံမပါ၊ ငါးကြီးမျိုး၊ ထို့ကြောင့် ငါးကြီးကို လိုက်ဖမ်းရမည်။

ည...ညဆိုလျှင် တဲတွင်မအိပ်၊ ရေသဖန်းပင်အောက်တွင် မီးဖိုချိအိပ်သည် ညစဉ်စောင့်သော်လည်း ရန်သူငါးသည် ပေါ်မလာ။

သူမလာလျှင် ကိုယ်လိုက်ရှာရမည်မို့ ရဲမာန်သည် ခါးကြားစားမထိုး၍ မှိန်းကိုကိုက်ကာ မအူချောင်းအစ ဘောင်ခြေအစိတ်ကပ်သည်။ နေ့တွင် ငါးမိုအောင်းတတ်သော လျှိုများ၊ ချောင်းကျေ များ၊ ကျောက်ကြီးကျောက်ကြားမှ ကျောက်လှိုက်ဂူအထိ ဝင်ကြည့်သည်မတွေ။

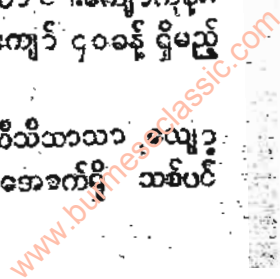
ချောင်းတစ်လျှောက် လှေဖြင့်စုန်စုန်ကူးခတ်ရှာသည်။ လှေဖြင့်ထွားမှ အဖေ့ကို သူပို့သတိရသည်။ ရှစ်တောင်အရှည်ရှိသော လှေငယ်သည် ရဲမာန်တစ်ယောက်သည် လှော်လျှင် ဦးပေါ်သဖြင့် ရဲမာန်တွင် လိုအလိုမသွားဘဲ ဘေးသို့ လည်ထွက်

တတ်သည်။ အဖေပါလျှင် နှစ်ယောက်စီးလှေသည်ငြိမ်သည်။ ပဲကိုင်လို အလွန်စောင်းသည်။ လှော်လို အလွန်ထွက်သည်။ အဖေမရှိသည့်အခါ လှေဦးမပေါ်စေရန် အဖေ့ကိုယ်စား ကျောက်တုံးတစ်တုံးတင်၍ လှော်သည်။ ပဲတွင်ထိုင်၍ လှေလှော်တိုင်း ကျောက်တုံးကိုကြည့်ကာ အဖေ့ကို သတိရသည်။ သတိရတိုင်းလည်း ငါးကြီးကို မုန်းသည်။

အမုန်းတရား မည်မျှလွန်းသနည်းဆိုမူ သူ့ချစ်သော အေးမကိုပင် သတိမရသောပေ။ ယခင်လိုရွာသို့ ဆန်ယူဖို့၊ ဆီယူဖို့၊ ရိက္ခာသယ်ဖို့၊ အကြောင်းရှာသွား၊ ငါးလာဝယ်သော ဦးမြစိန်တို့ပဲတောင်ကို ဆန်၊ ဆီ၊ ရိက္ခာမှာသည်။ ရဲမာန်၏အာရုံနုစို့ အကြည့်သည် ချောင်းရေပေါ်မှာ နေနေညညရှိသည်။

ဘို့ဖြင့် သိပ်သည်းသော နှင်းမုန်တို့ တဖြည်းဖြည်းပါးသည်။ စိမ်းသောတောသည် ရွက်ရင့်တို့ဖြင့် နီကြင်ကြင်အသွင်ဆောင်သည်။ နတ်တော်၊ ပြာသို၊ တပို့ တွဲလများ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသည်။ တစ်ကောင်တည်းနှင့် ငါးပိသာရှိသော ငါးတောနှစ်ခြောက်ပိသာခွဲရှိသော ငါးရွေးတို့ကို အကြီးဆုံးမိသည်။ ထိုအကြီးဆုံးဆိုသော ငါးသည်ပင် အဖေ့ကိုကိုက်သော ငါး၏ တစ်ဝက်ပင်မရှိ။ ဆူလျှပ်တစ်ပြက် မြင်ခဲ့သော ငါးကျောက်နိုး၊ ငါးအမြီးသည် အနည်းဆုံး အချိန် ၃၀ ကျော် ၄၀ ခန့် ရှိမည် ငါးကြီးဖြစ်နိုင်သည်။

အအေးခတ်နှင့်အတူ ချောင်းရေ သိသိသာသာ ပယျာသည်။ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်စိုင်နုစို့ ရေအေးခတ်ကို သစ်ပင်

များ ပေါ်လာသည်။ ငါးဝယ်သောပုံထောင်သည် ရဲမာန်၏ တဲသို့ရောက်အောင် ခက်ခက်ခဲခဲ လာရသည်။ တပေါင်း၊ တန်ခူးရောက်လျှင် ရဲမာန်လည်း အောက်ဘက်သို့ဆင်း၍ ငါးရှာမည်။ တဲကို ချောင်းကျေ အထိ ရွှေ့ရမည်။ ရေရှိသရွေ့ ငါးရှိသည်။ ထုသီကိုလိုက်၍ ဖမ်းမိသော ငါးအမျိုးအစားနှင့် ငါးအနည်းအများ ကွာခြားသည်။ စားစရာအတွက် ရဲမာန် မပူ၊ ငါးရအောင် ပိုက်ချတတ်သည်။ လက်စားမချေရဘဲ ရန်သူကြီး လွတ်သွားမည်ကိုသာ ပူသည်။

သူသည် သူ့အဖေဆုံးသည့်နေ့မှစ၍ ရေသဖန်းပင်တွင် ဓားရာပေးခဲ့သည်။ အမှတ်များကို ရေတွက်ကြည့်သော် အခု ၈၀၊ ရက်ပေါင်း ၈၀ ကြားပြီအေး။

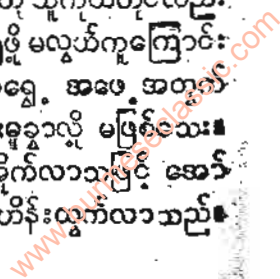
ရွာမပြန်၊ အိမ်မရောက်၊ အမေနှင့်မတွေ့၊ အေးမနှင့်မတွေ့၊ အမေနှင့် အိမ်အကြောင်းကို ရိက္ခာမှာရင်း၊ ငါးရောင်းရငွေ ပေးရင်း၊ ငါးအဝယ်တော် ဦးမြစိန်ထံမှ ကြားသည်။ အမေ မှာကြောင်း၊ မမခင်ရဲ ထင်နောက်လိုက်ပြေးကြောင်း၊ မမမြင့်ရဲ၏ မွေးကင်းစကလေးဆုံးကြောင်း၊ (အဖေ ဆစ်ကိုကြီး) ဘကြီး ဘရဲဒင်မမာကြောင်း စသည့် သတင်းစုံကို ကြားသိသည်။

သို့သော် အေးမအကြောင်းကို မကြား၊ ဦးမြစိန်ကိုမေးလို လည်း မကောင်း၊ အေးမမိဘများနှင့် ဦးမြစိန်သည် သင်္ဃီမြတ် သူများ မဟုတ်၊ အေးမမိဘများသည် တစ်နေ့တခြား စီးပွား တက်၍ ရွာတွင် ပြိုင်ဖက်ဖြစ်လာသော ဦးမြစိန်ကို 'ငရဲဆိုး ချိုးကပ်မည်လို့' ဟု နှိမ်ချသည်။ ဦးမြစိန်ကလည်း ကြက်ခေါင်း

ဆိတ်မခံ 'ကြောင်သူတော် ကြက်သူခိုး ဘုရားဒကာ' ဟု ပုတီး ခတ်သည်။ ဦးမြတ်တီသည် မထားချိုဟုခေါ်သော တစ်ခုလပ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် တိတ်တိတ်ပုန်းဖြစ်ဖူးသောကြောင့် အနာပေါ်တုတ်ကျသလို နာသည်။ ဦးမြစိန်နှင့် ဦးမြတ်တီ သည် ရပ်သိရွာသို့ ရန်ဖြစ်ထားသလိုမို့ အေးမအကြောင်း မမေးမိခဲ့ပေ။

ရဲမာန်သည် ရေသဖန်းပင်စည်ကို လက်ဖြင့်စမ်းရင်း အမေ ရွာနှင့်အေးမကို သတိရလျက်ရှိသည်။ ရက်ပေါင်း (၈၀) ဆို သည့်မှာ မနည်းပါလား။ တပို့ တွဲလပြည့်လပြီ၊ နောက် နှစ် ရက်သုံးရက်ဆိုလျှင် ပြည့်ပြည့်ဝိုင်းဝိုင်း ဖြစ်ပြီ။ သည့်နောက် တပို့ တွဲလဆုတ်၊ သည့်နောက် တပေါင်းလ၊ အေးမ တပေါင်းပွဲ မတိုင်မီခင် လာရောက်ကြောင်းလမ်းဖွဲ့ ပြောဖူးသည်။

'အေးမ... ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်ရမှာဟင်' ဟူသော စကားကို ပြန်လည် ကြားယောင်သည်။ တံငါအလုပ်ကို မစွန့် ဘဲ သွားရောက်ကြောင်းလမ်းလျှင် အေးမမိဘများက လက်ခံ မည် မဟုတ်။ လက်ခံလျှင်လည်း တင်ထောင်းရမည့် ငွေကြေး ကို မြှင့်ပြောဦးမည်။ 'စောင့်ပါဦး... အေးမရယ်' ဟုသာ သူပြောနိုင်သည်။ ဘယ်လောက်ကြာကြာဟု သူကိုယ်တိုင်လည်း မသိ။ တွေးလေ အေးမနှင့်သူ ပေါင်းကြရဖို့ မလွယ်ကူကြောင်း တွေ့လာလေ၊ ရန်သူငါးနှင့် မတွေ့သေးသရွေ့ အဖေ အတွက် သွေးကြေးမဆပ်သေးသရွေ့ မအူချောင်းခုခွာလို့ မဖြစ်သေး။ ရဲမာန်သည် တွေးရင်း စိတ်ရွပ်စိတ်အိုက်လာသဖြင့် အော် ဟစ်ပေါက်ကွဲလိုက်သည်။ အသံနက်ကြီး ဟိန်းလွက်လာသည်။

သူ့အသံနှင့် စက္ကန်ပိုင်းခြား၍ ရေသဖန်းပင်အောက်မှ ဗွမ်းခနဲ ရေပွက်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရဲမာန် လှည့်ကြည့်သော် ကျောက်တုံးနှောက်တွင် ခိုနေသော ငါးကြီးကို အမှတ်မထင် တွေ့သည်။

တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်သည်။ ရေနက်ပိုင်းတွင် နေတတ်သော ငါး ခွေးကြီးသည် ချောင်းထဲမှာ ရေနည်းခြင်း၊ နေပူခြင်းကြောင့် ရေသဖန်းပင်ရိပ်အောက်သို့ လာခိုခြင်း ဖြစ်သည်။ အော်သံ ကြောင့် ကျောက်တုံးအောက်သို့ တိုးဝင်ပုန်းသည်။

ရုတ်တရက်မူ ငါးအိုက်ဟု ရဲမာန် ထင်သည်။ မဟုတ်၊ ငါးခွေးကြီး နည်းသည့်အကောင်ကြီး မဟုတ်၊ ရေက သူ့ ကိုယ်လုံးမြုပ်အောင် မများ၊ ခေါင်းကြီး၍ အမြီးပိုင်းရှူး သည်။ လူတစ်ရစ်ခန့် ရှိသည်။

မုတ်တက်မိ၍ ငေးကြည့်ရာမှ သတိဝင်လာသဖြင့် မှိုင်းကို တောက်ကိုင်သည်။ ရဲမာန်၏ လှုပ်ရှားမှုကိုမြင်သော ငါးခွေး သည် ခေါင်းလှည့်၍ ကူးပြေးသည်။ အားကုန်လှပစ်သော မှိုင်းသည် လှံချော်၍ ချောင်းထဲမှာစိုက်သည်။ ရေတိမ်သဖြင့် မှိုင်းမမြုပ်၊ ငါးခွေးလည်း မမြုပ်။ ခူးဆစ်၊ ပေါင်လယ်ခန့် ဆာရိုသောရေမို့ ရဲမာန်သည် ဓားမကိုဆွဲ၍ ရေထဲဆစ်သည်။ ပြေးလိုက်သည်။ ပေါင်လယ်လောက်ရေတွင် အားစိုက်ခွန်စိုက် ပြေးလိုမရ၊ ချောင်းထဲပျော့အိအိကြောင့် ခြေတန်ပြေးလိုမရ။

တစ်ဗွမ်းဗွမ်းပြေး၍ ဓားမမြောက်လာသော ရဲမာန်ကြောင့် ငါးခွေးလည်း တွန့်ကာလိမ်လာ ကူးခတ်သည်။ သို့သော် ရေ

နည်းသဖြင့် ငါးခေသသည်။ ပါးဟစ်ကြီး ပွခိပုစိ လှုပ်ကာ အသက်ရှူသည်။ တဘုန်းဘုန်းယက်ကာ အမြီးကိုမိပြီ၊ ရဲမာန် သည် လှမ်းခန့်သည်။ ခုတ်သည်။ အမြီးနားကအသားကိုထိသည်။ ဟက်ဘက်ကဲ့သည်ကို မြင်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ချက် ခုတ် ရန် လက်မြှောက် အမြီးကွေ့၍ ငါးခေါင်းကြီး ပေါ်လာသည်။ ရေလုံးရိုက်သဖြင့် ရဲမာန်လကျသည်။ ပြဟနေသော ပါးစပ် နှင့် သွားကြီးများကိုမြင်လို့ လှိုမိချသည်။ ငါးပါးစပ်မှ သီသီ လေးလွတ်သည်။

ခေါင်းပြန်လှည့်၍ ငါးကူးပြေးသည်။ ကုန်းထ၍ ရဲမာန် ပြေးလိုက်သည်။ ရေနက်ထဲသို့ ငါးထောက်သွားပြီး တစ်ကိုယ် လုံးမြုပ်သွားပြီ၊ ရေပလုံစံများသာ ချောင်းမျက်နှာပြင်၌ ကျန်သည်။ ရဲမာန်သည် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်ကာ တောက် ခေါက်သည်။ ရေကို ဓားဖြင့် ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ခုတ်သည်။ ဟောဟဲသံမြည်၍ အငမ်းမရ အသက်ရှူသော်လည်း လက် ပန်းကျမှရပ်သည်။ ချောင်းထဲအသောင်ပြင်ပေါ် ဒဏ်ဒယိုင် သွားသည်။ ပစ်လွှဲချသည်။ ပက်လက်လှန် ဓားမြှောက်၍....

‘အဖေ... အဖေ ကိုက်တဲ့ငါးကို ကျုပ်ခုတ်ချပြီဗျ’
အသံနက်ကြီးဖြင့် ကြုံးဝါးအော်အော်သည်။ တောတောင် တို့ကို ရိုက်ခတ်၍ ပဲ့တင်သံများ ညှစ်စွာထွက်ပေါ်သည်။

အခန်း

(၃)

ရဲမာန်သည် ငါးရွေးနှင့်နှစ်ကြိမ်တွေ့စဉ် နှစ်ကြိမ်လုံးမှိန်းဖြင့်ပစ်သော်လည်း လွဲခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် နေ့စဉ်မှိန်းပစ်လေ့ကျင့်သည်။ လေးလံသော ဓားမအပြင်ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ကိုင်တွယ်ပစ်ပေါက်လို့ရသော ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကိုဝယ်သည်။ ထိုဓားမြှောင်ကို နေ့စဉ်သွေးသည်။ ဓားမြှောင်ဖြင့်တွက်ပုံ၊ ပစ်ပုံကိုလေ့ကျင့်သည်။

ယနေ့ ရေနည်းသောချောင်းဖျားမှ ရေဖျားသောချောင်းကွေ့သို့ တနေရာပြောင်းရွှေ့မည်မို့ ကြာကြာမလေ့ကျင့်နိုင်။ အလေ့အကျင့်မပြုတ်စေရန်နှင့် သွေးပူစေရန် ခဏတဖြုတ်ပစ်သည်။ ပစ္စည်းများသိမ်းဆည်း၍ ငါးဝယ်လာမည့် ပဲထောင်

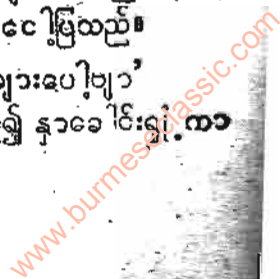
ကိုစောင့်သည်။ တဲနှင့်ပစ္စည်းများကို ပဲထောင်အပြတ်တွင်ချောင်းကွေ့သို့ သယ်ရမည်။

ဂီတရယ်၊ အကရယ်၊ သုခုမရယ်၊ အနုပညာရယ် စကားလုံးဖြင့် ခွဲခြားခံစားစိတ်ဖြာမျှ မတတ်သော်လည်း ဥက္ကဋ္ဌကံ၏ နွဲ့ချိုသံသာတို့ လူးလွင့်လာလျှင် သူ့နားထောင်သည်။ သူ့အတွက် ဂီတ၊ လေတိုးတိုင်း ညီညီညာညာ သိမ်းခါသောကိုင်ဖြက်တို့ကို ထိုင်ကြည့်သည်။ သူ့အတွက်အထ သူသည် ဓယောင်ယောင်နှင့်မာသည်။ ရိုင်းသယောင်ယောင်နှင့် ယဉ်သည်။ လူ့အများနှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံမှုနည်းသော်လည်း လူ့အများလိုပင် ခံစားတတ်သည်။ ချောင်းဖျားမှ ရွှေ့ပြောင်းရတော့မည်မို့ သူ့မျက်နှာမရွှင်။ သူ့လှုပ်ရှားမှုများမသွက်၊ တစင်းစားလို့လည်းမဝင်၊ ပဲထောင်လာမည့်ဘက်သို့ မလှုပ်မယှက်ထိုင်ငေးနေသည်မှာ ကျောက်ရုပ်။

ပဲချိတ်စက်သံကြားသဖြင့် လေးလေးပင်ပင်ထသည်။ တဲနေရာရွှေ့ရန် အကူအညီတောင်းထားသဖြင့် ဦးမြစိန်နှင့်အတူ လူလေးငါးယောက် ပါလာသည်။

‘ဘာငါးတွေ ရသလဲဟေ့’ ဦးမြစိန်က ထုံးစံအတိုင်း ငါးကို အလျှင်မေးသည်။ ရဲမာန်သည် ငြင်းကြားထဲက ငါးများကို မေးငေါမြဲသည်။

‘ငါးနက်နည်းနည်း၊ ငါးကြင်များများပေါ့ဗျာ’ ဦးမြစိန်သည် ငါးတောင်းကိုင်ကြည့်၍ နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ‘နည်းလှချည်းလှားကွဲဟု’ ပြောသည်။

‘ရေနည်းလို့ ငါးနည်းတာ ဆန်းသလားဗျာ၊ တန်ခူး၊
ကဆုန်မှာ သည့်ထက်နည်းဦးမယ်၊ ဦးမြစိန်က ငါးနည်းတာပဲ
ပြောတယ်၊ ငါးဈေးကိုလည်း တိုးပေးဦး၊ မနည်းစေနဲ့’

‘ငါးနက်ကို တစ်ပိဿာသုံးဆယ်ဈေးပေးမယ်၊ ငါးကြင်း
ကို ငါးဆယ့်ငါးကျပ်ဈေးပေးမယ်၊ ဟိုငါးပတ်ကို ခြောက်
ဆယ်ဈေးပေးမယ်ကွာ’

‘အဲဒီဈေးတော့ လျှပ်နဲ့ဗျာ၊ ငါးပေါတုန်းက ဈေး
တွေဗျာ၊ အခု ငါးရှားနေတာ၊ ဈေးတိုးပေးမှပေါ့၊ ကျုပ်လဲ
နောင်ရေးအတွက် ငွေစုရဦးမယ်’

ဦးမြစိန်သည် ဒုတိယအကြိမ် နှာခေါင်းရှုံ့ပြန်သည်။

‘ရှုံ့မာန် မင်းက တောထဲချောင်းဖျားမှာ နေတဲ့ကောင်၊
တာမှမသိဘူး၊ တို့ရွာမှာ စားနိုင်သောက်နိုင်တဲ့လူက ခပ်နည်း
နည်းရယ်၊ အများစုက တစ်ပိဿာငါးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်
တန်ငါးကို ဝယ်မစားနိုင်ဘူး၊ ယပ်ပေါင်စာငါးလို့၊ ခေါင်း
တဆူသားစားတာကွ၊ ရွာရှေ့ကသောင်ပြင်မှာဟက်သုံးနဲ့ကော်၊
ရင်တုန်းနဲ့တုန်းပြီး ငါးပေါက်စလေးတွေ ဖမ်းရောင်း စား
သောက်နေကြတာ၊ ဦးလေးက အူချောင်းတစ်လျှောက်က
ငါးကို မြိုကငါးခိုင်ပို့လို့ ငါးကောင်းဝယ်နိုင်တာ၊ ဦးလေး
မှာ ပဲချိတ်စက်ထဲထည့်ဖို့ ဆီကုန်တယ်၊ မြိုပို့ဖို့ကားခကုန်တယ်၊
နွေရာသီရောက်လေ ဆီဈေးက တက်လေပဲ၊ တစ်ဂါလန် နှစ်ရာ
ကျော်တယ်၊ အဲဒါတွေ မင်းသိရှိလား’

‘ကျုပ်သိစရာမလိုဘူး၊ သူတို့ ဆီဈေးတက်သလို ကျုပ်က
ငါးဈေးလျော့ရမှသာလားဗျာ၊ ကျုပ်လဲ ထမင်းစားပြီး ပိုက်ချ

ရတာ၊ ရေဆောက်ပြီး ငါးဖမ်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ဆီဈေး
ဘယ်လောက်ကြီးကြီး ဦးမြစိန်အတွက် အမြတ်ကျန်လို့ ကျုပ်
ငါးတွေလာဝယ်တာမဟုတ်လား၊ ကျုပ်အတွက် အမြတ်ကျန်
အောင်လဲ လုပ်ဦး’

ဦးမြစိန်သည် ရဲမာန်၏ ပခုံးကိုပုတ်၍ နှစ်သိမ့်ထံပျော့ပျော့
ပြော...
‘ငါ့တူရယ်... ဒီတစ်ခါတော့ ဦးလေးပြောတဲ့ ဈေးနဲ့ပဲ
ယူပါ၊ မင်းတို့ကို တိုးပေးချင်ပါတယ်၊ ဦးလေးမှာ အမြတ်
သိပ်မကျန်ပါဘူး၊ ခိုင်နဲ့ ဖောက်သည်မပျက်အောင် လုပ်နေရ
တာပါ၊ နောက်တစ်ခါလာရင် တိုးပေးမယ်၊ ငါးကြီး များများ
ရအောင် ပိုက်ချထား၊ တို့ရွာမှာ အော်ခါခါတယ်ကွ၊ ငါး
တန်တို့ ငါးမြင်းရင်းတို့ကို တစ်ပိဿာ ၈၀ ဈေးနဲ့ ပြောထား
တယ်၊ မင်းကို ၇၅ ကျပ်ဈေးနဲ့ ပေးမယ်၊ သူဌေးမင်္ဂလာဆောင်
လေကွာ၊ ထမင်းကျွေးမှာ’

‘ဘယ်သူလဲဗျ’
‘ရွာလယ်က စိန်မောင်မောင်လေကွာ၊ လက်ဆယ်ချောင်း၊
လုံး လက်စုပ်တွေဝတ်ထားတဲ့ကောင်၊ ရင်ဘတ်မှာလဲ ဆန်ကော
ပိုင်းလောက်ရှိတဲ့ ရွှေဒဂါးပြားကြီးဆွဲပြီး ဆွဲကြိုး ထန်းလန်း
တန်းလန်းနဲ့ လမ်းသလားနေတဲ့ကောင်ကွာ’

‘ဪ... သိပြီ၊ စကားပြောရင် အသိပြာပြာနဲ့ ချဲ့ခကာဆ
ဟက်တတ်တဲ့လူ မဟုတ်လား၊ အသားမည်းမည်း၊ ဈေးက
ပေါက်မာတွေနဲ့လေ’

‘ဟုတ်ပါကွာ၊ ငင်းတုသနဲ့ ပပဝထိလိုပါ။ ဒါပေမယ့် စိန်မောင်မောင်က မင်းကုသလို ဘုန်းမရှိဘူး။ ပိုက်ဆံချမ်းသာတာနဲ့ ပပဝတီကို ရတနာ၊ ကောင်မလေး အမေကြီးကိုယ်တိုင်က ပိုက်ဆံချမ်းသာလို့ ပေးစားတာဟေ့’

နစ်နောက်သား တဟားဟား ရယ်ကြသည့်။ ရဲမာန်လည်း ခုလို စိတ်လွတ်လက်လွတ် ရယ်လိုက်မှ တစ်မနက်လုံး လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းနေသမျှ လွှင့်စစ်သည်။

‘ကောင်မလေးနာမည်က ပပဝတီတဲ့လား၊ ဘယ်သူ့ သမီးလဲ’

ရဲမာန်၏ အဖေကြောင့် ဦးမြစိန် တတိယအကြိမ် နှာခေါင်း ရှုံ့သည်။

‘ထို့ရွာက ကြောင်သူတော် ကြက်သူခိုး ဘုရားတကာလေကွာ၊ ဦးမြတ်တီ ခေါ်စွန် သမီးပေါ့’

ရဲမာန်၏ ရယ်သောပါးစပ် ဝိုင်းသည်။ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သည်။ နှလုံးခုန်နှုန်း ချက်ချင်း မြန်သည်။ သူ့ပါးစပ်မှ လွှတ်ခနဲ ထွက်သည်က—

‘ဆေးမလား၊ ဆေးမ မင်္ဂလာဆောင်စား’

ဦးမြစိန်၏ခေါင်း လှုပ်ဆည်။ ညိတ်လိုက်သလား၊ ခါလိုက်သလား ရဲမာန် အမြင် မသဲကွဲအောင် မျက်လုံး ပြာနေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဆေးမ မင်္ဂလာဆောင်၊ ဝက်သားစားတဲ့ ဝက်သား၊ ဆိတ်သားစားတဲ့ ဆိတ်သား၊ မြေလေးချောင်းသား မဖားတဲ့လူ ငါးပေါ့ကွာ၊ အရင်တုန်းက ငါ့ကို ငရဲဆီးချိုးကပ်ပယ်ပြောတဲ့ လူကြီး၊ ကိုယ်တိုင် သူ့ သမီး မင်္ဂလာဆောင်

အထွက် လာမှာသာ၊ ငါ့အကွက်ထဲ ဝင်လာတော့ မပေါက်တဲ့ ဈေး တစ်ပိဿာ ဂဝိ လို့ ခြေလိုက်တယ်။ အင်ဆင်တင်လုပ်နေလို့ ငါးရွားပြီဗျာလို့ မာမာ ပြောလိုက်မှ ဂဝိ ဈေး ပေးပါမယ်၊ ဘယ်နှစ်ပိဿာရရ ဟူပါမယ် ဖြစ်သွားတာ၊ ကုန်မှာ ဦးမြတ်တီ စာရင်ပေမယ့် ရေမှာ မြစိန် အရင်ပါကွ’

တဟားဟား ရယ်နေသော ဦးမြစိန်နှင့် လိုက်မိရယ်နိတ်၊ သူ့မျက်နှာကြီးကို ပိတ်ထိုးလိုက်ချင်သည်။ ဘာမှ မလုပ်မိခင် ဘာမှ မဖြစ်အောင် လှည့်ထွက်သည်။ အပေ ငါးကိုက်ခဲရသောနေရာသို့ သွားသည်။ လှေခွောက်သော နေရာတွင် သောင်မို့ မို့ပေါ်လျက်ရှိသည်။ ကြည့်ရင်းနှင့် ရေပြည့်လာသည်။ အပေ မြောက်ပြသော တက်ကို မြင်သည်။ အပေ မျက်နှာကို မြင်သည်။ ငါးရွေးကြီးကို မြင်သည်။ ငါးနောက်ပိုင်းမှ ဝေးချက်ကို မြင်သည်။ မျက်လုံးမှိတ်၍ ထိုင်ချသည်။ ‘မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး ဟု သူ အော်သည်။ ဆဲမြေကို ဆုပ်ကိုင်သည်။

‘ဒီနေရာကနေ ရေများတဲ့နေရာကို ခဏသွားဦးမယ်အပေ၊ ဘယ်နေရာထောက်ထောက် အပေ ကိုက်တဲ့ငါးကို ကျွန်တော် မပေးပါဘူး၊ ပေးခဲ့တဲ့ဘဝကို ဘယ်တော့မှ မဖျက်ဘူး၊ ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့်မှ မျက်စေ့ဘူး၊ ဖောက်ဖျက် ရှောင်လှဲ့ ခဲရင် မိန်းမိုက်လို့ သေပါစေ၊ ဘဝအခါခါ သေပါစေလို့ ထပ်ပြီး အခိဋ္ဌာန်ပြုပါတယ်’

ရဲမာန်သည် ဆုပ်ထားသော သဲကို ချောင်းထဲသို့ ကြပက်သည်။ ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ရေသဖန်းပင်ဆောက်သို့ သွား၍ ဝေးထစ်ရာကို ရေကြည့်သည်။ ၉၈ မှတ် ရှိပါပေါ့လား။

တဲသို့ ပြန်သည်။ လူလေးယောက် ဝိုင်းဖျက်သဖြင့် ပြီးစီး
နေပြီ။ အနည်းအကျဉ်းသာရှိသော သူ့ပစ္စည်းများကို ထပ်၍
ပဲ့ထောင်သို့ သွားကြသည်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဤသို့ပင် ရွှေ့နေကျ
ဖြစ်သော်လည်း သည်နှစ်မှာ ဆိုဆို နှင့်နှင့် ခံစားရသည်။
သူ့ဘဝတွင် သူချစ်သော လူသားနှစ်ဦးကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံး
လိုက်ရပြီ။

တစ်ဦးသည် အပေ၊ တစ်ဦးသည် အေးမ။
တစ်ဦးသည် သေကွဲ၊ တစ်ဦးသည် ရှင်ကွဲ။
ရင်ကွဲမတတ် ခံစားရပါသည်။

နေရာသစ်တွင် ပစ္စည်းများကို အစီအစဉ်တကျ မထားနိုင်
သေးပေ။ ဟိုနားမှာ ပေ၊ ဒီနားမှာ ခဲသီး၊ ပိုက်ကျ၊ ပိုက်စိပ်၊
ပိုက်စိမ်း၊ ပိုက်ဖြူထုပ်များသည် ဟိုနားတစ်ပုံ၊ သည်နားတစ်ပုံ
ငါးမျှားချိတ်တွေ၊ ကြီးတွေလည်း ထိုးလိုးတန်းလန်း။

ဦးမြစိန်၏ လူတွေကူလိုသာ တစ်နေ့တည်းနှင့် နေရာရွှေ့
ခြင်း၊ စံဆေးစက်ခြင်း ပြီးစီးသည်။ သူတို့သာ အများဆုံး
လုပ်၍ မြန်မြန်လုပ်ပေးသွားကြသည်။ ရဲမာန်သည် ကိုယ်လက်
များ နာကျင်သလိုလို၊ မလုပ်ချင်သလိုလို သရိုးသရိဖြစ်သည်။

တက်တက်ကြွကြွ မရှိသလို လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်လည်း မရှိ။
မျက်နှာမလန်း၊ စိတ်မရွှင်၊ သူတခြား၊ စိတ်တခြား။

ကြည့်ကောင်းသလို ဆောက်ကြပါဟု မှာ၍ ကမ်းစပ်က
ဆပ်သွားဖူးပင် ဆောက်တွင် ငေးစေ ဝင်ထိုင်သည်။

လေတဟူးဟူးတိုက်သော်လည်း ရင်မအေးနိုင်၊ အေးမ
မျက်နှာကိုသာ မြင်နေသည်။ လမ်းဆွတ် နှမြောသည်။

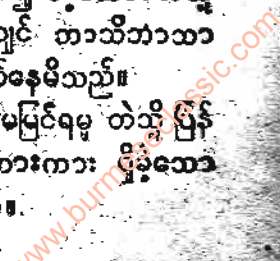
ဦးမြစိန်က အပေ ကို သတိရလို့ မှိုင်နေသည်ဟု ထင်ကာ
ပြန်ခါနီးတွင် နှစ်သိမ် ဈေးဝယ်ဖူးကားဆိုသည်။

‘ငါ့တူ၊ သေသောသူ ကြာရစ်ပေ တယ်တဲ့၊ သိပ်လဲ ပူဆွေး
မနေပါနဲ့ကွာ၊ ကိုဘရဲတင်ယာ ဦးလေး မိတ်ဆွေမာ၊ ဦးလေး
လဲ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်
သေသူကို တမ်းတ ပူဆွေးနေရုံနဲ့ မပြီးဘူး ငါ့တူ၊ ကျန်တဲ့
လူတွေအတွက် ကိုယ်နိုင်သလောက် လုပ်ရဦးမယ်၊ ကဲ...ကျန်း
ကျန်းမာမာ ဖြစ်အောင်နေနေ ဦးလေးတို့ ပြန်မယ်၊ မဝို
အမေကို ဘာမှာဦးမလဲ’

‘ဘာမှ မမှောတော့ပါဘူး၊ အခု ယူသွားတဲ့ ငါးဖိုးကို အပေ
ပေးလိုက်ပါ’

ဦးမြစိန်သည် ‘အေးအေး’ ဟု ပြော၍ ပဲ့ထောင်ဆီသို့
လျှောက်သွားသည်။ ယခင်က သူတို့ပြန်လျှင် ဘာသိဘာသာ
နေခဲ့သော်လည်း တခုမှ လက်ပြန်ရန်ဆက်နေမိသည်။

ချောင်းကွေ့ ရောက်လို့ ပဲ့ထောင်ကို မပြင်ရမှ တဲသို့ ပြန်
သည်။ စောစောက ဆူဆူညူညူ စည်စည်ကားကား ပြိုင်သော
ထဲငယ်သည် ထိတ်ဆိတ် ခြေခွက်သွေသည်။

တစ်ယောက်တည်း နေရသည်ကို ဝမ်းမနည်းစူး ဝမ်းနည်းစားလေမိသည်။

ထက်ငယ်အမီးပေါ် သစ်ရွက်ခြောက်၊ သစ်ရွက်ချပ်၊ ကြွေကျသံကို ပီပီသသကြားသည်။

လေဓူး စေ့ရမီးသည့်အခါ ထက်ကယ် အမီးတို့ ပျိုးပျိုးပျတ်ပျတ် ပြည်သံသည် ကျယ်လောင်လွန်းစွာ။

သူ သတ်မထားခဲ့သော သူ့ အထက်ရှူသံသည် ဖမ်းပဲ ဆိုင်ကဖားဖိုကြီးလို တရှူးရှူးတရှဲ့ပေါလား။ ဟော...ဟိုမှာ ပုရွက်ဆိတ် တစ်ကောင် ခြေသပြင်းလှေချလား။

ရဲမာန်သည် တိတ်ဆိတ်ခြင်း၏ ခြောက်လှန့်မှုကို ခံစားရသည်။

သူ့အပေါ် ဖိစီးထားသော ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှုကြောင့် မူမမှန်သော အတွေးအမြင်များဖြင့် ခလောက်ဆန်လျက် ရှိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ကွပ်ဖျစ်ပေါ် လဲလျောင်းသည် တံအမီးကိုကြည့်ရင်း အဝေ မျက်နှာ ပေါ်လာသည်။ အဝေနှင့်အတူ နေခဲ့ရသော အဝေကို သတိရသည်။

အပေ အချစ်ဆုံးသော သားမို့ လူမုန်းသိစ အရွယ်မှာ အဝေခေါ်ရာ ချောင်းရိုး၊ မြောင်းရိုးဆို ရဲမာန် လိုက်နေသည်။

သူ့ ဖာဝတွင် အဝေနှင့်သာ နီးနီးစပ်စပ် ရှည်ရှည်ကြာကြာ နေပျားသည်။ အဝေနှင့် အစ်မတို့ကို အနေ နည်းခြင်းကြောင့် အဝေ၏ သယောဇော်လည်း နည်းသည်။

ချစ်သော အဝေနှင့် ချစ်သော အေးမတည့် သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့သည်။

မေတ္တာကြီးမျှင်များ တစ်လွန်းပြီး တစ်လွန်း ပြတ်တောက်သည်။

အမုန်းစားနှင့် လှီးဖြတ်ခြင်း၊ ကာလရှည်ကြာလို့ ဆွေးမြည့်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ မေတ္တာထားခဲ့မှာ ထောင်းခနဲ ထောင်းခနဲ အဝေရယ်၊ သူ့ရယ်၊ အေးမရယ် သည်တလေးမှာ သုံးယောက် နေကြရလျှင် မည်မျှကောင်းမည်နည်း။

အေးမ တို့နှစ်ယောက် ဝေးကြပြန်နော်။ နှစ်မှာ အပြစ် မရှိပါဘူးဟာ။ နင်က ငါ့ကို အချိန်တွေပေးခဲ့တာပါ။ ငါက နင် ဖြစ်စေချင်သလို မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ငါ့လုပ်စရာရှိတာသာ လုပ်ခဲ့တယ်။ တကယ်ဆို နင် စိတ်ချမ်းသာအောင် တစ်ခုခု ဆောင်ရွက်သင့်တယ်။

နှင့်အတူကွဲ ကွဲကွက်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ ငါ့ကြောင်တို့နှစ်ယောက် ဝေးရတာလို့ပဲ ငါ့ သတိမှတ်ပါတယ်။ နင်ကို မမုန်းဘူး။ နင် အယ်တဝရောက်ရောက် ချောင်းကြား၊ မြစ်ကြား အဝေးကနေ သက်ချစ်နေမှာပါ။ နင် ငါ့အပေါ် အထင်လွဲပြီး မုန်းမှာကိုတော့ စိုးရိမ်တယ်။

တွေးရင်း လှဲရင်းနှင့် ရဲမာန် အိပ်ပျော်သည်။ ကြောက်လန့် ချောက်ချားစရာ အိပ်မက်ဆိုးကြောင် လန့်နိုးသည်။

အာအကြောင်း မက်သည်ဟု တိတိဖေပ မမှတ်မိ။ ရုန်းအန် အော်ဟစ်မှု အိပ်မက်ဆိုးက လွတ်သည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးတွေ ရွှံ့နစ်သည်။ အာခေါင် မြှောက်သွေ ဖြစ်သည်။

ပြတင်းပေါက်မှ စင်လာသော လရောင်ဖြင့် တဲထဲရှိ ပစ္စည်းများကို ရေးရေးရိပ်ရိပ် မြင်သည်။ ရေသောက်ရန် ရေအိုးဆီသို့ တ၊အသွား မိုက်ခဲနဲဖြစ်သည်။ နီးရာတိုင်ကို လှမ်း ကိုင်သည်။ မလဲအောင်ထိန်းသည်။ တဖြည်းဖြည်း ထိုင်သည်။ နားသည်။

ကိုယ်လက်များ ကိုက်ခဲနာကျင်ခြင်းကို သတိပြုမိသည်။ နဖူးပေါ် လက်ဖဝါးတင်ကြည့်သော် ခြစ်ခြစ်တောက်ပူသည်။ ဆိုသော် ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်နေသည်။ ညလေအေး တိုးဝေ့သည် ကိုပင် ရေခဲရေနှင့် ပက်သလို တုန်သည်။ ဖျားပြီဟု သူ သိသည်။

ရေအိုးဆီသို့ ထိုင်လျက် ဖြည်းဖြည်း ရွှေ့ရွှေ့ သွားသည်။ ရေအိုးကို ဖွင့်ကြည့်သော် ရေမရှိ။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ ရေခွက်ကို လွှတ်ချသည်။

စိတ်ထောင်းလို့ ကိုယ်ကျေသလား။ တဲ အရွှေ့အပြောင်း မှာပင်ပန်းလို့လား။ ရေခဲမြေ ရာသီအကူးအပြောင်းမို့ ဖျား သလား။ သိုးခူလုံးကြောင့်လား။ ကိုယ်အပူရှိန်ထက်နေသည့် ကြားမှ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းသည်။ ကွပ်ပျစ်သို့ ကြိုးစား ပြန်သည်။ စောင့်ကို ကမန်းကတန်း ဆွဲယူခဲ့သည်။ လိုသော် လည်း အချမ်းမပျောက်။ ကျေးသည်။ ရိုးတွင်းခြင်ဆီအထိ ချမ်းသည်။

ဖျားလျှင် သောက်နေကြဆေးရှိသည်။ သို့သော် ဆေးကို တ၊မရှာနိုင်။ ရေငတ်သည်။ ရေခပ်ဝေးမည့်လူမရှိ။ တဟီးဟီး

ညည်းညူကာ အချမ်းဒဏ် ကိုက်ခဲနာကျင်သည့် ဧကန်ကို မိုက်ကြိတ် ခံစားသည်။ အမွေကိုခေါ်သည်။ အေးမကိုခေါ် သည်။ ညည်းညူရင်း ကယောင်ကတမ်း အော်ဟစ်ရှမ်း တဖြည်းဖြည်းငြိမ်သည်။ အသက် လေးလေးမှန်မှန် ရှူသည်။ အိပ်ပျော်သည်။

ရှု၍တစ်ကောင်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ သက်ငယ်အမိုးပေါ်သို့ ခုန်ချသည်။ 'ဘုန်း'ဟူသော အသံကြောင့် ရဲမာန်နီးသည်။ ရှု၍သည် အမိုးကြားမှ တဲထဲဝင်သည်။ ပိုက်ကုန်များပေါ် ခုန်ထက်သည်။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် ရဲနေသော ရဲမာန်ကို စူးစမ်းသောမျက်စိဖြင့် ကြည့်သည်။ သူ့ အိမ်သူ့ယာ သဖွယ် အနှံ့လျှောက်ကြည့်ပြီးမှ ပြန်ထွက်သည်။

ပြတင်းပေါက်ပေါ်သို့ ဗွက်လှင့်ကတစ်ကောင် လာနား သည်။ နံနက်နေခြည်ကြောင့် အမွှေးအတောင်များ တောက် ပြောင်နေသည်။ အမြီးရှည်ကို ကော်လိုက်။ ထောင်လိုက်။ အောက်ပြန်ကျလိုက် လုပ်သည်။ တဲအတွင်း လည်ပြန်တစ်ချက် ကြည့်ပြီး ပျံသန်းသည်။ ခဏအတွင်းမှာပင် တစ်တီးတူး ငှက် တစ်ကောင်သည် စွတ်စွတ်ရွတ်ရွတ် ဝင်လာသည်။ မြဲတံရှည်

ခုန်ဆွဲ ခုန်ဆွဲလှုပ်၍ ရဲမာန်လွဲနေရာ ကပ်ပျစ်ဆန်းထိလာသည်။
ရဲမာန်က စောင်ထဲမှထွက်ထုတ်၍ လှမ်းလိုက်သည်နှင့် ပျံပြေး
သည်။

ရှဉ့်ကလေး သတင်းပို့ လှိုင့်ကလေးတွေ လာကြည့်သလား
ဟု ရဲမာန်တေးသည်။ လဲလျောင်းရာမှ ထ ထိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။
ညကလောက် မချမ်းတော့သော်လည်း နာကျင်ကိတ်ခဲမှုသည်
မလျော့ပါ။ ဦးခေါင်းအခဲသည်။ ထစစ်စစ်ကိုက်သည်။ ကပ်
ပျစ်ပေါ် ခြေတွဲလောင်းချထိုင်ရမ်း နားသည်။

ချေးစေတို့ဖြင့် ကပ်စေးစေးဖြစ်နေသောအင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးကို
ပြန်ပြန်ချွတ်၍ စောင်မြှူသည်။ ပစ္စည်းများ နေသားတကျ
ခန့်သေးအဖြင့် ဟိန်ကန်သည်နှိုက်လုပ်မှ အင်္ကျီနှင့်ပုဆိုးထွက်လာ
သည်။ အဝတ်ဝတ်ပြီး စောင့်ခြုံလိုက်သည်နှင့် ကပ်ပျစ်ပေါ်
လဲရသည်။ လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း အားအင်များ ထုတ်ယူခံရသလို
နိုးချိသည်။

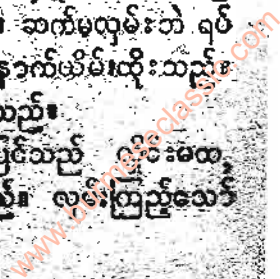
မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သည်။ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံကြား
ထဖြင့် မျက်စိဖွင့်ကြည့်သော် ဆန်အိတ်ကို နှုတ်သီးဖြင့်ပေါက်၍
အစာကေခက်နေသော တောကြက်နှစ်ကောင်ကို တွေ့သည်။
ရှူးဟု ခြောက်ထိုက်ချင်သော်လည်း လေမှတ်ဖို့ပင် အင်အား
မရှိ။ ပါးစပ်တစ်ခုလုံးလည်း စေးတန်းနေသည်။ ရေနှေးပူပူ
သောက်ချင်သည်။ ကိုက်ခဲနားကျင်မှုများပျောက်အောင် စေး
လည်း သောက်ချင်သည်။ ရေအပ်ပေးမည့်သူ၊ ရေအနူး ကြိုပေး
မည့်သူ၊ ဆေးရွာပေးမည့်သူရှိလျှင် ကောင်းလေစား။ ကုမည့်သူ

ပြုစုမည့်သူမရှိဘဲ အထီးကျန်နေရသည့်အဝကို ပထမဆုံး စက်
ဆုပ်မိသည်။

အစာဝမှ တောကြက်များသည့် ပြုထင်းဝေါက်ကို ကျော်
ထွက်သွားသည်။ ရဲမာန်သည် အစားမစားဖြစ်သော အနပ်ကို
ရေကြည့်သည်။ ယခင်နေ့က နံနက်စာ၊ ညစာ၊ မစားဖြစ်။
ဦးမြစ်နီတို့အဖွဲ့ ချက်ပြုတ်စားသော်လည်း သူ့ ရင်မှာ ကြေ
ကွဲလှမ်းဆွတ်ခြင်းများ ဆို နှင့်သောကြောင့် မည်သည့်အစာမှ
မဝင်း။ ယခုနံနက်လည်း ဘာမှ မစားဖြစ်။ အစာစားချင်
စိတ်လည်း မရှိ။ သို့သော် ရေသောက်ချင်သည်။ ရေမသောက်
ရသည့်မှာ တစ်ညကြာပြီး ချေးအထွက်များခဲသဖြင့် ရေ
သောက်ချင်သည်။ ထ မခပ်လျှင် သည်နေ့လည်း သောက်ရ
မည် မဟုတ်။ အစာမစားရခြင်း၊ ဖျားနာခြင်းထက် ရေငတ်
သောဒဏ်ကို ပိုခံခံစားရသည်။ ရေငတ်၍ သေသွားမလားဟု
သူ့ ကိုယ်သူ စိုးရိမ်သည်။

ရဲမာန်သည် မာန်တင်းထဲသည်။ အခန်းထောင့်က ချိုင့်
တစ်လုံးကိုဆွဲ၍ ဒယီးဒယိုင် လျှောက်သည်။ စောင့်ခြုံလျက်
ဖိုးရိုးဖားထုံး သွားသည်။ အားအင်ကို ဖျစ်ညှစ်ထုတ်၍ လှမ်း
သည်။ ပြန်ပြူးသောမြေပြင်သည် လှိုင်းထလှုပ်ပါလား။ မြေ
ကြီးတွေ ခုံးတက်လာပြီ။ ချိုင့်သွားပြန်ပြီ။ ဆက်မလှမ်းဘဲ ရပ်
လိုက်သော်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာက ရှေ့ နောက်မိမိထိုးသည်။
ထိုင်ချသည်။ အသက်ကို အပမ်းမရရှုသည်။

နားပြီး မျက်စိဖွင့်ကြည့်သော် ပြေပြေသည် လှိုင်းမထ
တော့။ ပြန်လည် ပြန်ပြူးလျက် ရှိသည်။ လှမ်းကြည့်သော်

ချောင်းရေတစ်ချောင်း စီးနေသည်ကို မြင်သည်။ ရေစီးသံကို ကြားသည်။ ခြောက်သွေ့သော နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့်ဆပ်သည်။

ရဲမာန်သည် လေးဘက်ထောက်၍ တရွေ့ ရွေ့ သွားသည်။ ကမ်းစပ်ရှိ ဆပ်သွားဖူးပင်အောက်ရောက်သော် ပင်စည်ကို ကျောပိ၍ မှိန်းသည်။ ရေသည် သူ့နှုတ် လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် စီးဆင်းလျက်ရှိသည်။ ချိုင့်ထဲသို့ ဆဲနှင့်ဖုန်တို့ကို ခါသည်။ သွားစပ်သည်။ အငမ်းမရ သောက်သည်။ ပျို့သည် ဝေါခနဲ အန်သည်။ မရပ်မနား အန်သည်။ အူအသည်များ ထွက်ကျ ဖက်တီ အန်သည်။ မောလွန်းလို့ ရေစပ်မှာ လဲကျသည်။ လှိုင်းတိုက ရဲမာန်၏ကိုယ်ကို ရိုက်ပုတ်သည်။ ဆတ်မလွတ်အောင် စိတ်ထိန်းထားသည်။ ရေထဲမှာ ကြာကြာနေလျှင် သူ့သေမည်ကို သိသည်။ ထို့ကြောင့် ဖုတ်လှိုက် ဖုတ်လှိုက် ဖြစ်နေသည့် ကြားမှ ကိုယ်ကို ရေလွတ်ရာသို့ နည်းနည်းချင်းလှိမ့်သည်။ ရွေ့သည်။ ဆပ်သွားဖူးပင်အောက်ရောက်မှ မေ့ခနဲ ဖြစ်ကာ မှောင်အတိကျသည်။

သူ ပြန်လည် ဆတ်ဝင်လာချိန်တွင် ကိုယ်ပေါ်က ဓရေကွ ခြောက်ပြီ။ အဝတ်နှင်စောင်မှာရွှံ့များ၊ ဖုန်များပေကျ လျက် ရှိသည်။ နဖူးကိုစမ်းကြည့်သော် ခြစ်ခြစ်တောက် မပူတော့။ အဖျားအနည်းငယ် ကျသည်။ ခိုက်ခိုက်တုန်ချမ်းခြင်းလည်း မဖြစ်။

သို့သော် လေတဖူးတဖူးတိုက်သော ဆပ်သွားဖူးပင်အောက် မှာ ဆက်လက်လှနေဖို့ မဖြစ်နိုင်။ ထဲထဲပြန်ရောက်မှ ဖြစ်မည်။

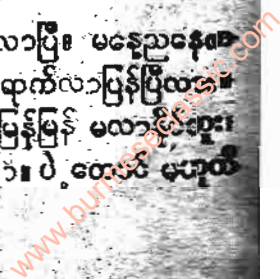
ယခု အဖျားကျသော်လည်း နေစောင်းသည်နှင့် အဖျားတက် လာဦးမယ်။ ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းဦးမည်။

တံသိုသွားဖို့ကြည့်သည့်အခါ နေ့နေသည် အစွမ်းကုန် တောက်ပစူးရှ လွန်းသည်။ ခြစ်ခြစ်တောက်ပသော သံမြေကို မည်သို့ ဖြတ်ဆန်းသွားမည်နည်း။ -ချိုင့်ကို သတိရလို့ လမ်းကြည့်သော် ကမ်းစပ်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။ ပြန်မယူနိုင်၊ ရေမစပ်နိုင်၊ အားအင်မရှိ၊ ဝမ်းထဲမှာ အစာမရှိနေခဲ့တော့ ချိုင့်ကလေး ရေ...

သွားမှပြစ်မည်မို့ ကုန်းထည်သည်။ ခူးတွေထမခိုင် ယိုင်လဲ ပြန်ကျသည်။ နောက်တစ်ဖန် ကြိုးစားထည်သည်။ တင်ပါးသည် လုံးလုံးမကြာ၊ ဒူးများသည် လုံးဝ မပင်နိုင်။ ခေါင်းသာ အောက်သို့ စိုက်ကျသဖြင့် မြေကိုလက်ဖြင့် ထောက်ကန် တားသည်။ အခါခါ ကြိုးစားလို့မရသော် ခေါင်းခါယမ်းသည်။ စိတ်လျော့သည်။ အဖျားတက်ချင်တက်၊ ခေမချင်လည်း သေ အပင်အောက်မှာ လှဲနေတော့မည်။ အဖေ့ နောက်သို့ သူလိုက်မည်။ ချစ်သောအေးမနှင့် ဝေးကြပြီမို့ နေလည်း မထူး၊ စိတ်ဓာတ်ကိုချ အားလျော့၍ ကွေးကွေးလေးလှဲသည်။

ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်

ဟော...ပဲ ချိတ်စက်သံ၊ ပဲ ထောင်လာပြီ။ မနေ့ညနေစာ ပြန်သွားတာပါ။ ဆည်နေ့နေ့ခင်း ရောက်လာပြန်ပြီလား။ မပြစ်နိုင်ဘူး။ ဦးမြစ်နီယာ ဆည်လောက်ပြန်ပြန် မလာလို့လား။ တောမှာဝယ်ခဲ့တဲ့ငါးတွေကို မြို့ပို့ ခဦးမှာ။ ပဲ တောင် မဟုတ်

မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ငါ့ စိတ်ထင်လို ဖြစ်မယ်။ ဘုတ်အီးသံလား၊
ငှက်တစ်ကောင်အော်ဆီလား။

‘ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်’

ဟုတ်တယ်။ ဦးမြစိန်နဲ့ ပဲ ထောင်အသံ သေချာတယ်။
ဟေ...အပြာရောင်ကို မြင်ရပြီ၊ မျက်လုံးတွေက ကြည့်ရတာ
မထောင်းဘူး။ ဝါးတယ်၊ ကြည့်ကြည့်ထင်ထင် မရှိဘူး။
လူတွေ ဆင်းလာကြတယ်။ ရှေ့ ဆုံးကပြေးလာတာ အေးမ
လား။ အေးမနဲ့ တူလိုက်တာ၊ ငါ့စိတ်ထင်လိုဖြစ်မယ်။ အေးမက
ငါ့ဆီကို ဘယ်တော့မှ မလာဘူး။ သူ ယောက်ျားယူတော့မှာ။

‘မောင်ရဲမာန်၊ ဟေ...မောင်ရဲမာန်’

မိန်းမရှင်နောက်က လူဝဝကြီးဟာ ဦးမြစိန်ဖြစ်ဖို့ သေချာ
တယ်။ သူက ငါ့နာမည်ကို ခေါ်တယ်။ ဦးမြစိန် ဘာလိုလား
တာလဲ၊ သူက နှစ်ဂက်ခြား တစ်ခါ သုံးဂက်ခြား တစ်ခါ လာ
တာပါ။ ငါ အိပ်မက်မက်နေတာ ဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်
အဖျားကြီးလို့ ငါ့စိတ်တွေချောက်ချားပြီး မြင်ချင်ရာ မြင်နေ
တာလား။ မျက်စိတွေက ကြည့်လိုမကောင်းဘူး။ ကြည့်ရတာ
အားမရဘူး။ နားမလည်း လေတွေထွက်ပြီး အူနေတယ်။ ငါ
ပါးစပ်တွေလည်း ခြောက်နေတယ်။

‘ကိရဲမာန်’

အေးမအသံ အစစ်ပါပဲ။ ဒါဟာ အေးမအသံပါ။ သူတို့
ငါ့ဆီ မမြင်ဘူး။ တဲဆီကို ပြေးသွားကြတယ်။ အိပ်မက်
မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဆင်ချင်ရာ ထင်နေတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ

တကယ်ပါပဲ။ အေးမ နှင့် ငါ့ဆီကို လိုက်လာတယ်နော်...
ပျော်လိုက်တာဟာ။

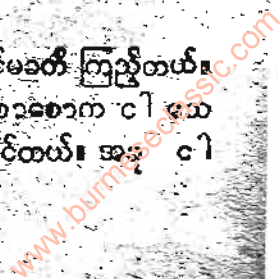
ထဲထဲမှာ ငါ့ကို မတွေ့လို့ နှစ်ဆူ ပြန်ထွက်လာကြပြီ။ နှင့်ကို
အော်ခေါ်ပေးမယ့် ငါ့အသံက ထွက်မလာဘူး။ ငါ့ကို မြင်
အောင် မတ်တတ် ရပ်ပြချင်တယ်။ ငါ့ကြီးစား ထွက်တယ်။ ဒါပေ
မယ့် ကျမ်းထိုးဆလိုဖြစ်ပြီး ဆပ်သွားဖူးပင်ရိပ်ကနေ သဲမြေ
ပူပူပေါ် ကျတယ်။ မျက်လုံးတွေ ပြာသွားတာပဲ။

‘ဒါ ဘာအရာလဲဗဟ၊ ခြေရာမဟုတ်ဘူး။ တရုတ်ထိုက်
ဆွဲသွားတဲ့ အရာပဲ။ ရဲမာန်ကို တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ဆွဲသွားပြီ
ထင်တယ်။ ကမ်းစပ်ကို သွားတယ်။ လာကြ၊ လာကြ’

ဦးမြစိန်အသံတို့ ကြားတယ်။ မပြေးလာတဲ့ ခြေဆံတွေ
ကြားတယ်။ တခောင်းလဲနေတဲ့ငါ့ကို နှင့်တို့ ပွေ့ထွက်ကြတယ်။
ငါ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အစိုးရိမ်ကနေတဲ့ နှင့်
မျက်နှာကို အလျင်ဆုံး မြင်တယ်။ ဝမ်းသာလိုက်တာ အေးမ
ရယ်။ ငါ နှင့်ကို ဆွဲယူဆွဲယူ ပြုံးပြနိုင်တယ်။

‘ကိရဲမာန်...ကိရဲမာန်၊ ဆို...တအား ဖျားနေပါလား။
အဲဒါကြောင့် ကျန်းမ အရမ်းစိတ်ပူနေတာ၊ ဦးလေးမြစိန်
လုပ်ပါဦး။ ဦးလေးလူတွေ ခေါ်ပါဦး။ ကိရဲမာန်ကို တဲထဲ
ရွှေ့ရအောင်’

အေးမရယ်...နှင့်မျက်နှာကို မျက်နှာခိုင်မခတ် ကြည့်တယ်။
နှင့်သက်ကို အားကိုးတကြီး ထိုင်တယ်။ စောစောက ငါ့ သေ
ချင်တယ်။ အဖေ့ နောက်ကို လိုက်သွားချင်တယ်။ အခု ငါ

မသေချင်တော့ဘူး။ နင်တို့ထောက်လာပြီဆိုတော့ တောထဲမှာ ငါ မသေတော့ဘူးနော်။

ရဲမာန်နှုတ်မှ အသံမထွက်သော်လည်း ရင်ထဲမှာမှ ဗကား သံများ ညနေသည်။ သူ့ ကို တဲသို့ ပွေ့ချီသည်။ အေးမသည် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် နောက်မှ နောက်မှ ပြေးလိုက်သည်။ ရဲမာန်ကို ကွပ်ပျစ်ပေါ် တင်သည်။ အဝတ်လဲသောအခါ အေးမ ကို တဲအပြင်သို့ ခဏထွက်ခိုင်းသည်။ အဝတ်လဲပြီးမှ ပြန်ခေါ် သည်။ အေးမသည် ကွပ်ပျစ်ပေါ် တက်ထိုင်၍ စိုးရိမ်ပူပန် စွာဖြင့်....

‘ကိုရဲမာန် ဖျားတာ ကြာပြီလား။ အေးမတို့မလာရင် အခက်ပဲ’

ဦးမြစိန်သည် ခေးစေ့ပေါ် စီးကျလာသော ကွမ်းတံတွေး ကို လက်ဖဝါးဖြင့် ပွတ်သပ်၍ -

‘မနေ့စာဖျားတာ၊ ဦးလေးလဲမင်းတို့လူငယ်ချင်း ရည်ငံနေတာ မသိဘူးကွယ်၊ ဦးလေးအလုပ်ကလည်း မအူချောင်းတစ်လျှောက် ငါးငယ်ရတာ မဟုတ်လား၊ ပဲထောင်နဲ့ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် သွားနေတာ ရွာမှာ ဘယ်သူနဲ့ဘယ်သူ ကြိုက်မှန်းလည်း မသိ ဘူးဟေ့ ၊ မနေ့က သူ့ကို ငါးမှာရင်း နင့်မင်္ဂလာဆောင် အတွက်ပေါ့ဟာ’

အေးမ ခေါင်းငုံ့သည်။ ဝါးကြမ်းခင်းကို လက်သည်းဖြင့် ခြစ်သည်။ ဦးမြစိန်သည် ကွမ်းတံတွေး ပျစ်ခနဲထွေးကာ တဖက်ရယ်၍....

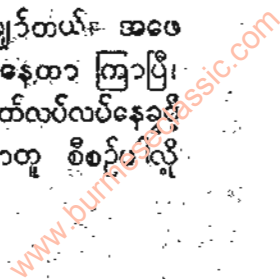
‘နင် မင်္ဂလာဆောင်မယ် အကြောင်း ပြောလိုက်တော့ ဒီကောင် ငိုငိုသွားတယ်ဟ၊ ဦးလေးက ရိုးရိုးပဲ ထင်တာပေါ့ ကွယ်၊ တဲနေရာရွှေ့ တော့လည်း ဒီထောင် မျက်နှာ မရွှင်ဘူး၊ ဦးလေးက သူ့ အဖေဆုံးတဲ့နေ့ထက် ရွှေ့ရလို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေဟန် တူရဲ့လို့ ထင်တာ၊ ဦးလေးတို့က သူ့နေဖို့ တဲဆောက် တော့ အင်္ကျီချွတ်ကြီးနဲ့ ဆပ်သွားဖူးပင်အောက်မှာ မှိုင်နေတယ် လေ၊ အဲဒါ အအေးပတ်တာပေါ့၊ သူ့မှာ ငှက်ဖျားအခံလဲ ရှိတယ်၊ အားနည်းရင် ဖြစ်ဖြစ်၊ အဖျားဝင်ရင် ဖြစ်ဖြစ် ငှက် ဖျား ပြန်ထမှာပဲ၊ ဦးလေးတို့ အလာဦးလို့ပေါ့၊ နို့မို့ အပင် အောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း သေနေမှာ’

ဦးမြစိန်၏ မညာမတာ တဲတိုးစကားကြောင့် အေးမသည် ‘အို’ဟု မြည်တမ်းကာ ဖြူဖတ်ဖြူရှောင် မျက်နှာကို အကြင်နှာ မျက်ဝန်းဖြင့် ကြည့်သည်။ ရဲမာန်က ‘အေးမ’ဟု ခေါ်သည်။ အသံထွက်လာသည်။ ရင်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်နေသော စကား ကို အားတင်း၍ မေးသည်။

‘အေးမ...ဘာလို့လာတာလဲ’

အေးမသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်၍ တရွပ်ရွပ် ငိုသည်။ ချုပ်တီးထားသမျှကို သွန်ကြေ၍....

‘ကိုရဲမာန်...နေနိုင်လိုက်တာနော်၊ အေးမဆီ တစ်ခေါက် တောင် ပေါ်မလာဘူး၊ အေးမ နေ့တိုင်းမျှော်တယ်၊ အဖေ တို့က ကိုစိန်မောင်မောင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ နားချနေတာ ကြာပြီ၊ စာပေါင်းပဲ့တော် မတိုင်ခင် သမီးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေဖို့ ပေးပါအမေ၊ နေခက်မှ အမေတို့ သင်္ဘောတူ စိစဉ်ပဲလို့’

၂၆၆ နန်း ကိုရိုးထွန်

ပြောထားတာ ဒီကြားထဲ ကိုရဲမာန်တို့ဘက်က လာကြောင်း လမ်းရစ် အမေတို့ သဘောတူတူ မတူတူ ဆေးမက ကိုရဲမာန် နောက် လိုက်ဖို့ ပြင်ထားပြီးသား၊ လိုက်မယ့်သူက မျှော်မေမယ် ခေါ်မယ်သူက ပေါ်မလာဘော့ ကိုရဲရယ်... ခဲအေးမလဲ မိဘတွေ စီစဉ်သမျှ ခေါင်းညိတ်ရတာပေါ့

ရဲမာန်သည် သူ၏ ပေါ့လျော့ပျက်ကွက်မှုကို ခွင့်လွှတ်ပါရန် အကြည့်ဖြင့် စောင်းဝန်သည်။ အေးမသည်မျက်ရည်ထုတ်ရင်း... အမေတို့ စီစဉ်လို့ ခေါင်းညိတ်ရပေမယ့် အေးမ လေ ကိုစိန်မောင်မောင်ကို ဘယ်လိုမှ ချစ်လို့မရဘူး၊ သူ သွားတာ လာတာ၊ စကားပြောတာ ကြည့်မိလေ မုန်းလေပဲ၊ မနေ့က တော့ အေးမရင်ထဲ ဘယ်လိုပူပန်းမသိဘူး၊ ကိုရဲမာန်ကို အရမ်း တွေ့ချင်တယ်၊ ကယ်လိုလုပ်ရမုန်းလဲ မသိဘူး၊ နောက်မှ ဦးလေးပြုစီနံနံ အဆက်အသွယ်ရှိတာ သတိရလို့ အကူအညီ စောင်းပြီး လိုက်ပို့ခိုင်းရတာ

အေးတု၊ မနေ့ညက ငါ့အိမ်ကို အေးမထောက်လာပြီး မဝသိ သွားချင်ကြောင်း ပြောတာပဲကွာ၊ သူက လေ့ခဆိုပြီး သူ့ ဆွဲကြီး ချွတ်ပေးနေသေးဗျား၊ မူ့အပေါ် အဲသလောက် ချစ် တာ၊ ငါက... ငါ့တူမ နှစ်အပေခွဲ ဦးလေးနဲ့က တည့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးလေး ပယောဂလို့ အထင်မခံနိုင်ဘူး၊ ပြန်ပါလို့ လွှတ်ပေမယ့် မပြန်ဘူးဗျား၊ တင်ငို တရယ်ရယ် လုပ်နေလို့အေး... နေ့ကပြန် လိုက်ဖို့ မယ် ငါ့တူမရယ်၊ ညအချိန်မှာ ချောင်းရေ ထလဲ နည်းတော့ အန္တရာယ်များတယ်ပြောပြီး ပြန်လွှတ်ရ တယ်၊ မနက်ကျတော့လဲ သူ့ အိမ်က လူမလစ်လို့ ဘော်တော်နဲ့

သွားရဘူး၊ မုန်းလဲ့မှ ကစန်းကတန်း ထွက်လာရတယ်၊ ကဲ... ကဲ... ပြောလဲပြော၊ ဆေးလဲ ထောက်လိုက်ဦး၊ ရေခွေးလဲ ဆူပြီ

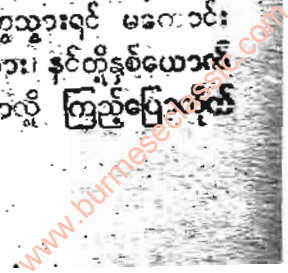
ဦးမြစိန်သည် ဆေးနှင့် ရေခွေးကို ကွပ်ပျစ်ပေါ်ချသည်။ အေးမသည် ရဲမာန်ကို ပေ့ ထူသည်။ ရဲမာန်သည် အေးမရင် ခွင်ထဲ ခေါင်းဘင်ရှ် မိန်းနေသည်။ ဦးမြစိန်ပေးသော ဆေးကို ပါးစပ်ထဲထည့်၍ ရေခွေးဖြင့် မျှောချသား။ အေးမက ရေခွေး မှတ်ပေးသည်။ မပူမအေး ရေခွေးကို အေးမ ပြုစုမှုဖြင့် ထောက် ခြခြင်းကြောင့် အားဆေးသောက်သလို လန်းဆန်းလာသည်။ ဦးမြစိန်၏ လူတစ်ယောက် တဲထဲ ပြေးဝင်လာသည်။ ဦးမြ စိန်က သူ့တပည့်ကို-

‘ဘာလဲကွ မြိုင်ဝင်း’

‘ပဲထောင်တစ်စီးလာတာ တွေ့တယ် ဆရာ’ မျက်စိများအားလုံး တဲအပြင်သို့ ကြည့်မိသည်။ နား အားလုံး စက်သံစွင့်သည်။

‘အဖေ ပဲထောင် ထင်တယ်’ဟု အေးမက မောမိုက်သံဖြင့် ပြောသည်။ ရဲမာန် ခေါင်းနားပန်းကြီးသည်။ ဦးမြစိန်က စီစဉ်ညွှန်ကြားသည်။

‘ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ငါ့တို့အားလုံးကို တွေ့သွားရင် မခင်ကင်း တူး၊ ဒီအနီးကနားမှာ ပုန်းစရာ ခရီးသွားလား၊ နှင်ထိုးနှစ်ယောက် သွားပုန်းနေ၊ ငါ့တို့က ငါးဝယ်လာတာလို့ ကြည့်ပြောလို့လဲ မယ်’

သို့သော် အေးမသည် မနာခံလိုဟန် ခေါင်းယမ်းသည်။
မပုန်းဘူး ဦးလေးမြစိန်၊ အေးမဆင်းကတည်းက ကိုရဲ
မာန်နဲ့ နေဖို့ အပြီးထွက်လာတာ၊ အေးမကို မတွေ့ရင် အဖေတို့
ဟိုရွာ ဒီရွာနဲ့ စိတ်မောနေလိမ့်မယ်၊ ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းမယ်
ကိုစွဲကို ရင်ဆိုင်လိုက်တာ ကောင်းတယ်

အေးမ၏ သတ္တိသည် ရဲမာန်ကို အင်အား ဖြစ်စေသည်။
ရဲမာန်သည် အေးမလက်ကို ထိန်းကိုင်၍ ထိုင်သည်။ လာမည့်
ဘေး ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရန် နှစ်ယောက်လုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေ
သည်။

မြင့်ဝင်း ပဲ့ထောင်နားမှာ သွားနေ၊ ဦးမြတ်တီတို့ ပဲ့ထောင်
ဆိုရင် ငါတို့ တဲထဲမှာ ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်၊ သူတို့က လူအင်
အား များမယ်၊ အမွေလုပ်မယ်ဆိုရင် မင်းကော သန်းမောင်
ကော အဆင်သင့်ဖြစ်နေပေစေ၊ တဲအရှေ့မှာ တစ်ယောက်၊ တဲ
နောက်မှာ တစ်ယောက်နေ၊ ငါ အချက်ပေးလိုက်တာနဲ့ ဇနီး
လာကြ

ထိုက်ပဲ့တစ်ခုလို ပြင်ဆင် အမိန့်ပေးနေသော ဦးမြတ်တီ
စကားကို မကြိုက်သော်လည်း တစ်ဖက်မှ ရန်မလွှာလျှင် ကာကွယ်
နိုင်ရန် ပြင်ဆင်ခြင်းမို့ ရဲမာန် မဟန့်တားဘဲ ငြိမ်နေသည်။

စက်သံ ရပ်သွားပြီ။ စကားပြောသံများ မသံမကွဲ ကြား
သည်။ 'အေးမ' ဟူသော အသံသည် အပြတ်သားဆုံးမို့ ဦးမြတ်
တီတို့ လိုက်လာသည်မှာ သေချာပြီ။ လူစုလူဝေးဖြင့် လာမည်
လား၊ တတိဝေးလက်နက်များဖြင့် လာမည်လား၊ အေးမကို
ဆွဲခေါ်ကြမည်လား။

မနိုးမဝေးတွင်ရှိသော ပဲ့ထောင်သို့ လှမ်းကြည့်သော် သူတို့
ထုတ်လာသည့် ဦးမြတ်တီတို့ လူစုကို တွေ့သည်။ ကိုစိန်မောင်
မောင်နဲ့ အခြား လူသုံးယောက်။ စုစုပေါင်း ငါးယောက်
မြင်သည်။ လက်ထဲတွင် ဘာပစ္စည်းမှ မပါ။

အေးမသည် ကွပ်ဖျစ်ပေါ်မှ အောက်ဆင်းသည်။ တဲဝဲသို့
ပြေးထွက်သည်။ အေးမကို မြင်သည်နှင့် 'သမီး ဟု ခေါ်၍
ဦးမြတ်တီ ပြေးလာသည်။ အေးမသည် နောက်ဆုတ်၍ အထ
ပြန်ဝင်သည်။

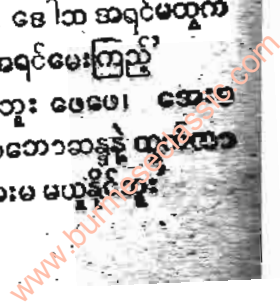
'သမီးရယ်... ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ၊ အားလုံး စီစဉ်
ပြီးမှ'

ဦးမြတ်တီသည် အလောတကြီးဝင်လာ၍ အေးမကို ပြောစဉ်
ဦးမြတ်တီနှင့် ပက်ပင်းတွေ့သဖြင့် ပြောလက်စ စကား တုံးတံတီ
ပြုတ်သည်။ အံ့အားသင့်လျက် ကြည့်သည်။ ထို့နောက် လေသံ
ပြင်းစွာဖြင့်--

'မြစိန် လက်စသတ်တော့ ငါ့ဘမီးကို ခေါ်လာတာ မင်း
ကိုး၊ လုပ်ရက်တယ်ကွာ၊ မင်းမှာလဲ သားဘမီးတွေ ရှိတာပဲ၊
မိဘချင်း ကိုယ်ချင်းမစာဘူး၊ ငါ့ရင်တွေ ဘယ်လောက်ပူနေ
တယ်ဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား'

'နေဦး ဦးမြတ်တီ၊ တရားရှိတဲ့လူဆိုရင် ဧဝါ အရင်မထွက်
နဲ့၊ အရမ်းမစုပ်စွဲနဲ့၊ ခင်ဗျားဘမီးကို အရင်မေးကြည့်'

'ဦးလေးမြစိန် ခေါ်လာတာ မယုတ်ဘူး ပေပေ၊ အေးမ
အပို့ခိုင်းလို့ လိုက်ပို့ တာပါ၊ အေးမ ဘဘောဆန္ဒနဲ့ ထူးထူးလာ
တာပါ ပေပေ၊ ကိုစိန်မောင်မောင်ကို အေးမ မယူနိုင်ဘူး'

၂၇၀ ကိုရိုးကုန်

ဦးမြတ်တီ ပါးစပ်ဖောင်းလောင်း ဖြစ်သလို ကိုစိန်မောင်
မောင် မျက်နှာပျက်သည်။ မျက်စိပိုးဝင်သလို ခိုးလိုးသူ
ဖြစ်သော ကိုစိန်မောင်မောင်သည် ရှေ့သို့ ဇွတ်တိုးလာ၍--

'အေးမ ကိုကိုစိန်တို့နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ မှတ်လာဆောင်ဖို့
အတွက် အားလုံး အထင်ဆင့် ပြစ်နေပြီ။ နှစ်ဖက်မိဘတော်က
ရပ်မိရပ်ဖတွေ၊ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ဖြစ်ကုန်လိမ့်
မယ်'

'ဟုတ်တယ် သမီး။ သမီး ထွက်သွားတာကို တယ်သူမှ မသိ
သေးဘူး။ ဣန္ဒြေမပျက် ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ ဖေဖေတို့ မျက်နှာကို
အိုးမဲမထုတ်ပါနဲ့ကွယ်'

'အေးမ မိုက်တယ်ဆိုရင် မိုက်ဖြစ်ကို တစ်သက်လုံး ခံသွား
ပါဖယ်။ ပြန်တော့ မလိုက်ဘူး ဖေဖေ။ ကိုစိန်မောင်မောင်ပဲ
သမီး မယူနိုင်ဘူး'

အေးမထ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်သဖြင့် ကိုစိန်မောင်
မောင်သည် ရှက်ရမ်းရမ်းစား--

'ရဲမာန်ဆိုတဲ့တောင်က မအောင်းဆိုးဝါးကောင်၊ ဒီကောင်
လုပ်လို့ အေးမ ဆေးမိနေတာ၊ သွေးရိုး သားရိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး
ဒီလိုကောင်မှာ မက်စရာ သာရှိလို့လဲ၊ ဧါးညှိနဲ့ ထောင် နဲ့သေး
လို့'

ရဲမာန်၏ ဧဝါသအိုးပေါက်ကဲ့၍ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ လွှား
ခုန်ဆင်းကာ ကိုစိန်မောင်မောင်ထံ တိုးအဝင်မှာ ဦးမြတ်တီ
ရှေ့ဆီးပမ်းသည်။

'ရဲမာန် စိတ်လိုက်ဘန်ပါ မလုပ်နဲ့၊ ဦးလေးစကား နား
ထောင်၊ ပြန်ထိုင်'

အထဲမှ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ လှုပ်ရှားသံနှင့် ဦးမြတ်တီ၏ မာန်ပဲသံ
ကြောင့် ဦးမြတ်တီ၏ လူနှစ်ယောက်သည် ဓားကိုယ်စီ ကိုင်၍
ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ကျော်ဝင်သည်။ ကိုစိန်မောင်မောင်၏
နောက်က လူသုံးယောက်သည် ခါးကြားမှ ဓားတိုများကို
ဆွဲထုတ်သည်။ ခုန်းကြိုးခွန်းယယ် စစ်ထိုးခန်းသည် တုတ်တစ်ပြက်
ခင်းတစ်ပြက် တိုက်ခိုက်မည့် အခန်းသို့ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းထဲ
သည်။

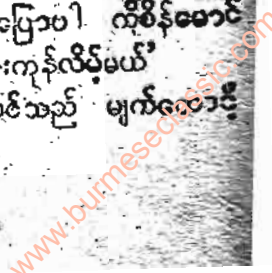
ဦးမြတ်တီသည် သူ့လူများဘက် လှည့်ဆော်သည်။

'ဟေ့ ကောင်တွေ မင်းတို့ ဓားကို ပြန်သိမ်းစမ်း။ အပြင်
ပြန်ထွက်ကြ၊ စိန်မောင်မောင် ခင်းလူတွေကိုလဲ အထွက်ခိုင်း
ပါ။ အေးမအေးမဆေးဆေး ဖြေရင်းလို့ရုတ်ကိစ္စကို သွေးသံတရံ
မဖြစ်ချင်ဘူး။ ဟေ့ ကောင် မြင့်ဝင်း၊ ငါ့ပြောနေတာ ကြား
လား၊ အပြင် ပြန်ထွက်စမ်း၊ ပဲ့ထောင်နားမှာ သွားနေ'

မြင့်ဝင်းတို့ နှစ်ယောက်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ကျော်၍
ပြန်ထွက်သွားသည်။ ကိုစိန်မောင်မောင်လည်း သူ့လူများကို
တဲအပြင် ထွက်ခိုင်းသည်။

'စကားကို ကောင်းကောင်းမှန်မှန်ပြောပါ ကိုစိန်မောင်
မောင်၊ ရင်လုပ်တာနဲ့ ပြဿနာ ကြီးထွားကုန်လိမ့်မယ်'

အေးမ စကားကို ကိုစိန်မောင်မောင်သည် မျက်လှောင့်
နီကြီးဖြင့် ခုန်းတုံ့ပြန်သည်။

ဘာ ပြော တယ် အေးမ၊ ကိစ္စကိစ္စကြောင့်တဲ့လား၊ ငါ့ကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကြားမှာ မင်း မလည်ရွယ်လုပ်လို့ ပြဿနာဖြစ်ရတာ၊ နင်နဲ့ လက်ထပ်ရလို့ ငါ့ဘာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နင့်လို မိန်းမမျိုးတွေ အယောက် တစ်ရာ ရအောင် ယူနိုင်တယ်၊ နင့်ထက်သာတဲ့ မိန်းမကို ယူပြ ဦးမယ်၊ နင့်အမေကိုယ်တိုင် သူ့ သမီးနဲ့ လက်ထပ်ပါ လက်ထပ် ပါ ပြောလွန်းလို့ ငါက အားနာပြီး....'

အေးမ လက်သည် အပေါ်သို့ မြှောက်တက်သွားပြီး ကိုစိန် မောင်မောင် ပါးပေါ် ကျအလာ နောက်ဆုတ်ရှောင်သဖြင့် ကိုစိန်မောင်မောင် နှာခေါင်းနားမှ ပွတ်ဖြတ်သွားသည်။

ကိုစိန်မောင်မောင်သည် ချွဲဟက်၍ လည်ချောင်းရှမ်းသည်။ အသံကိုညှစ်၍ လှောင်ရယ် ရယ်သည်။

'ဟုတ်တာပြောတော့ နာလိုက်ကြတာ၊ ဒီမယ် အေးမ၊ မင်းချိုက်ချင်သလား၊ လာလေ ငါ့ရွှေတည်တည့်လာပြီး ဘယ် မြန်ညာပြန်ချိန်လှည့် လာ'

အေးမသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်၍ ချုံးပဲ့ချ ငိုသည်။ ရဲမာန်သည် ဦးမြတ်ကို ကျော်၍ ကိုစိန်မောင်မောင် ရှေ့သို့ သွားရန် ကြိုးစားသည်။

လူကြီးများဖြစ်သော ဦးမြတ်နှင့် ဦးမြတ်တိက 'တော်ကြ ပါတော့' ဟု တားသည်။

'ဦးလေး ဦးမြတ်တိကို ကျွန်တော် ရိုသေပါတယ်၊ လေး စားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးလေး သမီးကို ကျွန်တော် မယူ တော့ဘူး၊ ဖျက်တယ်ဗျာ၊ မင်္ဂလာဆောင်ကို ကျွန်တော်က

စပြီးဖျက်တယ်၊ အေးမ လင်နောက်လိုက်ပြေးလို့ ကျွန်တော် ကျန်ရစ်တာမျိုးတော့ အပြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် မှာစဝင် မှာ အရှုံးဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး၊ ဒီကိစ္စမှာလဲ အရှုံးမခံနိုင်ဘူး'

ဦးမြတ်တိသည် မျက်နှာငယ်ငယ်ဖြင့်....

'စိတ်လိုက်မခံပါ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ကွယ်၊ အမီးလေးအ လိမ္မာပါတယ်၊ မိဘစကားကို အမြဲနားထောင်တဲ့ သမီးပါ၊ အေးမ၊ သမီး အဖေတို့နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့နော်'

ချော့မော့ခေါ်သော်လည်း အေးမသည် ခေါင်းတွင်တွင် ရမ်း၍ 'မလိုက်ဘူး' ဟု ငြင်းသည်။

ကိုစိန်မောင်မောင်သည် တံခါးပေါက်သို့ လှည့်ထွက်သွား သည်။ အဝတွင်ရပ်၍ ချွဲဟက်သည်။ အေးမကို လက်ညှိုးငေါက် ငေါက်ထိုး၍....

'ဦးလေး ဦးမြတ်တိ၊ အေးမ လိုက်လိုက် မလိုက်လိုက် အေးမကို ကျွန်တော်လက်ထပ်နိုင်ဘူးနော်၊ မိန်းမတစ်ယောက် ကို ရဲမာန်လို တံခါး ယှဉ်ပိုင် မယူချင်ဘူး၊ တန်းမတူဘူးဗျ၊ အဆင့်တူချင်း ယှဉ်ရတာက ရှုံးရှုံးနိုင်နိုင် သိက္ခာရှိတယ်၊ ကဲ....ကြာစာယ်ဗျာ၊ ဦးလေး လိုက်မှာလား၊ မလိုက်ဘူးလား ကျွန်တော် ပြန်မယ်'

ဦးမြတ်တိသည် တရွပ်ရွပ်ငိုနေသော အေးမကို ကြည့်လိုက်၊ ထွက်သွားသော ကိုစိန်မောင်မောင်ကို ကြည့်လိုက်နှင့် ဗျာများ ကျန်ခဲ့သည်။ အေးမကို ချော့မရသည့်အဆုံးတွင် ဦးမြတ်တိ သည် တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်အသံဖြင့်....

'သမီး ဘယ်ယောက်ျားယူယူ အဖေတို့ မကန့်ကွက်ပါဘူး။ အသင့်တူချင်းယူကြရင် ဖေဖေ ကျေနပ်တယ်။ သတ္တဝါတွေ အသက် နေ့စဉ် သတ်ဖြတ်နေတဲ့ အဝီစိချိုးကပ်မယ် လူနဲ့တော့ ဖေဖေ သဘောမတူဘူး။ သမီး လိုက်မယ်ဆိုရင် အခု ပြန်လိုက် ခဲ့၊ မော့စိစိ မောင်မောင်က လက်မထပ်ပါဘူးလို့ ပြောပြီပြီ။ အေး... သမီး မလိုက်ဘူးဆိုရင် ဘယ်တော့မှ အဖေ အိမ်ကို မလာနဲ့တော့။ အဖေသေလဲ ငါ့သမီး... ငါ့သမီး... မလာ... မလာနဲ့'

ဦးမြတ်တီသည် ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်ကို မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ်ခတ်၍ ထိန်းသည်။

ကိုစိန်မောင်မောင် နောက်သို့ နှေးကွေး လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လိုက်သွားသည်။

အေးမသည် ရဲမာန်၏ ပခုံးစွန်းပေါ် ခေါင်းတင်၍ တကယ့်ကယ့်ငိုသည်။

ရဲမာန်က အေးမ ကျော့ကိုပွတ်ထပ် နှစ်သိမ့်သည်။ တသိမ့် သိမ့်တုန်သော အေးမ၏ ကျော့သည် တဖြည်းဖြည်းရပ်သည်။ ရှိုက်ငိုသံများခြား၍ ပျောက်သည်။

အေးမသည် ရဲမာန်၏ ရင်ကို လက်ဖြင့်တန်း၍ နောက်ဆုတ် သည်။

'ကိုရဲမာန်ကို အေးမ ချစ်တယ်'

ထိုစကားမျှဆို၍ နောက်သို့ ရုတ်တရက်လှည့်ကာ မြေး ထွက်သွားသည်။

ရဲမာန် အံ့အားသင့်၍ ကျန်ခဲ့သည်။ အေးမ၏ 'အဖေ' ဟူသော အော်သံသည် တောကိုသာမက ရင်များအတွင်းရှိ အသည်းနှလုံးများကိုလည်း ရိုက်ခတ်သည်။

ပဲ...ထောင်ပေါ် တက်မည့်ဆဲဆဲ ဦးမြတ်တီ၏ ခြေလှမ်း တုံ့ ဆည်။

အေးမသည် စက်နှိုးထားသော ပဲ...ထောင်ဆီသို့ ပြေးသည်။ ရဲမာန်သည် တံအဝမှ လှမ်းကြည့်သည်။ ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် ခုန်နေသည်။

အေးမသည် ဦးမြတ်တီရှေ့ သို့ရောက်သော် မြေပေါ် ထိုင်ချ သည်။

'အဖေ၊ သမီးမိုက်ကို ခုစီလွတ်ပါ။ အဖေ့ကို နေခက်ဆုံး ကန်တော့ပါရစေ'

အေးမသည် ကျေး သဖခင်ကို ဦးသုံးကြိမ်ချသည်။ ဦးမြတ်တီသည် သာဓုသုံးကြိမ် မရွတ်ဆိုနိုင်။ ဆိုသော မျက်နှာ ဖြင့် ပဲ...ထောင်ပေါ် တက်သည်။

အေးမ၏ အသားအရေ၊ ပုံပြင်သွန်း၍ လုပ်ပန်းတမ်းကြမ်း၊ ပုတ်သပ်ပြီးလျှင် အရောင်ထင်၍ မှတ်တင်မည်မူ၍ အိဝင်းကိုယ်။

အေးမ၏ဆံပင် စိမ်းမြကေသာ၊ ထုံးမြိတ်မှာလည်း ဖွာဖွာပူပူ ဝါဝါသိမ်သိမ် နိမ့်နိမ့်မြင့်မြင့် စွင့်စွင့်ရှည်ရှည်။

အေးမ၏နှုတ်ခမ်း၊ နှုတ်ခမ်းယဉ်တဲ့ မတွဲမထော် အဆင်းသော်မူ မူည့်ပျော်ကျိုးအာ ပမာမပြား။

အေးမ၏မျက်လုံးမျက်တောင် မျက်လုံးအသရေ၊ မြူထေထွန်းပြောင်တော့ မျက်တောင်နှင့် မျက်မှောင်မျက်လုံး မျက်ခုံးယဉ်ကျား၊ နဖူးတန်ယဉ်၊ ဆံလျင်ကျဟန် လွန်လွန်ကြိုးကြိုးထူးထူးဆန်းဆန်း။

ဆိုရပါမူ ဆေးကြောင့် အဖျားကျသည်။ အပြုအစုကြောင့် အပျောက်မြန်သည်။ ရဲမာန်ကျန်းမာ၍ တူထူထောင်တောင် ဖြစ်လာသော် ဦးမြစိန်တို့ကို အကြောင်းကြား၍ မအူချောင်း၊ ဘေးရိုတ်ငယ်တွင် မင်္ဂလာဆောင်ကြသည်။ သူတို့မင်္ဂလာပွဲကို ရဲမာန်အမေနှင့် အစ်မများ၏ မိသားစု၊ ဦးမြစိန်နှင့်မိသားစုတို့ လာကြသည်။

ဦးမြစိန်တို့လင်မယားက သဘိုသမီးဘက်မှနေသည်။ ရဲမာန်အမေက သတ္တိသားဘက်မှနေသည်။ လစ်ဟာသော အဖေနေရာကိုကြည့်၍ ရဲမာန်စိတ်ထိခိုက်သည်။ သို့သော် မိသားစုစစ်မဟုတ်ဘဲ မိဘကိုယ်စားနှင့်ပင် ကြည်နူးဝမ်းသာနေရသောအေးမကိုကြည့်၍ သူ့စိတ်ကို ကြည်နူးအောင်ဖန်တီးသည်။

အခန်း (၄)

အေးမသည် ရဲမာန်၏တံတွင်နေ၍ ရဲမာန်ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်သဖွယ်ပြုစုကုသသည်။ တစ်ဦးတည်းဖြစ်သလိုနေထိုင်စားသောက်ခဲ့သော ရဲမာန်သည် အေးမ၏ ပြုစုမှုအောက်၌ နှလုံးစိတ်ဝမ်းချမ်းမြေ့သည်။ ငါးဖမ်းပစ္စည်း ကိရိယာဖြင့် အကျည်းတန်ခဲ့သောတယ်သည် အေးမ ရှိခြင်းကြောင့် လှပသာယာသည်။

အေးမပေးသောဆေးသည် ရဲမာန်အတွက် ဆေးဖြစ်သည်။ အေးမကျေးသော အစာသည် သူ့အတွက်ဆေးဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အေးမပြောသောစကားသည်လည်း သူ့အတွက် ဆေးဖြစ်သည်။ အေးမ မျက်နှာကြည့်မြင်နေရလျှင်လည်း သူ့အတွက် ဆေးဖြစ်သည်။

သတို့သားနှင့် သတို့သမီးကို လက်ချင်းဆက်၍ လက်ထပ်သည်။ မင်္ဂလာစကားပြောရန် ဦးမြစိန်ထူသည်။

‘ကဲ...နှစ်ဖက်မိဘရွှေ့ မောက်မှာ မောင်ရဲမာန်နဲ့ မအေးမသို့ လက်ထပ်ပြီးကြပြီ။ သတို့သား သတို့သမီးက ကြည်ဖြူချစ်ခင်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က သဘောတူ အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ။ မင်္ဂလာမထွက်ကြီးထိုးမှ စိန်ရွှေတို့ ဝတ်လာကြမှ သတို့သား သတို့သမီးနှစ်ယောက်ဟာ အကြင်လင်မယားအရာ မြောက်တာမဟုတ်ပါဘူးနော်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ထိုးတမ်းစဉ်လာအရ မိမိတို့နေအိမ်မှာ လက်ထပ်ညှော်ကြ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးကြသည် လိုလည်းဖြစ်တာပါပဲ။ အေး...ဘယ်လိုလက်ထပ်ခဲ့ကြ၊ အကြင်လင်မယားရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် လင်ဆာ လင့်ဝတ္ထုဗားငါးပါးကျေပွန်ရမယ်။ မယားက မယားဝတ်ငါးပါး ကျေပွန်ရမယ်နော်။ ကိုယ်ဝတ္ထုဗား ကိုယ်မကျေရင်တော့ ဒီအိမ်ထောင်ဟာ မြဲမှာမဟုတ်ဘူး။ ကွဲမှာပဲနော် မကွဲလည်း စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ကြရမယ်။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးဆင်းရဲရင် ဒီအိမ်ထောင်ဟာ မသာယာဘူး။ စီးပွားမဖြစ်ထွန်းဘူး။ စီးပွားဖြစ်ထွန်းလဲ စီးပွားဥစ္စာမမြဲဘူး။ အိမ်ပေါက်နဲ့ ဖားခက်ကံသလို ပြန်ထွက်ကျမှပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ဒီရက်မှစပြီး မောင်ရဲမာန်က လင်ဝတ်မပျက်စေနဲ့၊ မအေးမက မယားဝတ် မပျက်စေနဲ့နော်။ တောမှာ မင်္ဂလာဆောင်ဆောင်၊ ရွာမှာမင်္ဂလာဆောင်ဆောင် မြို့ကြီးပြကြီးမှာ သိန်းချီဆက်နံ့ပြီး မင်္ဂလာဆောင်ဆောင်

သာယာတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်ဖို့ တစ်ဦးသဘောတစ်ဦးညှိနှိုင်းချစ်ချစ်ခင်ခင် နေကြပါလို့ပဲ ဦးလေးပြောချင်တယ်။

မင်္ဂလာစကားပြောပြီးသော် မုန့်ဟင်းခါး ကျွေးသည်။ ဦးမြစိန်က ဆူ အိမ်မှယူလာသော ကတ်ဆက်ကို အသံကျယ်ကျယ်ဖွင့်သည်။ မအူချောင်းနံ့စေးက မင်္ဂလာပွဲသည် ကိုယ်လူနှင့်ကိုယ် စည်တားသိုက်မြိုက်သည်။ လက်ဖွဲ့ခံမရှိသဖြင့် လက်ဖွဲ့စရာမလို။ လက်ဖွဲ့ငွေအတွက် နှစ်ပက်ဆွေမျိုး စကားပြောစရာမလို။ လာသူအားလုံး အဝစား၊ ပြောချင်သောစကားပြော၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ထိုင်၊ သွားချင်ရာသွား။

သို့ဖြင့် အေးချမ်းသာယာစွာ ပြီးဆုံးသည်။ အမေတို့မိသားစုနှင့် ဦးမြစိန်တို့မိသားစုသည် ညနေစောင်းတွင် ပဲထောင်ပြင်ပြန်ကြသည်။ ရဲမာန်တို့ဇနီးမောင်နှံက ရေပုပ်အထိ လိုက်ပို့သည်။ ကမ်းပု ဇေတုအခွာတွင် ဦးမြစိန်က လှမ်းနောက်သည်။

‘ဟေ့...ရန်မဖြစ်ကြနဲ့နော် နင်တို့ကို ဆွဲမယ်လူပဲရှိဘူး’
ရဲမာန်က ဦးမြစိန်ကို လက်သီးဆုပ်ပြသည်။ ဦးမြစိန်၏ တဟားဟားရယ်သံသည် စက်သံနှင့်ရောထွေးသည်။ ပဲထောင်သည် ချောင်းအတိုင်း ကျေ၍ပျောက်ကွယ်သည်။ ရဲမာန်နှင့် အေးမထည် လက်ချင်းချိတ်၍ ကမ်းပေါ်တက်သည် ‘ပြေပေါ်’ နင်းလျှောက်သည်။ တံငယ်သို့ပြန်သည်။ အောင်းတင်တွင် တိမ်မည်း ခပ်ကျဲကျဲရှိသည်။ အနောက်နေသည်။ တိမ်ကြိုဝယ်ကြားမှ ထိုးဆင်းသည်။ မြေမြင်သို့ ခြေထောက်ရည်ကြီးများ ချထားသည်နှင့်တူသည်။

‘မှတ်မိလား’

ရဲမာန်၏ အရင်းအဖျားမရှိ မေးခွန်းကြောင့် ဆေးမ
မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သည်။

‘ဘာကိုလဲ’

‘ဦးမြစိန်ပြောတဲ့ စကားက ရန်မဖြစ်နဲ့တဲ့’

‘အဲဒါဘာဖြစ်လဲ’

‘ဆွဲမယ်လူ မရှိဘူးတဲ့’

‘သွားပါလား’

စပ်ဖြူလုပ်နေသော ရဲမာန်၏ ရင်ဘတ်ကို ဆေးမကရှက်
တုန်းတုန်းသည်။ ရဲမာန်သည် ဆေးမလက်နှစ်ဖက်ကို ပမ်း
ကိုင်၍ သူ့ဘက်ဆွဲယူသည်။ တောကြက်နှစ်ကောင်သည် လူ
မရှိဘူးထင်၍ တဲထဲဝင်လာသည်။ လူသံကြားသော် လန့်၍ ပျံ
ပြေးကြသည်။

‘ဆေးမ—အဲဒါ ဘာလုပ်မလို့လဲ’

ပိုက်အဖုံရွှေ တွင်ထိုင်နေသော ဆေးမကို လှမ်းမေးသည်။

ဆေးမသည် ရဲမာန်ကို မော်ကြည့်၍—

‘ပိုက်တွေ့ရှင်းမလို့၊ ရှုပ်ထွေးနေတာပဲ’

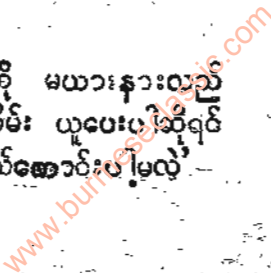
‘အဲဒါ ပိုက်ရွစ်ထုပ်ကိုးထုပ်ကို ဆော့ပုံထားတာ၊ တနေရာ
ရွှေ တုန်းက ဆော့ထားတာတွေ၊ များလို့ ပိုက်တွေမကိုင်ဖြစ်
ဘူး၊ ထားလိုက်ပါကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေးမှ ငါ့ကိုယ်တိုင်
ခဲမယ်၊ ဆေးမ မလှုပ်တတ်ဘူး၊ အဲဒီမှာ ပိုက်ကျ၊ ပိုက်စိပ်ပိုက်
စိမ်း၊ ပိုက်ဖြုန်း အမျိုးကိုစုံနေတာပဲ၊ အောက်မှာ ခဲသီးတွေ
ပါလို့ လေးတယ်၊ ချထားလိုက်ပါ’

ဆေးမသည် သက်ပြင်းနှင့်အတူ ကိုင်လက်ပိုက်ကိုချသည်။
မျက်စောင်းလှလှ ထိုးသည်။

‘ကိုရဲကလဲ ဆေးမ ငါးမျှားချိတ်ကိုင်ရင် မကိုင်နဲ့ စူးလိမ်
မယ်တဲ့၊ ဖော့လုံးတွေကိုင်တော့လဲ ဒါတွေကို သယ်သူမှမခိုး
ဘူး ချထားလိုက်ပါပြောတယ်၊ ပိုက်ကိုင်တော့လဲ အမျိုးအစား
မျှားတို့ မကိုင်နဲ့တဲ့၊ ဆေးမ ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

‘ဆေးမက ထမင်းချက်ပေါ့ကွ’ တဲဘေးမှာ ဘူးသီးတို့
ခရမ်းသီးတို့စိုက်ကွာ၊ ချောင်းနံ့ဘေးကနဲ့ မြေမှာ ကြက်သွန်
စိုက်ချင်စိုက်၊ ငါးကိုတော့ ဆေးမမကိုင်နဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ကိုင်
မယ်၊ ဆေးမက နေ့တိုင်းတုရားရှိခိုး၊ မေတ္တာပို့နေတဲ့လူ သူ
တော်ကောင်း၊ သူတော်ကောင်းရဲ့ကိုယ်မှာ ငါးညှိနံ့ မနံစေ
ချင်ဘူး။ အကုသိုလ်မညစ်ပေစေချင်ဘူး’

‘ဒါပေမယ် ကိုရဲရယ်... လင့်လုပ်ငန်းကို မယားနားလည်
တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ကိုရဲက ပိုက်စိမ်း ယူပေးပါဆိုရင်
ဆေးမက တိုလိုလို ဒီလိုလိုဖြစ်နေရင် ဘယ်အောင်းပါမလဲ’—

ရဲမာန်သည် အေးမတေးတွင် ကိုယ်ချင်းထိအောင် ကပ်ထိုင်သည်။ အေးမ နှာခေါင်းချွန်ချွန်လေးကို ဆွဲညှစ်သည်။

‘စကားတတ်လိုက်တာ အေးမရယ်၊ အေးမကို ကိုယ့်လုပ်ငန်းမှာ ဘာမှမခိုင်းဘူး စိတ်ချ၊ အေးမသိချင်ရင် ပြောပြမယ်၊ ရေထဲမှာ ငါး အရွယ်အမျိုးမျိုးရှိလို့ ပိုက်ကိုလည်း အစိပ် အကျအမျိုးမျိုးထားရတယ်၊ ငါးသေးသေးကို အကွက်ကျကျ ပိုက်နဲ့ထားရင် ပိုက်ကွန်ထဲက ထွက်သွားမယ်၊ ငါးကြီးကြီးကို သိုချင်ပေမယ့် ကိုယ်က ပိုက်ကွန်သေးသေးစိပ်စိပ်နဲ့ထားရင် ငါးကြီးမမိဘူး’

‘ဟင်...ငါးကြီးက ပိုက်ကွန်သေးသေးလေးထဲက ဘယ်လိုထွက်မှာလဲ’

‘သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ တိုးထွက်တာ မဟုတ်ဘူး အေးမရဲ့ အဲဒီပိုက်နားကို မလာတာ၊ ပိုက်ကွန်စိပ်ရင် ငါးကြီးက ပိုက်ကို မြင်ရတယ်၊ ချောင်းထဲ မြစ်ထဲမှာဆိုတာ ငါးကြီးထက် ငါးလေးက များတယ်၊ ငါးကြီးဖမ်းချင်တဲ့လူက ပိုက်ကျမသုံးဘဲ ပိုက်စိပ်တန်းထားတော့ များတဲ့ငါးလေးတွေ အလျင်တိုးလို့ ငါးလေးတွေ မိမယ်၊ ငါးကြီးက ရှောင်သွားမယ်၊ ပိုက်တန်းနားကို မကပ်ဘူး၊ ပိုက်မှာမိတဲ့ ငါးဆိုတာက အစာမျိုးလို့ မိတာမဟုတ်ဘူး အေးမ၊ ပိုက်ကိုတိုးလို့ မိကြတာ၊ ပိုက်ကွန်ထဲခေါင်းဝင်ပြီး ပြန်အဆုတ်မှာပါးဟက်တို့ ဆူးတောင်တို့နဲ့ ငြိပြီး မိတာ၊ ပိုက်ကွန်စိပ်လို့ ငါးခေါင်းမဝင်ရင် လွတ်တာပဲ၊ ငါးအရွယ်နဲ့ပိုက်ကွန်နဲ့ ကွက်တိရှိမှ ငါးမိတာ၊ ငါးကြီး

တာ၊ ပိုက်ကွန်အကျယ် လက် ဆယ်နှစ်သစ်ရှိရင် ပိုက်ကျ၊ ပိုက်တစ်ထောင်မှာ ကွင်းခြောက်ဆယ်၊ ခုနှစ်ဆယ်ပါတဲ့ ပိုက်ကပိုက်စိပ်’

‘ပိုက်ကိုတိုးမှ ငါးမိတာလား၊ အုပ်ဖမ်းတာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘အုပ်ဖမ်းတာကို ကွန်လို့ခေါ်တယ်၊ ကွန်က ငါးအုပ်စုကို ကြည့်ပြီး လှမ်းပစ်ရတယ်၊ ကွန်ပစ်တယ်လို့ခေါ်တယ်၊ ပိုက်က မအုပ်ဘူး၊ ငါသွားတဲ့ လမ်းကြောင်းကိုရှာပြီး တားထားရတယ်’

‘သစ်ပင် နှစ်ပင်မှာ ကြီးချည်ထားတာလား’

‘အပင်မှာ ကြီးချည်ထားတာက ပိုက်တန်းမဟုတ်ဘူး၊ ငါးများချိတ်တွေ တန်းလန်းဆွဲဖို့ ကြီးတန်းတာ၊ ရေအတက်မှာ တန်းရတယ်၊ ပိုက်ကြီးက ရေပေါ် မပေါ်ဘူး၊ ရေထဲ မြုပ်တယ်၊ အဲဒီပိုက်ကို ရေပေါ်က ဖော့ဖော့နဲ့ ဆွဲထားတယ်၊ တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ တဲထောင့်မှာ ပလတ်စတစ်ဖော့တွေ၊ ဟိုငါးလုံးတွေက ငါးဖော့၊ ရေပေါ်မှာ ပေါ်တဲ့ပစ္စည်းဆိုရင် ဖော့ပဲ၊ ငါးဖမ်းပိုက်တန်းတဲ့အခါ ရေအောက်ခြေမှာ တန်းထားတာရယ်၊ ရေနဲ့ကပ်ပြီး အပေါ်မှာ တန်းတာရယ် နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ချောင်းတစ်ခုလုံး လိုအောင်ပိတ်ဖို့ ပိုက်မရှိဘူး၊ ငါးရဲ့သဘာဝကလည်း ရေနက်ပိုင်းမှာ နေဆိုပီ သွားလာ ကျက်စားတဲ့ငါးနဲ့၊ ရေပေါ်မှာ နေထိုင်သွားလာတဲ့ ငါးဆိုပြီး ရှိတယ်၊ ပိုက်ကို ရေပြင်နား ကပ်တန်းရင် ရေနက်

ပိုင်းမှာနေတဲ့ ငါးဟာ ပိုက်အောက်က ကူးသွားမှာပဲ။ ရေပေါ်
မှာကူးတဲ့ငါးကို ရေနက်နက်မှာ ပိုက်တားလို့မခိုဘူး။ ပိုက်
အပေါ်က ကူးသွားလိမ့်မယ်။ ငါးသွားတဲ့ လမ်းရယ်။ ငါး
အမျိုးအစားရယ်။ အဲဒီငါးရဲ့သဘာဝရယ် သိမှ ပိုက်တန်းကို
ရေနက်နက်မှာ ချမလား။ ရေပေါ်က ချမလားသိတာ’

‘အောင်မယ်လေး... ဘာငါးမိမိ ချထားလိုက်မှာပေါ့’

‘ချကြည့်ပါလား။ ရေပြင်ဆိုတာ အကျယ်ကြီး ချောင်းတို့
မြစ်တို့နဲ့စာရစ် ပိုက်က သေးသေးလေးပါ။ ချောင်းကို လှဲအောင်
ဘယ်သူမှ မတာနိုင်ဘူး။ တံငါမှာလည်း ငါးဖမ်းပညာ
ရှိတယ်။ ကြုံရာပိုက်နဲ့ ကြုံရာနေရာမှာ ကြုံသလို ပိုက်တန်းထား
ရင် အမှိုက်တွေပဲ ငြိလိမ့်မယ်’

‘ကြားမနေပါနဲ့။ တံငါ ပညာလေး ဘာလေးနဲ့’

အေးမသည် ပြုံးစေ့မျက်နှာပေးပြင် ပြောသည်။ ‘ရဲ့မာန်က
အေးမပခုံးကို သိုင်းဖက်၍...’

‘အဲဒါ ရေထဲက ပညာပဲရှိသေးတယ်။ ကုန်းပေါ်က ပညာ
တွေ ကျန်သေးတယ် သိချင်လား’

‘သွားပါလား။ နားမထောင်ပါဘူး’

အေးမက ရုန်း၍ထွက်ပြေးသည်။ ‘မာန် လှမ်းဆွဲသေး
လည်း မမိ။ အပေးရောက်မှ အေးမသည် ကရော်... ကရော်’ ဟု
လက်ညှိုးကို ကွေးလိုက် ဆန့်လိုက် လုပ်ပြသည်။

‘ဟေး... အေးမ၊ တကယ်ပြောတာ။ နောက်တာ မဟုတ်
ဘူး။ အဲဒီပိုက်တွေ ပေါက်ရင် ဖာရတယ်။ ပိုက်အသစ်လို့ချင်ရင်’

ချည့်မယ်ပြီ။ ထိုးရတယ်။ ပိုက်ထိုး။ ပိုက်ဖာဆိုတာ တံငါ
တစ်ယောက်ရဲ့ ကုန်းပေါ်က ပညာတွေ၊ လက်တွေ့လုပ်ပြီမယ်’
‘မအားသေးဘူး တံငါ ပညာရှိကြီးရေ၊ ထမင်း ချက်လိုက်ဦး
မယ်။ နောက်မှ ပြတော့’

ပူအိုက်လွန်းသဖြင့် အေးမတစ်ယောက် နေလို့မရ။ ထိုင်လို့
မရ။ မီးခွက်က မီးထောင်မြင်လျှင် ပိုအိုက်သည်ထင်သဖြင့်
မီးခွက်မှတ်သည်။ မိုးမှောင်နို့ ညအမှောင်ထောင့် ဘာမှ
မမြင်ရတော့ပေ။ ယပ်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ရလွန်းသဖြင့်
လက်ညောင်းလာသည်။ မအေး။ မှတ်သည့်အဆုံး အပေါ်
အင်္ကျီချွတ်၍ ထဘီ ရင်လျှားထားသည်။ အိုက်ရသည့်အထဲ
မိတ်ဖုတွေက ယားသည်။ မိတ်ဖုများသည် နောက်ကျောမှာ
လက်မှာ ပျစ်ခဲလျက်။ ‘နဖူးပေါ် အထိ တက်၍ အပူလေးတွေ
စိလျက် ရှိသည်။’

ထဘီရင်လျှားကို နည်းနည်းလျှော့ချ၍ နောက်ကျောနုရီ
တိုင်နှင့်ပွတ်သည်။ အရေပြားတွေ လန်လန်၊ အယားပျောက်
လျှင် စော့ပြီ။ အေးမသည် ရဲ့မာန်တစ်ယောက် ဘယ်ထက်
သွားမှန် မသိသဖြင့် မိတ်ဆီးဆိုးဖြင့် ဖိပွတ်ခြင်းလည်း ဖြစ်

သည်။ သူ့ရှိလျှင် နောက်ကျောကို သူကုတ်ပေးသည်။ အိုက်လျှင် ယပ်ခတ်ပေးသည်။ အေးမ ဘုရားရှိခိုးပြီး လှည့်ကြည့်သော် မရှိတော့ပေ။ အေးမကိုထားခဲ့ပြီး မပြောမဆို ဘယ်ထွက်သွားသည် မသိ။

လျှပ်စီးလက်တိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲလင်းသည်။ အသံနှင့်အရောင်တွေပြေးနေသော်လည်း မိုးတစ်ပေါက်မကျ၊ လေတစ်ချက်မဝေ၊ မိုးသား မိုးတိမ်များ လာတော့လာပါရဲ့။ ဂျိုးဂျိုးဂျိမ်းဂျိမ်းမြည်ပြီး ပျောက်ပျောက်သွားတတ်သည်။ သင်္ကြန်တုန်းက မိုးတစ်ပြိုင် နှစ်ပြိုင် ကျခဲ့သည်မှလွဲ၍ နောက်ပိုင်း မရွာ။

သည်မိုးရွာလျှင် မိုးရေ ထွက်ချိုးလိုက်မည်။ ချောင်းရေလောက်ဖြင့် မိတ်မပျောက်။ ချောင်းနှစ်နီးနီးမို့ အေးမ မိတ်ကိုက်တိုင်း၊ ပူအိုက်တိုင်း ရေခဏခဏ ချိုးသည်။ ရလစ်မှာ အသားမည်းခြင်းသာ အရေပါးပေါ်မှာ ကျန်ရစ်သည်။ အအေးဓာတ်မှာမူ ရေစိမ်စဉ် ခဏသာရရှိသည်။ ကုန်းပေါ်တက်လို့ ရေခြောက်လျှင် ပြန်လည် ပူအိုက်သည်။

အေးမ ရွာမှာနေစဉ်ထက် အသားတွေ ပိုမည်းသည်။ နက်ပြောင်ခဲ့သော ဆံပင်လည်း နီကြောင်ကြောင်ဖြစ်လို့၊ ငါးမကိုင်ဖို့ ရဲမာန်တားသော်လည်း ပိုက်နှင့်ငါးနှစ် အနေနီးသဖြင့် အေးမ၏ အဝတ်အထည်များတွင် ငါးညှိနံ့ စွဲသည်။ ထိုအဝတ်ကိုဝတ်သော ကိုယ်ခန္ဓာလည်း ငါးညှိနံ့ နံ့ပြီပေါ့။

အဖေ အိမ်မှ ဆင်းလာစတည်းက ထပေါင်း၊ တန်ခူး၊ ကဆုန် နှစ်လသုံးလ ကြာပြီ။ ဤအတောအတွင်း သူလည်း

‘တံငါသည်မ’ အသွင်ပေါက်နေပြီ၊ ရွာပြန်ရောက်လျှင် အေးလုံးက မေးဝေကြံမှာ သေချာသည်။

အမှောင်ထဲတွင် အထူးနှင့်အဖော်ပြုနေသော အေးမသည် တံငါးတန်းဖွင့်သံ ကြားသဖြင့် ‘ကိုရဲလား’ ဟု အသံပြုသည်။

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ တဲထဲမှာ မှောင်လို့ပါလား၊ မီးခွက်မထွန်းဘူးလား၊ ဒီဇယ်ဆီ ကုန်ပြီလား’

‘မကုန်သေးပါဘူး၊ အိုက်လို့ မီးမထွန်းတာ’

‘ပိုက်လှန်းရအောင် မီးထွန်းပါဦးကွာ’

အေးမသည် မီးခြစ်ဘူးကိုစမ်း၍ မီးခြစ်သည်။ ဒီဇယ်ဆီ မီးခွက်ထိပ်ကို မီးတို့သည်။ မီးလင်းသော် ရဲမာန်သည် အေးမကိုကြည့်၍...

‘ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘အိုက်လို့ပါ ဆိုနေမှ’

‘အေးလေ... ပြီးတာပါပဲ၊ ပိုက်လှန်းပြီးမှ ငါ ယပ်ခတ်ပေးမယ်’

‘ကိုရဲ... အေးမကိုမပြောဘဲ အယ်ထွက်သွားတာလဲ၊ အေးမတစ်ယောက်တည်း စိတ်ကောက်နေတာ သိလား’

ရဲမာန်သည် ပိုက်ကိုတန်းပေါ်တစ်၍ ပြန်နေရာမှ လှည့်ကြည့်သည်။ မချိုမချဉ် မျက်နှာလှုပ်၍ အေးမကိုစုသည်။

‘ဟုတ်လား... ဒါ စိတ်ကောက်တဲ့မျက်နှာက ငါမိန့်မကစိတ်ကောက်လဲ လှတယ်’

‘ပြောလေလို့... ဘယ်သွားတာလဲ’

‘ပိုက်တမ်းလာတာမြင်တယ် မဟုတ်လား၊ ညနေက တန်း ထားတဲ့ပိုက်တွေ သွားရုတ်တာ၊ ဒီည မိုးရွာမှာကွ၊ မိုးဦး လေဦးဆိုတော့ တော်တော် သဲသဲမဲမဲ ရွာမယ်၊ တောင်ကျရေ ဒလတောကျရင် သစ်တုံး၊ သစ်တို၊ သစ်စတွေ ပါလာပြီး ချောင်းထဲမှာ တန်းထားတဲ့ပိုက်တွေကို မသိမ်းရင် သစ်တုံး တိုက်လို့ ပိုက်ဆုံးမှာ၊ ညနေက ချောင်းကိုဖြတ်ပြီး ပိုက်ငါး ထုပ် တန်းထားခဲ့တာ၊ မိုးတွေမည်းလာလို့ ဆေးမကိုမပြောဘဲ ကမန်းကတန်း ဖြုတ်ရတယ်၊ ဆေးမ ဘုရားရှိခိုးတာ ကြာ မှာဆိုတော့ ပြီးအောင် မစောင့်တော့ဘူးလေ’

‘မိုးမည်တိုင်း၊ လျှပ်စီးလက်တိုင်း ရွာတာမှမဟုတ်ဘဲ’
‘မသိဘူးလေကွာ၊ အခုလာတဲ့မိုးတိမ်က နိမ့်တယ်၊ မြင်း လှတောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တောင်ထိပ်မှာ မိုးတိမ်ထိ နေပြီ၊ အဲလိုဖြစ်ရင် တောင်ပေါ်မှာ သေချာပေါက် မိုးရွာ တယ်၊ တောင်ပေါ်မိုးရွာလို့ ဆေးရင် ချောင်းအောက်ရိုင်းမှာ တောက်လျှောက်ရွာတယ်၊ သိပ်မကြည့်ဘူး၊ ကြည့်နေ...မိုးရွာ လိမ့်မယ်’

‘မကြာခင် ရွာမယ်ဆိုတာ ဘာလို့ ပြောနိုင်တာလဲ၊ တံငါ ပညာရှိကြီးရယ်’

‘ငါ အဆစ်အမြစ်တွေ ကိုက်ခဲလာလို့ပေါ့ကွ၊ ခုလာသခား မှသိတာ၊ မင်းတို့မိန်းမတွေ မသိပါဘူး’

ရဲမာန်သည် စကားကို အနိပ်နှင့်ပိုင်း၍ ရပ်ထားလိုက် သည်။

ပိုက်လှန်းပြီးမှ ထပ်မယားနှစ်ယောက် ညစာစားသည်။ စားနေစဉ်မှာပင် မိုးနှုဇီလေ ပူးပေါင်းဆင်နွှဲ၍ တဝါဝါ အသံမြည်ကာ သဲသဲမဲမဲ ရွာသည်။ ရဲမာန်သည် ‘ငါ မပြော ဘူးလား ဟူသော သံတောဖြင့် မျက်စစ်ပြသည်။ ဆေးမ သည် ‘တော်ပါပေ တံငါပညာရှိကြီးရယ်’ ဟူသော သံတောဖြင့် နှုတ်ခမ်းမဲပြသည်။

မိုးသည်းလှန်းသဖြင့် မိုးမလုံ၊ နေရာ တော်ထော်များများ မှာ မိုးယိုသည်။

ရေမှာ သုံးသော ငါးဖမ်းပစ္စည်းများမို့ မိုးရေစိုလည်း အကြောင်းမဟုတ်။ အဝတ်အထည်နှင့် အိပ်ရာတွေ မစိုဖို့သာ လိုသည်။

ဆေးမသည် ကွပ်ပျစ်၏ မိုးမယိုသောအပိုင်းသို့ စောင်နှင့် ခေါင်းအုံးကို ရွှေ့သည်။

စားသောက်ဆေးကြောပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ် တုံးလုံးလုံကြ သည်။ ရဲမာန်သည် ကျောပေးဘားသော ဆေးမကို ဆေးလိပ် ဖွာရင်း စကားပြောသည်။

‘ယပ်ခတ်ပေးရဦးမလား ဆေးမ’

‘တော်ပါပြီ ဒီလောက် မိုးအေးနေတာ ယပ်ခတ်ချင်သေး တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဆေးမ ကျန်းကျန်းမာမာနေတာ မကြည့်ချင်ဘူးလား၊ သူ့နေမကောင်းတုန်းက ဆေးမပြင် ပြုစု လိုက်ရတာ’

‘အေးကွာ၊ အေးမကျေးဇူးတွေကြီးပါတယ်။ နှင်နဲ့ နေရတာ စိတ်ချမ်းသာပေမယ့် တစ်ခါ တစ်ခါ နားမချမ်းသာဘူးကွာ၊ စကားအလွန်ပြောတာပဲ’

‘နားမထောင်ချင်ရင် သွားပါလား၊ ဒီဘက်တိုးလေး၊ အဲဒီဘက်က မိုးမယိုဘူးလား’

‘ဟိုသားပဲ၊ အေးမ ကျပ်မုာစိုးလို့၊ အေးမ ပါးစပ်နဲ့လဲ နီးမုာစိုးလို့’

‘မကျပ်ပါဘူး၊ တိုးလို့ရပါတယ်၊ စကားမပြောနဲ့ဆို မပြောဘူး၊ အေးမမုာ ပြောစရာ စကားအထူးအဆန်း ရှိတယ်၊ စောစောက ပြောမလို့ပဲ၊ အခု မပြောတော့ဘူး’

ရဲမာန်သည် အေးလိပ်ကို အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲ ထည့်သည်။ ကိုယ်ကို အေးမဘက် လှည့်သည်။

ကိုယ်အနေအထားပြောင်းတိုင်း ဝါးကြမ်းခင်း ကွပ်ပျစ်သည် ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်မြည်၍ လှုပ်ခါသည်။ လုပ်စဉ်က တစ်ယောက်အိပ် ကွပ်ပျစ်မို့ နှစ်ယောက်အိပ်သည့် အခါ ကွပ်ပျစ်လည်း မခိုင်ချင်တော့ပေ။ ကိစ္စမရှိ ဤတဲတွင် နောက်တစ်လခန့်သာ နေမည်။

နယုန်လတွင် မူလနေရာ စလင်းခုန် ကွင်းပြင်သို့ ရွှေ့မည်။

နယုန်၊ ဝါဆို၊ ဝါခေါင်၊ တော်သလင်း၊ သီတင်းကျွတ် မိုးကာလများတွင် ယခုနေရာသည် ရေပြည့်၍ ချောင်းကျယ်ကြီး ဖြစ်တော့သည်။

ရေစီးကြမ်းသော နေရာမို့ ငါး ဒို့အောင်းစရာမရှိ။ ဝါဆို၊ ဝါခေါင်လများတွင် ငါးရစ်တက်ချိန်မို့ ငါးများသည် ရေကို ဆန်၍ ချောင်းအထက်သို့ တက်သည်။ မိတ်လိုက်ကြသည်။ ဥဥကြသည်။ သားပေါက်ကြသည်။

ဦးဘရဲတင်ရှိစဉ်က ရဲမာန်တို့ သားအဖသည် နယုန်လတွင် တဲကို စလင်းခုန်ကွင်းပြင်သို့ ရွှေ့သည်။ ဝါဆို၊ ဝါခေါင် ရေအမြင့်ဆုံးတက်သည့် အချိန်တွင် ရေလွတ်မည့် နေရာကို မှန်း၍ ရွေးချယ် ဆောက်လုပ်သည်။

အဖေ မရှိတော့သဖြင့် သည်နှစ်မှစကာ သူ ဦးဆောင်ရ တော့မည်။

ရဲမာန်သည် အဖေ အတွက် လက်စားချေဖို့ အချိန်အခါ ကောင်းသို့ ထောက်လှုပ်ပို့ဟု တွေး၍ ဝမ်းနားနေသည်။ သူ ခုတီ လိုက်သော ငါးရွေးကြီး မသေသေးဟု ရဲမာန် ယုံကြည်သည်။

နေ့ရာသီ ရေနည်းချိန်တွင် ငါးရွေးသည် ချောင်းအောက်ပိုင်း ရေနက်ရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ ကျက်စားလိမ့်မည်။ ငါးရစ် တက်ချိန်တွင်မူ ငါးမနှင့်အတူ ချောင်းများသို့ တက်လာစေမည်။

စလင်းခုန် ကွင်းပြင်မှ စောင့်၍ အဖေ အတွက် လက်စား ချေမည်။

‘ကိုရဲ ငြိမ်လှချေလား၊ အိပ်ပြီလား’

အေးမက သူ့ကို လှုပ်၍ မေးသည်။ သူသည် နှုတ်ခမ်းပိတ်၍ ‘ဟင်္ဂါအင်း’ ဟု အသံပေးသည်။

'ကိုရဲနော် အိပ်ရာဝင်ရင် ဘယ်တော့မှ ဘုရားမရှိခိုးဘူး'
 'မောမောနဲ့ အိပ်ပျော်သွားလို့ပါကွာ'
 'အိပ်ရာဝင် မရှိခိုးရင် အိပ်ရာထမှာ ရှိခိုးပေါ့၊ အေးမ
 မပြောရင် ဘယ်တော့မှ မရှိခိုးဘူး၊ ဒီတိုင်းထသွားတာပဲ'
 'နားပူလိုက်တာကွာ၊ ဒီလို နားပူတတ်မှန်းသိရင် မယူခင်က
 စဉ်းစားပါတယ်'
 အေးမ လက်သီးဆုပ်သည် သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် ဘုတ်ခနဲ
 ကျလာသည်။
 'နားပူခခံချင်ရင် ထ...ဘုရားကန်တော့ပြီးမှ အိပ်'
 ရဲဇာန်သည် 'အေးပါကွာ' ဟု ညည်းညည်းညူညူ
 မပြော၍ ဦးသုံးကြိမ်ချသည်။
 'ကဲ...ပြီးပြီ၊ နင့်ကိုရော ရှိခိုးရဦးမလား'
 'ဘာဆိုလို့လဲ'
 'မိန်းမရှိခိုး သွားမကျိုးတဲ့'
 'မရှိခိုးပါနဲ့၊ ပြန်လို့ပါ၊ စကားတစ်ခု ပြောမလို့၊ ရွတ်
 နောက်နောက် လုပ်မနေနဲ့၊ အဲဒီစကား ပြောပြီးရင် အေးမ
 လုံးဝ မပြောတော့ဘူး၊ ကိုရဲ နားမဝူစေရဘူး စိတ်ချ'
 'ဒါပြောပြီး ပါးစပ်ပိတ် အိပ်မယ်ဆိုရင် ပြောစေချာ' ဟု
 မြည်တူန်၍ ရဲဇာန်သည် အေးမ နံဘေးတွင် လှဲသည်။
 အေးမသည် တော်တော်နဲ့ မပြော။ ကျိတ်ပြီး ရယ်နေ
 ထပြင် ရဲဇာန်၏ 'အဂ္ဂမ' ဟု ခေါ်လိုက်မှ ရဲဇာန်နားသို့
 ကပ်၍ လေသံတိုးတိုးပြင်...

'အေးမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ'
 'ဟုတ်လား၊ ပြုစမ်း နင့်ပိုက်'
 'အို...မကြည့်ပါနဲ့၊ ဘာမှမမြင်ရဘူး၊ ဒီလောက်ရှိပြီ'
 အေးမက လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြသည်။ ရဲဇာန်သည်
 အံ့ဩဝမ်းသာစွာပြင်...
 'နှစ်ယောက်တောင်လား၊ အမြွှာပူးပေါ့'
 'ဘာဆိုလို့လဲ၊ နှစ်လရှိပြီလို့ပြောတာ'
 'ကိုယ်ဝန်ရှိတာ နှစ်လရှိပြီ ဟုတ်လား၊ ခုမှ ပြောရလား
 အေးရယ်'
 'မသေချာသေးလို့ မပြောတာ'
 'ရကော သေချာရဲ့လား'
 'အင်း'
 'ဘယ်လိုသေချာတာလဲ'
 'အဲဒါ အေးမတို့ မိန်းမကိစ္စပါ၊ ကိုရဲတို့ ယောက်ျားတွေ
 မသိပါဘူး၊ ကဲ...ပါးစပ်ပိတ် အိပ်တော့မယ်နော်၊ ဘာဆို
 ဘာမှ မပြောတော့ဘူး'
 အေးမသည် စကားကို အနိုင်နှင့်ပိုင်၍ တစ်ဝက်သို့ လှည့်
 သွားလေ၏။
 စောစောအိပ်ချင်နေသော ရဲဇာန်သည် ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့်
 မျက်လုံးကြောင်ကာ တော်တော်နှင့် အိပ်ပျော်။

ရဲမာန်သည် မိုန်းပစ်နှင့် ဝေးပေါက်ကို နေ့စဉ် လေ့ကျင့် သဖြင့် ပစ်မှတ် အသေများကို မလွဲအောင် ပစ်နိုင်လေသည်။ လှုပ်ရှားပစ်မှတ်များကို ဆက်လက် လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။

ပစ်မှတ်အရှင်နှင့် လေ့ကျင့်ခါစတွင် ငှက်ပျောတုံး ကြီး ကြီးကို သုံးခဲ့သည်။ ငှက်ပျောတုံးကြီးကို ထမ်း၍ ချောင်းထဲချ သည်။ ကမ်းနှင့်ကပ်၍ မျောသည်။ ရေစုန်အတိုင်း ပြေးကာ အောက်မှစောင့်သည်။

သေချာအောင် ချိန်ပြီးမှ ပစ်သည်။ လွဲချော်၍ ရေထဲကျ လျှင် လက်ဆရပြီးဖြစ်သော ဝေးမြောင်နှင့် မိုန်းတို့ ဆုံးရှုံးနိုင် သည်။ ဝေးအသစ် မိုန်းအသစ် ပြောင်းကိုင်ရလျှင် လက်ဆ မှန်တော့မည် မဟုတ်။

ငှက်ပျောတုံးကြီးကြီးဖြင့် လေ့ကျင့်ရာမှ တဖြည်းဖြည်း သေးလာသည်။

ကမ်းစပ်နားကပ်၍ မျောရာမှ ကမ်းနှင့် ဝပ်လှမ်းလှမ်းမှ မျောသော ငှက်ပျောတုံးကို မလွဲအောင် ပစ်နိုင်လာသည်။ ချောင်းဖျားသို့ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ရွှေ့တော့မည်။

ရန်သူ ငါးကြီးကို ပြန်လည်ရှာဖွေရမည်မို့ ယခု ရက်ပိုင်း တွင် အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်သည်။

ငှက်ပျောတုံးကို ထမ်းပြေးလိုက်၊ ရေထဲ ပစ်ချလိုက်၊ အောက်သို့ ပြေးစောင့်လိုက်၊ မျောလာလျှင် လှမ်းပစ်လိုက်၊ ရေကူး၍ ငှက်ပျောတုံးကို ဆယ်၊ မိုန်းနှင့် ဝေးကို နှုတ်၊ ငှက် ပျောတုံးကို ထမ်း၊ ချောင်းအထက်ကို ပြေး၊ ပို၍ ဝေးဝေး

ထောက်အောင် လှမ်းပစ်၊ အောက်သို့ ပြန်ပြေး၊ ကြိုစောင့်ပစ်၊ နှုတ်၊ ထမ်း။

ကမ်းနှင့်ဝေးလေ၊ ရေစီးသန်လေမို့ ငှက်ပျောတုံး၏ ရွှေ့ လျားမှုသည် ပို၍ မြန်သည်။ ထို့ပြင် ပို၍လည်း ဝေးသည်။ ဝေးသည်နှင့်အမျှ သေးလည်း သေးသည်။ သို့သော် အဆက် မပြတ် လေ့ကျင့်ခဲ့ကြောင့် လွဲချော်ခြင်း၊ ရေထဲသို့ မိုန်းကျ ခြင်း၊ ဝေးကျခြင်း မရှိသေးချေ။

ရဲမာန်သည် မိုးလင်းသည်နှင့် ယမန်နေ့ညနေက ချထား သော ပိုက်တန်းကို ရွတ်သည်။ ငါးဖြုတ်သည်။ နေ့ငါးအတွက် ပိုက်တန်း ထပ်ချသည်။ ငါးများတန်းကြီး ချထားလျှင်လည်း ငါး မိမိနှင့် ငါးစာ ရှိမရှိ လိုက်ကြည့်သည်။ ငါးမိလျှင် ငါး များချိတ်မှ ငါးကို ဖြုတ်သည်။ ငါးစာမရှိလျှင် ငါးများချိတ် မှာ ထပ်ခဲ့သည်။ ပြီးလျှင် ငှက်ပျောတုံးကို ထမ်း၍ နေ့ကုန် နေခန်း ဝေးပေါက်သည်။ မိုန်းပစ်သည်။ ညနေစောင်းသော် ပိုက်တန်း ရွတ်သည်။ ငါးဖြုတ်သည်။ ည ငါးဖမ်းဖို့ ပိုက်တန်း သည်။ နေ့မဝင်သေးသရွေ့ ငှက်ပျောတုံးကို ထမ်း၍ ပြေးလိုက် ပေါက်လိုက်။

ရဲမာန် မည်မျှ မောမည်တော့ မသိ။ အေးမမှမမှ ရဲမာန်ကို ထိုင်ကြည့်ရင်း မောလာသည်။ ချောင်းဖျားသို့ ရွှေ့ဖို့ နီးကပ် ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ ပစ်ပေါက်နေသည်။

‘ကိုရဲ... ကိုရဲ’

တဲရှေ့မှ အေးမ ခေါ်သဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ 'ဘာလဲ' ဟု ထူးသည်။ အေးမက ခေါင်းပေါ် တည့်တည့်ရောက်နေသော နေကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

'အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ'

'ထမင်း မစားသေးဘူးလား၊ လာတော့လေ'

'အေးမ ဆာရင် စားနှင့်၊ ငါ တစ်ချက် နှစ်ချက် ပစ်ဦးမယ်'

'အေးမက ထိုင်နေတဲ့သူ၊ မဆာပါဘူး၊ ကိုရဲ ဆာမှားစိုးလို့' ရဲမာန်သည် စိတ်မရွံ့ညီဟန်ဖြင့် 'မဆာရင် မစားနဲ့ကွား ထမင်း တစ်နှပ် မစားရလို့ မသေဘူး' ဟု အော်ငေါက်သည်။

အေးမ ရင်ထဲ ဓားမြှောင်ဝင်သလို စူးစနဲ နာကျင်သည်။ မျက်ရည်စို့သည်။ အိမ်ထောင်သက် သုံးလေးလ ရသည်နှင့် အေးမအပေါ် ဆက်ဆံပြုမူပုံတွေပြောင်းသွားပြီလား၊ ရည်းစား ဘဝကလို မချစ်တော့ဘူးလား၊ ညားခါစ လင်မယားဘဝ အလို မကြင်နာတော့ဘူးလား၊ အေးမသည် တွေးရင်း ဝမ်းနည်းသဖြင့် ကျိတ်ရွံ့ ရှိုက်ငိုသည်။

ကုမ်းပေါ်သို့ တက်လာသော ရဲမာန်သည် တဲရှေ့တွင် ထိုင်စို့နေသော အေးမကို မြင်သဖြင့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ကာ...

'အေးမ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်'

ရဲမာန် ထောက်လာမှ အေးမသည် ပို၍ သည်းထန်စွာငိုသည်။ ရဲမာန်လည်း ခြေမကိုင်မီ၊ လက်မကိုင်မီဖြစ်၍ အေးမကို ပွေ့ချီသည်။

'လွတ်ပါ လွတ်ပါ၊ ခုမှ မလာပါနဲ့'

'အေးမ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ငါ့ကို ပြောပါ၊ မိုက်နာလို့လား၊ မွေးတော့မှားလားဟင်'

ငိုရင်းနှင့် အေးမ ရယ်ချင်လာသည်။ မျက်ရည်စီးကျလျက် ရယ်မိသည်။ ဘာမှမသိသော လူရိုးလူဆန္ဒတို့ မျက်စောင်းထိုးသည်။ ရဲမာန်သည် ငိုလိုက် ရယ်လိုက် မျက်စောင်းထိုးလိုက် လုပ်နေသော အေးမကို ဘယ်လို နားလည်ရမှန်း မသိသဖြင့် ခေါင်းကုတ်သည်။

'ကိုယ်ဝန်သုံးလနဲ့ တလေးမွေးတယ်လို့ ကြားဖူးသလား၊ အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့၊ ပွေ့လေ၊ တဲထောက်အောင်ပွေ့' ခုနက လွှတ်ဆို 'အခု ပြန်ပွေ့'

ရဲမာန်သည် အေးမကို ပွေ့ချီရင်း 'နင်ဈူးသလား၊ ငါ့ဈူးသလား၊ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ဈူးတာ ဆော့ချာတယ်' ဟု မျက်ကလဲဆန်ပျာ ပြောသည်။

'ဘာဆိုလို့လဲ၊ အေးမ မဈူးဘူး၊ ကိုရဲ ဈူးတာ၊ ငှက်ပျောတုံးကို ခေထဲချလိုက်၊ ဓားနဲ့ပစ်လိုက်၊ ပြန်ဆယ်လိုက် လုပ်နေတာ ကိုရဲ ဈူးလို့ပေါ့၊ အေးမနဲ့ လက်ထပ်ခါစက ဒီလောက် ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ ကိုရဲ မလုပ်ဘူး၊ ဟိုအပင်ပစ်လိုက်၊ ဒီအပင် ပစ်လိုက်နဲ့ ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲ၊ ခုတော့ မဟုတ်ပါဘူးရှင် နေထွက်က နေဝင် ဓားချည်းပဲ ပစ်နေတယ်၊ သစ်ပင် ငစ်ရုံ တင် မတဘူး၊ ငှက်ပျောတုံး ခေထဲချပြီး ပစ်တယ်၊ ထမင်းစားခေါ်တဲ့ မိန်းမကို အော်ငေါက်တယ်၊ အဲဒါ ကိုရဲ ဈူးလို့ပေါ့'

၅၆၈ နို့ ကိုရိုးကုန်

ရဲမာန်သည် ဆေးကို စိတ်မကောင်းစွာကြည့်ပြီး ကွပ်မျက်ပေါ် ညှင်ညှင်သာသာချသည်။ ချောင်းသို့ ငေးကြည့်ရင်း ခိုင်မာပြတ်သားသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ငါမရွှေဘူး။ ငါ့အဖေကိုက်တဲ့ ငါးရွေးကို ပြန်သတ်ဖို့ အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်နေတာ’

ဆေးမ မျက်ခေါင်ကုတ်၍...

‘အဲဒီ ငါးကြီးကို ကိုရဲ ခုတ်လို့က်ပြီ မဟုတ်လား’

‘အေး။ ဒါပေမယ့် ချက်ကောင်းကို မထိဘူး။ ငါးကြီးနဲ့ စာရင် ဘေးရာက သေးသွေးလေးပါ။ ဒီကောင်ကြီး မသေစေဘူး။ သေရင် မအူချောင်းထဲက သောက်ပြင်တစ်ခုခုမှာ တစ်ခုပေါ့။ ဝါဆို ဝါခေါင်လောက်မှာ ချောင်းဖျားကို ငါးတွေ ကက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီကောင်လဲ လာမှာပါ။ သူ့ကို စောင့်ပြီး လက်စားချေရမယ်’

‘ကိုရဲရယ်။ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ ဆတ္တဝါကို လက်စားချေဖို့ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့လူက အာလို့ အပင်ပန်း ခံနေမှာလဲ။ အချိန်ကုန် ခံနေမှာလဲ။ သူ့ ထိုက်နဲ့ သူ့ ဟ် လွတ်ထားလိုက်ပါ။ ဆေးမတို့ တာသာတရားမှာ ရန်ကို ရန်ချင်း ဧယုဉ်ဘူး။ ရန်သူ့ကို မေတ္တာ ပို့ပြီး ခွင့်လွှတ်တာပါ။ မေတ္တာနဲ့ အနိုင်ယူပါ’

‘ကဲ... ဒါဖြင့် ဆေးမရွှေမှာ မြေသိုးတစ်ကောင် ရောက်နေပါပြီတဲ့။ မနက်တိုင်း ဆေးမဆိုနေကျ မေတ္တာပို့ ပြစ်တဲ့ အရွှေ့အရပ်တင်ရှိသော လှူနတ် ဆတ္တဝါအပေါင်း ကိုယ်စိတ်’

နို့ပေါ် ကျန်းမာ ချမ်းသာပီတေလို့ မေတ္တာပို့နေမှာလား။ ဘုရားစာတွေ တတုတ်တုတ် ရွတ်နေမှာလား။ မလုပ်နဲ့ ဆေးမ။ နှင် ပြေးရင်ပြေး၊ မပြေးရင် နီးရာ ခန့်ပြစ်ပြစ်၊ တုတ်နဲ့ပြစ်ပြစ် ခြောက်လှန့်ရမယ်။ နေရာထိုင်းမှာ မေတ္တာပို့နေလို့ မဖြစ်ဘူး’

‘မဟုတ်သေးဘူး ကိုရဲ။ မေတ္တာပို့ တဲဘုအပေါ် အန္တရာယ် ကြီးကြီးမားမား မကျဘူး။ ရွေးဆိုနဲ့လဲ မတွေ့နိုင်ဘူး။ ကျားဆိုးနဲ့လဲ မတွေ့နိုင်ဘူး’

ရဲမာန်သည် တဟားဟား ရယ်သည်။ အားပါးထရ ခုတ်ပြီးမှ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြင့်...

‘ငါ အဓိဋ္ဌာန်ကို နှင် မေတ္တာတရားတွေနဲ့ လာဖျက်နဲ့ ဆေးမ။ အဲဒီ ငါးကိုသတ်ဖို့ တောစောင်နတ်၊ တောင်စောင်နတ်၊ ချောင်းစောင်နတ် တိုင်တယ်။ အဓိဋ္ဌာန်ထားတယ်။ အဓိဋ္ဌာန်ပျက်ရင် ငါ့ထေလိမ့်မယ်။ ငါ့ကို မိုန်းစူးလိမ့်မယ် ဆေးမ’

‘လူတွေက ကုန်းပေါ်မှာမြင်ရတဲ့ အပင်သုံးပင်ကို အကြီးဆုံးလို့ ထင်နေတာ၊ မအူချောင်းထဲမှာ အကြီးဆုံး ငါးရွှေကြီးရှိတယ်ဆိုတာ မသိကြဘူး။ ငါ့တစ်ရပ်စာ လောက် ရှည်မယ်၊ ပိဏ္ဍာချိန် လေးဆယ်လောက် ရှိမယ်၊ အဖေ့ကို ငါ့ကိုက်တာ ဒီနေရာပေါ့။ ဒီနေရာမှာ တော စောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ ချောင်းစောင့်နတ်တွေကို တိုင်တယ် အဓိဋ္ဌာန်ခဲ့တယ်။ ငါ့လက်ထဲမှာ မိုန်းနဲ့သဲတစ်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကတိပေးခဲ့တယ်။ ဖောက်ဖျက်ရှောင်လွှဲရင် မိုန်းစိုက်လို့သေပါစေ၊ သဲပွင့်တမျှ ဘဝအဖန်ဖန် သေပါစေလို့ ကြိမ်ထားတာ’

အခန်း (၅)

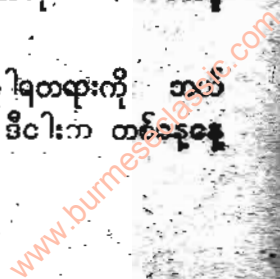
ချောင်းစပ်ရှိ ရေသဖန်းပင် ကွင်းပြင်အစပ်ရှိ လက်ပံပင် တောင်ခြေရှိ ညောင်ပင်တို့သည် ကြိုးတန်း၍ စိုက်ခဲ့သလား ထင်ရအောင် တစ်ပြောငိုတည်းတားလျက် ရှိသည်။ ထိုအပင် သုံးပင်သည် ‘မအူချောင်းရိုးတစ်လျှောက်နှင့် စလင်းချိန်ကွင်းပြင် တစ်ပြန့်တွင် အကြီးမားဆုံး အသန်စွမ်းဆုံး’ ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြသည်။ ပြင်းလှတောင်ပေါ်တွင် သစ်တော၊ ဝါးတော ထူထပ်သိပ်သည်းသော်လည်း သစ်တစ်ပင်ချင်းအကြီးပြိုင်လျှင်မူ တောင်အောက်က ရေသဖန်း၊ လက်ပံနှင့် ညောင်ပင်တို့ကို မမိပေ။

ရဲမာန်သည် သူ့အတွက် နေရာဟောင်းဖြစ်သော်လည်း အေးမအတွက် နေရာသစ်မို့ လိုက်လံပြီသည်။ မနှစ်က ခါးသည်။ နာကျင်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောပြသည်။ အေးမသည် ရဲမာန်လက်ညှိုးထိုးပြသောနေရာကို စိုက်ကြည့်သည်။ ခဏကြာမှ ခေါင်းမော၍....

‘ကိုရဲပြီတဲ့ အဓိဋ္ဌာန် ကိုရဲပေးခဲ့တဲ့ ကတိတွေက ပြည့်ခဲ့ပြီမဲ့၊ ငါးက အဖေ့ကိုကိုက်တယ်၊ အဲဒီအတွက် ကိုရဲက ပြန်ခုတ်တယ်၊ ကျေပြီပေါ့’

‘မကျေနိုင်ဘူး...အေးမ၊ အဖေထေခဲ့သလို ငါးလဲထေမှ ကျေမယ်’

‘သတ္တဝါတိုင်း သေမျိုးချည်းပဲ၊ သင်္ခါရတရားကို ဘယ်သူမှ လွှဲနိုင်ဆန်နိုင်ပါဘူး၊ ကိုရဲမဲ့သတ်လဲ ဒီငါးက တစ်နေ့နေ့ သေမှာပဲ’

၃၀၂ ❀ ကိုရိုးတူနဲ့

အဲဒီအကောင်တွေတာကို ငါ့မျက်စိနဲ့ ထပ်အပ်မြင်ချင်တယ်။ ငါ့ကြောင့်သေတာကို ထိုင်ကြည့်ချင်တယ် အေးမေ' ကိုရဲ မိုဒွာဘာသာ မဟုတ်လား

ဟုတ်တယ်၊ ဝါမိဘက မိုဒွာဘာသာမို့ ငါ့လဲ မိုဒွာဘာသာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါက ငါ့အဖေနောက် လျှောက်လိုက် နေရတာ များတယ်။ အေးမေလို ဘုရားရှိခိုးတွေ မရဘူး။ မေတ္တာ မပို့တတ်ဘူး။ အမူမဝေတတ်ဘူး။ ဘုရားရှိခိုးတာ တောင် အေးမခိုင်းလို့ လုပ်ဖြစ်တာ'

'ဘုရားဟောခဲ့တဲ့ တရားငါးမျိုးကို ပြောမယ်။ ကိုရဲ မှတ်ထား။ ငါ့မှာ အိုခြင်းသဘော ရှိ၏။ ထိုသဘောကို ငါ့မလွန်ဆန်နိုင်။ ဝါမှာ နာခြင်းသဘောရှိ၏။ ထိုသဘောထို ငါ့မလွန်ဆန်နိုင်။ ငါ့မှာ သေခြင်းသဘောရှိ၏။ ထိုသဘောကို ငါ့မလွန်ဆန်နိုင်။ ငါ့မှာ ချစ်ခင်မြတ်နိုးအပ်သူတို့နှင့် ရှင်ကဲ့ သေတဲ့ ကဲ့ခြင်း သဘောရှိ၏။ ထိုသဘောကို ငါ့မလွန်ဆန်နိုင်။ ငါ့မှာ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာဆို၍ ငါပြုလုပ်သည့် ကောင်း၊ သော ကံ နှင့် မကောင်းသောကံအကြောင်း နှစ်ပါးသာရှိ၏တဲ့။ ကိုရဲ ဖြစ်ခဲ့တာတွေနဲ့ အဲဒီ တရားငါးပါးကို ဆင်ခြင်ကြည့်စမ်းပါ။ ကိုရဲမှာ ဝံ့လှမ်းဖိစီးနေတဲ့ အယူမှားတွေ ပျောက်မျက်မြီး မှန်ကန်တဲ့ အသိတရားကို ရလာမယ်'

ရဲမာန်သည် စကားမပြန်ဘဲ နှုတ်ပိတ်ထားသည်။ ဘယ် သွားသွား လက်ထမချသောမိန်းကို ဆနေသည်။ အေးမေ တစ်ယောက်တည်း တဲသို့လျှောက်သွားသည်။

'အေးမေ...အေးမေ...ခဏ'ဟု ရဲမာန်အော်၍ ပြေးလာသည်။ အေးမေ ရုပ်စော့မိသည်။ အနားသို့ထောက်ဆော် ရဲမာန်က...

'အေးမေပြောတဲ့အထဲမှာ ကောင်းသောကံ၊ မကောင်းသောကံဆိုတာ ဘာလဲ'

သူ့စကားကို အမူမဲ့ အမှတ်မဲ့ နားထောင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း ဂရုတစိုက် မှတ်သားမေးမြန်းသောကြောင့် အေးမေ ဝမ်းသာသည်။

'ကံဆိုတာ အရှင်းဆုံးပြောရရင် အလုပ်ပါပဲ။ စကားထဲ အဲလုပ်၊ မကောင်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်သူသာ ဝိုင်းဆိုင်ပါတယ်တဲ့။ လူလုပ်ခဲ့တဲ့ အကျိုးအပြစ်တွေကို အခုလက်ရှိသာမာ ခံစားရတာရှိသလို၊ နောင်လာမယ့် ဘဝရောက်မှ ခံစားရတာလဲ ရှိတယ်တဲ့'

'ငါ လုပ်တဲ့အလုပ်တွေက မကောင်းကံလား' အေးမေသည် စကားမပြန်ဘဲ ခေါင်းကိုလှုပ်ရှုံ့လေး ညိတ်ပြသည်။

မိုးမရွာသောနေ့ဟူ၍ မရှိ၊ နံနက်မရွာလျှင် နေ့လယ်ရွာသည်။ နေ့လယ်မရွာလျှင် ညနေရွာသည်။ နေ့မရွာလျှင် ညမှာရွာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နေ့ထု ညထု ရွာသည်။ နှစ်ရက်သုံးရက်ဆက်၍ တဆွေဆွေ တပဲ့ဖို့ ရွာသည်။

မအူချောင်း မျက်နှာပြင်သည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်သည်။ ညစ်ထေးထေးချောင်းရေသည် အမှိုက်သရိုက်တို့ဖြင့် ညစ်ပတ်လျက် ရှိသည်။ ချောင်းရေသည် ကမ်းကိုလှူ၍ စလင်းရန်ကွင်းပြင်ထဲ ဝင်သည်။ သဖန်ပင်သည် ရေလယ်မှာ ရောက်ရှိ၍ ကုန်းခေါင်ခေါင်တိုင်ပေါက်ခဲ့သော လက်ပံပင် အခြေသည် ကမ်းစပ်ဖြစ်လျက် ရှိသည်။

ချောင်းဖျားသို့ တရွေ့ကတည်းက ရေလွတ်မည့်နေရာကို ရွေးချယ်ကာ လက်ပံပင်နှစ် ညောင်ပင်ကြားတွင် ဆောက်ခဲ့သည်။ ချောင်းရေမရောက်သော်လည်း တံပတ်ပတ်လည်တွင် မိုးရေတွေပွေးလျက် ချောင်းထဲတွင် ရေစီးသန်ခြင်းနှင့်အမှိုက်သရိုက် ခိုက်ပုံများကြောင့် ပိုက်ချ ပိုက်တန်းများ မပြုသော်လည်း ဝါးက တံနံ့တေးရေအိုင်မှာ ရှိသည်။ ဝါးအုပ်ဆောင်းဖြင့် အုပ်ရုံ၊ ရင်တုန်းဖြင့် တုန်းရုံ၊ ဝါးယင်းလိပ်ဖြင့် တားရုံ၊ ဩထောင်ရုံ၊ ဗိုလုံချရုံနှင့် ဝါးရသည်။ ထို့ကြောင့် ရဲမာန်သည် တဲက တန်းပေါ်တွင် ပိုက်ထုပ်များ၊ ဝါးမြှားချိတ်များ၊ ကြိုးနှင့်ဖော့များကို စုတပ်ထားသည်။ သူသည် ဝါးနှင့်ခားကို အကိုက်များသည်။

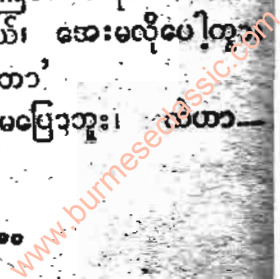
ခားထက်ထက်ဖြင့် ဝါးခွဲပြာမည်။ အုပ်ဆောင်းရက်သည်။ ယင်းလိပ်လုပ်မည်။ မြူးလုပ်မည်။ ဗိုလုံလုပ်မည်။

အရွယ်အမျိုးမျိုး၊ ဝါးအစိပ်အကျ၊ အမျိုးမျိုး ရက်လုပ်ထားသော ဝါးဖမ်းထောင်ချောက်များကို ကွင်းထဲက ရေအိုင်မှာချသည်။ ချောင်းစပ်က ချိုကြားမှာချသည်။ ယခင်ချထားခဲ့သော ထောင်ချောက်များကို ဆွဲလာသည်။ တဲထောက်မှ ထောင်ချောက်ထဲက ဝါးကိုထုတ်သည်။

အေးမသည် ရဲမာန် လုပ်ကိုင်နေသည့်တို ကြည့်ရင်း... 'ကုန်းပေါ်က မိုးရေအိုင်ထဲမှာ ဝါးတွေ ဘယ်လိုထောက်နေတာလဲ ကိုရဲ၊ မိုးရေထဲ ပါလာတာလား'

'မိုးရွာတုန်းက အပေါ်ကကျလာတဲ့ ဝါးတွေ မဟုတ်ဘူး အေးမရဲ့၊ အဲဒါ ချောင်းထဲက ဝါးတွေပါ၊ ဒီလိုရာသီကို ဝါးရစ်တက်ချိန်လို့ ခေါ်တယ်၊ ဝါးတွေ အိမ်ထောင် သားပေးပြုတဲ့အချိန်ပေါ့ကွာ၊ အေးမတို့ ခက ခကပြောပြီးပါပြီ၊ ချောင်းကမ်းတေးမှာ အေးမလမ်းလျှောက်ရင်း [ချောင်းရေဆန်ပြီး ကူးတဲ့ဝါးတွေ တွေဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ သွားကြတာ၊ ဒီအချိန်မှာ ချစ်သူနဲ့ တွေ့ရဖို့ ရေဆန်ကိုလည်း ကူးတာပဲ၊ ရှေ့မှာ တစ်ခုခုတားထားလဲ ခုန်ကျော်သွားတာပဲ၊ အဲဒီလို ခုန်ရင်းနဲ့ တချို့ ဝါးက လယ်ကွင်းတွေ၊ ရေအိုင်တွေထဲထောက်ပြီး အိမ်ထောင်ကျကုန်ကြတာပေါ့ကွာ၊ တချို့ ဝါးဆိုရင် ရေစီးကြောင်းအတိုင်း တောင်ထိပ်အထိ တက်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုတယ်၊ အေးမလိုပေါ့ကွာ၊ တောထဲအထိလိုက်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုရတာ'

'ကိုရဲနော်...စကားကောင်းကို မပြောဘူး၊ ယဟာ— ကဲဟာ'

အေးမ တရားအိုးထုလည်း ရဲမာန်သည် ပြုံးပြုံးကြီးငုံ့ ခံ
သည်။ အေးမ အထုရပ်သော် 'တော်ပြီလား၊ အညောင်း
မပြေသေးဘူး' ဟု စ. သည်။ အေးမသည် နှုတ်ခမ်း တမင်ရှေ့
ကျောပေးထိုင်သည်။

'အေးမ ထဲ့ကွာ၊ ကိုယ် အထုပ်တွေ ပြီးပြီ၊ လမ်းလျှောက်
ထွက်ရအောင်၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဆိုတာ အညောင်းမထိုင်နဲ့၊
မိုးလေ ကင်းရှင်းတုန်း လမ်းလျှောက်ရအောင်'

ရဲမာန်သည် အေးမ ရှေ့ တည့်တည့်လာထိုင်၍ ချော့သည်။
အေးမ စုထားသောနှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးတင်၍ ဖိချသည်။
အေးမသည် လက်ကို ဖယ်ရှားရင်း...

'ထူးပါ၊ ငါ့တွေကိုပြီး ရေလဲ မသေးခဲ့ဘူး'
'အေးပါမယ်ဗျာ၊ ဒီနေ့ ညောင်ပင်တက်ကို လမ်းလျှောက်
ရအောင်၊ ညောင်ပင်မှာ သားဆုပန်လို့ ရတယ်တဲ့'

ထိုစကားကြောင့် ဟန်မူပို၍ မထ နိုင်သော အေးမသည်
ငေါက်ခနဲ ရပ်သည်။ အံ့ဩဝမ်းသာသဖြင့်...

'အဟုတ်လား ကိုရဲ၊ သားဆုပန်လို့ ရသလား'
'ရတယ်၊ ဆူများတွေတွေ့ ခဏ ခဏလာကြတာပဲ'

'ဒါဖြင့် မြန်မြန်လုပ်၊ သွားမယ်၊ ဩော်... ထိုမှိုင်းကြီးကို
ယူမလာနဲ့၊ ဝေးတွေ့မှိုင်းတွေ ထားခဲ့စမ်းပါ၊ သူ့ မှာ ဘယ်
နေရာ သွားသွား အဲဒါကြီးတွေ တကိုင်ကိုင်'

'အေးမ၊ နင်က ရွာမှာပဲ နေဖူးတာ၊ တောမှာ နေဖူးတာ
မဟုတ်ဘူး၊ ရုလို့ ရေကြီးတဲ့အချိန်ဆိုရင် ကွင်းထဲက မြေဆိုး

တွေဟာ သစ်ပင်တို့၊ ချုံပုတ်တို့အပေါ် ရောက်နေပြီ၊ လမ်း
လျှောက်ရင် မျက်စိက အောက်ကြည့်လျှောက်တာ များတယ်၊
သစ်ပင်ပေါ်က မြေလှမ်းပေါက်တာ နှင် မကြုံဖူးဘူး၊ ငါ
အဖေက ခဏ ခဏ ကြုံဖူးတယ်၊ တစ်ခါဆိုရင် ချောင်းထဲက
သစ်ပင်အောက်မှာ ငါ့မျှားချိတ် တန်းနေတုန်း မြေကြီး
တစ်ကောင် လျှောဆင်းလာတာအောက်က အလုပ်လုပ်နေတော့
မော်မကြည့်ဖြစ်ဘူး၊ မြေက ငါ့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် ရောက်
နေပြီ၊ လှေပဲ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ အဖေမြင်လို့ မှိုင်းနဲ့ လှမ်း
ပစ်လိုက်တာ တစ်ချက်တည်းပဲ၊ နို့၊ ပို့၊ မြေပေါက်လို့ ငါသေ
တာ ကြာပြီ'

အေးမသည် ရဲမာန်၏ သင်ခြေစကားကို လက်မခံချင်
သော်လည်း သားဆု မြန်မြန်ပန်ချင်သောကြောင့် မှိုင်းတို့
မပြန်ဘဲလမ်းလျှောက်ထွက်ကြသည်။ ကွင်းပြင်းကိုဖြတ်လျှောက်
ရသည်မှာ ချောင်းကမ်းနံဘေးက သဲမြေပေါ် လျှောက်ရသလို
မကောင်းပေ။ ရေအိုင်များ၊ ရွှံ့ပွက်များကြောင့် ချော်မလဲ
အောင် ထိန်းလျှောက်ရသည်။ သို့သော် သားဆုပန်ချင်စေ
ကြောင့် အေးမ ခြေလှမ်းသွက်သဖြင့် ရဲမာန်က 'ဖြေးဖြေး...
သတိထား' ဟု ခဏ ခဏ သိမ်းမန်း၍ လိုက်သည်။ ကြီးမား
ပြန်ကားသော ညောင်ပင်အောက်သို့ ဝင်မီမှ သက်ပြင်း ချနိုင်
သည်။

'ညောင်ပင်က တော်တော်ကြီးတယ်နော် ကိုရဲ၊ အဝေးက
လှမ်းကြည့်တော့ အေးမဖြင့် မိလောက်ကြီးမယ် မထင်မိဘူး'

‘ညောင်ပင်ကြီးလို့လဲ တန်ခိုးကြီးတာပေါ့၊ ကဲ...ကဲ... သားချောချောလေး ရပါစေလို့ ဆုတောင်း၊ ငါက သမီး ထက် သားကို လိုချင်တယ်’

‘သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် အမြွှာဆိုရင် မကောင်းဘူးလား’

‘အေးမုဝိုက်က လေးလသာ ပြောတယ် သေးသေးလေးရယ်၊ အမြွှာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါမြင်ဖူးတဲ့ ဝိုက်တွေက နည်း တာကြီး မဟုတ်ဘူး၊ မွေးလာတော့ တစ်ယောက်တည်း’

‘တော်ပါ၊ ညောင်ပင်အောက်လာပြီး ဘာတွေ ပြောမှန်း မသိဘူး။ သူ့မျက်စိပဲ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ဟိုဝိုက်ကြည့်၊ ဒီဝိုက် ကြည့်’

‘ငါ သေသေချာချာ မြင်ဖူးတာ နှင့် ဝိုက်တစ်လုံးပဲ ရှိပါ တယ်ဟာ’

‘ဪ...ကိုရဲရယ် တော်ပါတော့ဆို၊ ကဲ...ကဲ...ရှိခိုးမယ်၊ ဆုတောင်းမယ်’

အေးမသည် ကျောက်ဆင်းတုရွေ့တွင် ဘုရားရှိခိုးသည်။ အတန်ကြာ ရွတ်ဆိုဖတ်သည်။ ရဲမာန်သည် ‘သား ယောကျ်ား လေး မွေးပေးပါ’ ဟု စိတ်မှ ရွတ်ဆိုကာ ဦးချလိုက်ရုံနဲ့ မြန်မြန်ပြီးသည်။

အေးမသည် ဆင်းတုရွေ့မှထ၍ ညောင်ပင်ကို လက်ယာရစ် ပတ်ကာ ရွတ်ဖတ်သည်မှာ တော်တော်နှင့် မပြီးနိုင်။ ရဲမာန် သည် မှန်းလှိုင်၍ ငုတ်တုတ် ထိုင်စောင့်သည်။

ညောင်ပင်အောက်မှ ပြန်ထွက်လာကြသော် ရဲမာန်သည် အေးမလက်ကို ဆွဲ၍

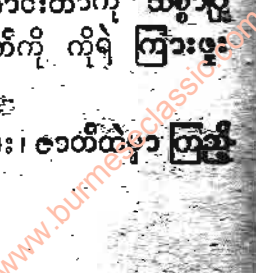
‘ဒီဘက်လာ၊ အပြန်မှာ ကွင်းပြင်ကို မဖြတ်နဲ့၊ ရွှံ့က ချော် တယ်၊ မတော်တဆ လဲမှပြင် အထဲက ကလေး နာလိမ့်မယ်၊ ချောင်းကမ်းစပ်က လျှောက်ရအောင်၊ ကြာလိုက်တာ အေးမ ရယ်၊ ဘာတွေဆိုနေတာလဲ’

‘ဘုရားဂုဏ်၊ တရားဂုဏ်၊ သံသာဂုဏ်တွေ ရွတ်ဆိုရတယ်၊ အရပ်ဆယ်မျက်နှာက လူ့နတ် သတ္တဝါအပေါင်းကို မေတ္တာ ဖို့တယ်၊ ပြီးတော့ သစ္စာဆိုခဲ့တယ်၊ ကလေးမွေးရင် အင်္ဂုလီ မာလသုတ် ရွတ်ရတယ်ဆိုတာ ကိုရဲ ကြားဖူးလား’

ရဲမာန် ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘အင်္ဂုလီမာလ မထေရ်ဟာ သားမွေးနိုင်တဲ့ အမျိုးသမီး ငယ်ကို သားမွေးနိုင်အောင် သစ္စာပြုခဲ့တယ်တဲ့၊ မထေရ်၍ သစ္စာမုန်လို့ လွယ်လွယ်ကူကူ သားမွေးနိုင်ခဲ့တယ်’

‘သစ္စာပြုတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ’
‘မှန်တဲ့ စကားကို ဆိုတာက သစ္စာပြုတာပေါ့၊ ကိုယ်လုပ် ခဲ့တဲ့ အလုပ်ကို အမှန်အတိုင်းပြောပြီး အခက်အခဲတွေက လွတ်မြောက်ပါစေလို့ တိုင်တည် ဆုတောင်းတာကို သစ္စာပြု တယ်လို့ ခေါ်တယ်၊ သုဝဏ္ဏသာမ ဇာတ်ကို ကိုရဲ ကြားဖူး လား’

‘သမင်တွေနဲ့ ရှေ့ခပ်တဲ့ မင်းသားလား၊ ဇာတ်ထဲမှာ ကြား ဖူးတယ်’

‘တုတ်တယ် ကိုရိုး၊ သူ့မိဘတွေက သစ္စာဆိုလိုက်တော့
မြားဆိပ်ပြယ်တာ မှတ်မိလား၊ သစ္စာစကား မှန်ကန်ရင်
ဆုဒကောင်းပြည့်တယ်၊ အေးမလဲ တပည့်တော်မဲ့သည် အရွယ်
ထောက်သည်မှစ၍ ယနေ့တိုင် ငါးပါးသီလကို လုံခြုံအောင်
ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါ၏၊ ဤမှန်သော သစ္စာစကား
ကြောင့် ဆားတစ်ယောက်ကို အခက်အခဲမရှိ မွေးနိုင်ပါစေ
သတည်းလို့...သစ္စာဆိုခဲ့တယ်’

‘ငါးပါးသီလ လုံခြုံအောင် တယ်လိုထိန်းသလဲ အေးမ၊
ဥပုသ်စောင့်ပြီး ငါးပါးသီလယူကြတာ ဝါတွင်းမှာ တွေ့ဖူး
တယ်၊ ဝါတော့ ဒီအသက်အရွယ်ထိ ဥပုသ်မစောင့်ဖူးဘူး’

‘ဥပုသ်စောင့်တာ သီလယူတာကို ဝါတွင်း တစ်ခုတည်း
မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နှစ်လုံး ယူလို့ရတယ်၊ သီလကို ထုသက်ပန်
ထိန်းလို့ရတယ်၊ သီလဆိုတာ အကျင့်ကိုပြောတာပါ၊ ငါးပါး
သီလဆိုတာ အကျင့်ငါးခု၊ အဲဒါ ဘာတွေလဲဆိုတော့ သတ်တဲ့
အကျင့်၊ ခိုးတဲ့အကျင့်၊ အရက်သောက်တဲ့အကျင့်၊ လိမ်ညာ
ပြောတဲ့ အကျင့်၊ သူများ သားမယားကို ဖျက်ဆီးတတ်တဲ့
အကျင့်၊ အဲဒီ အကျင့်တွေ မလုပ်ပါဘူးလို့ သူ့ဆုံးရှေ့မှာ
သံဃာရှေ့မှာ ကတိပေးတာကို ဥပုသ်စောင့်တယ်လို့ ခေါ်
တယ်’

‘ငါ့သစ္စာဆိုရင်ကောရလား’

‘ရှတာပေါ့၊ ကိုရိုးမှစ ခိုးတဲ့အကျင့်ရှိလား’
‘ခိုးဖူးဘူး’

‘အရက်သောက်တဲ့ အကျင့်ကော’
‘သေသက်ဘူး၊ အေးလိပ်တော့ သောက်တယ်’
‘လိမ်ညာပြောတဲ့ အကျင့်ကော’

‘ငါက ငါ့အဖေရယ်၊ အေးမရယ် ဒီနှစ်ယောက်နဲ့ပဲ ကြာ
ကြာနေဖူးတယ်၊ စကားများများ ပြောဖူးတယ်၊ ငါ့အဖေ
ကို မညာခဲ့ဘူး၊ အေးမကိုလဲ မညာဖူးဘူး’

‘သူများ သားမယားကို ဖျက်ဆီးတတ်တဲ့အကျင့်...’
‘အဲဒါက ဘာကိုပြောတာလဲ အေးမ’

‘ဟိုလေ...ဟို...ဟို’ ဟု အစချိ၍ အေးမလည်း ဘာပြောရ
မှန်း မသိအောင် အခက်တွေ့လျက်ရှိသည်။ ကျယ်ပြောသော
ချောင်းရေပြင်ကို ကြည့်၍ စကားလုံးရှာသည်။

‘ကိုရိုးရယ်၊ အဲဒါက ဟိုဟာပေါ့၊ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို
ကိုရဲ မချစ်ဘဲနဲ့ ချစ်တယ်ပြောမယ်၊ သူက ကိုယ့်စကားကိုယ်ရင်
အတုအမိပ်ကြတာမျိုးပေါ့’

ရဲမာန်သည် ခေါင်းနှင့် လက် နှစ်ခုလုံး ခါ၍...

‘ဟာ...အဲဒါမျိုး ငါ မလုပ်ဖူးဘူး၊ ငါ အေးမ တစ်
ထောက်တည်း ချစ်ဖူးတယ်၊ အေးမနဲ့ပဲ အတုအမိပ်ဖူးတယ်’

အေးမသည် ‘ရဲမာန်စကားကို သတောကျသောကြောင့်
ရယ်သည်။ အကြည့်ကို ချောင်းရေပြင်သို့ လှဲတားသည်။
ချောင်းထဲတွင် ခေါင်းလေးတွေစီ၍ ရေစီး ဆန်တက်နေသော
ငါးအုပ်ကို မြင်သည်။ ငါးရစ်တက်ချိန်တွင် ငါးများ အိမ်
ထောင်ပြုကြ၊ ဥတု ဥကြ၊ အထောင်ပေါက်ကြသဖြင့် ငါးမျိုး
မပြုန်းတီးစေရန် မဝမ်းရပေ။

‘ဒါဆိုရင် ကိုရဲမှာ အကျင့်လေးခုတော့ လုံခြုံပြီ၊ သတ်တဲ့ အကျင့်ကော...’

‘ဘာ... သတ်တဲ့အကျင့် ဟုတ်လား၊ ငါ့ ငါးဖမ်းတယ်၊ အတော်များများသေတယ်၊ ပြီးတော့ ငါးရွေးကြီးကို သတ်ရ ဦးမယ်၊ အဲဒီအတွက် တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ် တွေကို တိုင်တည်ထားတယ်၊ ငါးရွေးကြီးကို မသတ်ဘဲ ငါ ရှောင်ရင် ငါ သေလိမ့်မယ် အေးမ၊ ငါ သေမှာကို အေးမ ကြည့်ချင်၊ မြင်ချင်သလား၊ နောက်လေးငါးလကြာမှ မွေးမယ် ဆားကို ကြည့်ဖို့ ငါ အသက်ရှင်ရဦးမယ်၊ ငါ့အဖေ အတွက်၊ ငါ့ဘားအတွက်၊ ငါ့အတွက် ဟောစိန်နန်းနဲ့ ငါးရွေး ကိုပစ်ပြီးမှ သတ်တဲ့အကျင့်ကို ဖျော်ခက်မယ် အေးမ’

လမ်းအလျှောက်ရပ်ကာ တောက်ပြောင်သော မျက်လုံး၊ ခိုင်မာပြတ်အားသော အသံဖြင့်ပြောသော ‘ရဲမာန်ကို အေးမ ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်သည်။’

‘ကိုရဲ သတ်တဲ့အကျင့်ကို ဒီနေ့တစုပြီး ပျောက်လိုက်ပါ လား။ ငါးရစ်တက်နေတဲ့ငါးအားလုံးရယ်၊ ငါးရွေးကြီးရယ်ကို မေတ္တာတရားထားပြီး ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ၊ ဘုရားကိုသွားပြီး သစ္စာဆိုရင် အဲဒီသစ္စာက ပိုထက်မြက်တယ် ကိုရဲ၊ ဘုရားက တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ ချောင်းစောင့်နတ်တွေရဲ့ အထက်မှာ ရှိတယ်၊ ကိုရဲ တိုင်တည်ခဲ့တာတွေ၊ ခံဉာဏ်ခဲ့တာ တွေ အားလုံး သစ္စာကြောင့် ပျောက်ပျက်လိမ့်မယ်၊ ကိုရဲ မသေပါဘူး၊ ကိုရဲသားလေးနဲ့ သေတပန် သက်ထက်ဆုံး နေရ မှာပါ’

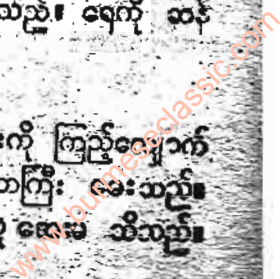
‘သတ်တဲ့အကျင့်ကို ငါ ဝှန်ရမယ်၊ ဘုရားရွှေမှာ သစ္စာ ဆိုရမယ်၊ ဒါဆိုရင် ငါ မသေဘူး၊ ဟုတ်လား... အေးမ... ငါ မသေဘူးလား’

အေးမ ခေါင်းညှိစိတ်သည် စကားတို့သည် တိုးလျှို ပေါက် ဖြတ်မသွား။ ရဲမာန် ရင်မှာ ကိန်းဝပ် ကျန်ခဲ့သည်။ ရဲမာန် နားအုံထဲ ပဲ့တင်ထပ် ကျန်ခဲ့သည်။ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် သဖြူပေါ် ဆက်လျှောက်သည်။ ကျောက်တုံးပေါ် နင်း သည့် အခါ ရဲမာန်သည် အေးမ၏ကိုကိုင်၍ ထိန်းပေးသည်။

မိုးသားတိမ်လိပ်များ တက်လာသဖြင့် အလင်းရောင်တန်း ပျော့သည် နေလယ်စနုခင်း ဖြစ်သော်လည်း နေရောင် မရှိ သဖြင့် ညနေခင်း နေဝင်ချိန်လို ထင်ရသည်။ မိုး၏ ဓမ္မ ထော် ပြေး လေချိုအေးများ တသုန်သုန် တိုက်လှာသောကြောင့် စကားဖြစ်၍ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သည်။ ရဲမာန်သည် အေးမ မလဲစေရန် အေးမလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်၍ လျှောက် သည်။

အေးမ ချောင်းရေပြင်ကို ကြည့်လိုက်စဉ် ငါးလေးဆုပ် နောက်တွင် မည်းမည်းခုံးခုံးကြီးနှစ်ခုကို တွေ့သည်။ ရွှေ့စု ကူးနေသော ငါးခေါင်းများ ဖရိုဖရဲဖြစ်သည်။ ရေကို ဆန် သဖြင့် သစ်တုံးလည်း မဟုတ်နိုင်။

‘ကိုရဲ ဟိုဟာ ဘာကြီးလဲ’
အေးမကိုထိန်းရင်း အောက်ကခဲလုံးများကို ကြည့်လျှောက် နေသော ရဲမာန်ကို ပြသည်။ အလောတကြီး ခေးသည်။ အပြီးနှစ်ခုပေါ်လာမှ ငါးကြီးနှစ်ကောင်ဟု လေးမ သိသည်။

၃၁၄ ကိုရိုးကုန်

အစ်ကောင်က တော်တော်ကြီးသည်။ တစ်ကောင်က အကြီး၏ တစ်ဝက်ခန့်သာ ရှိသည်။

‘ဟာ...အဲဒါ ငါးရွေး၊ အဖေ့ကို ကိုက်တဲ့ငါး’

အေးမ လက်မောင်းကို လှုတ်သည်။ ထိုထိဆိတ်သော စောစောဝင်သည် ရဲမာန်၏ အသံနက်ကြီးကြောင့် သိမ့်သိမ့် ခါသည်။ မိုန်းကိုင်သော ရဲမာန်၏ ညာလက် မြေခက်တက် ထည်။

‘ကိုရဲ...မပစ်နဲ့...မပစ်နဲ့’

ရဲမာန်၏လက်ကို အေးမ ဆွဲထားသည်။

‘လှုတ်စမ်း...အေးမ...ငါ့ကိုလှုတ်’

မလှုတ်သဖြင့် တံတောင်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း တွက်သည်။ အေးမသည် အတိခနဲမြည်ကာ နောက်ပြန်လှဲကျသည်။ ချစ်ရည် လူးဖို့ တူစွဲသွားသော ငါးမောင်နွံသည် ထိုအဖြစ်ကို မသိ။ မှန်မှန် ဆန်တက်လျက် ရှိသည်။

ရဲမာန် ပြေးသည်။ မိုန်းကို မြောက်သည်။ ငါးအကြီးကို ချိန်၍ ပစ်စဉ် နောက်ကျောကို လာမှန်သေစ ခဲကြောင့် ရှေ့သို့ငိုက်ကျသည်။ ပြန်ပြင်ချိန် မရတော့ပေ။ လက်ထဲက မိုန်း လက်လွှားပြီ။ လက်ဆဲလှဲပြီ။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် မိုန်း အညှစ် ငါးရွေး၏ ဦးခေါင်းအနီးမှကပ်၍ ရေထဲ ကျသည်။ ငါးနှစ်ကောင်လည်း အန္တရာယ်ကိုသိမြင်၍ စွပ်ခနဲရေငုပ်သည်။ ရဲမာန်သည် ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်သည်။ ငါးရပ်သော နေရာသို့ ထိလိုထိငြား မှန်းပစ်သည်။ ရေငုပ်

ပြေးပြီဖြစ်သော ရေသတ္တဝါကို မမြင်ရဘဲ ပစ်ရသည်။ ထိုထက် မထိမှီများကြောင်း ရဲမာန် သိသည်။

ရဲမာန်သည် မီးစင်းဝင်းထောက်သော မျက်သုံးမျှားဖြင့် နောက်လှည့်ကြည့်သည်။

‘ခွေးမ...ငါ့ကို ခဲနဲ့ပေါက်ထယ်ပေါ့လေ’

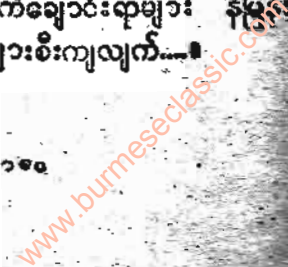
အဲဒါကို ခေါ်သတကြီး ပြေးလာသည်။ ကုန်းထနေသော အေးမပါးကို အချိန်ပြင်းစွာ ရိုက်သည်။ ပြောင်းခနဲ အဘိကျယ်မြည်၍ အေးမမျက်နှာ နောက်လှန်သည်။

‘ရတောင်ရခဲ အခွင့်အရေးကွ၊ နင့်ကြောင့် ငါ လှုတ် သွားပြီ၊ ငါ့မိုန်းအေး ဓားကေစ ရေထဲကျသွားပြီ၊ ခွေးမ နင့်ကြောင့်...’

လည်ချောင်းခြစ်၍ အော်သည်။ အေးမပါးကို ထပ်ရိုက် သည်။ အေးမသည် ‘အမေ့’ ဟု မြည်တမ်းကာ ပုကျသည်။ ကြီးပြတ်အရပ်လို သဲပြင်ပေါ် ခွေလျက် -မေ့ မြှောလျက်...။

ရဲမာန်သည် ညာတာသနားမှု ကပ်မဲ့ စွာ စိုက်ကြည့်သည်။ မိုးချန်းသည့်နှယ် တောက်ခေါက်သည်။ လဲနေသောအေးမကို အန်ရန် အစားယူလိုက်စဉ် အေးမ၏ ဝမ်းဗိုက်စုစုလေးကို မြစ် သည်။ ခဏ စိတ်မိုက်၊ စိတ်ရိုင်းများ ရုတ်ခြည်းရပ်သည်။ အဘိ စိတ် ပြန်ဝင်လာသည်။ တွေ့တော့ဝေဝေ ကြည့်သည်။ ခွေးထောက် ထိုင်သည်။ ဆံပင်ဖုံးနေသော အေးမမျက်နှာကို ဖယ်ကြည့် သည်။ အေးမ ပါးနှစ်ဖက်တွင် လက်ချောင်းရာများ နီမြန်း လျက်...။ အေးမပါးစပ်မှ ဆွေးများစီးကျလျက်...။

‘အေး...အေး...အေး’

စိုးရိမ်တကြီးခေါ်သည်။ အေးမခေါင်းကို ပွေ့၍ ပေါင်
ပေါ် ထင်သည်။ ဝမ်းဗိုက်ပုံပုံကို ခမ်းကြည့်သည်။ အေးမ
ရှင်ကိုကပ်၍ နားထောင်သည်။ အေးမ လူးလွန်လာသည်။
အသက်ရှူသံ မျှမ်းမျှမ်းကြားသည်။

‘အေးမ...အေးမ’

အေးမမျက်စိ တဖြည်းဖြည်းပွင့်သည်။ သူ့ကို စိုက်ကြည့်
ထည့်။ သူမ မမှိတ်မသုန် ကြည့်သည်။ ကြောက်လန့်ဟန်ဖြင့်
အေးမ မျက်လုံးပြူးသည်။ ရုန်းဖယ်ဟန်ဖြင့် ကိုယ်ကို ဆာထီ
ခနဲ တုန်သည်။ ‘အေးမ’ဟု သူ ခေါ်သော် မျက်ထောင်များ
ပြန်ကျသည်။ မျက်စိမှိတ်သည်။ အေးမကိုယ်ခန္ဓာ ပျော့ဝေ့
ကျသည်။ သူသည် အေးမကို ဖက်၍ မျက်ကြီးတင် ငိုသည်။

‘အေးမ...နင် ငါ့ကို ကြောက်သွားပြီလား၊ မုန်းသွားပြီ
လား၊ မိဘကိုစွန့်ပြီး ငါ့နောက်လိုက်လာတဲ့နင်ကို ငါ ရက်
စက်မိတယ် အေးမရယ်၊ ငါ ချားပါတယ်၊ ငါ အေးမကို
ချိုက်တယ်၊ ငါ့ကို သတ်လိုက်ပါ၊ အေးမ...ငါ့ကိုသတ်’
ရဲမာန်သည် အော်ဟစ်ငိုယိုလျက် ‘အေးမကိုယ်ကို သဲမြေ
ပေါ် အသာအယာချသည်။ ကမ်းခြေရှိ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို
ကောက်သည်။

‘အေးမကိုချိုက်တာ ဟောဒီလက်’

ညာလက်ကို ကျောက်တုံးပေါ် တစ်သည်။ အယ်လက်ဖြင့်
ကျောက်ခဲကိုကော ထုသည်။ သွေးများ ဖြာခနဲ၊ အသည်း
ခိုက်အောင် နှာဆပြေမီ စူးစူးဝါးဝါး အော်သည်။

နိဂုံး

မနက်မိုး ရေတူးဆောင်ဆိုသည့် စကားအတိုင်း မနက်က
မိုးတဖွဲ့ဖွဲ့ရွာသော်လည်း နေ့လယ်နေ့ခင်းတွင်း ကျကျတောက်
ပူပြင်းသည်။ ဘော်ငွေရောင် လက်လက်ထသော မအူချောင်း
ထဲတွင် နီညိုရောင် သပြေသီးမှည့်များ ပျော့လျက်ရှိသည်။
သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှ ချောင်းထဲသို့ တစ်ရှိုန်ထိုးဆင်းလာသော
သိန်းငှက်သည် ငါးကြင်းတစ်ကောင်ကို ကုပ်ချီ၍ အဝေးသို့
ပျံသည်။

တဲဆနီးရှိ ရေအိုင်ထဲတွင် ငါးဥလုံးလုံးလေးများ ပေါ်နေ
သည်။ အပြုတ်လိုက် အတုလိုက်ရှိသော ငါးဥပြင်ကြီးဆန်း
တွင် ငါးတစ်ကောင် လှည့်ပတ်ကူးခတ်လျက် ရှိသည်။ ပေါက်
ဖွားလာမည့် ငါးဖျားကို စောင့်မျှော် စောစိုရွှေရက်နေမသာ
ငါးထီးဖြစ်လိမ့်မည်။

တဲအတွင်း၌ လူသားနှစ်ဦးသည် ပစ္စည်းများ ဆိမ်းဆည်း ထုတ်ပေးလျက် ရှိသည်။

‘ကိုရီး ပိုက်တွေကို ထားခဲ့ဗျာလား၊ သယ်ရဗျာလား’

‘လိုချင်သူရှိရင် ပေးရအောင် ယဉ်ခဲ့ပါ’

‘အဲဒီလူက ဒီပိုက်တွေနဲ့ဆက်ပြီး ငါးဖမ်းနေဗျာပေါ့’

‘ဒါဖြင့်လဲ ထားခဲ့ကွာ၊ ဦးမြစိန်တို့ လိုချင်ရင် ပေးလိုက်တာပေါ့၊ ဒီအလုပ် မလုပ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးကတည်းက တာပစ္စည်းမှ မယူချင်တော့ဘူး၊ အဝတ်အစားရယ်၊ အိပ်ရာရယ်၊ စားအိုးစားခွက် အဲဒါပဲထည့်’

ရဲမာန်သည် သူ့ညာလက်ကို ထမင်းပူပူ ဆုပ်ချေ၍ အံ့သည်။ အေးမသည် ပစ္စည်းများကိုထည့်ပြီး ရဲမာန် အနီးသို့ လာသည်။ ထမင်းအုံပေးသည်။

‘အေးမပါးစပ်အ ထမင်းဝါးလို့ရပြီလား’

‘နည်းနည်းရပြီ၊ ဆန်ပြုတ်ချည်းသောက်ရတာ လေးငါးရက်ဆိုတော့ ငြီးငွေ့လာပြီ၊ ဒီနေ့စနက် ထမင်းနည်းနည်း ဖမ်းဝါးကြည့်တာ ရတယ်’

‘နောက်ဆီရင် ငါလေ အေးမကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့တော့ဘူးနော်’

အေးမကပြုံး၍ ရဲမာန်ကို ကြည့်သည်။ လေသံတိုးတိုးဖြင့်-

‘အေးမလဲ ကိုရီးကို ဘာပစ္စည်းနဲ့မှ မပေါက်တော့ဘူး’

‘အေးမ ပေါက်တာက မှန်ကန်တဲ့ အပြုအမူပါ၊ ဝါရိုက်တာက မှားယွင်းတဲ့ အပြုအမူပါ၊ အေး-အမှိုက်ထဲက ရွှေရ

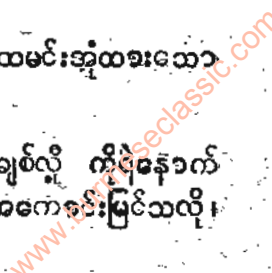
သလို အဲဒါကြောင့်လဲ ထတ်တဲ့အကျင့်ကို စွန့်ဖြစ်တယ်၊ ရွာကို ပြောင်းရွှေ့ ဖြစ်တယ်’

‘သက်ရှိသက်မဲ့ တိုင်းမှာ အကောင်းဘက်နဲ့ အဆိုးဘက် ဆိုပြီး အက်နှစ်ဘက်ရှိတယ် ကိုရီး၊ အကောင်းဆက်စကြည့်ရင် အကောင်းမြင်တယ်၊ အဆိုးဘက်ကကြည့်ရင် အဆိုးမြင်တယ်၊ မေတ္တာတရား လက်ကိုင်ထားတဲ့လူဟာ ဘာကြည့်ကြည့် အကောင်းဘက်ကို ကြည့်တတ်တယ်၊ ဒီတော့ အစောစမ်းချည်း မြင်တယ်၊ သူ့အတွက် လောကဟာ သာယာလှပတယ် ကိုရီး၊ စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့၊ စိန်သန့်ရင် လူလဲ့သန့်တယ်၊ စိတ်ညစ်နေတဲ့လူဆိုရင် တယ်လိုကြည့်ကြည့် မလှဘူး၊ အခု ကိုရီးလဲ အမှန်ကိုမြင်ပြီး မေတ္တာနဲ့ကြည့်တတ်လာလို့ ကိုရီးမျက်နှာက ကြည်ပြီး ကျက်သရေ ရှိနေတယ်’

‘အေးမက တကယ်ပညာရှိပဲကွာ၊ ဘုရားတကာသမီးလို့ မပြောရဘူး၊ စကားစောင်း ပြောတတ်တယ်၊ ငါက တံငါ သားဆိုတော့ ငါးပညာကလဲ့လို့ ဘာမှ မသိဘူး၊ ရွာထောက်လျှင် ငါ့ကို ပစ်မထားနဲ့နော်’

အေးမကပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။ ထမင်းအုံထမ်းသော ညာလက်ကို အဝတ်ဖြင့်ပတ်သည်။

‘ပစ်မထားပါဘူး ကိုရီးရယ်၊ အေးမချစ်လို့ ကိုရီးနောက်လိုက်လာတာပါ၊ မေတ္တာဖြင့်ကြည့်ရင် အကောင်းမြင်သလို၊ အချစ်နဲ့ကြည့်ရင်လဲ အင်အားဖြစ်တယ်’

၃၂၀ နို့ ကိုရိုးကွန်

ကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် လေ့ယသိုင်းချည်၍ လက်ကိုထည့်
ထည့် ထမင်းအိုးရှေ့မှ ထုကြသည်။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်ထိုင်သည်။
ရဲမာန်သည် ပြတင်းပေါက်ကိုပြတ်၍ ညောင်ပင်ပင်အုပ်အုပ်သို့
လှမ်းကြည့်သည်။

ညောင်စောင်းရှင် ဦးမြစိန်တို့ပွဲထောင် ဖောက်လိမ့်မယ်၊
သူတို့မလာခင် ညောင်ပင်အောက်က ဆင်းတုရှေ့မှာ ငါလဲ
သစ္စာဆိုချင်တယ် အေးမ'

'ဟုတ်လား၊ တံငါအလုပ် ခွန်ပြီဆိုအော့ ကိုရဲမှာ သတိ
တဲ့အကျဉ်း မရှိတော့ဘူး၊ အကျဉ်းငါးခု မလုပ်တဲ့လူရဲ့သစ္စာဟာ
မုန့်တယ်၊ စတောင်းတဲ့ဆုလဲ ပြည့်တယ်၊ ကိုရဲက ဘာဆုတောင်း
မှာလဲ'

'အေးမ ပိုက်ထိကသားလေးဟာ တပည့်တော်အဖေ ဖြစ်
ပါစေလို့'

ပြီး။

ကိုရိုးကွန်